

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

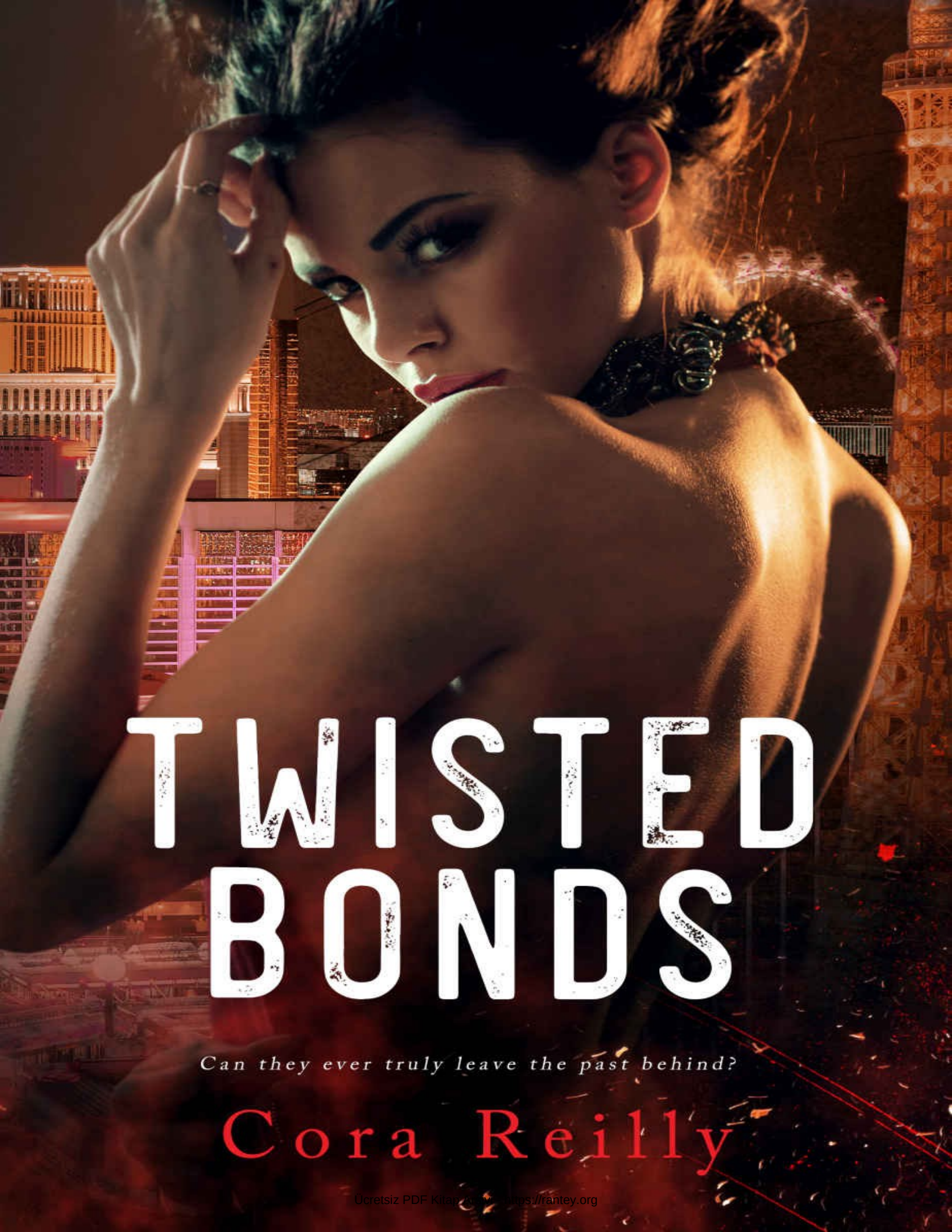
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TWISTED BONDS

Can they ever truly leave the past behind?

Cora Reilly

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

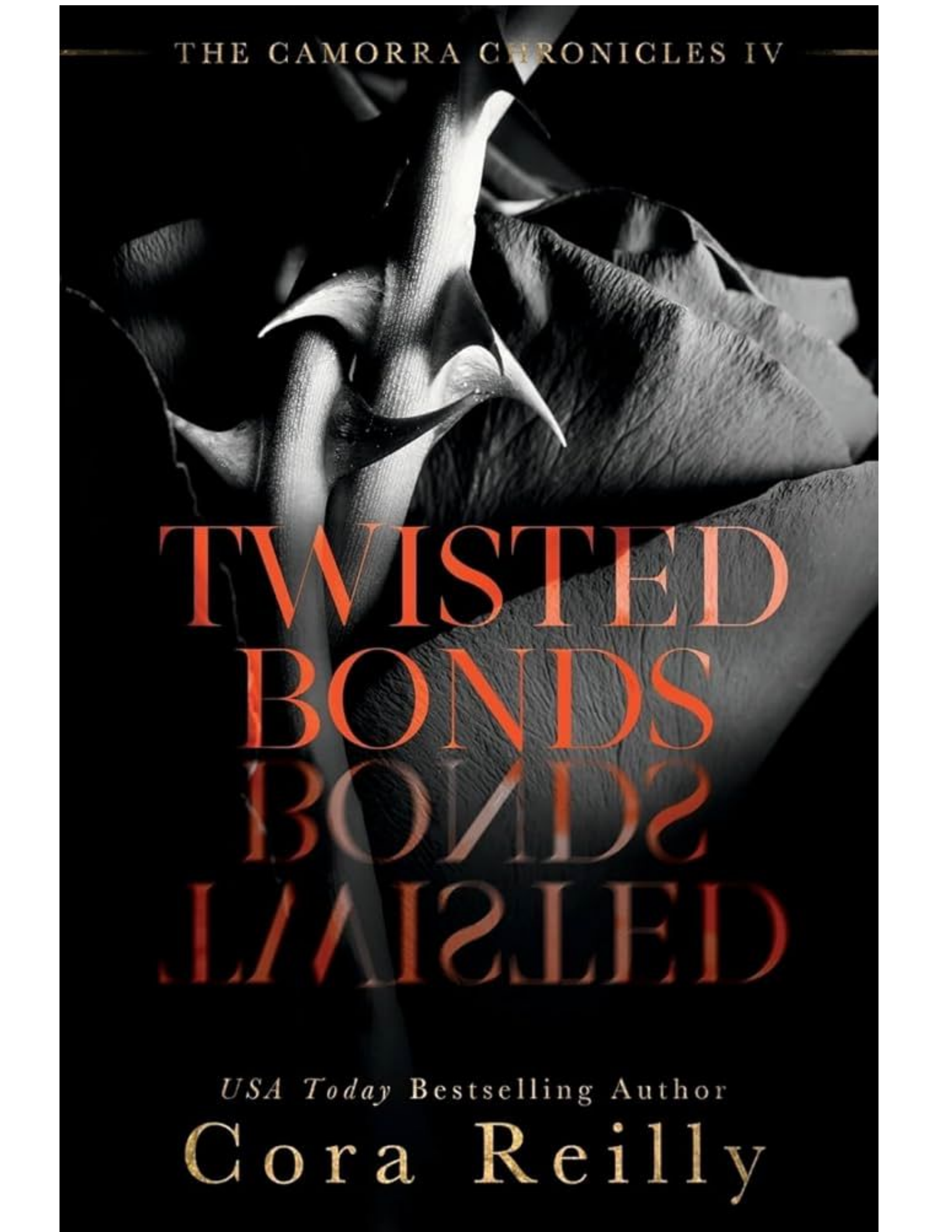
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

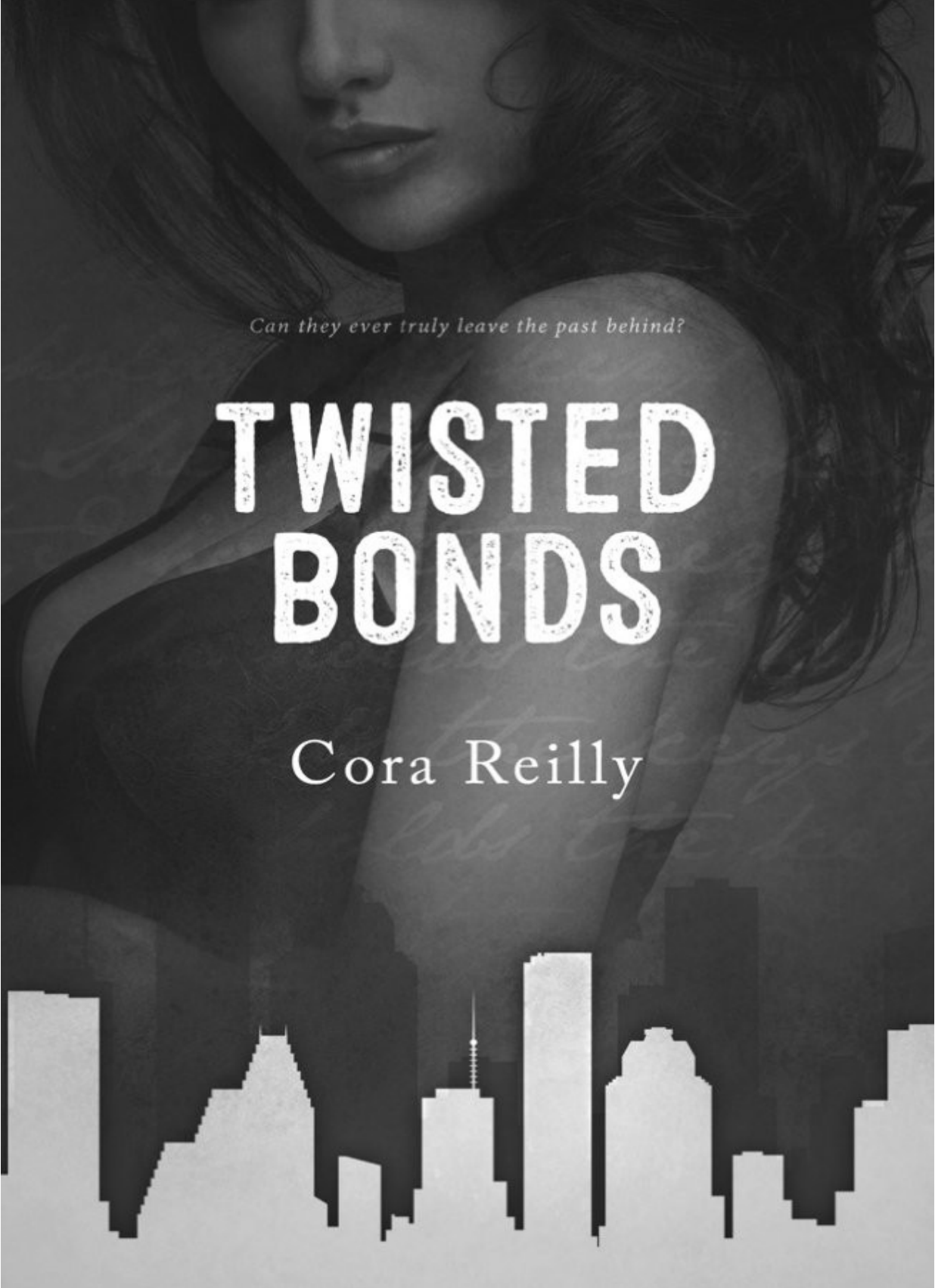

THE CAMORRA CHRONICLES IV

TWISTED
BONDS
BONDS
UNRAILED

USA Today Bestselling Author

Cora Reilly

Can they ever truly leave the past behind?

TWISTED BONDS

Cora Reilly

BÖLÜM 1

KIARA

Nino'nun kollarında yatıyordum, itirafından bunalmıştım, nefes alış verişlerimiz... sevişmekten mi? *Sevişmiştik*. Nino beni sevdiğini, gerçekten sevdiğini söylemişti, sahte duygular yoktu, sahte hiçbir şey yoktu, sadece aşk vardı.

Nino elimi kaldırdı ve bileğime bir öpücük kondurdu. "Nabzın yine yükseldi," dedi beni dikkatle süzerek. "İyi misin?"

Gülümsedim, elimde değildi. Sanki göğsümden bir yük kalkmış, umut etmek bir yana hayal etmeye bile cesaret edemediğim her şey birdenbire elimin altındaymış gibi hissettim.

"Ben sadece mutluyum. Bir süre bunun benimle ilgili bir şey olduğunu, doğuştan gelen bir sorunum olduğunu, neden mutlu olamadığımı, neden başıma sürekli kötü şeyler geldiğini düşündüm."

Nino başparmağını nabız noktamın üzerinde kaydırды. "Hayat böyle işlemez. Kötü şeyler kader ya da yüce bir gücün cezası değildir. Bazen kötü şeyler sadece olur."

Omuz silktim. "Bunu şimdi biliyorum ya da bildiğimi sanıyorum. Ama ben genç bir kızken, bir şeyler ters gittiğinde babam hep beni ya da annemi suçlardı, ağabeylerim de öyle. Bir şey size yeterince sık söylenirse, onu gerçek olarak kabul edersiniz. Babam bana vurduğunda, bunu hak ettiğimi düşündüm."

Nino'nun vücudu daha da sıkılaştı, gri gözleri daha da keskinleşti. "Baban hak ettiğini buldu. Luca ona kolay bir ölüm vermedi."

Kendimi dirseğimin üzerine ittim. Bu benim için yeni bir haberdi. Felix ve Egidia bana hep babamın kafasına sıkılan bir kurşunla öldüğünü söylemişlerdi. "Luca ona işkence mi etti?"

Nino'nun kara kaşları birbirine yaklaştı, bileğimdeki parmakları bir kez daha gerildi. "Bilmiyor muydun?"

Başımı salladım. Kimse bana ayrıntıları anlatma zahmetine girmemişti. Bunun beni korumak için mi yoksa bilmeye hakkım olmadığını düşündükleri için mi olduğundan emin değildim.

sadece bir kız olarak. Eminim kardeşlerim biliyordu. "Luca'nın onu vurduğunu sanıyordum."

Nino'nun ağzı seğirdi, yüz ifadesinde karanlık ve hevesli bir şey parladı. "Sonunda onu vurdu, evet, ama ondan önce Luca en iyi yaptığı şeyi yaptı."

Bu bilgi karşısında nasıl hissedeceğimden emin değildim. Babam iyi bir baba ya da iyi bir adam değildi. Beni dövmüş, değersiz olduğumu hissettirmiş, annemi vurmuştu ama masumiyetimi yok eden Durant dışında onun acı çekmesini hiç istememiştim. "Luca'ya bunun için saygı duyuyorsun."

Nino şaşkınlıkla bana baktı. "Elbette. Luca bütün bir MC bölümünü tek başına yok etti, onları parçalara ayırdı, derilerini yüzdü. Kişisel öldürmeyi, yakından öldürmeyi seviyor ve ellerinin kana bulanmasına aldırıyor. Öldürme emri vermek ya da uzaktan birini vurmak kolaydır, ama onları dehşet içinde nefes alışlarını hissederken, soğuk terlerini koklarken, gözlerindeki dehşeti görürken öldürmek, bu tamamen farklı bir şeydir. Luca kuzeninin ve amcasının boğazını ezdi, kaç kişi bunu yapabiliirdi? Sadece fiziksel olarak değil. Remo ve ben hala kaçarken ve babamız hala hayattayken, bazen onu nasıl öldürmek istediğimizden bahsederdik ve Remo'nun hayali bunu Luca gibi yapmaktı..."

Bir an için sadece önümdeki adama baktım. Çok rahat, çok... cana yakın görünüyordu. Zararsız değildi, hoş değildi, ama sözlerinin onu çağrıştırdığı kadar da canavarca değildi. Bana onun doğasını hatırlattılar. Belki de bu yüzden kükreyen alevler ve çığlık atan yüz buruşturmaları dövmeleri vardı, güzel dış görünüşünün altında yatan şey hakkında bir uyarı olarak. "Kulağa sen ve Remo Luca'ya hayranmışsınız gibi geliyor."

"Buna hayranlık demezdim ama beni öldürebilecek birkaç adamdan biri ve bu da hızlı ya da temiz olmaz."

Bir bıçağı yutuyormuş gibi görünen çığlık atan bir kafatasının mürekkeple çizilmiş görüntüsünün üzerinden göğsüne dokundum, sakın kalp atışlarını hissettim ve Nino ile Remo'yu bugünkü hallerine sadece geçmişlerinin mi getirdiğini yoksa her zaman içlerinde mi olduğunu merak ettim. Savio da karanlığı barındırıyordu. Adamo bile öldürmüştü ve bundan gerçekten rahatsız olup olmadığından ya da sadece pişmanlık duymamasından mı rahatsız olduğundan emin değildim. Çocuklarımız da aynı karanlığı barındırır mıydı? Olsa bile ne fark ederdi ki? Ne olursa olsun onları sevecektim, tıpkı Nino'yu sevdiğim gibi.

"Ağabeylerin sana hiç baban gibi vurdular mı?" Nino konunun değişmesiyle beni şaşırtarak sordu.

"Babam zaman zaman beni terbiye etme görevini onlara verirdi, evet. Benden yedi ve dokuz yaş büyükler, yani..." Nino'nun yüz ifadesini değerlendirdim. "Nino," dedim sessizce ama kararlı bir şekilde. "Çocukken yaptıkları yüzünden onları öldürmeni istemiyorum."

"Seni disipline soktuklarında ergenlik çağında olmalılar, Made Men. Bizim standartlarımıza göre yetişkin adamlar."

Ona doğru yaklaştım, yanağına dokundum ve başımı salladım. "Yapma. Bana ceza vermeyeceğinize söz verin."

Nino'nun yüzü güzel, soğuk maskesini koruyordu. "Burada nasıl olduğunu hiç sordular mı? Seni taciz ve tecavüz edebileceğimden endişelendiler mi? Düğünümüzde ya da o zamandan beri seninle hiç konuştular mı?"

Yutkundum. Eski ailemi düşünmemeye çalıştım. Onlarla ilgili tüm anılar acı ve hüznün ağırlığını taşıyordu. "Beni tebrik ettiler." Onları sadece şampanya resepsiyonu sırasında, herkes Nino ile beni evliliğimiz için tebrik ederken birkaç saniye gördüğümü hatırlıyordum, ama o güne dair başka pek bir şey hatırlamıyordum. Kendimi dehşete kaptırmıştım. O zamandan beri benimle temas kurmadılar ve bunun nedeni Camorra'nın bir parçası olmam da değildi - ben hâlâ Rizzo ailesinin bir parçasıyken birbirimizi neredeyse hiç görmemiştik. "Onlara zarar vermeyeceğine söz ver. Bu benim kararım olmalı, senin değil."

Nino derin bir nefes verdi ve sonunda başını salladı. "Onlara zarar vermeyeceğim." "Remo'ya da. Ve Camorra'dan başka kimseye de."

Nino'nun ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ."

Kollarımı Nino'nun göğsünde kavuşturup güzel yüzünü taradım. Saçlarının birkaç teli şakağından aşağı dökülmüştü, onları nazıkçe geriye ittim ve parmak uçlarımı saç diplerinde gezdirdim. "Nasıl hissediyorsun? Son birkaç günde çok şey oldu."

"Remo kendi başının çaresine bakabilir ve yalnız da değil. Fabiano kardeşimin duygularını kontrol altında tutmasını sağlayacaktır."

"Remo'nun gidişini kastetmedim. Duygularını kastettim. Onlara alışıyor musun?"

"İlk selden sonra sakinleşti. Duyguları hissediyorum, her zaman değil, hepsini değil, ama oradalar."

Nino'yu usulca öptüm. "Ben her zaman buradayım. Bana ihtiyacın olursa, sana yardım ederim."

Yine de Nino'nun o geceki gibi bir sinir krizi daha geçirmeyeceğini umuyordum, özellikle de Remo onu sakinleştirmek için evde olmadığına göre. "Ne zaman

Remo ve Fabiano geri dönecek mi?" Ayrıntıları sormadım çünkü Nino paylaşmak isteseydi paylaşırdı ama şimdiye kadar oldukça kapalı davranmıştı.

İçini çekti. "Umarım birkaç gün içinde, görevlerinin başarısına bağlı olarak."

Merak içimde patladı ama onu bastırdım.

"Yatak odamıza çık," dedi Nino, oyun odasındaki kanepeye kıvrılmış yatarken beni irkiltti. Konuşmamızın üzerinden üç gün geçmişti.

"Sorun nedir?" diye sordum. Yüz ifadesi gergindi, şimdiye kadar gördüğüm en öfkeye yakın ifadeydi. Kitabımı bıraktım ve ellerimi Nino'nun göğsüne dayayarak ayağa kalktım. "Remo'yla mı ilgili?"

Remo ve Fabiano gideli neredeyse bir hafta olmuştu. Nino hâlâ görevlerinin ayrıntılarını açıklamamıştı, sadece bunun Outfit'le ilgili bir şey olduğunu söylemişti.

Nino'nun gözlerinde bir parça yorgunluk vardı. "Sonra açıklarım. Şimdi odamıza gitmeni istiyorum Kiara."

Bir çocuk gibi muamele gördüğümü hissederek kaşlarımı çattım. "Ben zayıf değilim. Çoğu şeyin üstesinden gelebilirim."

Yanağıma dokundu ve beni kısaca öptü. "Biliyorum. Ama bu ..." Başını iki yana salladı. "Bunun görmen gereken bir şey olduğundan emin değilim."

Göğsüm daraldı. Kesinlikle başa çıkmakta zorlandığım tek bir şey vardı.

"Sorma," dedi Nino. "Şimdi olmaz."

İsteksizce başımı salladım, kitabımı aldım ve bizim kanada yöneldim. Yatak odasının kapısını kapattığımda dehşet iliklerime kadar işlemişti. Remo ne yapmıştı?

Garaj yoluna giren bir spor arabanın sesi dikkatimi çekti ve pencereye gittim. Ön bahçenin sadece çok küçük bir kısmını görebiliyordum ve hiçbir şey seçemiyordum. Nino'ya verdiğim söze rağmen merak beni sardı ve tekrar dışarı çıktım, evin ana kısmına doğru sürünerek ilerledim ve araba yoluna bakan bir pencereden içeri baktım. Remo'nun eve girdiğini gördüğümde donup kaldım, nabzım öfkeyle atmaya başladı. Yanında sarışın bir kadın vardı ve ikisi de tamamen çıplaktı. Kadın ya baygın ya da şok içinde Remo'nun ellerinde gevşekçe sallanıyordu.

Boğazım sıkıştı, ellerim titremeye başladı ve karanlık anıların kalıntıları bilincimi ısırdı, dışarı çıkıp beni kavramak istedi.

Nino beni böyle buldu. Hâlâ pencerenin önünde hareketsizdim. "Kahretsin," diye fısıldadı. Bileğimi tuttu, parmak uçları yumuşak etime bastırdı. Diğer eliyle çenemi yukarı kaldırarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Ne gördün?"

"Remo çıplak bir kadın taşıyor," dedim sesimi çıkarmadan.

Nino başını salladı. "Gel," dedi, beni kanadımıza doğru çekiştirerek. Direndim, cevaplara ihtiyacım vardı.

"Nino, neler oluyor?" "Yatak odamızda açıklayacağım."

"Hayır," diye tısladım, sertçe nefes alarak elini bıraktım. "Şimdi açıkla."

Nino bana baktı, kolu hâlâ havadaydı, sertliğim karşısında şaşırmıştı. Yavaşça elini indirdi. Genelde her zaman onun kararlarına uymaya çalışırdım, ama bununla bir sınır çizdim.

Nino kendisi söylemişti; fikrimi söylesem kızmazdı. "Remo Outfit bölgesine gitti ve Dante'nin yeğenini kaçırdı. Kız Dün bir patron yardımcısıyla evlenmesi gerekiyordu ama Remo ve Fabiano onu kiliseye giderken yakalayıp buraya getirdiler."

Söylediklerine inanamayarak başımı salladım ve daha da kötüsü, sanki bana hava durumundan bahsediyormuş gibi anlatmasıydı. "Remo ona ne yaptı?" Titremeye başladım, acaba benim yaşadığım dehşetin aynısını ona da yaşatmış mıydı? Remo'yu Nino ve kardeşleri için yaptıklarından dolayı sevmeye başlamıştım ama bu yüzden onu asla affedemeyecektim.

Nino bileğimi yeniden, daha sıkı tuttu. "Bir şey yok. Şimdi gel."

"Hiçbir şey mi?" İnanamayarak, topuklarımı yere vurdum. "Hiçbir şey gibi görünmüyordu. Neden çıplaktı?"

"Henüz her şeyi bilmiyorum. Savio, Remo'nun askerlerimizden birinin ona saldırmasını engellediğini ve şimdi burada olduğunu söyledi. Hepsi bu kadar."

"Bu kadar mı?" Tersledim. "Yani ona ... tecavüz etmedi mi?" Bu kelime sırtımda binlerce hamamböceği geziniyormuş gibi hissettirdi ve ürperdim.

"Hayır," dedi Nino. "Bu Remo'nun planının bir parçası değil." "Emin misin?"

Nino bir kalp atışı tereddüt etti ve bu çok fazlaydı. Hışımınla yanından geçmeye çalıştım ama kolumu tuttu. "Yapma. Bırak ben halledeyim."

"Bırakın gideyim."

Nino başını salladı ve itirazlarıma aldırmadan beni tekrar yatak odamıza doğru çekti. Onu takip etmekten başka çarem yoktu. İçeri girer girmez kapının önüne çıktı ve yolumu kesti. Gücünü bana karşı ilk kez kullanıyordu ve bu beni mantıksızca öfkelenmişti.

"Ben Remo ile konuşana kadar burada kal."

"Remo'nun bir kadını benim incindiğim gibi incitmesine izin vermeyeceğim," diye fısıldadım sertçe.

Nino yanağıma dokunmaya çalışarak, "Dokunmayacak," dedi ama ben bir adım geri attım.

"Onun planını başından beri biliyordun, değil mi?"

"Evet, söyledim. Kaçırılma olayının amacı Serafina karşılığında bize Scuderi'yi getirmek."

Gözlerimi kırıştırdım. "Serafina? Durant'ı yaptığı şey yüzünden öldürdün ama kardeşinin masum bir kadını kaçırmasına izin mi veriyorsun?" Sesim kırıldı ama geçmişin anılarının yeniden su yüzüne çıkmasına izin vermedim; ben bundan daha güçlüydüm.

Nino yanaklarımı okşadı. Bana her zaman çok nazik davranırdı; başkalarına yaptığı şeylerle çelişiyordu. "Kiara, bu aynı şey değil. Remo'yu tanıyorum. Serafina'nın kaderini senin başına gelenlerle kıyaslama. Güven bana."

Gözlerini aradım, çağıran ve yumuşak. Ona güvenmek istiyordum ve güveniyordum da ama Remo'ya güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim, hele savunmasız bir kadının yanında. İçinde çok fazla şey kırılmıştı. "Tamam," dedim sessizce. "Remo'yla konuş ve bana tam olarak ne dediğini söyle. Bilmem gerekiyor. Artık sır yok, lütfen."

Nino beni öptü. "Ben aşağı inip onunla konuşacağım."

Geri adım atıp odadan çıkarken başımı salladım. Kilit tıkladı ve ne yaptığını fark ederek gözlerim büyüdü. Beni içeri kilitlediğine inanamıyordum. Hışımınla kapıya yöneldim, kolu tıkırdattım ama yerinden oynamadı.

Odada volta atıyor, düşüncelerimi evirip çeviriyordum. Nino beni korumak için Remo'nun planını benden saklamıştı, ama aynı zamanda onları bundan vazgeçirmeye çalışacağımı da biliyordu. Nino ve Remo'nun çok az ahlaki değerleri olduğunu biliyordum ama Nino yaptıklarının yanlış olduğunu fark etmeliydi.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama gittikçe daha da tedirgin oluyordum. Sonunda kilit dönüp kapı açıldığında patlamak üzereydim.

"Beni neden içeri kilitledin?"

Nino sanki öfkem onu ürkütmüş gibiydi. "Üzgün olduğunu biliyordum

ve Remo'yla böyle bir yüzleşmeye girmeni istemedim."

Arkamı döndüm, hâlâ öfkeliydim ama aynı zamanda duygulanmıştım, çünkü Nino beni korumaya çalışıyor, kendi yöntemiyle bana bakıyordu. Omuzlarıma dokunmadan önce onu arkamda hissettim. Dedim ki, "Beni bir daha içeri kilitleme. Bundan hoşlanmıyorum - kendimi güçsüz ve kapana kısılmış hissetmeme neden oluyor."

Nino'nun parmakları sıkılaştı. Eğildi ve boynumun kıvrımını öptü. "Öpmeyeceğim." Kelimelerini dikkatle seçerek durakladı, bu da endişelerimi yeniden artırdı. "Serafina için birkaç kıyafetin ve beyaz bir geceliğin var mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden beyaz gecelik?"

"Kiara," Nino'nun sesi gergindi, seslendirilmemiş bir *memnuniyeti* de beraberinde taşıyordu.

Gözleri ona güvenmem için yalvarıyordu.

Güven. Dolabıma gittim ve çekmecedен gümüş geceliğimi çıkardım. "Bu bende var."

Nino başını salladı ve onu benden aldı. "Bu iş görür."

Yere kadar uzanan birkaç elbise, gömlek ve şort topladım ve sonra iç çamaşırı çekmecemin önünde duraksadım. Başkasının iç çamaşırını giymek biraz iğrençti ama Serafina'nın bunu hiç giymemeye tercih ettiğini düşündüm.

Nino benden her şeyi aldı. "Bu odada kalacağına ve kilitlemeyeceğime söz ver. Kızın güvende olduğundan emin olacağım, tamam mı?"

"Pekâlâ." Bu sözcük ağzımda acı bir tat bıraktı, eski halime ihanet ediyormuşum, kendimi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi. Konu benim iyiliğim olduğunda Nino'ya güvenmek kolaydı. Beni kasıtlı olarak incitmeyeceğinden kuşku yoktu, ama Nino şimdi bile acıma duygusu hissetmiyordu. Başkaları için değil, asla başkaları için değil.

Nino uzun bir süre ortalıkta yoktu. Nihayet içeri girdiğinde yatak odasında kalma kararlılığım her geçen saniye biraz daha azalıyordu; kaşlarının arasında derin bir hoşnutsuzluk çatlağı vardı ve kısa atkuyruğu saçlarının büyük bir kısmı, sanki elini sık sık üzerinden geçirmiş gibi dökülmüştü.

Hemen sordum, "Neler oluyor? Remo ne dedi? Ve geceliğe neden ihtiyacı var?"

Ninokapısını kapattı. "Remoonu şimdilik burada tutacak. Konakta daha güvende olduğunu düşünüyor."

"Daha güvenli mi? O bir esir. Remo'ya bu kadar yakınken güvende olduğunu kim söyledi?"

Nino hiçbir şey söylemedi. Bu gelişmeden mutlu olmadığı belliydi ama Remo'ya sadıktı, bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Remo'nun Nino'nun kendisine karşı gelmesini sağlayacak bir şey yapabileceğinden şüpheliydim.

"Ona zorla sahip olmaya çalışırsa onu durdurmalısın. Bana söz ver," dedim şiddetle.

"Remo kararını vermişse ben bile onu durduramam. Ama dediğim gibi, bu konuda endişelenmeniz için bir neden olduğunu sanmıyorum."

"Outfit'in Capo'su Remo'nun istediğini yapmazsa ne olacak? O zaman ona ne yapacak?" Dante Cavallaro hakkında pek bir şey bilmiyordum, sadece Felix ve Egidia'nın Outfit hakkında konuşmalarına kulak misafiri olduğumda ya da Remo ve Nino'nun benim yanımda onun hakkında konuştukları birkaç seferde edindiğim söylentiler vardı. Kararlarını duygulara değil gerçeklere dayandıran mantıklı bir adam gibi görünüyordu ve bu beni Serafina'nın kaderi konusunda umutlandırmıyordu. Sıradan bir kızı bir Consigliere'le, tüm Outfit'in ve muhtemelen Cavallaro'nun sırlarını taşıyan bir adamla takas etmek mantığa *aykırıydı*. Ama Remo ve Nino bunu biliyor olmalıydı, bu da geriye şu soruyu bırakıyordu: Remo kızı neden kaçırmıştı ki?

Nino saatinin kordonunu sabit parmaklarıyla açtı, yatmaya hazırlanıyordu. "Kiara, bu Remo'nun oyunu. Her zaman olduğu gibi bilgi vermeye yanaşmıyor."

"Emin misin? Yoksa yine beni korumaya mı çalışıyorsun?"

Saati komodinin üzerine koyarken yüzü kilitlendi. "Sana doğruyu söylüyorum. Ve bu savaşın Outfit tarafından başlatıldığını unutmamalısın. Bölgemize saldırdılar. Hepimizi öldürmeye çalıştılar, Adamo'yu bile. Remo bölgesinin bu şekilde ihlal edilmesine göz yummayacaktır. Dante bunun bedelini ödemek zorunda kalacak."

"Ama o değil," dedim usulca. "Masum bir kadın öyle." Nino bana karşı çıkmadı. Keşke etseydi.

"Peki ya gecelik? Soruma cevap vermediniz. Sadece Serafina'nın içinde uyuyabileceği bir şey olsun diye olsaydı, belirli bir renk istemezdi."

"Yarın ailesi için bir video mesajı kaydederken bunu takmasını istiyor." Duygusuz gözleri yüzümü aradı. "Pizza sipariş ettik, sana da getireyim mi?"

Bir an için sadece bakabildim. Bazen Nino'nun meselelerle nasıl başa çıktığını unutmaya meyilliydim, kanlı kısmını nasıl kolayca bir kenara itebildiğini

Çünkü onu rahatsız etmiyorlardı. "A değilim. Banyo yapacağım. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Banyoya girdiğimde Nino beni durdurmadı ama gözleri beni takip etti. Giysilerimi yavaşça çıkararak banyoya girdim. Nino beni sevdiğini söylediğinde, ocuk sahibi olma konusunu amayı düşünmüştüm. Evlenmeden önce doğum kontrol hapı almaya başlamıştım çünkü Nino'nun karısı olarak hamile kalma riskini göze alıp alamayacağımdan emin değildim. Artık bir bebekle Falcone malikanesinde güvende olacağımı, iyi korunacağımı ve hatta sevilleceğimi biliyordum ama Dante'nin yeğeniyle ilgili bu yeni gelişme yeni şüpheler doğurmuştu. Nino duygularını daha yeni keşfetmişti ve Remo'nun kanadında kilitli bir kadın vardı.

Her iki gerçek de bu dünyaya, bu eve bir bebek getirmek istememe neden olmadı.

Musluğu kapattım ve içeri adım atmadan önce parmak uçlarımla suyu test ettim. Nino odaya girdi, gözleri çıplak bedenimde geziniyordu. Kendimi ondan saklamadım. Bakışlarında doğrudan kalbime inen bir  zlem vardı. Sıcaktan irkilerek suyun içine daldım. "İstersen bana katılabilirsin."

Nino tişörtünü başından ekiştirdikten sonra pantolonunu ve boxerını çıkardı. Kısa bir süre önce beni korkutan kaslar ve renkli dövmeler şimdi karnıma tanıdık bir sıcaklık getirdi, ama bu sadece kısa bir patlamaydı. Bu tür bir fiziksel yakınlığı kaldıramayacak kadar yıpranmış ve duygusal olarak t kenmiştim, özellikle de genç bir kadın evin başka bir yerinde korkudan aklını kaırmışken.

Nino küvette bana katıldı, sonra kollarını açtı. Sırtım göğsüne yaslanana ve güçlü kollarının arasına girene kadar yer değiştirdim. Boğazımı  pt . Arkamda sertleştiğini hissedebiliyordum, ama aldırmadım. Nino omzumu ısırdı ve eli dizimi okşadı, sonra uyluğumdan yukarı kaydı, ben yumuşak bir dokunuşla onu durdurana kadar daha da yukarı ıktı. Dile getirmediği sorularını hissediyordum. Neden seks havasında olmadığımı gerçekten anlamıyor olabilir miydi?

"Suçlu hissetmiyor musun?" Sessizce sordum.

Nino arkasına yaslandı, eli tekrar dizime gitti ve tenimi hafifçe ovdu. "Kiara," dedi yorgun bir sesle. "Ben iyi bir adam değilim. İyi bir adam da değilim. Diğer insanlara karşı hiçbir şey hissetmiyorum, bu da beni Camorra için yaptığım işte çok iyi yapıyor. Ve ne umarsanız umun, bu değişmeyecek."

Omurgamdan aşağı küçük bir ürperti geçti. Nino sadece Camorra'nın mali işlerini denetlemiyordu, aynı zamanda birçok zulüm eyleminden de sorumluydu. Fabiano Camorra'nın resmi infazcısı olsa bile en iyi işkencecisi değildi, bunu şimdiye kadar anlamıştım. Durant'la uğraşırken Nino ve Remo'nun şeytanlarına dair küçük ipuçları görmüştüm ama bu buzdağının sadece görünen kısmıydı. "Ama beni ve kardeşlerini önemsiyorsun?"

"Seviyorum," diye mırıldandı. "Ama duygularım bu kadar."

Yutkundum. "Peki ya çocuklar? Onlarla ilgilenir misin?"

Garipti ama banyoda dönüp ona baktım.

Nino hareketsizleşti. Çenemi yukarı doğru itti, böylece bakışlarıyla buluşmak zorunda kaldım. "Çocuklarımızı mı kastediyorsun?"

"Evet," dedim sessizce. Yüzü donuklaşmıştı. Çocuklarımızı hiç sevebilir miydi?

"Hap alıyorsun."

"Ben biliyorum. Hamile değilim... Sadece merak ediyordum."

Nino başını salladı. Ne düşündüğünü bilmek isterdim ama yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. "Çocuklar için ne hissedeceğimi bilmiyorum. Ama sanırım seni nasıl önemsiyorsam onları da öyle önemserim."

Öne doğru eğildim ve onu hafifçe öptüm, sonra geri çekildim ve ona karşı rahatladım. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Düşüncelerim Serafina'ya döndü. Dehşete düşmüş olmalıydı - nasıl düşmesin ki? Ben de Nino'ya verildiğimde dehşete kapılmıştım ve düğünüm hazırlanmak için zamanım olmuştu. Bu kız zorla götürülmüştü, evinden, ailesinden koparılmıştı. Falcone'lar hakkında, Las Vegas hakkında bildikleri muhtemelen bana anlatılanlardan daha da kötüydü. Ne de olsa Outfit ve Camorra hâlâ savaş halindeydi ve bu kaçırma olayından sonra bu durum asla değişmeyecekti.

Ürperdim.

Nino kolumu okşadı, "Kiara," dedi sessizce. "Bunun seni geçmişe sürüklemesine izin verme."

"Olmayacak, ama kızın yaşadığı dehşeti düşünmek benim için çok zor."

Nino'nun başını salladığını hissettim, acıamı anlamaya çalışıyor ama kavramı kavrayamıyordu. Serafina umurunda değildi. Umursayamazdı.

Parmaklarımızı birleştirdim. Vicdanımız olmaya çalışırdım.

Su kısa sürede soğudu ve Nino küvetten çıkmama yardım ettikten sonra beni kurulamaya başladı. Her zamanki gibi dokunuşunun ardında karıncalanmalar bıraktı ama kendimi rahatlatmama izin vermedim. Yatağa yerleştik, ikimiz de çıplaktık.

birbirlerinin içinde. Nino hâlâ tahrik olmuştu ama tekrar yakınlaşmak için hiçbir hamle yapmadı.

Nino'nun kollarında uyuyakalmış, aşkın gücüne hayret etmişim. Nino hakkında bildiklerime, yapabileceklerine rağmen onu seviyordum.

BÖLÜM 2

KIARA

Nino kıpırdandı ve yavaşça kendini benden kurtardı. Yarı kapalı gözlerle onun siyah bir gömlek ve kot pantolon giymesini izledim, hiçbir şey söylemedim. Video kaydına gitmeden önce omzunun üzerinden bana hızlıca bir bakış attı. Kapı kapandığı anda kendimi yataktan dışarı attım ve geceliğimin üzerine bir bornoz geçirdim. Kaydın nerede yapılacağına dair bir fikrim vardı. Serafina'yı kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Bundan da öte, yeni aileme ihanet etmeden kıza yardım etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu - çünkü Falcon'lar buydu.

Koridorda sürünerek ilerledim ve bodruma açılan kapıya doğru ilerledim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Şaşkınlıkla haykırdım ve boynumdaki sıcak nefesten kaçmak için sıçradım.

Dönerek Savio'nun göğsüne sertçe vurdum.

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Ah," dedi abartılı bir şekilde o noktayı ovuşturarak.

"Bodrumda bir kıza işkence edildiği düşünülürse çok iyi bir ruh hali içindesin," dedim ve dönüp devam etmeye çalıştım ama Savio yoluma çıktı.

İfadesindeki eğlence kaybolmuştu ki bu nadir görülen bir olaydı. Savio her zaman ya sırıtır ya da sırtırdı. "Her zaman birileri işkence görüyor," dedi alaycı bir tavırla.

Ona inanamadım. Nino'da bunun onu neden rahatsız etmediğini anlıyordum; bu onun duygusal yapısıydı, ama Savio'nun böyle bir mazereti yoktu.

Elini her zamanki gibi kusursuzca şekillendirilmiş siyah saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Kıza işkence edilmiyor."

"Bundan emin misin?" Savio'yu atlatmaya çalışarak sordum. O da benim hareketimi yansıttı.

"Oraya gitmene izin veremem. Nino'nun emri."

Öfkeyle Savio'nun yanından hızla geçtim. Kolu belime dolandı ve beni yerden kaldırdı. İçimde bir gerginlik oluştu ve irkilerek nefesimi içime çektim. Savio beni birkaç adım taşıdıktan sonra yere bıraktı ve gözlerimin içine baktı. "Hadi ama, panik atak yok, tamam mı? Beline dokundum. Tehlike yok."

Yutkundum.

"Yardıma olacaksa bir daha vur."

"Ne?" diye sordum. Kafam karışmış bir şekilde sordum ve paniğim yatıştı.

Savio bana ukala bir sırıtışla baktı. "Bana vurmaktan hoşlandığını biliyorum."

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum ve farklı koşullar altında gülebilirdim.

"Bırakın geçeyim," dedim.

"Hayır," dedi. "Tekrar denersen, seni tutarım."

"Umurumda değil." Bir kez daha Savio'nun yanından geçmeye çalıştım ama bu sefer omuzlarımdan tutup beni duvara yasladı ve sıkıca kavradı. Kıpırdandım, vücudum gerildi ama beni bırakmadı.

"Kiara, oraya gitmene izin vermeyeceğim. Nino'ya söz verdim. Vazgeç. Seni zapt etmek zorunda kalmak istemiyorum."

Onun yakınlığından ürperdim.

"Siktir," diye nefes aldı. "Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Yüzüne, başlangıçta temkinli olan ama şimdi daha yumuşak olan kahverengi gözlerine baktım. Keskin bir baş sallama hareketi yaptım ve elini tutarak gevşemeye başladım.

Beni bıraktı ve geri çekildi, sonra bir elini tekrar saçlarında gezdirdi. Bana baktı. "Keşke Nino ve Remo onu parçalara ayırırken orada olabilseydim."

Kimi kastettiğini biliyordum ve itirafı beni şaşırtmıştı. Savio'yla kötü bir başlangıç yapmıştık ve hâlâ varlığımın getirdiği yeni kısıtlamalara içerlediği izlenimine kapılıyordum.

Bir omzunu bodrum kapısının yanındaki duvara yasladı. "Remo asla masum bir kadına amcanın sana zarar verdiği gibi zarar vermez."

Sesinde en ufak bir şüphe belirtisi yoktu.

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Biliyorum Remo," dedi Savio basitçe, bir an için kibirli sırıtışını yine bırakarak.

Nino gibi o da Remo'ya sonsuz güven duyuyordu. Keşke ben de onların inançlarını paylaşabilseydim diye hayıflandım. "Mutfağa gitmek istiyorum,

eğer hâlâ

izin var mı?"

Savio bir an tereddüt ettikten sonra geri çekildi. Yanından geçip mutfağa doğru yürüdüm. Sinir bozucu bir gölge gibi beni takip etti.

Ona doğru döndüm. "Şimdi ben de mi bu evde tutsağım?"

Savio avuçlarını kaldırdı. "Bu Remo'nun oyunu, benim değil. Eğer olanlardan hoşlanmıyorsan onunla konuş." Hoşlanmayacağımı belli edencesine gülümsedi. Belki de bu kibirli gülümseme onun korumasıydı. Hepsi farklı maskeler takıyordu, Nino duygusuzluğunu. Remo öfkesini ve Savio kibrini. Adamo'nun maskesinden henüz tam olarak emin değildim ama o da bir maske takıyordu, bundan emindim.

Bu sapkın Falcone adamlarının neden her gün biraz daha kalbime girdiklerini merak ederek topuklarımın üzerinde döndüm ve mutfağa doğru ilerledim.

Hızlı bir kahvaltıdan sonra kütüphaneye geçtim, bodrum kapısının yanında telefonuyla yazışan Savio'yu görmezden geldim. Remo esircilik oynarken bütün günü yatak odasında geçiremezdim ve Serafina'yı düşünmeden edemiyordum.

Nino içeri girdiğinde kanepede uzanıyordum. Gözlerindeki perili bakışı gördüğüm anda bir şeylerin fena halde ters gittiğini anladım. Kitabımı bırakıp ayağa kalktım ve yükselen endişemi bastırmaya çalışarak ona doğru koştum.

"İyi misin?"

Nino yüzümü kavradı ve beni hazırlıksız yakalayıp şiddetle öptü. Vücudum canlandı, öpücüğündeki ihtiyaca cevap verdi, ta ki daha fazla, ateşli, çok fazla olana kadar. Vücudum arzuyla zonklasa da başımı sallayarak ondan uzaklaştım. "Bana ne olduğunu anlat."

Nino'nun bakışları, parmaklarının yara izlerini takip ettiği ön koluna kaydı. Kaşlarını çatı, gözlerinde acı ve hüznün parladı, sonra duygusuz bir sakinlik onları sildi. "Remo, Cavallaro ve Serafina'nın ailesi için canlı bir video kaydetti, ancak onun seçimi Remo'nun beklediği gibi olmadı." Sesinde hiçbir duygu yoktu, sadece o korkunç sakinlik vardı.

Geri çekildim. "Sakin bana Serafina'ya *bu* seçeneği verdiğini söyleme?"

İçim kasıldı, gittikçe daha sıkı bir şekilde kıvrıldı. Nino bana o sessiz b a k ı ş ı y l a bakmaya devam etti. "Remo akıl oyunları oynuyor, ama

Serafina güçlü bir iradeye sahip. Acıyı seçti, Cavallaro'nun önünde elini zorladı." Bakışları bileğindeki yara izlerine kayd. "Kesik için bileğini seçti... o..."

"Remo onu kesti mi?" Bir adım daha attıktan sonra arkamı döndüm. "Bıktım bundan. Onunla konuşacağım. Birinin yapması gerek."

Remo'yla yüzleşmek için kapıya doğru koştum. Nino kolunu arkadan belime doladı ve beni sıkıca tuttu. Önce Savio, şimdi de o. Öfke, hayal kırıklığı ve daha da kötü bir çaresizlik hissi kapladı içimi. "Bırak beni gideyim."

"Sadece kardeşime gitmeyeceğine söz verersen." Onun pençesinde kıvrandım. "Bırak gideyim."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

İki büklüm oldum ve acımı yutarak ona baktım. "Fiziksel gücünü bana karşı asla kullanmayacağına söz vermiştin."

Kolları hafifçe gevşedi ama kaçmama yetecek kadar değil ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Ben seni koruyorum. Gücümü asla sana acı çektirmek için kullanmam, yemin ederim." Başımın yan tarafını öptü. "Beni amcanla kıyaslama." Sesinde beni ürküten bir kırılganlık tınısı vardı, yüzünü daha iyi görebilmek için ona doğru döndüm. Vurdumduymazdı ama gözleri öyle değildi.

"Korkmuyorum," dedim. "Senden ya da beni bu şekilde zapt etmeden korkmuyorum ama bu beni güçsüz hissettiriyor ve bundan nefret ediyorum."

"Sizin korunmanız benim için her zaman en önemli önceliktir. Bu amaca hizmet edecekse sizi rahatsız hissettirmeyi kabul ederim."

İçimi çektim. Nino'yla kavga etmek istemiyordum. Aklınca mantıklı bir gerekçesi vardı.

"Nerede o?" Remo'nun kanadına doğru ilerlerken arkamdan gelen Nino'ya sordum. Remo'yla yüzleşmemden dolayı nabzım hâlâ yüksekti ama Serafina'yı ziyaret etmeme izin vermesi için onunla konuşmayı başardığıma sevinmiştim.

Nino sağ tarafımızdaki bir kapıyı işaret etti ve ben içeri girmeden beni durdurdu. "Dikkatli ol. Köşeye sıkışmış insanlar tehlikelidir."

"Merak etme. Her şey yoluna girecek."

"Biliyorum." Bunu öyle bir şekilde söyledi ki, sert tonundan dolayı duraksamama neden oldu.

Kapıyı çaldım ve itiraz sesi gelmeyince anahtarı çevirip içeri girdim.

Serafina yatağın üzerindeydi, gözleri şaşkınlıkla doluydu. Melek gibi güzeldi; uzun sarı saçları, mavi gözleri, soluk bir teni vardı.

"Kiara Vitiello," dedi.

Adım onun dudaklarından dökülürken, hakkımda duyduğu tüm hikâyeleri duyar gibiydim. İnsanlar kanlı düğün hakkında, Remo ve Nino'nun yaptıkları hakkında, eylemlerinin nedenleri hakkında fısıldaşıyorlardı.

"Artık Kiara Falcone, ama evet, o benim." Nino sanki her an bir saldırıya uğrayacakmış gibi arkamda duruyordu. Endişesi hem içimi ısıtıyor hem de beni kızdırıyordu. O orada olduğu sürece Serafina'nın benimle konuşacağından şüpheliydim. Bana güvenmek için bir nedeni yoktu ama ona ve kardeşlerine güvenmemek için pek çok nedeni vardı.

Ona dedim ki, "Kalmak zorunda değilsin. Serafina ve ben konuşacağız. Benim için bir tehlike teşkil etmiyor."

Nino bana bakmıyordu, hesapçı gözleri Serafina'ya odaklanmıştı. "Ben kalacağım." Kapıyı arkasından kapattı ve her şeyi izlemek için duvara yaslandı. "Ve eğer karıma doğru bir hareket yaparsan, sonuçları çok tatsız olur."

Nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? Nino'ya yaklaşıp avuçlarımı göğsüne bastırmadan önce Serafina'ya mahcup bir gülümseme verdim. Bakışlarını bana indirdi, gözlerinde hâlâ sertlik kalıntıları vardı. "O masum bir kadın, Nino. Onu tehdit etmemelisin, hatta ona zarar vermeyi bile düşünmemelisin."

Nino'nun ifadesi sertleşmeye devam etti. "Kadın ya da erkek, masum ya da suçlu, kim olduğu umurunda değil. Eğer sizin için bir tehdit oluşturuyorsa, geri çekilmesi için gereken acıyı ona yaşatacağım."

Sesi karşısında yutkundum. Nino yanımdayken, neler yapabileceğini unutmamı o kadar kolaylaştırıyordu ki. Bana karşı sevgi dolu ve nazikti, ama başkalarına karşı öyle değildi.

"Ona zarar vermeni istemiyorum."

"İsteklerinize her zaman saygı duyuyorum ama bu size söz veremeyeceğim bir şey. Önemseydiğim tek şey seni korumak. Buna uygun davrandığı sürece benden güvende olacaktır."

"Nino," diye tekrar denedim. Başını salladı ve bu konudaki fikrini değiştiremeyeceğimi açıkça belirtti. Bana düşmanmışım gibi bakan Serafina'ya yaklaştım. Muhtemelen bu evdeki tek kişi bendim,

hariç için Adamo Belki, kim önemsendi için onu İyi gelir, ama konuşmamız bana açılmaya hiç niyeti olmadığını gösterdi.

"Yardım teklif etmeye geldiğinizden şüpheliyim. Falcone'lara sadıksınız," dedi sonunda, sesi neredeyse suçlayıcı geliyordu.

"Öyleyim. Onlar benim ailem."

NINO

Kiara'nın aileden olduğunu söylediğini duyunca göğsüm hafifledi ve gerginliğimin bir kısmı uçup gitti. Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi, sık sık yaptıklarımıza tanık olmasına rağmen hala sevgi dolu ve şefkatliydi.

Ailemizden memnundum, sadece kardeşlerim ve ben birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir birlik oluşturmıştık. Bunu genişletmek için herhangi bir gereklilik görmemiştim ve taktiksel amaçlarla Kiara ile evlendirildiğimde de bunu düşünmemiştim. Herhangi birinin ailemize uyum sağlayabilmesi, hayatımızın bir parçası olabilmesi ve güvenimizi kazanabilmesi imkansız görünüyordu, özellikle de bir kadının, ama Kiara hepimizi şaşırtmıştı. Sessiz ve düşünceli bir şekilde ailemizdeki yerini buldu, birçok hatamıza rağmen bizi kabul etti ve ince yollarla bizi daha iyi hale getirmeye çalıştı. Bizim daha iyi insanlar olabileceğimizi düşünmesi, girişimleri başarısızlıkla sonuçlansa bile beni memnun eden bir şeydi.

Kiara tekrar Serafina'ya döndü ve ona doğru eğildi. Onlara doğru bir adım attım. Düşmana bu kadar yakın oturmak aptallıktı. Serafina'ya ne söylüyordu? Tetikte olmak ve güvensizlik benim doğamın temelleriydi ama Kiara'nın bize herhangi bir şekilde ihanet edeceğini düşünemiyordum. Yapabileceği seçeneğini düşünmek bile istemedim.

Konuşmalarından sonra Kiara'yı dışarı çıkardım ve kapıyı kilitledim. "Ona ne söyledin?"

Kiara kaşlarını çatarak bana baktı. "Bana güvenmiyor musun?"

"Biliyorum," dedim sessizce, sonra başının arkasını avuçladım, bana oraya dokunacak kadar güvendiğini hatırlatmaya çalıştım. "Evliliğimizin başında koyduğumuz kuralı hatırlıyor musun? Yalan yok. Benden sır saklama Kiara."

"Sırlar ille de yalan söylemek değildir. Bunu bilmelisin, Nino. Bence senin benden daha fazla sırrın var."

Bu doğrudu ama Kiara'ya güvenmediğim için değildi. "İşimizin her yönünü, yaptığım her şeyi bilmek mi istiyorsun?"

Kirpikleri dalgalandı, tereddüt yüz ifadesini gölgeledi. Kiara zekiydi, yaptığım işin doğasını biliyordu ama bu işle

Genel olarak bilmek ve iğrenç detayları bilmek. "Hayır, bunu hazmedebileceğimi sanmıyorum."

Ben de öyle düşünmüştüm. Kiara'nın doğuştan nazik olduğu, et yememe konusundaki ısrarıyla kanıtlanmıştı. Alnını göğsüme bastırdı, sık sık yaptığı gibi yakınlığımda teselli arıyordu.

"Serafina'ya sadece Remo'da görüldüğünden daha fazlası olduğunu ve ona ulaşabileceğini söyledim," dedi.

"Onun için senin benim için olduğun şeyi olabileceğini düşünüyorsan, Remo'nun başlangıçtaki durumunun benimkinden farklı olduğunu unutuyorsun. Ben tarafsız bir zeminde başladım. Sana karşı ne olumlu ne de olumsuz hiçbir duygu beslemedim ama Remo'nun kadınlar hakkındaki düşünceleri öfkeyle karışık."

Kiara geri çekildi. "Bu değiştirilemeyeceği anlamına gelmez. Bana alışmış gibi görünüyor, o halde başka birine alışamayacağını kim söyleyebilir?"

Remo'nun bir kadınla duygusal bir bağ kurmasına izin vereceğini düşünemezdim ve Kiara bunu istese bile, herkesin kaderinde aşkı bulmak yoktu. Hâlâ bu kavramı tam olarak kavramakta, birçok nüansını anlamakta zorlanıyordum.

"Ben havuzda yüzeceğim. Neden bana katılmıyorsun?"

"Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?"

Öyleydin ama bu konumuzun dışındaydı. "Bir de yüzmeyi öğrenmek istediğini söylemiştin."

Ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Yüzebilirim... Sanırım. Hiçbir zaman çok iyi olmadım ve son yüzüşümün üzerinden neredeyse on yıl geçti, ama bu unutamayacağın bir şey değil, değil mi?"

Hiçbir şeyi unutmadım ama beynimin işleyişinin çoğu insanınkinden farklı olduğunun farkındaydım. "Neden teorinizi test etmiyoruz?"

Gözleri tekrar Serafina'nın kapısına kaydı.

"Elinden geleni yaptın. Şimdilik güvende."

Kiara dudaklarını büzdü. "Peki ya yarası?"

"Remo onunla ilgileniyor ve onu bir daha böyle incitmeyecek. Zaten bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Onun değişken kişiliğine uyum sağlamak için taktiğini yeniden değerlendirecektir."

"Onun taktiği," dedi Kiara küçümseyerek, sonra yumuşak bir iç geçirdi. "Hadi gel. Hadi yüzmeye gidelim."

Kiara bana küçük alaycı bir gülümseme verdi. "Beni sadece bikinili görmek istiyorsun."

"Çıplak olmanı tercih ederim."

Kiara'nın yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve başparmağımı üzerinde gezdirdim, vücudunun basit bir gerçeğe verdiği tepkilerden her zaman etkilenmişimdir. "Pantolonumun altında mayom var. Neden sen üstünü değiştirmiyorsun ve ben de ısınmaya gitmiyorum?"

Kiara ayak parmaklarının ucuna basarak beni öptü ve sonra uzaklaştı. Bakışlarım bir süre onu takip ettikten sonra Serafina'nın kapısındaki anahtara takıldı ve anahtarı saklamanın en iyisi olup olmadığını düşündüm. Güven. Kazanması zor olduğu kadar sürdürmesi de bir o kadar zordu. Anahtarı olduğu yerde bırakarak döndüm ve alt kata yöneldim. Yalnızca Savio hâlâ ortak alandaydı, bir bacağını kolçağın üzerine atmış, kanepede uzanıyordu. Konuşurken başını kaldırıp bakmadı. "Peki nasıl gitti? Kiara ve tutsak şimdi kanka mı oldular?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Remo ve Adamo nerede?"

"Remo mutfığa gitti ve Adamo odasında somurtuyor." Gözlerini ekrandan ayırdı. "Sanırım dövmeyi reddedebilir."

"Yapmayacak."

Savio telefonunu bıraktı ve oturur pozisyona geçti. "Yerinde olsam emin olmazdım. Kendini asi hissediyor, daha iyi bir adam ya da çocuk olmak istiyor, her neyse. Bence kabul törenini bir açıklama yapmak için kullanabilir." Savio'nun dudağı kıvrıldı. "Hadi ama, bana bunu düşünmediğini söyleme. Bana sorarsan çok çaballıyor. O da bizim gibi ve bunu kabullenemiyor. Hepsi bu."

Ayağa kalktı, telefonunu cebine koydu ve omuz silkti. "Beni dinlemiyor ve sızlanmalarını duymaktan bıktım. Diego ve Mick'le buluşmaya gidiyorum. Gece yarısını geçene kadar dönmem. Ne de olsa başka bir yere gitmem gerekiyor ve o kızları kanadımda istemiyorum."

Ön havuza doğru devam ettim, sonra daha iyi düşündüm ve dinlenme havuzumuzun manzarasına yöneldim. Mayoma kadar soyunduktan sonra suya daldım ve Savio'nun flamingo şamandırasının yüzeyde sallandığı ovalin diğer ucundan çıktım. Havuz bunun için uygun olmasa da, yüzme turlarına başlamadan önce onu havuzun dışına ittim.

Çevresel görüşümde bir hareket dikkatimi çekti ve yüzmeyi bırakıp ayağa kalktım. Kiara bana doğru yürüyordu, alçakgönüllülüğünü korumak için ortasına bir havlu sarmıştı.

Bir şezlongda durup havlusunu bıraktığında ve kırmızı bikinisi ortaya çıktığında gülümsemesi gizliydi.

Şaşırtıcı olsa da çok hoş bir manzaraydı. Karım olmadan önce buna sahip olduğundan şüpheliydim. Minik poposu Kiara'nın güzel poposunun üzerinde duruyordu.

kalçalarını iki kurdele ile örtüyordu ve malzeme yuvarlak kış yanaklarının sadece yarısını kaplıyordu. Bikini üstü daha fazlasını örtmüyor, Kiara'nın dolgun göğüslerinin kışkırtıcı bir görüntüsünü veriyordu.

Dünden beri ona açtım ve bu hiç yardımcı olmuyordu. "Bu yeni. İnternette sipariş ettim. Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Vücudunun bana yaptığı şey için takdir yeterince güçlü bir kelime değil Kiara," diye mırıldandım.

Güldü, havuza doğru ilerledi ve kenarına çökerek bacaklarını suya daldırdı. Kiara gibi soğuğa karşı hassasiyeti yüksek biri için bile rahatça ılıktı, bu yüzden daha derin, kare havuz yerine onu seçmiştim. Ona doğru yüzdüm, hayran hayran bakmaktan kendimi alamadım, sonra ellerimi kenara dayadım ve Kiara'dan bir öpücük çalmak için kendimi sudan dışarı ittim. Yumuşak bir nefesle karşılık verdi ve kalçalarımla daha fazla baskı uyguladığımda bacaklarını açtı, aralarından kaymama ve ereksiyonumu amına bastırmama izin verdi.

Kiara geri çekildi, gözleri geniş bir şekilde etrafımızı taradı. "Bunu yapmamalıyız. Birileri bizi görebilir."

Komşular bizi göremeyecek kadar uzaktaydı ve kardeşlerim gösterinin tadını çıkaracaktı. Birinin bizi izlemesi umurumda değildi. Geçmişte insanların beni seks yaparken izlemesini tahrik edici bulmuştum ama Kiara yetiştirilme tarzı nedeniyle daha muhafazakârdı. Bir öpücük daha çaldım ve kendimi tekrar suya bıraktım. Kiara'nın bacaklarının arasından çıkmadan önce, amını örten kırmızı kumaşa sert ve kalıcı bir öpücük kondurdum. Nefes verdi, sonra dudaklarını ısırdı, yüz ifadesi beni yakan aynı arzuyla doluydu.

"Ne kadar derin?" Eliyle suyu işaret etti.

"Havuzun farklı derinlikleri var. Burası çeneme kadar geliyor, yani ayakta duramayacaksın, ama şelalenin olduğu yer benim için sadece göğüs hizasında ve merdivenin orada düz ama hızla dikleşiyor."

Kiara yavaşça suyun içine süzülür, beyaz parmaklarıyla kenara tutundu. Belini kavradım. "Seni tutuyorum. Suyu batmayacağından emin olacağım."

Omuzlarımı aynı hararetle kavramak için kenarı bıraktı. Onu suyun içinde taşıdım, karnının üzerinde yüzdürdüm, suyun hissine alışmasına ve rahatlamasına izin verdim. Sonunda Kiara bacaklarını hareket ettirmeye başladı ve kendi başına yüzebilirdi ama onu bırakmak konusunda isteksizdim. Ellerimden biri vücudunda aşağıya doğru kayarak kışının kıvrımlarını içine aldı.

iki parmağını bikini altının altına soktu ve onu okşamaya başladı. Hafifçe tahrik olmuştu.

"Nino," diye uyardı. Kıvrımlarını ve klitorisini ovmaya devam ettim, onu hafifçe suya indirdim, böylece kendini daha az teşhirde hissetti.

"Yüzmeye devam et," dedim klitorisinin etrafında yavaşça dönerken. Gözleri kararsızca bana kaydı. "Bizi kimse göremez. Ama durmamı istersen dururum." Kendine izin verirse bundan gerçekten zevk alacağını düşünmüştüm ama Kiara'yı sınırlarını aşmaya zorlamayacaktım, hele de incitici geçmişiyile. Hiçbir şey söylemedi ve ben de onun kayganlaştığını hissedene kadar onunla alay etmeye devam ettim. Kiara'nın vuruşları daha az koordineli hale geldi ve inlediğinde su yutmaya devam etti. "Arkanı dön."

Kollarımda sırt üstü sürüklenirken kolunu boynuma doladı. Ağzımla bikini üstünü kenara ittim ve bir başparmağımı içine sokarken pembe meme ucuna yapıştım.

Kiara şaşkın bir inilti çıkardı.

"Bu iyi mi?" Göğsüne doğru sordum, sonra onu ağzıma geri çektim, başparmağım amının içinde dönüyordu.

"Evet," diye fısıldadı, ben göğsünü emerken gözleri yüzüme odaklanmıştı.

Sonra utangaç bir şekilde bakışlarını kaçırdı.

"Beni izle. Sana zevk verirken beni izlemen beni tahrik ediyor."

Kiara yavaşça gülümsedi, nefes alış veriş derinleşti ve uyarılmışlığı hızla arttı. Bazen gözleri hala malikaneye kayıyordu ve ben de dikkatini dağıtmamaya özen gösteriyordum. Boynumdaki parmakları sıkılaştıkça kasları titremeye başladı ve sonra güzel bir iniltiyle gerildi.

"Evet," diye homurdandım, parmağımı daha hızlı hareket ettirdim ve meme ucunu bir kez daha emdim.

Kendi uyarılmışlığım vücudumda zonklıyor, mayomu sikim için rahatsız edici bir hapishaneye dönüştürüyordu. Kiara gevşediğinde başımı kaldırdım ve ağzını öptüm. Bana seks sarhoşu bir gülümseme verdi. Vücudunu serbest bıraktığımda ve o önümde dururken bile onu kedi ile alay etmeye devam ettim. Orgazmdan sonra her zaman çok hassastı, bu yüzden bu ona ek bir zevk getirdi.

"Burada seks yapabilir miyiz?"

Kısa bir süre durakladım, isteği karşısında şaşırdım ve vücudunun kasılma eğilimi nedeniyle biraz endişelendim.

Sanki yanlış bir şey söylemiş gibi kıpkırmızı oldu. Onu kendime doğru çektim, böylece bacakları ortama dolandı. "Elbette, ama tam tersine

Genel kaniya göre su kayganlaştırıcı değildir. Vücudunuzun kendi kayganlaştırıcısını sulandırır. Bu da rahatsızlığa yol açabilir."

Kiara küçük bir kıkırdama çıkardı, sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Özür dilerim."

Neyi komik bulduğunu anlamaya çalışarak kaşlarımı kaldırdım. Onu uyarmam ve içine girip acı çekmesine neden olmamam gerektiğini düşünmüştüm, bu da hoş olmayan anılara yol açabilirdi.

"Seksi konuşman biraz... tuhaf."

"Edepsiz konuşabilirim, merak etme." Merak gözlerini doldurdu.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Baskın ve sesli bir aşık olma eğilimindeyim. Ama bunu senin için yumuşatmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Yüzü düştü. "Ah, doğru..." Gözlerini yere indirdi ve tekrar güldü, ama bu sefer gergin, neşesiz bir sestti. "Sanırım seks hayatımız senin için pek tatmin edici değil."

Kaşlarımı çattım. "Ben öyle bir şey demedim. Seninle seks yapmaktan zevk alıyorum ve daha yeni başladık. Daha rahat olacaksın ve sınırlarını birlikte keşfedeceğiz." Tutuşumu bıraktım, böylece ereksiyonum merkezine doğru bastırana kadar aşağı indi ve yumuşak bir şekilde inlemesine neden oldu.

"Şimdi havuzda seks yapmayı denemek ister misin?"

Başıyla onayladı. Önce bir parmağımı, sonra ikincisini içine soktum. Sıkıca oturmuştu. Şüphelendiğim gibi su yardımcı olmuyordu. Havuzun kenarına doğru yüzdüm ve Kiara'yı kaldırıp dışarı çıkardım, sonra da altını yana kaydırıp amını öptüm.

"Nino-"

"Vücuduna yardım etmeme izin ver. Seni yalamak istiyorum."

Flamingoyu, biri malikaneden havuza doğru bakacak olsa Kiara'nın çoğunu kapatacak bir pozisyona ittim. Sonra dilimi kıvrımları boyunca gezdirdim, uyarılmışlığının ipuçlarını tattım ama yeterli değildi. Bu yakında değişecekti. Kiara amını yediğimde her zaman çok tepki verirdi. "Beni izle," dedim, benim baskınlığımın ne kadarıyla başa çıkabileceğini test etmeye karar verdim ve Kiara itaat etti. Hassas iç dudaklarıyla oynamak için dilimin ucunu kullanmadan önce, dış dudaklarının etrafını yalamak ve sonra onları birbiri ardına ağzıma çekmek için zaman ayırdım. Kiara'nın parmakları saçlarıma dolandı, kalçaları hafifçe sallandı ve uyarılmasının tatlı tadı daha belirgin hale geldi. Kiara'nın suyu içime akarken sikim sarsıldı.

Dilimin üzerinde döndü. Ona karşı inledim. "Kiara, tadına bayılıyorum."

Onu başparmaklarımla ayırdığımda ürperdi ve eskisinden daha yavaş bir şekilde tekrar içine daldım, gerçekten amının tadını çıkarıyordu, ama kısa süre sonra orgazmının yaklaştığının kesin bir işareti olarak kasılmaya başladı. "Kendini tut. Bir süre serbest kalmak için mücadele edersen daha yoğun olacak, güven bana."

Klitorisini görmezden geldim ve açıklığına odaklandım. Bu bile Kiara'nın titremesine neden oldu. "Geri çekil," dedim tekrar.

"Yapamam," diye soludu Kiara, yüzü zevkten iki büklüm olmuştu. "Bu çok iyi hissettiriyor."

İki parmağımı yavaşça içine soktum ve dudaklarım nihayet klitorisinin etrafına kapandığında içinden bir titreme geçti ve inledi, elleri vücuduma bir zevk dalgası gönderecek kadar güçle saçlarımı çekiştirdi. Parmaklarımı hızla içine pompaladım, orgazmının her nabzında duvarlarının etraflarında kasılmasının tadını çıkardım.

"Siktir, çok ıslaksın."

Suya geri dönmesine yardım etmeden önce mayomu aşağı ittim ve Kiara bana sarıldı, onu ereksiyonuma indirirken yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı.

"Yavaşça gideceğim. Rahatsızlık hissederseniz bana söyleyin."

Beni öptü ve hiçbir direnç hissetmeden içine kaydım. İçine girdiğimde durdum. Kiara zaten bana bastırıyor, cesaret verici bir şekilde sallanıyordu, bu yüzden rahatsızlık hissedip hissetmediği konusunda gerçekten bir soru yoktu. Belinden tutarak onu sikimin üzerinde aşağı yukarı zıplatmaya başladım.

Kiara onu becerirken etrafımızdaki her şeyi unuttu ve kendini tekrar tekrar bana yaslarken boşalmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım, duvarları sıkıştı ve nefessiz bir inlemeyle başını geriye atıp etrafıma geldi. Zarif boğazındaki suyu yaladım, dilime karşı düzensiz nabzının verdiği hissin tadını çıkardım.

Taşaklarım sıkıştı ama dişlerimi gıcırdatarak salıverilmem için savaştım ve dikkatlice içinden çıktım.

Kiara şaşkınlıkla bana baktı. "Sen gelmedin."

"Havuzda değil."

"Kardeşlerinin havuzu aktiviteleri için kullandıklarını biliyorum, özellikle de Savio'nun. Bana hiç gelmediklerini söyleme, sadece suyu temiz tutmak için." Dudakları kıvrıldı ve etrafına bakındı.

"Yapıyorlar ama fahişelerle prezervatif kullanıyorlar ve oral seks yaparlarsa kadınlar yutuyor."

Kiara başıyla küçük bir selam verdi. "Doğru." Sonra başını yukarı kaldırdı. "Bunu bir kadın yapsa hoşuna gider miydi?"

"Bana kafa mı verdi?"

"Evet." Sesi çıplak bir fısıltı gibiydi. Ateşli bir ağız hissetmekten hoşlanmayan erkekler var mıydı? Avucumu omurgasında gezdirerek ruh halini ölçmeye çalıştım. Kendinden utanıyor gibiydi. Bana hiç oral seks yapmadığı için miydi? Özlemiş olsam bile ondan bunu hiç istememiştim, çünkü bunu yapmaktan korktuğu çok açıktı.

"Evet," dedim, gerçeği söylemeyi tercih ederek. "Hadi içeri girelim. Tekrar içinde olmak istiyorum."

Kiara beni eve kadar takip etti. Gergindi ama onu yatağa indirip öptüğüm anda yumuşadı. Uyluklarında gezindim, sonra birini sırtımın üzerine kaldırdım, sonra içine girdim, duvarlarının sikimi kucaklamasının yavaş temposunun tadını çıkardım.

"Mükemmellik," diye homurdandım. "Bu lanet olası bir mükemmellik Kiara, bu yüzden geçmişte oyalanma, ne benimkinde ne de seninkinde."

Kiara'nın yüz ifadesi şaşkınlıkla aydınlandı ve bir sonraki hamlem dudaklarından bir inilti koparmadan önce küçük bir gülümseme geldi.

Yavaş yavaş hızlandım, her darbeye onu yatağın daha derinlerine ittim.

Yaklaşmaya başladığında tekrar yavaşladım ve ellerimin üzerinde yükseldim. Kiara küçük bir hayal kırıklığı sesi çıkardı ve ben sadece ucumla onu kızdırana kadar kalçalarımı döndürerek işkence gibi yavaş hızımı sürdürdüm. Daha fazla sürtünme için kıpırdanmaya başladı. Sikimi her daha derine soktuğunda geri çekildim. Dudağını ısırdı, gözleri ihtiyaçla doluydu. "Nino, lütfen..."

Ucumu hafifçe içine soktum ve sonra durdum. Gözleri vücudumdan aşağıya, vücutlarımızın birleştiği noktaya kadar izledi ve iç çekti. O izlerken, onu tekrar yavaşça sikmeye başladım. Kiara gözlerini manzaradan ayırmadı ve ben de başımı eğerek sikimin onun sularıyla parıldayan amına girdiğini gördüm. Ağırlığımı tek kolumla kaldırarak onu iyice ayırdım, böylece ikimiz de daha iyi görebildik, sonra yavaşça itmeye devam ederken uyluğunun iç kısmındaki hassas deriyi okşadım. Parmak uçlarım önce amıyla kalçası arasındaki kıvrımı, sonra da klitorisini çevrelemeden önce dış dudağını okşadı. Sıkıştı ve inledi ama henüz boşalmadı.

"Meme uçlarını benim için ovala."

Bir anlık tereddütten sonra Kiara göğüs uçlarını parmaklarının arasına aldı ve hafifçe çekti.

"Sınırlarınızı test edin. Hoşuna gittiği kadar sert çek." Sesim kabaydı, orgazmımı engellemek için zorlanmaktan sıırıslıklam olmuştu.

Kiara meme uçlarını daha da sertleştirdi ve şaşkınlıkla nefesini tutup tekrar sıktı. Klitorisinin üzerindeki parmaklarım hızlandı ve itişlerim de hızlandı ve sonunda serbest bırakılmasının gücüyle titreyerek haykırdı ve boşalırken taşaklarım şiddetle sarsıldı. Daha sert ittim, Kiara'nın göğüsleriyle oynarken onu becerirken yüzündeki mutlak tutku ifadesinden tahrik oldum. Lanet olası mükemmellik.

Sakinleştım ve Kiara'nın minyon vücudunu kaplayana kadar kendimi alçalttım.

Şaşkın bir kakhaha attı. "Bu inanılmazdı. Ne zaman seksin daha iyi olamayacağını düşünsem, yeni bir şey yapıyorsun ve ... vay canına."

Sesindeki masum merak karşısında kıkırdadım ve başımı kaldırıp kızarmış yüzüne baktım. "Güven bana Kiara, daha yeni başladık."

BÖLÜM 3

NINO

Adamo, Remo Serafina'yı eve getirdiğinden beri **çoğunlukla** odasında **saklanıyordu**. Üç gün sonra kabul töreni vardı ve şu anki ruhsal durumunun pişman olacağı bir karara yol açmayacağından emin olmak istedim. Kapısını çaldım ama cevap alamadım. Adamo'nun içeride olduğunu biliyordum ve her zamanki gibi kulaklıklarını taktığını varsayabilirdim. Kapıyı iterek açtım ve onu yatağında uzanmış, müzik dinlerken ve tavana bakarken buldum. Beni fark ettiğinde kaşlarını çattı ve kulaklıklarını çıkararak doğrulup oturdu. "Mahremiyet diye bir şey duydun mu hiç?"

Yerdeki dağınıklığa, buruşmuş giysilere, kirli tabaklara, içlerinde sigara izmaritleri olan yarısı boş kola şişelerine baktım. "Evde sigara içmek yasak. Kuralları biliyorsun."

Adamo gözlerini devirdi ve bana parmağını gösterdi. Ona doğru ilerledim ve kolundan tutarak ayağa kaldırdım. "Remo ve ben sana çok fazla özgürlük tanıyoruz, Adamo. Ama masaya kimin yemek koyduğunu, tüm bunların parasını kimin ödediğini, senin güvende olmanı kimin sağladığını unutmama. Biraz saygı göster yoksa sana bunu öğretmek zorunda kalacağım." Remo ve ben Savio ya da Adamo'yu şiddetle cezalandırmaktan hoşlanmıyorduk ama Adamo ikimizin de sabrını sınıyordu.

Adamo çenesini dışarı çıkardı. "Üzerimde birkaç yeni işkence yöntemi deneyecek misin?"

"Yeni yöntemler denememe gerek yok. Yıllardır aynı yöntemleri kullanıyorum ve çok etkililer."

Adamo babamızın işkencelerine hiç maruz kalmamıştı, sadece Savio, Remo ve ben. Bu iyi bir şeydi, ama aynı zamanda onu daha zayıf ve daha kolay bir hedef haline getirmişti. Bununla birlikte, ne Remo ne de ben ona işkence ederek acı toleransını artıracaktık.

Adamo yüzünü buruşturdu. "Onları kızın üzerinde mi kullanıyorsun?" "Hayır."

"Yapacak mısın?"

"Hayır."

Remo'ya da söylediğim gibi, Serafina masum bir kadındı ve ona verdiği seçimi ya da benim özel yeteneklerimin kurbanı olmayı hak etmiyordu.

"Hayırdan daha fazlasını söyleyebilir misin?" diye homurdandı, kendini tutuşumdan kurtarmaya çalışıyordu. Onu bırakmadım, tutuşumu sıkılaştırdım.

"Sorularınız basit bir 'hayır' cevabından daha fazlasını gerektirseydi verebilirdim ve verirdim."

"Onun için üzülüyorum. O sadece bir kız. Remo neden ona zarar vermek istiyor?" Sesindeki küstahlık kaybolmuştu ve Harry Potter'ı okuduğum küçük çocuk gibiydi.

Elimi bıraktım ve gözlerimi kaçırarak o noktayı ovuşturdu. "Ona zarar vermek isteyip istemediğinden emin değilim" dedim. Remo'nun bile kızıdan tam olarak ne istediğini bildiğini sanmıyordum.

Adamo homurdandı. "Evet, doğru. Remo ne zaman birine zarar vermek istemedi ki?"

"Sana zarar vermek istemiyor, Adamo. Bunu biliyorsun." "Evet..."

"Kabul töreniniz önemli bir gün. Bu, davaya, Camorra'ya sadakatten daha fazlası. Bu ailemize, Remo'ya sadakatle ilgili."

"Yemin etmem için bunu bir suçluluk psikolojisine mi dönüştüreceksin?" "Suçluluk duygusu benim için alakasız bir kavram, bunu biliyorsun."

Adamo boğuk bir kahkaha attı. "Evet, anladım. Sen ve Remo için ve Savio için en uygun zamanda."

"Outfit askerini öldürdüğün için kendini suçlu hissediyor musun?"

Adamo tekrar yatağa uzandı ve kulaklıklarıyla oynayarak küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sayılır."

"Bir çeşit mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Hepinizin annemiz hakkında benden bir şeyler sakladığınızı biliyorum. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Yapma Adam olmak için yeterince yaşlıysam, bunun için de yeterince yaşlıyım, değil mi?"

"Şu an doğru zaman değil. Kendini geçmişle meşgul etme."

Adamo komodinin üzerindeki sigara paketine uzandı. Kendini tutmuş gibiydi, gözlerini bana dikti ve elini geri çekti. Paketi aldım ve arka cebime soktum.

"Hey!"

Tek kaşımı kaldırdım, daha fazlasını söylemesi için cesaretlendirdim. Daha fazla sigara alırdı. Yine de bu sağlıksız alışkanlığı bırakması için mümkün olduğunca caydırılmaya ihtiyacı vardı. "Soruma cevap ver."

"Suçlu hissetmediğim için kendimi suçlu hissediyorum." Bu tamamen mantıksızdı.

Adamo inledi. "Çünkü kendimi suçlu hissetmeliyim ama bunu sana açıklamakla neden uğraşayım ki?" Başını eğdi ve birkaç buklesinin gözlerinin içine düşmesine neden oldu. "Kiara'yı incitmediğinden nasıl emin oluyorsun? Anlamıyorum."

"Onun tepkilerini izleyerek ve davranışlarımı buna göre uyarlayarak." Başını iki yana salladı. "Evliliğiniz bile saf mantık."

Artık değildi, ama ne Adamo ne de Savio son zamanlarda yaşadığım değişikliklerden haberdardı. Boyutlarından emin olana ve onları daha iyi anlayana kadar bunları küçük kardeşlerime açıklamak istemedim.

"Belki de arada sırada duygularınızı kontrol etmeniz size iyi gelecektir? Mantık, mevcut duygusal dengesizliğinizi aşmanıza yardımcı olabilir."

Adamo'nun yüzü buruştu. Kendini yatağına geri attı ve kulaklıklarını tekrar taktı. Mantıksız davranışından duyduğum hayal kırıklığını bastırarak döndüm ve onu somurtmasıyla baş başa bıraktım.

KIARA

"Adamo'nun bugün dövmeyi reddedeceğinden mi endişeleniyorsun?" Güneş doğduktan sonra Nino'nun kollarında yatarken, dövmelerini ve karın kaslarının sert çıkıntılarını izleyerek sordum.

"Tam olarak endişeli değilim, hayır. Bence mantıklı düşünecektir."

Başımı salladım ve Nino kaşlarını çatarak bana bakmak için geri çekildi. "Sana bir şey söyledi mi?" Sesinde kesinlikle bir endişe vardı.

"Hayır," dedim. "Ama Adamo'nun bunu *makul bir* seçim olarak gördüğü için yapacağını sanmıyorum. O öyle biri değil. Adamo duygularıyla hareket eder. Dövmeyi yaptıracaktır çünkü sizi, Remo'yu ve Savio'yu seviyor, çünkü size sadık."

Nino başını salladı ve yüz ifadesi yavaş yavaş yumuşayarak eğilip ağzıma bir öpücük kondurdu. Dudaklarına gülümsedim ve yanaklarına dokundum, sakallarının avuçlarımda bıraktığı hissin tadını çıkardım. Birbirimizin gözlerinin içine baktık ve Nino'ya onu tekrar sevdiğimi söylemekten kendimi alamadım. Duygularıyla yüzleşmeye çalışıyordu ve ben onu zorlamak istemiyordum. Bunu söylemiş olması hâlâ bir mucize gibiydi ve Nino'nun davranışları her zaman sözlerinden daha yüksek sesle konuşurdu. "Bugün malikanede yalnız mı olacağım? Eminim hepiniz Adamo'nun yanında olmak istersiniz, Fabiano da dahil."

"Hayır," dedi Nino kararlılıkla. "Fabiano'nun seni koruması ve Serafina'nın sorun çıkarmamasını sağlaması gerekecek."

"Onun için üzülyorum. Askerlerinizden birinden konağı korumasını isteyemez miydiniz?"

"Sadece Serafina olsaydı, evet, ama tamamen güvenmediğim birinin seninle yalnız kalmasına izin vermem, özellikle de tanımadığın bir erkek muhafız tarafından tehdit edilmiş hissedebileceğin için." Nino beni tekrar öptü, ifadesi sertti. "Senin iyiliğini asla riske atmayacağım Kiara. Seni kaybedemem."

Yutkundum, kararlılığım parmaklarımın arasından kum gibi akıyordu. "Sevişmek için zamanımız var mı?"

Nino üzerimden geçip bacaklarımın arasına yerleşerek cevap verdi.

Fabiano, Falcone kardeşler ayrılmadan kısa bir süre önce geldi. Leona'yı da yanında getireceğini ummuştum ama yalnızdı. İlk kez onun huzuruna çıkacağım için sinirlerimi bastırmaya çalışarak kollarımı Nino'ya doladım. "En kısa zamanda bana mesaj at ve nasıl geçtiğini anlat."

Nino kulağımı öptü. "Fabiano kardeşim gibidir."

Geri çekildi ve Fabiano'ya sert bir selam vererek kardeşlerinin beklediği yere doğru ilerledi. Kapı kapandı ve Fabiano ile beni oyun odasında yalnız bıraktı.

"Nino piyano çalmayı sevdiğini söyledi. Rahatlamana yardımcı olur mu?" Yanaklarım kızardı. "Korkum o kadar belli mi?"

Fabiano'nun mavi gözleri yumuşadı. "Korktuğunu düşünmedim, sadece gerginsin. Seni korumak için burada olduğumu biliyorsun. Korkman ya da gergin olman için hiçbir neden yok."

"Biliyorum. Beynim biliyor ama sanki bedenim hâlâ farklı bir şekilde programlanmış gibi. Bunun üzerinde çalışıyorum. Belki bugün korkumun üstesinden gelmek için iyi bir fırsattır?"

Fabiano bana küçük bir gülümseme verdi ve ellerini ceplerine soktu. "Piyano çalmak ister misin?"

"Çok isterim. Ama senin için çok sıkıcı olmaz mı? Genelde dinlediğiniz şeyin klasik olduğundan şüpheliyim."

"Doğru, ama umurumda değil."

Nino'nun ve benim kanadıma doğru yürümeye başladım, sonra Fabiano arkamdan yürüyünce durdum. "Y a n ı m d a yürüyebilir misin? Biliyorum, bir şey yapmamaya çalışıyorsun."

ama yanımda olmanı tercih ederim." "Böylece bana göz kulak olabilirsin?"

Fabiano yanıma gelirken kızgın görünmüyordu, sadece meraklıydı ve yolumuza devam ettik.

"Özür dilerim." Vücudumun verdiği tepkiler yüzünden kendimden nefret ediyordum. Bir alışkanlığın üstesinden gelmek zordu.

"Özür dilemene gerek yok. Nino beni uyardı."

"Tanrım, sana ne söyledi?"

"Bana kişisel alanınıza dikkat etmemi hatırlattı. Sanırım beni de tehdit etmiş olabilir."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Nino'nun seni tehdit edeceğinden şüpheliyim."

"Oh, eğer sen endişeleniyorsan kesinlikle endişelenir. Onun içindeki koruyucu tarafı ortaya çıkarıyorsunuz, sadece onun değil."

Oturma odamızda, piyanonun başına çöktüm. "Sakın bana Remo'yu kastettiğini söyleme."

Fabiano kanepeye çöktü ve bacaklarını önüne uzattı. "Remo ve Savio ikisi de. Sizi izleme ve etrafınızda hareket etme şekilleri böyle."

Fabiano'nun sözlerini düşünerek parmaklarımı piyanonun tuşlarına koydum. Savio ve Remo bana dokunmamaya dikkat ediyorlardı. Akşam yemeği sırasında varlığıma alışmış görünüyorlardı. Ben düşüncelerimin içinde kaybolurken parmaklarım tuşların üzerinde kendi başlarına dans etmeye başladı. Kısa süre sonra melodinin notaları etrafımda dönerken gerginlik kayboldu. Birkaç gündür üzerinde çalıştığım yeni bir şarkıydı bu, yeni aileme karşı hissettiklerimi kapsaması gerekiyordu. Nino için yazdığım şarkı gibi, başlangıçta karanlık, karamsar ve dengesizdi, başlangıçtaki korkumu ve güvensizliğimi yansıtıyordu, ama giderek sakinleşti. Henüz onlara her Falcone kardeş için, hatta onu daha iyi tanıdıktan sonra Fabiano için bile bir şarkı yapma niyetim olduğunu söylememiştim.

Bir zil sesi beni transımdan çıkardı ve parmaklarım izimi kaybetti. Telefonuna nazik bir gülümsemeyle bakan Fabiano'ya doğru baktım. Kafasını kaldırdığında daha ölçülü bir ifade aldı.

"Leona?" Ben sordum.

Kaşlarını çattı. "Nereden bildin?"

"Yüzündeki ifadeden."

Fabiano'nun gözleri dikkatle doldu ve telefonu tekrar cebine soktu. "O üniversitede. Hazırlık kursları alıyor."

"Ceza Adaleti alanında lisans eğitimi almayı mı seçti?"

"Evet. Daha sonraki hukuk çalışmaları için en yararlı olanın bu olduğunu düşünüyor."

"İronik, değil mi? Camorra ile ilişkisi varken ceza adaleti dersleri alıyor olması."

"Hukuk fakültesini bitirdiğinde Camorra için çok faydalı olacak."

"Ne kadar oldu, yedi yıl mı?"

Fabiano başını salladı.

"O zamana kadar evlenip çocuk sahibi olmayacak mısınız?" Sözler ağzımdan çıktığı anda onları geri almak istedim. Fabiano ve ben birbirimizi o kadar iyi tanımıyorduk. Bu soruyu ona değil, Leona'ya sormalıyım.

Cevap vermeden önce birkaç saniye geçti ve yüzü neredeyse Nino'nunkinin başlangıçta olabileceği kadar kilitlenmişti. "Geleceğimizi henüz ayrıntılı olarak konuşmadık."

Kendimi kötü hissederek Fabiano'nun gönlünü almaya karar verdim. "Aç mısınız? Bize kek pişirebilirim. Uzun sürmez."

Kırk dakika sonra fırından peynirli kek dolgulu bir tepsi üçlü çikolatalı kek çıkardım.

"Harika kokuyorlar," dedi Fabiano.

"Hâlâ oldukça sıcaklar. Yine de bir ısırık riskini göze alabiliriz." Üç tabak çıkardım.

Fabiano içlerinden birini işaret etti. "Serafina'nın yanına gitmene izin veremem.

Nino bunu açıkça ifade etti."

İç çekerek her tabağa birer kek koydum, sonra Remo'nun daha sonra Serafina'ya götürebilmesi için bir tanesini kenara bıraktım. Elimde iki tabakla masaya yöneldim ve Fabiano'nun karşısına oturdum. "Umarım beğenirsiniz."

Fabiano hemen daldı. "Mükemmel."

"Camorra'dan nefret etmek üzere yetiştirildiğimiz halde bu masada oturup kek yememiz çok garip. Ama ikimiz de burada bir aile bulduk."

Fabiano bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse, başlangıçta sana acı mıştım. Sana ne olduğunu öğrenmeden önce bile Falcon'larla aynı çatı altında yaşamamanın senin gibi bir kızın sonu olacağını düşünüyordum."

"Beni taciz edeceklerini mi düşündün?"

"Hayır, seninle ne yapacaklarını bilemeyeceklerini düşündüm. Senin gibi geçmişi olan biriyle uğraşmak Remo ya da Savio'nun sahip olduğunu düşünmediğim bir sabır gerektirir. Nino evet ama o duyguları hissetmiyor, bu da büyük bir sorun."

"Hepsi kendi yöntemleriyle çabalıyor ve her geçen gün daha iyiye gittiğini hissediyorum."

"Artık sizi aileden biri olarak görüyorlar, yani siz kazandınız."

Bunun doğru olup olmadığını merak ederek alt dudağımı ısırđım. Nino, tabii ki, ama diğerkleri? Onların ailesinin bir parçası olmaktan başka bir şey istemiyordum.

Remo, Adamo ve Nino döndüğünde biz hâlâ mutfaktaydık. Nino hemen beni tepeden tırnağı taradı, bu da Fabiano'nun gözlerini devirmesine ve şöyle demesine neden oldu. "Tek parça halinde."

Nino yanıma geldi, eğildi ve kulağımı öptü. "İyi misin?" Başımı salladım. "Kek yaptım. Hâlâ sıcaklar."

Biraz solgun görünen Adamo'ya baktım. "Bir tane yemelisin. Çikolata seni daha iyi hissettirecek, güven bana, ayrıca onları çok tatlı yapmadım."

Ayağı kalktım, tepsiye yöneldim ve tabaklara dörder tane kek koyduktan sonra her birine birer tane verdim. Remo kaşlarını kaldırdı.

"Tatlı şeylerden nefret ettiğimi biliyorsun."

"Belki de henüz doğru türde bir tatlı yememişsindir?"

Cevabını beklemeden Adamo'nun yanına gittim ve tabağı ona verdim. Ön kolu bir bandajla sarılmıştı. "Nasıl geçti?" Yumuşak bir sesle sordum. "İyi," dedi biraz rahatlamış bir ifadeyle. Belki de bu durumu kabullenmişti.

Artık her şeyi kabul etmişti.

Son iki tabağı Nino ve Fabiano'ya uzattım. "Savio nerede?"

"İki fahişeye," dedi Nino ve ben de başımı salladım. Şaşırmamam gerekirdi. Remo ve Nino ikramlarının sadece yarısını yediler, ben de Nino'nunkini bitirdim ve Remo'nunkini atmasını engelledim. Yarısı yenmiş çöreğı aldım ve kocaman bir ısırık attım.

"Onu daha önce ısırđığımın farkındasınızdır."

"Ve şimdi onu ısııyorum. Kekler bunun içindir."

Remo başını salladı. Bir kez olsun yüzünde her zamanki korkutucu sertlik yoktu.

Fabiano alaycı bir sesle, "Bir de tatlı şeyleri sevmediğini söylüyorsun, Remo," dedi.

Remo ve o anlamadığım bir şekilde bakiştılar.

"Saçmalıyorsun, Fabiano."

BÖLÜM 4

KIARA

Ertesi gün **erkenden Remo'nun isteği üzerine** Serafina için kıyafet alışverişine çıktım. Nino yeni tasarım ilaçları tartışmak için banliyödeki bir uyuşturucu laboratuvarını ziyaret etmekle meşguldü ve Remo alışverişten nefret ediyordu, bu da Savio'ya bebek bakıcılığı yapma görevini bıraktı.

Ferrari'sinin direksiyonuna geçtiğinde keklerden birini çiğniyordu. "Eğer sıkıldıysan, tekrar pişirmen benim için sorun olmaz."

Gülümsedim, geçmişte elimi bile sürmeye fırsat bulamadığım yemeklerimden hepsinin keyif almasından mutluydum. "En sevdiğin yemek hangisi?"

"Kırmızı kadife."

"O zaman sıradakini ben yaparım."

Savio gözlerini trafikten ayırıp bana meraklı bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

"Oradan sağa dönmelisin."

"Vegas'ı ezbere biliyorum, merak etme." "Butikleri bile mi?"

"Güzel kıyafetleri severim."

Başımı eğerek onayladım. Savio her zaman kusursuz giyinir ve tarz sahibi olurdu.

"Bu arada yeni tarzın sana daha çok yakışıyor" dedi.

Yüzüm kızardı, kendime baktım. Dizlerimin üzerinde biten, beyaz noktalı, omuzları açık kırmızı bir yazlık elbise seçmiştim. "Kırmızı yüzünden mi?"

"Bu ve artık vücudunu saklamıyorsun. Seninki gibi kıvrımların varken onları o geniş elbiselerin altına saklamak çok utanç vericiydi."

Kararsızca güldüm.

"Merak etme. Sana asılmıyorum," dedi sırıtarak. "Nino taşaklarımı bir Tataki ustası gibi parçalara ayırırdı. Ve sen de küçük bir

kız kardeşim. Ben o kadar sapık değilim."

Yanaklarımın yanması Savio'nun kıkırdamasına ve bana bir bakış attıktan sonra başını sallamasına neden oldu. "Kardeşlerim ve benimle aynı çatı altında yaşarken hâlâ böyle kızarabiliyorsun..." dedi.

Savio'nun beni küçük bir kız kardeşe benzettiği gerçeğini aklımdan çıkaramıyordum. Bu beni duygulandırdı ve gerçekten ağlamak istemiyordum. Bu sadece onu korkuturdu. "Olsa olsa ben abla olurum. Sen benden daha gençsin."

"Evet, ama sende küçük kız kardeş havası var, korunmaya ihtiyacın var, miniciksin falan."

"Ufacık tefecik mi?" Tekrarladım.

Savio yine güldü ve arabayı bir butiğin önüne çekti. "Hadi gidelim. Bütün günü seninle alışveriş yaparak geçirmek istemiyorum. Mick ve Diego'yla daha sonra buluşacağım."

"Mick? Kulağa pek İtalyan gibi gelmiyor."

"Michelangelo'nun kısaltması. Ailesi bu ismi seçerken kafayı bulmuş olmalı."

Savio arabadan indi ve etrafından dolaşarak yanıma geldi. Dairelerimle sadece göğsüne ulaşabiliyordum, bu yüzden onun küçük yorumunu anladım. Butiğe doğru yürürken, üç genç kızdan oluşan bir grubun Savio'yu süzdüğünü fark ettim. Tabii ki Savio bunu fark etti ve onlara göz kırparak önce kıkırdamalarına sonra da suçlulukla bana bakmalarına neden oldu.

"Onları tanıyor musun?"

Savio gözlerini tekrar bana çevirdi ve dükkânın kapısını açık tuttu. "Okula birlikte gittik."

"Erken bırakman garip değil miydi?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Neden? Zaman kaybıydı. Kardeşlerime yardım etmem ve Camorra'nın çıkarlarını korumam gerekiyor. Nino bana çoğu zaman evde eğitim verdi ve mezun oldum. Zaten çoğu derste ilerideydim." Dükkâna girdik ve son birkaç seferdir bana hizmet eden satıcı

hemen yanımızda belirdi. Savio'ya gergin bir bakış attıktan sonra bana gülümsedi. "Sana gösterebileceğim birkaç yeni kırmızı parçam var."

"Aslında başka biri için kıyafete ihtiyacım var." Durakladım. "Ama deneyeceğim kırmızı parçalar da."

Savio oflayıp puflayarak soyunma odasının önündeki sandalyelerden birine yöneldi, yere çöktü ve telefonunu çıkardı. Diğer sandalyede muhtemelen karısı giyinmekte olan orta yaşlı bir adam oturuyordu.

Satıcı elinde iki kırmızı parçayla yanımdan geçerken, "Bunları sizin için soyunma odasına koyacağım," dedi. Serafina'nın hoşuna gidebilecek bir şeyler bulmak için kıyafetleri incelerken dalgınca başımı salladım. Serafina'yı tanıımıyordum ama vücudu konusunda utangaç olmayan bir tipe benziyordu. Raftan birkaç şort, yazlık elbise ve gömlek alarak satıcıdan bunları Serafina'nın ihtiyaç duyduğundan şüphelendiğim bedende getirmesini istedim. Sonra diğer kıyafetleri denemek için soyunma odasına yöneldim.

İlk elbiseyi hemen satın aldım. İkinci parça, dar şortlu ve etrafı saran üst kısmı olan bir tulum, emin değildim. "Sence bu Nino'nun hoşuna gidecek bir şey mi?" diye sordum.

Savio başını kaldırdı, gözleri üzerimde geziniyordu. Sonra bakışları arkamdaki aynaya kayd, şortun içindeki popomu iyice görebiliyordu ama buna odaklanmamıştı. Her zamanki rahat kibirli havası kayboldu ve nedenini anladım. Orta yaşlı adam beni, daha doğrusu kıcımlı inceliyordu. Savio adama doğru döndü.

"Sarkıntılığı bırakıp gözlerini karından ayırmamaya ne dersin?"

Adam gözlerini hızla ayırdı, ayağa kalktı ve soyunma odasına doğru yürüyerek seslendi. "İşin bitmek üzere mi?"

Savio gözlerini devirdi. "Seksi görünüyor. Nino'nun bunu mantıklı bir şekilde onaylayacağına eminim."

Dudaklarım seğirdi ve kıyafetlerimi değiştirmek için kabine geri döndüm.

NINO

Remo ve Serafina arasındaki itme ve çekme ilişkisi rahatsız edici boyutlara ulaşıyordu. Son birkaç gündür kızla giderek daha fazla zaman geçiriyordu ve bunu fark eden tek kişi ben değildim. Kiara, kardeşimin aklında ne olduğunu bildiğimi düşünerek her fırsatta benden bilgi almaya çalıştı, ancak Remo bir kez olsun nedenlerini dikkatlice sakladı.

Kiara bir fırın tepsisini fırına koyarken, çınlama ve uğultu seslerini takip ederek mutfağa girdim. Mutfak misket limonu, kişniş ve daha baharatlı bir şey kokuyordu. Kiara'nın dar şortunun içindeki kıcının görüntüsü daha da cezbediciydi. Ona doğru yürürken tacoya benzeyen bir şey gördüm. Kollarımı arkadan ona doladım ve boynunu öptüm.

"Bu iyi görünüyor. Ne oldu?"

"Enchiladas Verde. Umarım çok baharatlı değildir."

Kalçalarını kavradım, onu çevirdim ve tezgahın üzerine çıkardım, sonra bacaklarının arasına girdim.

O itiraz edemeden onu öptüm, parmaklarım pürüzsüz kalçalarını okşuyordu. Son birkaç gündür benim duygularım da dengesizleşmişti, belki de Remo'nun mantıksızlığı yüzünden tetiklenmişti. Kiara'nın yakınlığı her zaman göğsümdeki baskıyı hafifletirdi, ta ki tanıdık bir sakinlik hissedene kadar.

Savio alaycı bir sesle içeri girdi. "Tamam, şunu açıklığa kavuşturalım. Ben malikânenin ortak alanında her türlü sevişmeden men edildim, ama siz gün ışığında mutfak tezgâhımızın üzerinde sevişiyorsunuz, öyle mi?"

Kiara geri çekildi, yanakları pembeleşmişti.

"Öpüşüyorduk," dedim, geri adım atma zahmetine girmeden.

Savio kollarını kavuşturarak tezgâha yaslandı. "Görünüşe göre bu iş burada bitmeyecek. Çok mu ikiyüzlüsün?"

Kiara hafifçe göğsüme bastırarak beni kalçalarının arasından çıkarmaya çalıştı ama ben direndim. "Nino."

"Eğer ciddi olduğun bir kızı getirirsen, böyle de yapabilirsin," dedim.

Savio sırtıttı. "Sikişmeyi çok ciddiye alıyorum, bu sayılır mı?"

Kiara yan tarafımı dürttü ve sonunda Savio'nun gözlerinden kaçarak tezgahı kayabilmesi için geri çekildim.

"Allık, şortunun kırmızısına çok yakışmış," dedi.

Ona bir uyarı bakışı gönderdim ama tehditlerime karşı bağışıklığı vardı.

Kiara eğilerek ençiladaları kontrol etti ve Savio'nun bakışları bana başparmağıyla onay vermeden önce kıcının hareketini takip etti.

İleri doğru hamle yaptım ama Kiara benden önce davranarak ona doğru döndü ve parmağını göğsüne sapladı. "Kıçıma bakmayı kes."

Savio sırtıtarak ellerini kaldırdı. "Pekala, Tiny."

Kiara gülümseyerek başını salladı. Kaşlarımı çattım, aralarında neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Savio'ya "Umarım yakında sana terbiye verecek iyi bir kız bulursun" dedi.

"Böyle bir şey olmayacak. İlişkilerdeki kızlar çok fazla uğraştırır. Size patronluk taslayabileceklerini ve taleplerde bulunabileceklerini düşünmeye başlarlar. Kızların benim istediklerimi yapmasını tercih ederim."

"Nereden biliyorsun? Hiç ilişkiniz oldu mu?"

"Gerek yok. Nino'ya ve sana bak. Senin gibi zaten itaatkâr olan bir kız Nino gibi bir erkeği parmağında oynatabiliyorsa, bu benim bir ilişki içinde olmak istememe neden olmuyor. Ben ilişkiyi seviyorum."

özgürlük." Tezgâhtan uzaklaştı ve kapıya yöneldi. "Yemek bitince beni ara."

Kiara onun ardından kaşlarını çatı. "Çok mu itaatkârsın?" Bana döndü. "Ona katılıyor musun?"

Parmak uçlarımla boğazını okşadım. "Tam olarak bu kelimelerle değil ama itaatkârsın."

"Daha iyiye gittiğimi sanıyordum."

"Öylesin. Remo ve Savio'ya karşı koydun. Yatak odası dışında doğuştan itaatkâr değilsin."

Gözleri büyüdü ve yutkundu. "Ne?"

Çenesini kavradım ve alınlarımızı birbirine yaklaştırdım. "Seks sırasında kontrolün sende olmasından hoşlanmıyorsun, başlangıçta sana izin vermeye çalıştığım da bile. Sadece ben liderlik edersem, sana seçenek sunmayıp bizim adımıza karar verirsem rahatlıyorsun."

Utanarak dudağını ısırdı. "Başıma gelenler düşünüldüğünde bu doğal değil mi..."

Onu öptüm. "Hayır, birinin merhametine kalmaktan, kontrolden çıkmaktan korkuyordun ama bana güveniyorsun ve kontrolü korkmadan bırakabileceğini biliyorsun çünkü ben sadece sana mümkün olduğunca çok zevk vermek istiyorum."

Kiara titrek bir nefes verdi, dudaklarını yaladı ve gözlerindeki ifadeden tahrik olduğu anlaşılıyordu. Fırın, pişirme süresinin bittiğini bildiren bir bip sesi çıkardı. Kiara'ya doğru eğildim ve ereksiyonumu hissetmesine izin verdim.

"Sonra," diye söz verdim.

KIARA

Geceyi Serafina ile konuşarak geçirmeyi tercih etmeme rağmen, Savio'nun bir sonraki rakibinin kafes dövüşünü Nino ve kardeşleriyle birlikte izledim. Nino onunla yalnız kalmama izin vermiyordu. Başımı Nino'nun göğsüne yasladığımda gözlerim düşmeye başladı.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü Nino aniden beni sarstı. "Uyan, Kiara."

Sesi beni tamamen uyandıran bir gerginlikle çınlıyordu. Yüzündeki gergin ifadeye baktım. Adamo'ya bakıyordu, bana değil.

"Adamo, Kiara'yı panik odasına götür. Öldürmek için ateş et, soru sormak yok."

"Sorun nedir?" Kafam tamamen karışmış bir halde doğrulup sordum. Remo ve Savio telefonlarına bakıyorlardı. Nino beni ayağa kaldırdı, hızla öptü ve Adamo'ya doğru itti. Ne olduğunu anlamamıştım.

Sadece Remo'nun dehşet verici yüz ifadesine bakılırsa kötü bir şey olmalı.

Adamo elimi tutup beni peşinden çekerken yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Diğer elinde bir silah tutuyordu ve vücudu gerginlikle dolup taşıyordu. Adamo'nun hızına zor yetişiyordum.

"Adamo," diye nefes nefese kaldım. "Neyin var?"

"Şimdi olmaz." Beni merdivenlerden bodruma indirdi, sonra koridordaki son kapıya götürdü: çelikten yapılmış korkunç bir şey.

Adamo şifreyi tuşladı ve kapı açıldı. Kapıyı iterek açtı, benimle birlikte içeri girdi ve kapıyı tekrar kapattı. Ancak o zaman beni bıraktı.

"Siktir," diye nefes aldı.

Bana bakması için omzuna dokundum. Endişeli yüzünü görünce içim burkuldu. "Neler oluyor?"

"Outfit malikaneye saldırdı. Serafina'yı serbest bırakmak istiyorlar." "Binadalar mı?"

Başını salladı ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Geri dönüp kardeşlerime yardım etmeliyim."

Kolunu kavradım. "Beni burada yalnız bırakma." Panik odası bizi güvende tutmak için tasarlanmıştı ama sanki çelikten bir mezar gibiydi. Duvarların üzerime kapandığını hissettiğimde panik göğsümü tırmalamaya başladı ve titremeye başladım.

Adamo silahını cebine soktu ve omuzlarıma hafifçe dokundu. "Sorun yok. Seni koruyacağım."

Yutkundum, boğazım düğümlendi.

Adamo nazıkçe, "Bana bak Kiara," dedi.

Endişeli gözlerine konsantre olmaya çalışarak ona baktım. Nedense ilk kez ne kadar uzun olduğunu fark ettim, benden birkaç santim daha uzundu. Birkaç derin nefes aldıktan sonra kendimi daha iyi hissettim.

"Teşekkür ederim."

Adamo ellerini indirdi, dikkati çelik kapıya döndü. "Savio şimdiye kadar Serafina ile gelmiş olmalıydı."

"Sence onlara bir şey mi oldu?"

"Outfit Serafina'ya zarar vermeyecek..." Adamo bir kez daha silahını çıkardı. "... ve Savio başının çaresine bakabilir, ama bazen kendine fazla güveniyor."

"İstiyorsan git. Ben burada iyi olacağım," dedim, her ne kadar kalmasını istesem de. Savio'nun ona ihtiyacı varsa, herhangi bir trajedinin sorumlusu olmak istemedim.

Adamo alt dudağını kemirerek kapıya yaklaştı. "Nino seni korumamı istiyor. Eğer ben gidersem ve sana bir şey olursa..." İçini çekti, yıpranmış görünüyordu.

Bıçak ve silahlarla dolu rafı işaret ettim. "Kendimi savunabilirim ve kimse buraya giremez, değil mi?"

"Kod onlarda olmadığı sürece olmaz. Ne Savio, ne Remo ne de Nino, onlara ne tür işkenceler yaparlarsa yapsınlar şifreyi kimseye vermeyecektir."

"Sen de öyle," dedim.

Adamo kuşkulu görünüyordu.

Duvara dayalı kanepeye doğru yürüdüm ve su ve yiyeceklerle dolu diğer rafları, ardından da küçük bir banyoya açılan kapıyı inceleyerek yere öktüm. İşler kötüye giderse burada ne kadar hayatta kalabilirdik?

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Nino ve kardeşlerine hiçbir şey olmayacaktı.

Adamo yanıma oturdu, elindeki silahı kalçasına dayamıştı. Camorra dövmesinin etrafındaki deri artık kırmızı değildi.

Adamo bakışlarımı takip etti. "Alışmak biraz zaman alıyor. Okuldaki insanlar artık bana farklı bakıyor ve sokakta bile yabancılar sanki bana yanlış baktıkları için onları öldüreceğimi düşünüyorlarmış gibi mesafelerini koruyorlar."

Başımı salladım. "Harper ve eski grubunla aranız nasıl? Seninle tekrar konuşmaya çalıştı mı?"

Adamo omuz silkerek gözlerimi kaçırdı. "Onu birkaç kez daha yalnız gördüm ama artık bitti."

"Yaptın mı?"

"Kardeşlerim bilmiyor. Onlara söylemeyeceğine söz ver."

Tereddüt ettim. Adamo sırlarını paylaşabileceği birine ihtiyaç duyuyor gibi görünüyordu ve bu gerçekten büyük bir sır değildi.

"Dudaklarım mühürlü," dedim. "Ama neden onu tekrar görmek istiyorsun?"

Uyuşturucu almak için seni kullandığını sanıyordum. Ve o adamla aldattı..." "Mason."

Adamo kaşlarını çatı, elini sıkıp açarak kaslarının esneme şeklini izledi. Her geçen gün biraz daha büyüyor gibiydi. Böyle anlarda on dört yaşındaki gibi görünmüyordu. "Suçlu bile hissetmiyorum."

"Sorun değil."

Adamo acımasız bir gülümsemeyle başını kaldırdı ve ilk kez Remo'ya olan benzerliğini gördüm. "Bana yaptıklarından sonra Harper'a sadece bir kez daha oral seks yapmak ve onu becermek için geri dönmüş olmam da doğru mu? Onu öldüren ben olduğum halde Mason'ın nerede olduğunu bilmiyormuş gibi davranmam?"

Bir an için sözleri beni şaşırttı ve yanaklarımın ısındığını hissettim. Adamo yüzünü buruşturarak arkalığa yaslandı. "Özür dilerim Kiara. Bunu söylememeliydim. Seni üzme istemedim. Söylediklerimi unut." Başını arkaya yasladı ve gözlerini tavana dikti.

"Neden üzüleyim ki?"

Adamo yüzünü buruşturdu. "Çünkü... bilirsin... "

"Ben kırılabilir değilim. Sen seksten bahsediyorsun diye üzülmüyorum." Hiçbir şey söylemedi. "Yani Harper'la yattın mı?" Onunla uğraşan bir kızla ilk kez birlikte olduğuna inanamıyordum.

Yüzünde bir utanç titreşimi belirdi ve bakışlarını tavana sabitledi. "Evet. Sadece bir kez. Daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm. Sanki ona bir şekilde borcumu ödüyormuşum gibi, anlıyor musun? O ve Mason'ın beni nasıl kandırdıklarından sonra bundan bir şeyler çıkarmak istedim."

"Ama daha iyi hissetmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Nefret ettim ve şimdi keşke yapmasaydım diyorum."

"Olumlu yönünü gör. Savio artık seninle alay etmeyi bırakacak," diyerek moralini düzeltmeye çalıştı.

"Kardeşlerime söylemeyeceğim. Harper'dan uzak durmam gerekiyordu."

Ben daha fazlasını söyleyemeden kilit tıkladı. Adamo ayağa fırladı ve silahını doğrulttu.

Nino eşikte duruyordu, elinde bıçak vardı ve üstü başı kan içindeydi. Midem bulandı ve öne doğru koşarak göğsüne dokundum. "İyi misin?"

Nino bakışlarımı karşılamadan önce başını kardeşine doğru eğdi. Gözleri çelik gibi sert, boş birer aynaydı. "Ben iyiyim. Tehdit kontrol altına alındı."

"Saldırganların hepsi öldü mü?" Adamo sordu.

"Henüz değil. Sorgulama için iki kişiyi ayırdık. Siz de bulunmak ister misiniz?" Adamo başını sarsak bir şekilde salladı. "Olmamayı tercih ederim..."

Nino'nun kaşları bir an için çatıldı ama başını salladı. "O zaman Kiara'yı yatak odamıza götür."

"Nino," dedim usulca, tavırlarından endişelenmişim.

Gözlerini ayırmadan yanağıma dokundu. "Birazdan yukarı çıkacağım. Bodrumdan uzak durmanı istiyorum."

mahkumlar." Adamo'ya başıyla işaret etti. "Onu yukarı götür." Adamo elini uzattı. "Hadi, Kiara."

Nino'ya son bir kez bakıp elimi Adamo'nun elinin içine soktum ve onu takip ettim. Titredim ve Adamo'nun elini daha sıkı kavramasına neden oldum.

Yerde kan lekeleri vardı. Ev sessizdi. İsteğim üzerine Adamo beni yatak odasında yalnız bıraktı. Düşüncelerim Serafina'ya yöneldi, iyi olup olmadığını merak ediyordum. Yıkılmış olmalıydı, umutları yıkılmıştı ve ya tanıdığı biri öldüyse? Babası mı? Nişanlısı? Kardeşi?

Kaygım her geçen an artarken bile yatmaya hazırlandım. Bir kitaba odaklanmaya çalışmak boşa enerji harcamaktı ve sonunda yatakta yanıma kıvrılıp kapıya bakarak Nino'nun dönmesini bekledim.

Sonunda içeri girdiğinde saat gece yarısını geçmişti, kapıyı sessizce kapattı ve beni gördüğünde şaşırılmış görünüyordu. "Uyuduğunu sanıyordum."

Daha önce sadece birkaç leke varken şimdi kana bulanmış olan giysilerini ve kırmızıya bulanmış ellerini inceledim. Tiksintimi bastırarak yavaşça yataktan kaydım. Nino'nun yüzünü yorgunluk kaplamıştı ve benim korumacılığım her türlü tereddüdü yok etti. İz bırakmaması için banyonun kapısını açtım ve yanımdan geçip gitti. Musluğu açtım, Nino soyunurken lavaboyu suyla doldurdum. Göğsünün bir kısmı bile kan yüzünden pembeye boyanmıştı ve kalça kemiğinin üzerinde bir çürük oluşmaya başlamıştı. Nino ellerini suya daldırdı ve ovma fırçasına uzandı.

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Bana bırak."

Nino kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin Kiara. Kan görmenin seni rahatsız ettiğini biliyorum. Kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum."

Pazusunu öptüm. "İstiyorum."

Nino başıyla onayladı ve fırçayla ellerini ve kollarını temizlememe izin verdi. Ben onu sessizce temizlerken gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Tatmin olduğumda lavaboyu boşaltıp taze, ılık suyla doldurdum, sonra bir bez alıp leğene batırdım ve Nino'nun göğsüne doğru kaldırdım. Küçük bir iç çekti ve ben derisindeki kanı silerken gerginliği vücudunu terk etti. Bir tutam saç omzumdan uzaklaştırdı ve yüzümü avuçlamadan önce köprücük kemiğimin izini sürdü.

Gülümseyerek el bezini lavaboya bıraktım. "Hepsi bitti."

Beni yatak odasına götürdü ve orada yatağa uzandık. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordum.

"Serafina'nın kardeşi kötü yönetilen bir kurtarma görevini yönetti."

"Kardeşi mi? Öldü mü?" Serafina ikizini çok severdi. Ona bir şey olursa yıkılırdı.

"Hayır, Remo onu hayatta tutmaya ve bir uyarıyla geri göndermeye karar verdi." İçim rahatlarırken Nino'nun sesindeki onaylamama tınısı netti. Serafina kardeşini öldürmüş olsaydı Remo'dan nefret ederdi.

"Onun kararına katılmıyorsunuz."

"Bu mantıklı değil. Bilgi aldıktan sonra düşmanı öldürmek en etkili taktiktir."

"Remo'nun psikolojik savaşının sizinkinden farklı bir mantık izlediğini düşünüyorum."

Nino başını salladı. "Psikolojik savaşın ne kadar faydalı olduğunu farkındayım. Remo'nun duyguları yoluna çıkıyor ve bu da görevimiz ve daha da kötüsü senin için risk oluşturuyor."

"Ben iyiyim. Hiçbir şey olmadı."

"Ama olabilirdi. Samuel saldırısını daha iyi planlasaydı, Cavallaro veya Mancini'nin desteğini alsaydı, gerçek bir hasar verebilirdi. Ya seni yakalasalardı? Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğime söz vermiştim."

Göğsüne dokundum. "Bana hiçbir şey olmayacak."

"Eğer biri sana zarar vermeye kalkarsa, onu parça parça, sine sine, kemik kemik ayırırım."

"Biliyorum," diye fısıldadım ve işin o noktaya gelmemesini umdum.

BÖLÜM 5

NINO

İki gün sonra Grigory'nin adamlarından birinden Samuel'in Minneapolis'e döndüğü haberini aldık.

"Cavallaro o pisliği geri göndermemizi bir zayıflık işareti olarak görmez mi?" Kahvaltı masasına oturduğumuzda Savio sordu. Kiara krep yapıyordu. Merakla dinlediğini söyleyebilirdim.

"Merhamet göstermek her zaman zayıflık değildir," diye mırıldandı Adamo.

Savio başını salladı. "Onun kardeşimiz olduğuna emin misin? Belki de doğumdan sonra hastanede onu başka bir bebekle değiştirmişlerdir."

Adamo'nun doğumundan önceki ve sonraki günleri hatırlayarak göğsüm daraldığında donup kaldım. Yara izlerime baktım. Kiara masanın ortasına krep dolu bir tabak ve çilek dolu bir kâse koyduktan sonra yanıma oturdu ve bacağıma dokundu.

Gözlerimi bileğimden kaldırdığımda Adamo ve Savio'nun dikkatle beni izlediğini gördüm. "Cavallaro bunun merhamet göstermek için olmadığını biliyor. Art niyetli olduğumuzdan şüphelenecektir."

"Sorun şu ki Remo bize amacının ne olduğunu söylemiyor," dedi Savio, sonra omuz silkti ve tabağını kreplerle doldurdu. "Ama bu onun oyunu."

"Aç değil misin?" Kiara tabağıma doldurmadığımda sordu.

Dalgınca başımı salladım ve birkaç krep aldım. Yerken açlığım geri geldi ve Kiara gülümsedi.

Kapı açıldı ve Remo içeri girdi, üzerinde sadece külot vardı. Başını salladı ve kendine bir fincan doldurmak için kahve makinesine yöneldi. "Birinizin kahvaltısı Serafina'ya götürmesi gerekiyor."

"Ben olmayacağım," dedi Savio. "Diego ve Gemma ile antrenman için hazırlanmam gerekiyor."

"Ben yapabilirim," diye önerdi Kiara. Remo bana bir kaşını kaldırdı.

"Ben yaparım. Kardeşini gördükten bu kadar kısa bir süre sonra kızın ruhsal durumuna güvenmiyorum," dedim.

"Neden kendin yukarı çıkmıyorsun?" Adamo Remo'ya sordu. Remo kahvesini yudumladı. "Onu görecektim havada değilim."

O değildi. Kardeşime onaylamayan bir bakış göndererek kalktım, bir tabak krep aldım ve mutfaktan çıktım. Remo hedeflerinin izini kaybediyordu, bu büyük bir sorundu.

Krepleri bıraktıktan sonra aşağı inerken, çoktan dövüş şortunu giymiş olan Savio'ya rastladım. "Dinle," diye başladı yüzünü buruşturarak. "Mutfakta ne oldu? Adamo'nun doğumundan bahsettiğimden yüz ifaden çok korkutucuydu."

Savunmam yükseldi. Remo ve ben geçmişte yaşadığımız dehşetin çoğunu küçük kardeşlerimizden saklamaya çalışmıştık. Onlara her şeyi anlatmak hiçbir amaca hizmet etmiyordu.

"Adamo'nun kafasının karışık olmadığını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

Savio inledi. "Hadi ama. Kes şu saçmalığı. Bunun bir şaka olduğunu biliyorsun. 'Duygularını anlamıyorum' saçmalığını bana karşı kullanma. Son birkaç hafta içinde değiştiğini fark ettim. Kör değilim."

Kaşlarımı çattım. "Önemli bir şey değil."

"Elbette öyle," dedi. "Ben ne olduğunu hatırlamıyorum, sen ve Remo hatırlıyorsunuz ama bu gerçeği bilmek istemediğim anlamına gelmiyor."

Savio artık bir çocuk değildi, ondan çok uzaktı. Yıllardır bizim yanımızda savaşıyordu. Annemizin hepimizi öldürmeye çalıştığını biliyordu ama sonrasında olanları bilmiyordu.

Duvara yaslandım. "Babamızın adamları kan kaybından ölmememiz için bize dikiş attı. Sonra bizi babamızın Camorra'nın doktorlarıyla birlikte beklediği eve götürdüler. İki Remo ve benimle ilgilenirken diğerleri annemize acil bir sezaryen yaparak Adamo'yu ondan ayırdı."

Savio bana baktı. "Sen ve Remo aynı odadayken onu ondan ayırdılar mı?"

Elimi esnetip yara izlerime baktım. "Kan kandır. Babam bunun bizi daha güçlü yapacağını düşündü."

Savio omzuma dokundu ve sıktı. "Lanet olsun. O sapık herif. Keşke sen ve Remo onu öldürebilseydiniz."

"Geçmişin pişmanlığı-"

"Boşuna enerji harcıyoruz, biliyorum," dedi Savio, sonra geri çekilip bir elini saçlarında gezdirdi. "Lanet olsun. Şimdi gerçekten birinin ağzını burnunu kırmam lazım."

"Diego iyi bir rakip."

"Öyle," dedi Savio. "Ama önce kız kardeşiyle dövüşmem gerekiyor. Gemma'ya ciddi şekilde zarar vermemek için çok fazla konsantrasyon gerekiyor."

Başımı salladım. Kiara ile antrenman yapmak her zaman kardeşlerimle dövüşmekten çok daha stresli olmuştur, çünkü onlarla her hareketime dikkat etmem gerekmiyordu. Eğer bir hata yaparsam, bedelini acı çekerek ödüyordum. Kiara'yla ise onu ciddi şekilde yaralayabilirdim.

"Adamo biliyor mu?"

"Hayır, olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Annemizin hayatta olduğunu bile bilmiyor sanırım?"

Başımı salladım. Adamo zor bir dönemden geçiyordu ve geçmişin yükünü ona yüklemek akıllıca görünmüyordu.

"Ona anlatmalısın. O artık küçük bir çocuk değil ve bu onu da ilgilendiriyor."

Telefonu çaldı ve el yordamıyla cebinden çıkardı. "Gitmem gerek. Diego şimdiden neden bu kadar uzun sürdüğünü soruyor." Bir mesaj yazdı ve sonra tekrar yukarı baktı. "Daha sonra spor salonuna gelecek misin? Seninle idman yapmak ve kafes dövüşüm için olası hareketlerin üzerinden geçmek istiyorum."

"Kiara'yı da yanımda getireceğim. Onun savunma becerileri üzerinde çalışmam gerekiyor." "Pekâlâ."

Söylediklerini düşünerek kardeşimin gidişini izledim. Belki de haklıydı. Adamo doğumuyla ilgili gerçeği ve Remo'yla benim neden berbat durumda olduğumuzu bilmeyi hak ediyordu. Ama Remo, Serafina konakta olduğu için her zamankinden daha dengesizdi ve Adamo da bu durum yüzünden gergindi.

Mutfığa döndüğümde içeride sadece Kiara vardı ve bir kasede kırmızımsı hamuru karıştırırken mırıldanıyordu. Omzunun üzerinden bana gülümsedi.

"O ne?" diye sordum.

"Kırmızı kadife kekler için bir tarif deniyorum. Savio'nun dövüşü için onları mükemmelleştirmek istiyorum. Eminim maçtan sonra tatlı bir şeyler yemek isteyecektir."

"Savio genellikle kendisine bir ya da iki fahişe ısmarlar."

Kiara dudaklarını büzdü. "Belki onlar da kek isterler." Başını sallayarak

güldü. Onun sevincini görünce benim dudaklarım da kıpırdadı.

"Savunma eğitimi için spor salonuna gidebileceğimizi düşündüm. Malikaneye yapılan saldırıdan sonra, savunma yapmayı öğrenmenin kesinlikle çok önemli olduğunu düşünüyorum.

kendin.

"Şimdi mi?" Kiara hamura bakarak sordu. "Evet, Savio daha sonra onunla antrenman yapmamı istedi."

"Tamam," dedi tereddütle ve kaseyi buzdolabına koydu. "Ben spor kıyafetlerimi alayım."

Kiara savunma eğitimi söz konusu olduğunda her zaman gergindi, bu yüzden ona Savio'yla dövüştürmeyi planladığımı söylememeye karar verdim. Genç Bazzoli kızıyla birkaç kez antrenman yapmıştı ve minyon bir kadınla karşılaştığında kendini nasıl tutacağını biliyordu.

KIARA

Nino ve ben Falcone spor salonuna girdiğimizde, kavga seslerini duymaya başlamıştım bile.

"Gemma, Tanrı aşkına dikkatli ol!" diye bağırdı tanıdık bir ses.

"Kapa çeneni Diego. Dikkatimi dağıtmaya devam ediyorsun!"

Dojo ve onunla birlikte dövüş kafesi göründü. Gördüklerim karşısında gözlerim büyüdü.

Savio kafesin içinde Gemma ile birlikteydi. Kız sadece göğsüne uzanıyordu ama dövüşmeye alışkın olduğunu gösteren bir zarafet ve güvenle hareket ediyordu. Yine de tedirgin edici bir manzaraydı. Savio yaralı ve kaslıydı ve bu kız onun yan tarafına bir darbe indirmeye çalıştı ama Savio bunu engelledi.

"Bana zarar vermek istiyorsan daha hızlı olmalısın Kitty," diye alay etti. Yüzü daha da kızardı ve adamın bacaklarının arasına bir tekme atmaya çalıştı.

Kafesin ağına tutunan Diego bağırdı, "Gemma! Kes şu saçmalığı!"

Savio eğildi, onu omzunun üzerinden kaldırdı ve Gemma'yı sırtına attı. Gemma baş aşağı adamın omzuna asıldığında şaşkın bir çığlık attı ve adam bir koluyla onu baldırlarından tuttu.

"İndirin beni! Savio!" Gemma umutsuzca kıpırdandı ama Savio onu tuzağa düşürmüştü. Yumruklarıyla onun kalçalarına vurmaya başladı ve Savio sırtarak bize döndü, Gemma'yı tamamen görmezden geldi. Bir an için, Savio'ya özgü bir davranış olduğu için Gemma'nın poposunu alkışlayacağını düşündüm ama yapmadı.

"Kaç yaşında?" Beni yaklaştıran Nino'ya sordum.

"Sanırım on üç."

Diego bizi fark etti ve Nino'dan bana baktı, ifadesi hafifçe düştü. Belki de Savio'nun yeni fethi olduğumu söylediği son karşılaşmamızı hatırlamıştı. Savio ve Nino gibi onu da görmezden gelmeye çalıştım,

sadece dövüş şortu giyiyordu. Tüm bu çıplak göğüsler beni rahatsız ediyordu.

Doğruldu ve Nino'ya elini uzatarak onunla tokalaştı. Sonra bana küçük bir baş selamı verdi.

"Bayan Falcone." Gülümsememi bastırdım.

"Ne? Bugün 'iyi yakaladın' yorumu yok mu?" Savio bağırdı. Gemma artık dövüşmeyi bırakmıştı ve başını dik tutmaya çalışıyordu.

Nino kardeşine kaşlarını çatı, sonra Diego ile bana baktı. Diego Savio'ya kuşkulu bir bakış attı. "Kapa çeneni."

Savio kıkırdadı ve sonunda Gemma'yı tekrar ayağa kaldırdı. Gemma hafifçe sallandıktan sonra gözlerini kısarak Savio'nun göğsünü itti, yüzündeki utanç açıkça belli oluyordu. "Bunu bir daha yapma. Ben küçük bir çocuk değilim."

Savio kafesten çıktı, bir havlu kaptı ve göğsünü silmeye başladı. "Sen öyle diyorsan, Kitty."

Gemma onu takip ederken ters ters baktı. "Merhaba," diye mırıldandı Nino ve bana. Yüzünün efordan mı yoksa utançtan mı kıpkırmızı olduğundan emin değildim. Ama bu onu daha az çarpıcı yapmıyordu. Erkek fatma tavrına rağmen bir oyuncak bebeğe benziyordu: uzun siyah saçları, zeytin yeşili gözleri ve tatlı dudakları.

"Savio, bir süreliğine Kiara'nın eğitimine yardım edebilir misin?"

Kalbim sıkıştı. Nino'nun Savio'yu yanında istemesinin tek bir nedeni olabilirdi.

Savio bana baktı ve omuz silkti. "Elbette." Gemma'ya küçümseyici bir sırıtış fırlattı. "Belki Diego'ya karşı bir şansın vardır, Kitty?"

Diego alay etti. "Sanki."

Gemma ağabeyine yüzünü buruşturdu. "Her zaman beni incitmekten korkuyorsun, işte bu yüzden kıcına tekmeyi basacağım."

Diego onu kafese doğru itti ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Henüz korkmamaya çalışarak Nino ve Savio'yu boks ringine doğru takip ettim. Savio kendini iplerin üzerine attı ve ipleri benim için açık tuttu. Tırmandım ve Nino'ya endişeli bir bakış gönderdim.

Başını iki yana salladı. "Bundan hoşlanmadığını biliyorum Kiara ama ilerleme kaydetmemiz gerekiyor. Şimdi her zamankinden daha fazla. Remo'yla savaşımayı reddedersen Savio'yla uğraşmak zorunda kalacaksın."

"İlk tercihinin ben olmadığımı bilmek güzel," dedi Savio göz kırparak. Ona titrek bir gülümseme verdim.

"Pozisyon al," dedi Nino. Bugün geri adım atmayacağı belliydi.

Sinirlerimi yutarak Savio'yla yüzleştim. Her zaman bu kadar uzun ve kaslı mıydı?

"Gördüklerini beğendin mi?" diye sordu kollarını uzatarak. Ağzım açık kaldı. "I ... Ben..."

"Beni kontrol eder misin? Tabii ki."

Yardım için Nino'ya baktım. Biraz eğlenmiş görünüyordu. "Kardeşimin iyi bir kış tekmelemeye ihtiyacı var, belki bunu ona sen verebilirsin."

"Hazır mısın?" Savio sordu.

Başımı salladım ama bana doğru ilerlediği anda kaslarım donmaya başladı. "Ufaklık, bu senin bir şeyler hissetme şansın, bunu boşa harcama."

Öfkeyle ona baktım. Sırıtıyordu ama temkinliydi. Ellerini engellemeye çalıştım ama çok hızlı ve güçlüydü, sonra sırtüstü yattım ve bir eliyle bileklerimi başımın üzerinde tutuyordu, diğer eli de belimde beni tutuyordu.

Göğsüm kabardı ve bunu bastırmaya çalıştım. Savio geri çekilmeden bileklerimi bıraktı, hâlâ üzerimde duruyordu. "Beni itmeye çalış."

Titreyen ellerimle uzandım. Nedense çıplak göğsüne dokunmayı kendime yediremiyordum. Savio ayağa fırladı ve elini uzatarak beni ayağa kaldırdı.

Nino, "Kiara, bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama beynini bu gibi durumlarda çözülmeye şartlandırmamız gerekiyor," dedi.

Savio bana baktı. "Pekâlâ. Farklı bir yaklaşım deneyelim. Daha yakına gel."

Ayaklarımız neredeyse birbirine değene kadar beni kendisine doğru salladı ve yüzüne bakabilmek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım.

"Yakınlığımla ilgili bir sorunun var, değil mi?"

Başımı salladım.

"Göğsüme dokun."

Düşünceli görünen Nino'ya doğru baktım. Savio görüş alanıma girdi.

"Gözler üzerimde. Nino, anlaşıyoruz. Sıkı tutmuyorsun, sadece göğsümü tutuyorsun."

Kahkaha attım ve tereddütle avuçlarımı Savio'nun göğsüne bastırdım. Tabii ki yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Savio'nun ağzı seğirdi, gözleri Nino'ya kaydı.

"Sana her dokunduğunda böyle kızarıyor mu? Aletine dokunduğunda başı dönüyor olmalı."

Hiç düşünmeden göğsüne bir tokat attım.

Savio sırtıttı. "Gördün mü? O kadar zor muydu?" "Hayır."

Savio'nun ifadesindeki eğlence kayboldu. "Pekâlâ. Şimdi parmaklarımı bileklerinize dolayacağım."

Savio söylediği gibi beni kavradı. Bakışlarımı sabit tutan gözlerine odaklandım. "Ellerini zorla vücudumdan aşağı indireceğim. Belimden aşağıya değil, sakın ol ve beni tutuşumu kırmaya ya da başka bir şekilde durdurmaya çalışıyorsun. Nasıl olduğu önemli değil. Yavaş hareket edeceğim, seçeneklerini düşünmen için sana bolca zaman vereceğim." Bir kaşını kaldırdı. "Hazır mısın?"

"Evet."

Savio tutuşunu sıkılaştırdı ve avuçlarımı göğüs kaslarından aşağıya, altılı paketinin başlangıcına doğru itti. Bakışlarım dövüş şortuna kaydı.

"Gözlerini sikimden çek. O senin sorunun değil."

Homurdandım ve bu işe yaramış gibi görünüyordu. Savio'nun tutuşunu çekiştirdim ama yerinden kıpırdamadı. Hiç düşünmeden kendimi geriye bıraktım ve Savio'yu ürküttüm. Düşüşümü durdurmak için ellerini sıktı ve ben de momentumu kullanarak bacağımı yukarı kaldırıp kasıklarına bir tekme attım. Şaşırtıcı derecede hızlı bir hareketle ellerimden birini bıraktı ve tekmemi eliyle ve dizini kaldırarak engelledi. Beni tekrar ayağa kaldırdı.

"Fena değil."

Gururla gülümsedim.

"Şimdi durumu tersine çeviriyoruz. Ellerimi vücuduna koyacağım.

Kürek kemiklerinden kalçalara ya da kalçalardan göğüslere. Hangisini tercih edersin?" Sanki yabancı bir dil konuşmuş gibi gözlerimi kırptım. "Ne?"

Savio bir adım daha yaklaştı ve parmaklarını yavaşça kalça kemiklerimin üzerinde gezdirdi. "Böyle yaparsan yukarı çıkacağım," diye açıkladı sessizce. Yutkundum, tamamen hareketsiz hale gelmişim. Kollarını etrafımda dolaştırarak avuç içlerini kürek kemiklerime dayadı ve bizi daha da yakınlaştırdı. Bakışlarını yakalamak için boynumu büküğümde nefes alışverişim hızlandı. "Ya da böyle, aşağı ineceğim."

"Birincisi," dedim.

Savio başını salladı ve ellerini indirdi. "Pekâlâ. Güvenli bir kelime seçelim." "Güvenli kelime..."

"Bu, sapık insanların kullandığı bir kelime çünkü durmak onları tahrik ediyor."

Başımı salladım, kıkırdama krizinin mi yoksa histerik bir çöküşün mü eşiğinde olduğumdan emin değildim. Belki ikisi de.

"Bir kelime seçelim. Kullanmaya isteksiz olacağın bir kelime. Simülasyonumuzu durdurmak için güvenli kelimeni sadece benim dokunuşuma bir saniye daha katlanamayacaksan kullanmalısın. Sınırlarını aşmanı istiyorum."

"Tamam."

Savio başını yana eğdi. "Seni son derece rahatsız edecek şey nedir? 'Amımı yalamaya' ne dersin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve Nino'ya umutsuz bir bakış fırlatmak için döndüm, ama o gitmişti. Savio çenemi dürterek yüzümü ona dönmemi sağladı.

"Sadece sen ve ben varız, Tiny. Odaklan, tamam mı? Şimdi kalçalarına dokunacağım ve sen de güvenli bir kelime olarak 'Amımı yala' diyeceksin. Dürmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek, anladın mı? Aklına gelen her şekilde durdur beni. Hazır mısın?"

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

Savio ellerini kalçalarımdaydı. Bu yakınlığa izin vermek tuhaftı. Yavaşça yukarı kaydı, parmak uçları gömleğimin kumaşı üzerinden karnımı okşadı.

"Seni ellememe izin mi vereceksin?" Savio meydan okurcasına konuştu.

Bileklerini kavradım, onları çekmeye çalıştım ama o yükselmeye devam etti, göğüs kafesime ulaştı. Ellerimi kaldırdım ve dirseklerimi aşağı indirerek bileklerine çarpmaya çalıştım. Gerçek bir hasar veremedim Savio ellerini geri çekti.

Başını salladı. "Güzel. Bu acıtabilirdi."

Aynı simülasyonu iki kez daha tekrarladık.

"Hadi işleri değiştirelim. Arkanı dön." Döndüm. Savio o kadar yaklaştı ki nefesini ensemden hissedebildim. "Gergin misin?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman bunu değiştirelim." Savio bir kolunu belime dolayarak avucunu karnıma bastırıp bedenlerimizi birbirine yaklaştırdığında irkildim. Dudaklarımdan boğuk bir ses çıktı. Kıvrınarak kendimi kurtarmaya çalıştım ama bu pozisyon benim için kesinlikle daha zorlayıcıydı. "Düşün, Tiny. Şu ana odaklan."

Rahatsızlık sisini iterek, kaval kemiğine tekme atmaya çalıştım ve dirseğimi böğrüne sapladım. Kendimi kurtarmayı başaramadım. En azından Savio ilerlememden memnun görünmüyordu.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi Savio sonunda ve beni serbest bıraktı.

Terli ve titreyen ellerimi spor şortuma sildim. "Sabırlı olduğun için teşekkürler."

Savio tek omuz silkti. "Minnettarlığınızı birkaç lezzetli keklerle göstermeye ne dersiniz?"

Sırıttım. "Kırmızı kadife hamuru buzdolabında."

Şaşırmış görünüyordu. "Bana ısınmaya başlıyorsun, Tiny." Bakışları arkamdaki bir şeye odaklandı ve Nino'nun bize doğru geldiğini gördüm. "Nino şimdi benimle kafeste çalışacak."

Nino geldiğinde Savio ve ben boks ringinden çıktık. Kolunu kalçama doladı ve soru sorarcasına bana baktı. "Nasıl geçti?"

"Güzel," dedim gururla.

"Muhtemelen bu gece teslim etmek zorunda kalacaksın, Nino. Sihirli ellerimle onu kızdırdım."

Gülerken alnımı Nino'nun göğsüne bastırdım. "Sen imkansızsın Savio."

"Bana daha kötülerini de söylendi." Kafese doğru başını salladı. "Nino çok fazla yaramazlık yapmadığımdan emin olurken ben de gidip ısınayım." Koşar adımlarla uzaklaştı.

"Savio'nun yaklaşımını çok iyi benimsemiş görünüyorsun. Belki de senin sorununu yanlış ele aldım," dedi Nino.

"Savio gerçekten sabırlıydı ve mizahı beni gevşetmeye yardımcı oldu." Nino başını salladı. "Savio'nun kelimelerle ve kadınlarla arası iyi."

Öfkelendim. "Cazibesini normal kadınlar üzerinde kullanma zahmetine girseydi fahişelere bel bağlamak zorunda kalacağını sanmıyorum."

"Savio tembeldir. Nadiren kadınları etkilemeye çalışır ama bunu yaptığında da başarı oranı etkileyicidir. Stefano'nun işini sorunsuzca devralabilir."

Camorra'nın romancısını düşününce dudaklarım kıvrıldı.

Nino beni öptü. "Geliştiğini görmek güzel. Çok yol kat ettin."

Sen de öyle.

"Hey muhabbet kuşları, kazanmam gereken bir dövüş var."

Başını sallayan Nino beni kafese doğru götürdü. Diego ve Gemma sandalyeleri çekmiş, gösterinin başlamasını bekliyorlardı. Nino, Savio'yu kafesin içine kadar takip etti ve ben de bana meraklı bir bakış atan Gemma'nın yanına oturdum.

Diego da bir an bana baktı. Sanırım artık tüm söylentileri biliyorlardı. Geçmişte en büyük korkum tecavüzle ilgili gerçeğin ortaya çıkması, bu yüzden daha az önemsenmek olmuştı ama şimdi herkesin bilmesinden memnundum. Bu özgürleştiriciydi.

Savio ve Nino dövüş pozisyonlarını aldılar. İkisi de odaklanmış ifadeleri ve sıkı kaslarıyla etkileyici görünüyordu.

"Git!" Diego bağırdı.

Savio daha az ölçülü bir dövüşçüydü. Nino'ya sözleriyle ve ifadeleriyle sataşıyor ve meydan okuyordu. Bu onun tekme ve yumruklarını daha az odaklanmış yapmıyordu. Ben daha çok Nino'yu izledim, yüzündeki hevesli ifadeyi, her kasının dövüş moduna girmiş halini. Şaşırtıcı derecede eşit bir dövüştü. Bunun Nino'nun kendini tutmasından mı yoksa Savio'nun eşit derecede ölümcül bir dövüşçü olmasından mı kaynaklandığından emin değildim. Bunu söyleyecek kadar dövüşe aşina değildim ve ikisi de yüzde yüzünü vermiyordu çünkü kafes dövüşünden sadece birkaç gün önce Savio'yu sakatlama riskini göze alamazlardı.

Sandalyesinde öne doğru eğilmiş, kollarını dizlerine dayamış ve dudaklarını ayırarak kavgayı izleyen Gemma'ya baktım. Dikkatinin sadece Savio'da olduğunu söyleyebilirdim. Ona büyük bir aşk beslediği çok açıktı ve bu beni ona karşı korumacı hissettirdi. Savio tam bir kadın avcısıydı ve o kadar genç bir kıza aşık olacağından şüphe etsem de, kızın incinmesinden endişeleniyordum.

Dikkatimi fark eden Gemma'nın yüz ifadesi daha az sevdalı bir hal aldı ve kollarını kavuşturarak sandalyesine geri oturdu.

Antrenmandan sonra Nino ve ben eve dönerken Savio, Diego ve Gemma'nın yanında kaldı. Arabada Nino'nun kalçasına dokundum. "Gemma kardeşine sırlıslıkla aşık."

Nino dikkatini trafiğe vermeden önce bana bir bakış attı. "Ve bu seni endişelendiriyor mu?"

"Evet. Savio için kızlar anlamsız bir eğlence. O genç ve kolay etkileniyor."

"Herkesi koruyamazsın. Olanlar yüzünden hassas olduğunu biliyorum ama Savio, Bazzoli'nin kızına karşı bir şey yapmayacak."

"Yaşı yüzünden."

"Bu ve Remo'nun takipçilerimiz arasındaki gelenekçileri onurlandırması ve Bazzoliler'in de en az onlar kadar geleneksel olması. Tıpkı Famiglia'daki aileler gibi."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi? Ama Gemma'nın dövüşmesine izin veriliyor ve pek de uysal görünmüyor."

"İktidarı devraldığımızda, babası Remo'ya konuyla ilgili fikrini sordu. Remo, bir kıza kendini nasıl savunacağını göstermenin iyi olacağını, çünkü bu sayede evlenmeden önce kendisine yapılan teklifleri savuşturabileceğini söyledi. Bu Bazzoli'yi ikna etti. O zamandan beri Gemma nasıl dövüşüleceğini öğreniyor. Diego her zaman onun yanında." Nino elimi kapattı. "Bu dünya için fazla nazıksın Kiara."

"Elimde değil."

"Senin değişmen gerekmiyor. Nazık, sevecen ve doğuştan iyi olman iyi bir şey. Kardeşlerimin ve benim ne olduğumuzu dengeliyor."

"Beni bir tür azizmişim gibi gösteriyorsun. O kadar da iyi değilim."

Nino, Falcone malikânesinin garaj yoluna girdi, motoru durdurdu ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Senden daha iyi biri olduğundan şüpheliyim." Bunu o kadar dürüstçe, sanki şaşmaz bir gerçekmiş gibi söyledi ki gözlerime yaşlar doldu. Nino onları görmeden önce gözlerimi kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalıştım. Gözleri benimkilerde oyalandı ve öne doğru eğilip başımı kavradı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bir gün sana kendini daha az hissettiren herkesi öldüreceğim. Senin iyiliğinin beni yeterince uzun süre durdurması için dua etsinler."

Ölümçül sözler kalbimi ısıtmamalı, en romantik aşk ilanı gibi hissettirmemeli, ama Nino'da hissettirdi.

BÖLÜM 6

KIARA

Öğleden sonra Remo'ya terasta **katıldım**. Bu sabah günlük yürüyüşlerinden birinde Serafina'yla yaptığı kavganın ardından hâlâ kara kara düşünüyordu. Ellerini pantolonunun içine sokmuş, uzaklara bakıyordu. Yanında durup yüzüne, annesinin açtığı yaraya, ağzının zalimce bükülüşüne baktım.

Serafina bana kendini kaybettiğini hissettiğini söylemişti ve ben de bunun Remo için de geçerli olup olmadığını ve hatta onun gibi bir adam için bunun ne anlama geldiğini merak etmekten kendimi alamadım.

"Ne söyleyeceksen söyle," diye hırladı. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, masum bir kadını kaçırmanın ne kadar yanlış olduğunu düşünüyordum ama o bunu biliyordu. Ve içten içe bunun Remo'nun bir kadına yakın olabilmesi için tek şans olup olmadığını, yıllar boyunca onu taşıyan ve hâlâ taşıyan nefretin üstesinden gelip gelemeyeceğini merak ettim.

Ona bu oyunu bırakması gerektiğini, böylece kardeşleri, özellikle de Nino için güçlü olabileceğini söylemek istedim. Ona, mutluluğa inanmasa bile bir gün onu mutlu görmek istediğimi söylemek istedim.

Remo hırladı, yüzünde öfke parlıyordu. Üst kollarımı kavradı ve yüzlerimizi yaklaştırdı. "Bir şeyler söyle. Orada öyle üzgün üzgün durma. Bu çok sinir bozucu."

Vücudumdaki gerginliğe rağmen geri çekilmedim. "Sence Nino bir çocuğu sevebilir mi?"

Remo beni bir sarsıntıyla bıraktı, geri adım atarken gözleri büyüdü. "Sen...?"

"Hayır," dedim sessizce. "Ama bir bebek istiyorum. Her zaman anne olmak istemişimdir. Bir bebeği kollarımda tutmak, onu kucaklayıp uyutmak istiyorum. Onu korumak ve sevmek istiyorum. Hepimizin sahip olamadığı her şeyi bu bebeğe vermek istiyorum. Hayatımda başarabileceğim tek bir şey varsa, o da budur." Gözlerim yaşlarla doldu. Remo'ya bunu neden söylediğimden bile emin değildim. Belki de

bir şeyin eşiğinde olduğunu hissedebiliyordu, ya daha iyi ya da çok daha kötü bir şeyin.

Remo onu derinden sarsmışım gibi görünüyordu. Aramızda sessizlik uzanıyordu.

"Özür dilerim," dedim sonunda. Döndüm ama Remo beni durdurdu ve eğildi, yüzünde sert bir ifade vardı. "Nino seni seviyor. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Bu saçmalığı yapabilecek yanının kaybolduğunu sanıyordum ama sen onu ortaya çıkardın. Ne hissedip hissedemeyeceğini bilmiyorum ama bu evde büyüyen her çocukla ilgilenilecek, güvende olacak ve bizim berbat dünyamızda olabildiğince mutlu olacak." Doğruldu. "Ve senin gibi bir anneyle, sevgi ve tatlılar içinde boğulacak, bu kesin."

Remo döndü ve beni orada öylece bıraktı. Kollarımı kendime doladım. Birkaç dakika sonra Nino beni o halde buldu ve kendine doğru çekti.

"Ben iyiyim," dedim o sormadan önce. Ona gülümsedim ve kaşları çatıldı. Ortalık sakinleştğinde, Serafina eve döndüğünde, Nino'ya bir bebeğimiz olup olamayacağını soracaktım.

Yeni rutinimiz olan havuzda birlikte birkaç tur yüzdükten sonra, Nino ve ben üstümüzü değiştirmek için odamıza çekildik. Nino'nun yüzme şortunu çıkarışını izledim, kaslı dövmeli kalçalarını, sertleşen sikine doğru inen nefis V ile dar kalçalarını seyrettim. Ben ona hayran hayran bakarken, o bana doğru yaklaştı ve arzusun tanıdık çekiciliğini hissettim.

Nino her zaman yaptığı gibi önden giderek beni öptü. Yere ıslak bir yığın halinde düşen bikini üstümü ve altımı çözdü, sonra beni yatağa düşene kadar geriye doğru yönlendirdi. Üzerime tırmandı, alt dudağımı ağzına alıp emerken güçlü vücudu bana baskı yapıyor, ereksiyonunu bana doğru sallayarak içimde bir arzu dalgası yaratıyordu.

Aklım son birkaç gündür sık sık düşündüğüm tek şeye, Nino'nun üzerine gitmeye gitti. Bir süredir bunu yapmak istiyordum ama cesaretimi hep kaybediyordum. Nedense amcamla birlikte olmanın ne kadar aşağılayıcı ve iğrenç olduğunu unutamıyordum. Boğulduğumu hissedene, boğazım ve ağzım yumuşayana kadar zorla içime girmişti. Ne zaman Nino'yu ağzımla tatmin etmeyi düşünsem, aynı

Zihnimde korkunç görüntüler belirdi, ardından da ona oral seks yaparken kendimi hâlâ aşağılanmış ve kirli hissedeceğime dair içimi kemiren bir endişe. Nino'yu arzuluyordum, onun her parçasını. Ağzıyla bana zevk vermesini seviyordum ve bu iyiliğe karşılık vermek istiyordum.

"Kiara?" Nino sessizce geri çekilip yüzüme bakarak sordu. Onun altında hareketsiz kalmış olmalıyım.

"I ... Ağzımı senin üzerine koymak istiyorum" dedim. Bu dileği dile getirmek bile bana çok pahalıya mal oldu. Bunu söylemek, bunu istemek yanlış geliyordu ve bunu yapma arzuma rağmen geçmişin görüntülerinin kazanmasından, amcamın küçük bir parçasının beynimde sıkışıp kalmasından korkuyordum.

Nino önce bir şey söylemedi, ama ifadesindeki kısa arzu titreşiminden bunu istediğini anlayabiliyordum. Sanırım buna şaşırmamalıydım. Geçmişte başka kadınlarla da bu tür bir ilgiye maruz kalmıştı. Ve neredeyse her gün beni ağzıyla tatmin ediyordu. Elbette bunu isteyecekti.

"Sikime mi?" diye dikkatle sordu.

Kızarak başımı salladım. "Sana... sana kafa vermeyi denemek istiyorum."

Nino'nun yüzü yumuşadı. "Tamam." Üzerimden yuvarlandı ve yanıma uzandı. "Gel."

Doğrudum ve kalçalarının yanında diz çöktüm, sonra elimi şaftının etrafında dolaştırdım. "Sana ne yapacağını söylememi ister misin?"

Bunu düşündüm. "Bilmiyorum eğer... eğer ben..."

Nino kalçamı hafifçe sıktı. "Acele etme ve durmak istiyorsan dur."

"Boğazımdan aşağı inmeyeceksin... değil mi?" İçimi bir utanç dalgasının kapladığını hissederek fısıldadım.

"Sen istemedikçe ağzının içine girmeyeceğim. Hiç hareket etmemeye çalışacağım."

"Tamam," dedim usulca.

Bir süre onu okşadım, ipeksiliğinin tadını çıkardım ve sadece ona dokunarak kendi uyarılmamın bir kez daha arttığını hissettim. Nino'nun vücudunu, bana hissettirdiklerini ve benim ona hissettirebildiklerimi seviyordum. Cesaretimi toplayarak başımı aşağı eğdim ve dudaklarımla ucunu kavradım, ilk kez tadına baktım. Kıpırdadı ve bir parça tuz tadı aldım. Başımı kaldırıp baktığımda Nino'nun beni arsız bir açlıkla izlediğini gördüm.

Onun tepkisinden ve vücudumun ihtiyacından cesaret alarak, başımı yavaşça aşağı yukarı sallayarak test etmeye başlamadan önce dilimi ucunun etrafında döndürdüm

benim sınırlarım.

Nino saçlarımı taradı, sonra boynuma dokundu. Kıpırdamadan durdum, geçmişin görüntüleriyle savaşıarak yavaşça uzaklaştım. Bakışlarım onun yüzüne kaydı ve her zamanki gibi onun sakinliğinde teselli buldum.

"Seni rahatsız etmesin diye saçlarını tutmak istedim. Çekiştirmeyeceğim ve seni aşağı itmeyeceğim," dedi Nino sessizce, başparmağı boynumu okşarken.

"Biliyorum," dedim, çünkü biliyordum. Zihnim yetişmeden bedenim tepki verdi.

Küçük bir gülümsemeyle tekrar tadına baktım, sonra dilimi ucunda gezdirdim, yumuşaklığının, kokusunun, tadının tadını çıkardım. Her şey kendi arzumu alevlendirdi ve rahatlamaktan ağlayabilirdim. Yavaş bir ritim tutturdum. Nino sözüne sadık kaldı, altımda tamamen hareketsiz yattı. Sadece battaniyeyi yumruklayan eli, yerinde kalmak için ne kadar mücadele ettiğini gösteriyordu.

Nino inledi, kasları gerildi. Boynumdaki eli gerildi, sonra hızla gevşedi. "Böyle devam edersen boşalacağım."

Başımı salladım ve emmeye devam ettim. Kaslarının seğirdiğini hissettiğimde zihnim dönmeye başladı. Yutup yutamayacağıma, bunu Nino için yapıp yapamayacağıma karar vermeye çalışırken gerildim.

"Kiara," diye bir uyarı daha yaptı.

Geri çekilmedim. Bunu yapmak, geçmişimin son kırıntılarına da boyun eğdirmek istiyordum. Nino'nun eli, vücudu sıkıca kıvrılmadan bir saniye önce seğirdi ve sonra ereksiyonu sarsıldı. Nino kısık bir iniltiyle boşaldı. İçime boşalırken küçük sallanma hareketleri yaptı. Bir an için donup kaldım, kaçınılmaz olanı bekliyordum. Geçmişimin bugünümü buldozerle ezmesini, bedenimin yıllar önce yaptığını yapmasını, öğürmesini, safranın boğazımdan yukarı çıkmasını. Amcam beni yerimde tutarken boğulma, boğulma hissi.

Ama öyle bir şey olmadı. Nino sırtımı okşadı ve ben yutkundum, pompalamaya devam ettim ve bir başarı dalgası hissettim. Artık özgürdüm. Tamamen özgürdüm.

Nino sanki bir oyuncak bebekmişim gibi beni üstüne çekti. Ben onun güçlü göğsüne yayılmış yatarken çenemi yukarı doğru itti, gözleri gözlerimi arıyordu. Ağzımı bir, iki kez öptü. "Sana bir bardak su getirmemi ister misin?"

Ne zaman Nino'yu daha fazla sevemeyeceğimi düşünsem, o bana böyle bir ilgi gösteriyordu. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

"Bir şey söyle," dedi Nino biraz da şaşkınlıkla. "Seni seviyorum."

Nino beni tekrar öptü. "Ben de seni seviyorum Kiara." Kıcımlı avuçlamadan önce elini omurgamda gezdirdi. "Ama soruma cevap vermedin. İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır," diye fısıldadım. Nino'nun tadını silip atma ihtiyacı hissetmedim, hem de hiç.

Nino tepkime şaşırmış ve ne yapacağını bilemez bir halde başını eğdi. Ben de öyleydim, çünkü Nino'ya bu şekilde zevk vermek beni tahrik etmişti.

"Kiara," dedi. "Şu anda şokta mısın yoksa yaptığın şeyi gerçekten kabulleniyor musun emin değilim..."

Burnumu boğazına gömdüm ve sessiz bir davetle kalçalarımı kaldırdım. Nino'nun kıcımlı yanağındaki eli, parmaklarını kıvrımlarımın arasına daldırıp beni ıslak bulmadan önce kısa bir süre gerildi.

Titreyen bir nefes verirken göğsü altımda genişledi. "İyiden de öteyim," dedim küçük, mahcup bir kahkaha atarak.

Nino parmaklarını yarığım boyunca hafifçe gezdirerek ona olan ihtiyacımı bir kez daha körükledi. "Yüzüme otur."

Gözlerimi kocaman açarak başımı kaldırdım.

Gülümsedi ama gözleri arzuyla parlıyordu. "Hadi gel."

Nino'nun göğsünde oturur pozisyona geçtim. Elleri kalçalarımdayken dururken gözleri en mahrem yerime indi ve beni cesaretlendirip aç bırakarak ileri doğru itti. Küçük bir gülümsemeyle yatak başlığını kavradım ve yukarı kalkarak Nino'nun beni başının üzerine kaldırmasına izin verdim.

NINO

Kiara'nın güzel vücudunu gördüğümde vücudum hala orgazmımın kalıntılarıyla zonkluyordu, göğüslerinin hazır olduğunu ve yüzümün hemen önünde damlayan amını gördüm. Damlıyordu çünkü sikimi emmişti. İnkâr edemezdim, Kiara'nın ağzına boşalmaktan büyük zevk almıştım, özellikle de o da zevk aldığı için.

Kıcının yanaklarını kavrayarak amını ağızma doğru ittim ve uyarılmışlığını tattım. Kiara bana baktı ama her zamanki gibi izlemek istediğini bildiğim halde izleyemeyecek kadar utangaçtı. Amından geri çekildim. "İzle beni."

Kiara utangaç bir şekilde gülümsedi ve ben klitorisini hafifçe emerken inledi. Bakışlarımı tuttu ve sikim kısa sürede kanla doldu, başka bir tur için istekliydi. Açık pencerenin dışındaki bir ses dikkatimi çekti, ama dikkatinin dağılmasını istemediğim için Kiara'yı dilimle kızdırmaya devam ettim. Derin bir erkek sesinin ipuçlarını duymam bir anımı aldı. Remo.

Ŗu anda neyin peŖinde olduğundan emin değildim ve umurumda da değildi. Kiara öğrenmediği sürece beni dinleyebilirdi. Dilimi ileri geri hareket ettirerek onu meŖgul ederken bir parmağımı içine kaydurdım. Kiara'nın vücudu gerildi ve öne doğru sallandı, ben yaladıka parmağımı amının derinliklerine soktu. İniltisi çınladı ve ben onun geriye atılmış baŖını ve bzŖen meme uçlarını izledim. GevŖedi, titriyor ve nefes nefese kalıyordu. Kalçalarını kavradım ve üzerine çıkmak için yuvarlandım. "Yüzüstü dn."

Kiara'nın gözleri fal taŖı gibi açıldı ama dediğimi yaptı ve ben de sırtına bastırıp boynunu ve kürek kemiğini öperken sikimi kalçalarının arasına kaydurdım. "Bu pozisyon senin için uygun mu?"

"Sanırım," diye mırıldandı, yüzünde güven dolu bir ifade vardı.

İçine doğru ittim ve boğazımda kısık bir sesle inledim. Bu pozisyonda Kiara'nın duvarları beni daha da sıkı kavradı. Ağzının tadına bakabilmek için baŖını eğdim, kalçalarımı öne doğru eğdim, onu becerirken pelvisim sert kıına çarptı. Vücutlarımız birbirine sürtündü ve Kiara'nın kışkırtıcı kokusu beni neredeyse Ŗehvetten ıldırttı. Hala dilimde onun tadı vardı.

Kiara kısa süre sonra poposunu kaldırarak itişlerime ayak uydurdu, üzülürken umutsuzca ağzıma doğru inledi. Birkaç sert itişten sonra patladım ve Kiara yukarı doğru kalktı. İkimiz de gevŖedik ve onu sıkıca tutarak ağzının kŖesini öptüm. "ok mu ağırım?"

"Kal," diye fısıldadı. "Vücudunun stmdeki hissini seviyorum. Bu beni güvende hissettiriyor."

Parmaklarımızı birleŖtirdim. "Güvendesin."

Ağzı yukarı kalktı ve geyik gözleri benimkilere dikildi; ben de kendimi tamamen sakin hissederek öylece baktım.

BÖLÜM 7

KIARA

Sevişmemizden **sonra tamamen bitkin düşmüştüm** ve Nino üzerinden yuvarlandığında bile hareket etmedim. "Bir şeyler yiyebilirim. Ya sen?"

Sırıttım. "Yemek yiyebilirim." Ayağa kalkmak için hareketlendim ama Nino başını salladı ve yataktan kalktı. "Sen kal. Bizim için bir şeyler getireyim, sonra da yarınki yürüyüşümüzü planlarız."

Sırt üstü uzandım, sanki vücudumdaki her kas lastiğe dönüşmüş gibi hissediyordum. "Kulağa hoş geliyor."

Nino külotumu çekti, sonra gözleri takdirle çıplak vücudumun uzunluğunu gezdi ve ayak parmaklarım zevkle kıvrıldı. Dışarı çıktı ve ben bacaklarımın arasındaki lezzetli acıyı severek doğruldum. Dudaklarımda bir sırıtış belirdi ve kendimi tutamadım. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Banyoda temizlendim ve Las Vegas bölgesi için yürüyüş rehberini aldım, sonra Nino'yu bekledim. Otuz dakika geçti ve henüz dönmemişti.

Kafam karışmıştı, peşinden gitmeyi düşündüm ama anaç tavuk gibi görünmek istemediğim için zihnimi kitabın sayfalarını karıştırmakla meşgul ettim.

Nino üzüm, küp peynir ve ekmek dolu bir tepsiyle dönene kadar neredeyse bir saat geçti. Tepsiyi yanıma, yatağın üzerine koydu. Bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Bir üzüme uzanarak bir şey söylemesini bekledim. Yanıma çöktü ve bir parça ekmek aldı.

"Hangi yürüyüşü denemek istediğinize karar verdiniz mi?"

"Pek sayılmaz. Sen bölgeye daha aşinasın," dedim. "Neden bu kadar uzun süredir yoktun?"

Nino'nun yüzündeki tereddüt izi endişe vericiydi. "Remo'ya rastladım."

"Ve?"

Nino'nun parmakları bileğimin etrafında kıvrıldı. "Serafina'yla seks yaptı." Donup kaldım.

"Bunu o istedi," diye ekledi Nino.

Buna inanamayarak başımı salladım. "Artık bekâretini aldığı için nişanlısı onu geri istemeyecek. Dışlanacaktır. Tabii bu gerçeği bir şekilde saklamayı başaramazsa..."

"Remo onlara kanlı çarşafı Familia geleneğiyle alay etmeleri için gönderdi."

Bileğimi Nino'nun elinden çekip aldım ve uzanamayacak kadar tedirgin bir halde yataktan fırladım. Nino, Remo'yla bir kez daha yüzleşmek için dışarı fırlayacağımı düşünmüş gibi bacaklarını açıp ayağa kalktı. "Onun nesi var böyle?"

Nino bana uzandı. O kadar kızmıştım ki, elini tokatlayarak uzaklaştırdım. Şaşkınlıkla kolunu indirdi.

"Özür dilerim," dedim. "Sana vurmamalıydım." "Sorun değil Kiara. Öfkeni dehşete tercih ederim." "Yine de seni incitmek istemiyorum."

Nino hafifçe gülümsedi. "Yapamazsın, güven bana." Bana tekrar yaklaştı ve bu sefer belime dokunmasına izin verdim.

"Serafina iyi mi? Tıbbi tedaviye ihtiyacı var mı?" Nino kaşlarını çatı. "Sana söyledim, seks yapmak istedi."

"Ama bu onun ilk seferiydi... hem de Remo'yla." Aklıma istenmeyen görüntüler gelmeye çalışınca irkildim.

"Remo böyle bir şeyden bahsetmedi. İnsanları okuma yeteneği göz önüne alındığında, cinsel yaklaşımlarını onun deneyimsizliğine göre uyarladığını ve bunu onun için keyifli hale getirmek için biraz çaba harcadığını varsayıyorum."

Bir kakhaha patlattım, başımı Nino'nun göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. İçinde bulunduğumuz durumla ilgili her şey gerçeküstüydü ama Falcone kardeşlerden başka bir şey beklememeliydim. Yarın Serafina'yla özel olarak konuşmaya ve en azından fiziksel olarak gerçekten iyi olduğundan emin olmaya çalışacaktım. Onu esir alan kişiyle ve ailesinin düşmanı ile yattığı için yaşadığı iç kargaşayı ancak hayal edebiliydim.

Nino sırtımı okşadı. "Kiara?"

"Ben iyiyim. Şimdi yürüyüşümüzü planlayalım." Geri çekildim ve Nino'ya gergin bir gülümseme verdim.

Nino'nun belimi kavrayışı sıkılaştı, beni yerimde tutuyordu. "Serafina bekâretini Remo'yla kaybetmeyi seçti. Bu onun seçimi, bu yüzden ona acımana gerek yok."

Nino anlayamadı.

"Onunla yatmak kendi seçimiydi, bu doğru ve seçme şansı olduğu için mutluyum ama onun için üzülmemin nedeni bu değil. Remo bir oyun oynuyor ve onun için bu hiçbir şey olmayabilir. Ama eğer nişanlısına söz verdiği şeyi ona vermeye karar verdiyse, o zaman Remo'ya karşı hissettiği şey hiçbir şey değildir."

Nino bunu düşündü. "Seçme şansın yoktu, ne küçük bir kızken ne de şimdi. Bir noktada benimle yatmak zorunda kalacağını biliyordun. Hiçbir şey senin seçimin değildi."

Nino'nun düşünce sürecini fark ettiğimde boğazım düğümlendi. Parmak uçlarımda durarak başını okşadım. "Evlendiğimiz gün seni seçmedim, çünkü şimdi bildiklerimi o zaman bilmiyordum. Eğer bilseydim, seni seçerdim. Ve ilk seferimizden beri, hatta ondan önce, her şey benim seçimimdi, çünkü sen buna izin verdin ve bu yüzden ve bana her zaman doğru davrandığın için, her zaman seni seçeceğim."

Nino alnımızı birbirine bastırdı ve yutkundu. "Bazen sana baktığımda içimdeki duyguların sel olup aktığını hissediyorum, ama boğulmak umurumda değil."

Yürüyüşümüzden sonra, uygun bir öğle yemeğine dönüştürebileceğim bir şey olup olmadığına bakmak için mutfaka yöneldim, ancak Nino ve ben market alışverişine gitmeyi unutmuştuk.

Mutfak kapısı açıldı ve omzumun üzerinden baktığımda Remo'nun içeri adım attığını gördüm. Buzdolabını kapattım, kavgaya yol açmayacak ne söyleyeceğimi düşünürken aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Market alışverişine gitmemiz gerek. Öğle yemeği için hiçbir şeyimiz yok."

Remo kaşlarını kaldırdı, bunun onu ilgilendirdiğini düşündüğüm için eğleniyordu. "O zaman bir şeyler sipariş et."

"Serafina nasıl?" İşaretle sordum.

Remo çarpık bir şekilde gülümseyerek bana doğru geldi. "Nino'nun böyle bir dedikoducuya dönüştüğünü bilmiyordum."

"Umarım ona iyi davranmışsındır."

Remo göz hizamızda olacak şekilde eğildi. "Benim sevişmemle ilgili ayrıntıları öğrenmek istiyorsan sen de paylaşmak zorundasın. Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm." Yüzümdeki ifadeye bakınca gülümsemesi genişledi. "Hayır mı? O zaman Serafina ile ne yaptığım seni ilgilendirmez."

Kapıya doğru yürüdü. "Eğer yemek sipariş ederseniz, benim için de bir şeyler söyleyin."

Yeni bir suşi restoranının ilanını aldım ve evdeki herkesi doyuracak kadar sipariş verdim. Sonra ortak alana yöneldim. Nino kanepede oturmuş, telefonda biriyle konuşuyordu.

"Her şey kontrolümüz altında. Ateşkes size bizim işlerimize karışma hakkı vermez. Kendi işinize bakın ve Cavallaro'nun yakın gelecekte bölgenize saldırma zahmetine girmeyeceğinden emin olun." Nino durakladı. "Neden?"

Sesindeki alttan alta gelen uyarı karşısında durdum. Gözleri üzerime dikildi. "Ona soracağım." Telefonu indirdi. "Luca seninle konuşmak istiyor."

Şaşırmıştım. Luca ve ben hiç yakın olmamıştık. O Capo'ydu ve korkutucu bir adamdı, bir sürü kuzenimiz olduğundan bahsetmiyorum bile. Yutkunarak başımı salladım ve telefonu Nino'dan aldım. "Alo Luca?"

"Kiara, nasılsın?"

"Cassio sizi bilgilendirmedi mi? Giulia'yla telefonda her konuştuğumda haber verdiğini sanıyordum." Kuzenimin kocası Luca'nın en güvendiği müsteşarıydı, bu yüzden konuşmalarımızın bir kısmının Luca'nın kulağına gitmemesi pek olası değildi.

Sessizlik. Sözlerim küstahlığın sınırındaydı, Luca gibi bir adamın genellikle hoş göreceği bir şey değildi ama özür dileme isteğime direndim. Nino ve Remo, Famiglia Capo'ya boyun eğmemi onaylamazlardı.

"Camorra bölgesinde iyi görüldüğünüzün farkındayım," dedi Luca sert bir sesle. "Elbette, güncellemeleri sordum. Falconlar... zor insanlar."

"Sadece sağlığını mı sormak istediniz? Ben iyiyim."

"Dante'nin yeğeniyle ilgili son gelişme tedirgin edici oldu. Yeni endişelere yol açtı."

"Size Serafina hakkında hiçbir ayrıntı anlatmayacağım. Remo ve Nino ne yaptıklarını biliyorlar."

Luca kuru bir kahkaha atarak, "Sadık," dedi. "Seninle konuşmak istememin nedeni bu değil. Eğer korunmaya ihtiyacın olursa Famiglia'nın seni her zaman yanına alacağını bilmeni istiyorum. Seni bir kez hayal kırıklığına uğrattım ama bu kez bir sorun varsa bana gelmelisin. Giulia'yı ara, gizli kalman gereken bir durum olursa bana haber verir."

"Teşekkür ederim, ama buna gerek yok."

"Belki de haklısın, ama bilmen gerekir."

"Nino ile tekrar konuşmak ister misin?"

"Hayır, her şey söylendi. Hoşça kal Kiara." Telefonu kapattı ve ben hâlâ şaşkınlıkla telefonu kapattım. Sanki Luca başıma gelenlerden dolayı kendini suçlu hissediyormuş gibi konuşmuştu ama bu onun suçu değildi. Bunu bilemezdi.

Nino cep telefonunu benden aldı, kaşlarını şüpheyile çattı. "Luca ne istiyormuş? Kendi bölgesinin sınırlarını unutmaya meyillidir."

"Camorra'dan kaçmam gerekirse Famiglia'ya dönebileceğimi söyledi. Famiglia'nın beni koruyacağını söyledi."

"Artık Camorra'nın bir parçasısın," dedi Nino sıkıca.

"Öyleyim ve burası benim evim."

Nino hafifçe gevşedi. Gerçekten Famiglia'ya dönmeyi düşüneceğimi mi sanıyordu?

Zil çaldı.

"Bizim için suşi sipariş ettim," diye açıkladım.

Nino kapıdaki kamerayı kontrol etmek için telefonuna baktı, sonra başını sallayıp kapıya yöneldi. "Ben bakarım."

Üç çanta taşıyarak döndü ve meraklı bir kaşını kaldırdı.

"Hepimiz için sipariş verdim. Buzdolabımız boş."

Nino her şeyi oyun odasındaki masanın ortasına bıraktı. "Ben Remo'yu bulmaya çalışacağım, sen de Adamo ve Savio'yu arar mısın?"

Başımı sallayıp gülümseyerek evin Adamo'nun bölümüne doğru yöneldim. Daha önce oraya gitmemiştim ama diğer üçünden biraz daha küçüktü ve bir kapı dışında hepsi açık ve boştu. Ona yöneldim ve kapıyı çaldım. Adamo kapıyı açana kadar birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Bir duman bulutu bana doğru yükseldi ve öksürdüm. Adamo'nun üzerinde sadece eşofman vardı, saçları dağınıktı. Arkasındaki dağınıklığa baktım. Şişeler ve kirli giysiler yerdeydi. Yataktan masaya ve kapıya giden dar bir yol vardı sadece. "Oh, Kiara, hey," diye mırıldandı.

"İstersen odanı senin için temizleyebilirim," dedim hiç düşünmeden.

Adamo omzunun üzerinden baktı ve önerimi düşünerek boynunu ovuşturdu. Başını salladı ve mahcup bir şekilde gülümsedi. "Hayır, sorun değil."

Bana pek iyi görünmedi ama bu beni ilgilendirmezdi.

"Öğle yemeği için suşi sipariş ettim. Aşağı gelersen hep birlikte yiyebiliriz." "Giyinip aşağı geleceğim."

Gözlerimi dağınıklıktan ayırarak döndüm ve Savio'nun kanadına yöneldim. Nedense onun bölgesine girerken daha gergindim çünkü Adamo'dan daha özel olduğunu hissediyordum ve durumu hakkında endişeliydim

odasının içinde olurdu. Adamo'nun evinden daha kötüyse Nino'dan haşere kontrolü göndermesini isterdim.

Savio'yu bulmak zor olmadı. Odasının kapısı açıktı ve kapı çerçevesine tutturduğu bir bardan baş aşağı sarkmış, mekik çekiyordu. Beni fark edince havada durdu, sonra barı kavrayıp kendini aşağı salmadan önce iki tekrar daha yaptı. Adamo gibi o da sadece eşofman giyiyordu. Falcone kardeşlerin gömlek giyme konusundaki isteksizliklerinin nedenini gerçekten anlamıyordum.

Barda barfiks çekmeye başlamadan önce bir ağırlık torbasına uzanıp onu dizlerinin arasına sıkıştırırken kaslarını kaldırarak "Booty call?" diye sordu.

"Öyle olsun," dedim gülerek, çıplaklığın ve kasların sergilenişine bakmamaya çalışarak.

"Hayır, inan bana, *sen* istiyorsun."

Küstahlığı karşısında başımı salladım. Arkasındaki odanın kusursuz bir şekilde temiz olduğunu ve her şeyin beyaz ve bej rengine şık olduğunu görünce içimi bir rahatlama kapladı.

"Bir şey mi arıyorsun?" Savio barfiks çekerken homurdandı. "Odan Adamo'nunkinden daha temiz olduğu için rahatladım."

Savio alay etti. "Bu zor değil. Lanet olası bir çöplükte yaşıyor."

Bu davada Adamo'yu gerçekten savunamazdım.

"Hepimiz için suşi aldım."

Savio ağırlığı bıraktı ve ayağa kalkarak yerdeki havluya uzandı. "Ne tür bir havlu?"

"Seveceğin türden," dedim alaycı bir gülümsemeyle.

Savio gözlerini devirdi. "Bu sadece yeşillik demek, değil mi?"

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptım, döndüm ve aşağı indim. Eğer kendi yemeklerini sipariş etmezlerse, benim vejetaryen seçimlerimle yaşamak ya da açlıktan ölmek zorunda kalacaklardı.

Oyun odasına girdiğimde Nino ve Remo kanepeye oturmuş, ben de Nino'nun yanına çökmüştüm. Suşi kutularını tarayarak bir tanesini aldım ve kenara koydum.

"Serafina'ya ağzındaki baklayı çıkarması için suşi ile rüşvet mi vermeye çalışıyorsun?" Remo söyledi. Tuhaf bir ruh hali içindeydi.

"Onu beslemek rüşvet değildir."

Adamo ve Savio o anda bize katıldılar, ikisi de hâlâ gömleksizdi. Başımı salladım. Karşıımızdaki kanepeye oturdular ve tek kelime etmeden yemek çubuklarına ve kutulara uzandılar.

"Kutuları ortada bırakmaya ne dersiniz, böylece hepimiz paylaşabiliriz?" Remo hırladı.

Ona bir bakış attım.

Savio, "Kaltağın pantolonuna girdiğini düşünürsek, boktan bir ruh hali içindesin," dedi.

Remo'nun yüzü öfkeyle parladı. "Ona son kez orospu diyorsun, anladın mı?"

Savio tek kaşını kaldırdı ve Adamo bile yemek çubuklarını dudaklarına dayayarak dondu kaldı. Kardeşine kaşlarını çatan Nino'ya baktım.

Hepimiz duymuştuk. Remo'nun sesindeki koruyuculuktan bu.

"Hadi ama, o ismi hak etti," dedi Savio.

Remo ayağa kalktı, vücudu zorlukla dizginlenen bir öfkeyle titriyordu. Onun içine ne girmişti?

"Ne?" Savio dedi ki. "Şimdi de bir kadın yüzünden bana vurmak mı istiyorsun?"

O sizin esiriniz ve düşmanınız - yoksa sizi kızdırdı mı?"

Remo çarpık bir sırıtış attı. "Sanki böyle bir şey olacakmış gibi. Sadece beni kızdırıyorsun." Sanki biraz önce Savio'ya saldırmanın eşiğinde değilmiş gibi tekrar yere çöktü.

Erkekler Kaliforniya dürümleri ve yaz dürümlerine saldırırken ben bir avokado maki kaptım ve ağzıma attım. Remo'ya gizlice bakmaya devam ettim, ona ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ama maskesinin arkasını görmeye çalışmak başarısızlığa mahkûmdu.

Nino ve ben öğleden sonraları birlikte çalmak için piyanomun başına geçerdik. Bu benim çok hoşuma giden bir ritüel haline gelmişti ve günlük rutinlerimize dahil etmeye çalıştığımız bir şeydi.

Nino, konsantrasyon içinde kaşlarını çatarak, zorlukla duyulabilen yumuşak bir melodi çalmaya başladı. Müziğe odaklanmaya mı yoksa duygularını anlamlandırmaya mı çalıştığından emin değildim. Başımı koluna yaslamış, yarattığı melodiyi dinliyordum. Nino'yu dinlemeyi severdim, çünkü müziği her zaman onun anlayamadığı ya da ifade edemediği duyguları yansıtırdı. Müzik daha yüksek sesle, düzensiz bir staccato ile akıyordu. Vücudumu doldurdu, kalbimi sardı, nabzım hızlanana kadar her zerrem melodinin anlatmaya çalıştığı şeyi yaşadı. "Remo için endişeleniyor musun?" Fısıldadım.

Nino sanki gerçek duygularını göstereceklerine güvenmiyormuş gibi hesapçı bir ifadeyle tuşların üzerindeki parmaklarına baktı. "Remo çok duygusal. Hissettiği her şeyin onu tüketmesine izin veriyor. O ve Adamo bu konuda birbirlerine benziyorlar. Şimdiye kadar Remo çoğunlukla öfke ve nefretle büyüdü... Onu Serafina'ya bağlayan her neyse, bu devam edemez ve onu devireceğinden endişeleniyorum."

"Remo seni yakaladı," dedim çenemi Nino'nun omzuna dayayarak. Kaşlarımdaki çatıklık hafifledi. Nino ve Remo birlikte çok şey atlatmışlardı, bunu da atlatacaklardı.

Bizim kanattaki oturma odasının düzenini görünce sııttım. Nino bir televizyon almış ve kanepenin karşısına kurmuştu. Küçük masa dip soslar, cipsler, sebzeli çubuklar, suşi ve Leona'nın en sevdiği krem peynir soslu ahududulu keklerle doluydu.

Zil evin ana bölümünde çaldı. Aceleyle oyun odasına doğru ilerledim ve vardığımda Fabiano ve Leona çoktan beni bekliyordu. Erkekler dövüşleri ve yarışları izlerken Leona ve ben kız kıza vakit geçirecektik. Ona sarıldım ve o da benim kadar heyecanlı görünerek gülümsedi. El sallayarak erkekleri kendi hallerine bıraktık.

"Umarım dün harika bir doğum günü geçirmişsindir?" diye sordum. Leona'ya Nino ve benim adımıza onu kutlayan bir mesaj göndermiştim ve bugün biraz kutlama yapmak için akşamımızdı.

"Fabiano ve ben dairemize çok uzak olmayan şirin bir kafede geç bir kahvaltı yaptık ve akşam en sevdiğimiz durağa gittik ve orada piknik yaptık. Gerçekten çok romantikti."

Sııttım, sonra kolyesini işaret ettim, pırlanta kolyeli güzel bir altın zincir. "Fabiano'nun hediyesi mi?"

Kolyeye dokundu ve dudağını ısırdı. "Evet. Bahse girerim bir servete mal olmuştur.

Kasım ayındaki doğum günü için bununla nasıl rekabet edebilirim ki?" "Fabiano ona pahalı bir şey almanızı beklemiyor."

Omuz silktili. "Biliyorum. Bana banka hesabı için bir kart verdi ama onu kullanırken kendimi hep tuhaf hissediyorum. Gerçi artık bir önemi de yok. Fabiano üniversite ve diğer her şey için çok fazla ödeme yapıyor. Ona asla geri ödeyemem."

"Parayı geri istemiyor. Seni istiyor."

Leona kızardı ve bir şey söylemedi. Sonra kekleri gördü. "En sevdiklerimi mi pişirdin?"

"Umarım beğenirsiniz. Bu tarifi ilk kez deniyorum. Tadına baktığım krema çok lezzetliydi."

Omuz omuza kanepeye yerleştik ve televizyonu açtım. "*Jane Eyre, The Devil Wears Prada* ve *After You'yu* seçtim."

"Bu çok harika. En son ne zaman romantik bir film izlediğimi bile hatırlamıyorum. Fabiano onlardan nefret ediyor ve ona ne kadar yalvarsam da benimle izlemeyi reddediyor."

"Nino'dan benimle birlikte izlemesini hiç istemedim," dedim kıkırdayarak ve bir parça suşi aldım. "Kurgu ya da filmlerden pek hoşlanmaz. Belgeselleri ve bu tür şeyleri tercih eder."

"Onunlayken anlıyorum. O duygusal şeyleri pek anlayamaz ama Fabiano isterse anlayabilir."

Omuz silktim. Leona'ya Nino'nun son gelişmesinden, beni sevdiğini ve bunda ciddi olduğunu nasıl söylediğinden, artık benim için duygu taklidi yapmak zorunda olmadığından bahsetmemiştim. O kadar kişisel bir şey gibi görünüyordu ki, bunu paylaşmak ihanet gibi gelirdi.

Leona yaptığım tatlı patates humusuna bir havuç çubuğu batırdı, sonra bakışları sanki üstümüzde bir şeye bakıyormuş gibi tavana gitti. "Başka bir kız Remo'nun üst kattaki yatak odasında kilitli kalırken bizim kız kıza bir gece geçirmemiz garip geliyor."

"Kendi yatak odası var," dedim, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi.

Leona bir kaşını kaldırdı ve ikimiz de gülmeye başladık. Leona başını sallayarak gözlerini kapattı ve gülümsemesi düştü. "Bunun gerçek olduğuna gerçekten inanamıyorum. Hayatım her zaman farklıydı ama şimdi garipliğin yeni bir seviyesine ulaştı."

Ayıldım. "Biliyorum. Ama Serafina iyi, olan biten her şeyi göz önünde bulundurursak. Keşke burada bizimle olabilseydi ama Remo ve Nino buna asla izin vermez."

Leona başını salladı. "Fabiano bu konuda Remo'yla konuşmamam için beni uyardı. Capo'sunun şu anda biraz gergin olduğunu söyledi."

"Öyle. Serafina ile işler biraz karışık."

Leona başını eğdi ve bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Nasıl karmaşık?"

Dudağımı ısırdım. "Bilemiyorum. Sanırım her iki tarafta da duygular söz konusu olabilir."

Leona boğuldu. "Remo Falcone'un bir kadına karşı hisleri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nino'nun benim için açtığı Sauvignon Blanc şişesine uzandım ve hem Leona'ya hem de bana bol miktarda doldurdum. Leona Remo'yu benim kadar iyi tanımıyordu, ben de onu pek tanımıyordum. "Belki yanılıyorum, ama... unut gitsin. Bu konu hakkında konuşmayalım." Ben kadehimi kaldırdım, Leona da benimkini tokuşturdu.

Televizyonu açtım. Gözlerim ara sıra tavana kayıyor, Serafina'nın ne yaptığını merak ediyor ve kendimi suçlu hissediyordum ama sonunda Leona ve benim tükettiğimiz alkol miktarı bana her şeyi unutturdu.

Nino ve Fabiano odaya girdiğinde saatin kaç olduğundan emin değildim. Leona ve ben hâlâ omuz omuza, şakak şakağa oturuyorduk, gözlüklerimizi zor tutuyorduk. Ekranda The Devil Wears Prada gösteriliyordu ama ben çok sarhoş olduğum için hiçbir şey fark etmemiştim. Masanın üzerinde iki boş şarap şişesi vardı.

Nino ve Fabiano bize doğru ilerlemeden önce bakiştılar. Nino kumandayı yarım saat önce düşürdüğüm yerden aldı ama yere baktığım anda başım döndüğü için alamadım. Fabiano Leona'yı ayakta tutmaya çalışırken o televizyonu kapattı. Sonunda pes etti ve onu kollarına aldı. Bana gülümseyerek ve Nino'ya başıyla selam vererek onu dışarı taşıdı. Leona hasta bir bakışla gözlerini kapatmadan önce küçük bir el salladı.

Nino yanıma çöktü ve başımı kaldırıp yüzümü taramadan önce elimdeki şarap bardağını nazikçe aldı. Sırıttım, elimde değildi.

"Ne kadar içtin?"

Boş şişelere doğru başımı salladım, sonra görüşüm değişince inledim.

Nino alnıma dokunduktan sonra ayağa kalktı. "Burada bekle. Kımıldama. Sana içecek kola getireyim. Yardımı dokunabilir."

"Gitme," diye mırıldandım.

Nino tereddüt etti, sonra görmezden geldiğimiz su şişelerinden birini açıp bana uzattı. Sadece baktım, kolumu bile kaldıramayacak kadar yorgundum. Nino önümde eğildi ve şişeyi dudaklarıma götürdü. "Küçük yudumlar. Boğulmanı istemiyorum."

İstedğini yaptım, bir yandan da onun dingin ve güzel yüzünü izliyordum. "Başlangıçta güzelliğin beni neredeyse dehşete düşürüyordu. Tüm o soğuk güzellik ve dövmeler... Neredeyse kaldıramayacağım kadar fazlaydı."

Nino küçük, eğlenceli bir gülümsemeyle şişeyi indirdi. "Çok fazla içmişsin. Seni yatağa götürmem gerek."

"Ciddiyim." Gömleğinin düğmelerini karıştırdım ve sonunda birkaçını açabildim. "Bu, başlangıçta beni korkuttu." Bıçağı yutan kafatasını işaret ettim. "Ve sırtındaki... o da öyle."

"Anka kuşunun alevler arasından yükselmesi olumlu bir şey, değil mi?" Nino merakla sordu.

"Göster bana."

"Bunu birçok kez gördün," dedi Nino nazikçe.

"Göster bana."

Ayağa kalktı ve gömleğinin düğmelerini açtıktan sonra omuz silkerek arkasını döndü.

Ayaklarıma doğru tökezledim ve kendimi sabitlemek için Nino'nun kalçalarını kavramak zorunda kaldım. "Şimdi çok güzel olduğunu düşünüyorum." Fantastik kuşun karmaşık turuncu tüylerini, ayırık gagasını, vahşi kara gözlerini, kırmızıyla damlayan pençelerini izledim. Dövmenin bir kısmı Nino'nun bel kemerinin içinde kayboldu. Uzanıp pantolonunun düğmelerini açmaya çalıştım, ama kararsız parmaklarımla başaramadım. Nino'nun elleri yardımına geldi ve sonunda aşağı çekebildim, anka kuşunun uzun yanan kuyruğunu ve kaçtığı öfkeli alevleri ortaya çıkardı. Kıcının yanaklarını kaplamışlardı. Nino'nun kaslarını, yer değiştirdiğinde dövmelelerinin canlanmasını sağlayan kaslarını izlerken kalın bir şekilde yutkundum. Ellerim sırtının her santimetresinde, sonra da sıkı kıcının üzerinde gezindi. Daha da yaklaşarak Nino'nun kürek kemiğini öptüm, sonra uzanıp göğsüne dokundum, sonra elim ereksiyonunun etrafında kıvrılana kadar aşağı indim.

Alçak bir nefes aldım, onu pompalarken alnım Nino'nun tenine bastırıyordu. Nefes alış verişini derinleştirdi ve tanıdık misk kokusu sarhoşluğuma bir arzu dalgası gönderdi. Yavaşça döndü ve bana onu serbest bırakmaktan başka seçenek bırakmadı. Kendimi tekrar kanepeye bıraktım ve boynunu göz hizama getirdim.

Öne doğru eğilip onu ağzıma aldığım anda Nino'nun göğsü kabardı. Yüzündeki tüm tereddütler buharlaştı ve yavaş yavaş ağzıma hafifçe sokulmaya başladı, gözlerini benden hiç ayırmıyordu. Ben de gözlerimi ondan alamıyordum; kalçalarının her hareketinde karın kaslarının esnemesi, yüzündeki yoğun ifade. Bu adama hayran olmaktan bıcağımı hiç sanmıyordum.

Yatağa nasıl girdiğimi hatırlamıyordum. Sadece Nino geldikten sonra iyiliğinin karşılığını vermek istediğini ama sonra bayıldığımı. Yumuşak bir dil kıvrımlarım boyunca kaydı ve beni neyin uyandırdığını fark ederek tanıdık ağza doğru doğruldum. Baktım ki Nino çırılçıplak, bacaklarımın arasına yayılmış, başı kucığıma gömülmüş. Dili ve dudakları uykunun son kalıntılarını da yok etmiş, bedenimin her santimine zevk dalgaları göndermişti.

"Nino," diye homurdandım, daha geniş açıldım, daha fazlası için çaresizdim, ama Nino buna uymadı. Boşalmak için neredeyse titreyene kadar orgazmlarımı uzatmayı severdi.

Gözleri baskın bir bakışla beni sabitledi, parmakları kendimi ona sürtmemi engellemek için kalçalarımı sıktı. "Hayır. Henüz değil. Bunu uzatacağız."

Karşı koymayı bıraktım, Nino'nun nazik işkencesine teslim oldum. Beni uçurumun kenarına doğru yönlendirmesi, düşmem için beni çaresiz bıraktı, ancak beni geri çekti. Nefes nefese kalmıştım, soluk soluğaydım, tamamen kemiksizdim.

"Mutlu yıllar Kiara," diye yarı homurdanarak iki parmağını içime soktu ve hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim o tatlı noktaya ulaştı. Klitorisimi emdi ve ben patladım.

Görüşüm yıldızlarla parladı, kaslarım sıkıştı ve haykırdım, ilk kez gerçekten haykırdım, kontrolümü kaybettim ve bu muhteşemdi.

"Bu bir numara," dedi Nino alçak sesle, kalçamın iç kısmını öperek. "Birçoğundan biri."

Sözüne sadık kaldı. Kahvaltıdan önce Nino bana diliyle, parmaklarıyla ve sikiyle birkaç orgazm daha yaşattı, ta ki ben tamamen doyana ve açlıktan ölene kadar.

"Uyanmak için harika bir yol," dedim mahcup bir kahkahayla, Nino bana kahvaltı hazırlamak için mutfığa götürürken. Kısa süreli itirazına rağmen ona yardım ettim. Çünkü gerçekten de yemek yapmak benim için bir angarya değildi.

"Bu gece için planlar yaptım. Chengdu'nun sadece bizim için açılmasını ayarladım, böylece kesintisiz olarak yemeğimizin ve en sevdiğiniz piyanistin konserinin tadını çıkarabileceğiz."

Fransız tostı için yumurtaları çırparken kullandığım çırpma telini neredeyse düşürüyordum. "Vegas'a gelip bizim için çalmasını mı sağladın?"

Nino mangoları doğru çizgiler halinde keserken başını salladı.

Hareket edemedim. Çırpıcıyı yere bırakıp kollarımla Nino'yu sıkıca sardım ve dudaklarından öptüm. "Bu hayal edebileceğim en güzel hediye."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Nino bilmiş bir gülümsemeyle. "Beni şımartıyorsun."

Evlendiğimizden beri Szechuan restoranında birkaç kez akşam yemeği yemiştik ve her seferinde muhteşem olmuştu ve şimdi yemeğimize güzel bir müzik eşlik edeceğine göre sadece mükemmel olabilirdi.

Nino'nun ifadesi kısa bir süre sertleşti. "Başından beri senin olması gereken şeyi sana veriyorum - ne istersen."

Başımı salladım ve titreyen bir nefes verdim. Titreyen ellerimle yumurtaları çırpma görevime geri döndüm. "Beni bu kadar duygulandırmayı gerçekten bırakmalısın."

"Hayır. Yüzündeki mutluluğu görmek hoşuma gidiyor. Sanki kendim hissediyormuşum gibi."

Karşılığında söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu ve bu yüzden sadece gülümsedim.

BÖLÜM 8

NINO

Remo nihayet iki ay sonra Serafina'yı geri göndermeye **karar vermişti**. Orijinal planımıza göre hareket etseydi, onu çoktan geri verirdi, ama kardeşimin planları her zaman göz ardı edilirdi. Yine de bu sefer, Serafina konusunda, bir kez olsun benim tavsiyemi dinlemeliydi. Aralarındaki şeyler tehlikeli bir yönde ilerliyordu. Bunu o da benim kadar iyi biliyordu.

Kanepede otururken telefonumu çıkardım ve Luca'nın numarasını çevirdim. Kiara yeni bir şarkı çalıyordu, düzensiz, karamsar bir melodi. Remo'nun Serafina'yı geri gönderme kararıyla ilgili duygularını yansıtip yansıtmadığını merak ettim ama rahatlamış olmalıydı. Ne de olsa kaçırılma olayına başından beri şiddetle karşı çıkmıştı.

"Nino, ne istiyorsun?"

Luca hiçbir zaman hoş sohbetle uğraşmazdı. Remo'yu Famiglia'yla savaşın şu anda ihtiyacımız olan son şey olduğuna ikna ettiğim için şanslıydı. "Size bir hediyemiz var."

Sessizlik. "Bir hediye mi?" Luca'nın sesinde kuşku çınlıyordu.

"Scuder'i'yi yakında alacağız. Dante yarın onu yeğeniyle takas etmeyi kabul etti."

"Lanet olsun. Çılgın planının gerçekten işe yaradığına inanamıyorum. Sen ve kardeşin deli olduğunuz kadar kurnazsınız da."

Dudaklarım gerildi. "Kişiliğimi analiz etmeniz için aramadım. Seni ve kardeşini, hatta Scuder'i kardeşleri bile Rocco Scuder'i'nin parçalanmasında Fabiano'ya katılmaya davet etmek istiyorum."

Luca dikkatle, "Bu çok cömert bir teklif," dedi. "Karşılığında ne bekliyorsun?"

Gülümsedim, arkama yaslandım. "Hiçbir şey. En azından şu an için. Ama bir gün size yaklaşır ve bir iyilik istersek, bunu yaptığımızı hatırlarsanız çok memnun oluruz."

"Doğru. Bahse girerim senin türden iyilikler yüreksizlere göre değildir."

"Sen korkak değilsin."

Luca derin bir kahkaha attı. "Kardeşimle konuşmam gerekecek. Seni birkaç dakika sonra ararım."

"Çok uzun sürmesin. Uçakla gelmen gerekecek." "Merak etme." Luca telefonu kapattı.

Telefonumu kucağıma bıraktım ve Kiara'yı aynı diziyi üçüncü kez çalarken izledim, eserinden memnun değildi. Piyanonun tekinsiz mırıltısı göğsümde yankılanıyordu ve parmakları daha hızlı hareket edip notalar neredeyse öfkeli bir sesle tizleştğinde nabzım hızlandı.

Kiara'nın yarattığı her şarkı duygularla dolup taşıyordu. Gözleri kapalıydı, o koyu kirpikler pürüzsüz teninde dalgalanıyordu. Müziği gibi Kiara da bir sanat eseriye ve her zaman ruhumun en karanlık köşelerinden duyguları söküp alırdı.

Beş dakikadan az bir süre sonra Luca tekrar aradı ama telefonu açmadan önce Kiara'nın şarkısının son notasının bitmesini bekledim. "Matteo ve Romero uçuşları için her şeyi hazırlıyorlar. Scuderi'nin son turuna katılacaklar."

Şaşkınlık üzerime çöktü. "Yapmayacak mısınız?"

"Adamdan nefret ediyorum ve ondan birkaç parça koparmak kesinlikle hoşuma giderdi ama kardeşim ve Romero'nun daha güçlü bir teşviki var."

"Peki ya Scuderi kardeşler?"

"Aria ve Lily bu tür şeyler için fazla iyi kalpliler ve Gianna da kan görmeye dayanamıyor."

"Matteo ve Romero'ya bizimle Şeker Kapanı'nda buluşmalarını söyle, acele etseler iyi olur. Fabiano babasıyla ilgilenmek için sabırsızlanıyor."

Luca kara kara güldü. "Eminim öyledir. Sen ve Remo'nun kendi babanızı parçalara ayırma fırsatını bulamadığınız için ne kadar kızgın olduğunuzu tahmin edebiliyorum."

Telefonu tutuşum sıkılaştı. "Söylentilere göre baban da hak ettiği sonu bulamamış. Eminim sen ve Matteo'ya kalsaydı, ölümü daha az ani ve daha yaratıcı olurdu."

Luca kısık bir sesle, "Bu geçmişte kaldı," dedi.

"Doğru ve şimdi bakmanız gereken güzel bir eşiniz ve çocuklarınız var, bu da işbirliğimizi daha da önemli kılıyor."

"Ailem bu işin dışında kalacak. Ve eğer bu üstü kapalı bir tehditse Falcone, bir dahaki sefere kelimelerini daha akıllıca seçsen iyi olur. Bu işe bulaşan tek kişi ben değilim."

korumamız gereken insanlar var."

"Bu bir tehdit değildi, sadece bir hatırlatmaydı Luca. Ailenize saldırmak gibi bir niyetimiz yok ve eminim siz de bizim ailemize saldırmayacaksınız. Ne de olsa karım sizin kuzeniniz ve Fabiano da kayınbiraderiniz."

"Bu doğru olabilir, ama ailemi korumak için onların ve Vegas'taki her pisliğin kanına seve seve girerim ve bunu hatırlasan iyi edersin."

"Not ettim," dedim. "Ama aynı şey Remo ve benim için de söylenebilir. Biz ailemizi koruruz. Artık bu kadar gereksiz tehdit yeter. Bugün kutlama günü."

Sonra aramayı sonlandırdım ve Kiara'nın çaldığı şarkıyı dinlemeye devam ettim. Bitirdiğinde bana doğru döndü. "Fabiano'nun babasına ölene kadar işkence mi yapacaksın?"

Sesi dikkatle kontrol edilmişti, duygudan yoksundu, Kiara için alışılmadık bir durumdu ve bana bu konunun onun için ne kadar zor olduğunu gösterdi. "Ben değil, hayır. Fabiano gidecek, Matteo ve Romero da ona katılacak."

Kiara ellerini kucağında yoğurdu. "Ama sen de orada olacaksın?" Koltuktan kalktım ve ona doğru yöneldim.

"Ayağa kalk."

Kiara tereddüt etmeden öyle yaptı, bana merakla bakıyordu. Bankın üzerine çöktüm ve onu kucağıma çektim, parmaklarımı piyanonun tuşlarına dokundurmadan önce ensesine bir öpücük kondurdum. "Scuderi'nin çok çabuk ölmediğinden emin olmam gerekiyor. Uzmanlığıma ihtiyaç var."

Kiara ürperdi ve ben onun güzel yüzünü, her zaman çok nazik ve kibar olan o etkileyici kara gözlerini taradım. Burnumu yumuşak buklelerine gömdüm. "Ben bir canavarım Kiara. Duygularım olsun ya da olmasın, her zaman öyle olacağım. Acıtmayı seviyorum. Yavaş ya da hızlı, başkalarını kırmayı seviyorum. Eğer bunun değişmesini umuyorsan, bu sadece sana zarar verir."

Kiara parmaklarını benimkilerin yanındaki piyanonun tuşlarına dayadı ve benim için yazdığı şarkıyı çalmaya başladı. Bir süre sonra ben de ona katıldım.

Son akor da uçup gittiğinde başını bana çevirdi ve önce yanağımla sonra da ağzımın kenarını öptü. "Seni olduğun gibi seviyorum. Belki bir canavarsın ama sen benim canavarımsın."

Kollarımı ona doladım.

"Onu geri gönderdiğine hâlâ inanamıyorum. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim," dedi Kiara ertesi sabah evimizde hazırlanırken.

Banyo. Saçlarını taradı ve ben sakalımı düzeltirken aynada bana baktı.

"Bunun olması kaçınılmazdı. Dante'yi istediğimiz yere getirdik. Biz Scuderi'yi aldık, o da Serafina'yı."

"Nino, bu kadar kolay olacağına gerçekten inanıyor olamazsın."

Remo'nun Serafina ile olan bağlantısı kesinlikle rahatsız edici ve yoğundu. "Remo onu özgür bırakmaya kararlı."

Kiara fırçayı yere bıraktı, arkasını döndü ve mermer tezgâha yaslandı. "Bu da ne demek şimdi?"

Başımı salladım. Remo'nun zihni benimkinden çok farklı çalışıyordu.

Kiara iç çekti, endişeli görünüyordu. "Dikkatli olacağına söz ver. Sakın incinme. Outfit ile buluşma fikrinden hoşlanmıyorum, özellikle de Remo kendinde değilken ve Fabiano babasını göreceği için odaklanamayacakken."

Elektrikli tıraş makinemi bırakarak Kiara'nın yüzüne dokundum. "Her şey kontrolümüz altında, güven bana. Yakında geri döneceğiz ve sonra her şey kaçırılmadan önceki haline dönecek."

Kiara garip bir şekilde gülümsedi ve beni öptü.

"Tamam." "Savio ve Adamo senin güvende olduğundan emin olacaklar."

Onu tekrar öptüm ve sonra aşağıya, Remo, Fabiano ve Serafina'nın arabaya bindikleri yere yöneldik. Kiara onları görünce kaskatı kesildi. Neden böyle bir tepki verdiğinden emin değildim. Serafina yırtık gelinliğini giymişti ve solgun görünüyordu, belki de bu yüzdendi. Kiara'nın elini sıktım ama tepki vermedi, sadece Serafina'nın cipimizin arkasına binmesini izledi. Serafina, veda etmek için elini kaldıran Kiara'ya küçük bir gülümseme verdi. Aralarında ne geçtiğini anlamamıştım. Birbirlerini yollarını ayırdıkları için üzülecek kadar iyi tanımıyorlardı.

Remo kaşlarını çatı ve kapıyı kapattı. "Nino, Serafina'nın yanındaki koltuğa oturur musun?"

Başımı salladım.

Kiara kollarını göğsüne doladı. Ben de onun koluna dokundum. "Her şey yoluna girecek. Yakında her şey bitecek."

Kiara bakışlarımı karşılamadan önce arkamdan Remo'ya baktı. "Umarım haklısındır."

Savio ve Adamo araba yoluna çıkarken ağzına bir öpücük daha kondurdum.

"Nasıl oluyor da ben hep eğlencenin dışında kalıyorum?" Savio sordu.
"Biraz Outfit kıcı tekmelemeyi çok ist er d i m . "

"Outfit'in kıcını tekmelemiyoruz. Serafina'yı Scuderi ile takas ediyoruz, hepsi bu," dedim.

Adamo ve Savio okuyamadığım bir bakış alışverişinde bulundular, sonra Savio, "Yine de bebek bakıcılığı oynamaktan daha eğlenceli," dedi.

Kiara yumuşak bir sesle, "Bebek bakıcılığına ihtiyacım yok," dedi.

"Cavallaro'nun bir plan yapma ihtimaline karşı malikanemizi koruyorsun." "Dedikoduyu bırakıp arabaya binmeye ne dersiniz?" Remo aradı

Sürücü koltuğundan.

"Eve s a ğ s a l i m d ö n , " diye fısıldadı Kiara, parmak uçlarında d u r u p a ğ z ı m ı ö p e r e k .

Takastan sonra hepimiz Sugar Trap'te buluşacaktık. Oraya ilk varan bendim ve barı temizlemekte olan Jerry'ye başımla selam verdim. "Hey Nino."

Tüfeğimi bıraktığım arka taraftaki özel odalarımıza geçtim, sonra Matteo'yu aradım. "Hey Falcone, piç kurusu sende mi?" Matteo bir tür selamlama olarak söyledi.

"Var. Ne zaman burada olursunuz?"

"Uzun sürmez. Otuz dakika önce indik. Belki on beş dakika. Bekleyemeyiz. Sen ve Remo'nun o piç Durant ile yarattığınız ş a h e s e r d e n sonra, siz piçlere New York'ta bu işi nasıl yaptığımızı göstermek için sabırsızlanıyorum."

"Belki yeni bir şeyler öğrenirim."

"Siz sapkın Falcone piçlerini tanıdığım için bundan şüpheliyim."

Ben de bundan şüphe duydum. "Sonra görüşürüz." Telefonu kapattım ve arka odadan çıkıp ön tarafa doğru yürümeye devam ettim ama Fabiano yolumu kesti. "Remo barda ve çok kötü bir ruh halinde." Babasını kelepçelerinden tutmuş sürüklüyordu ve adamı ses geçirmez bodrumumuza götürürken başıyla bana kısa bir selam verdi.

Duygularım geri dönmeye başladığından beri takdir ve hayal kırıklığı arasında gidip geliyordum. Duygular çok fazla enerjiye mal oluyordu - onları anlamak, onlarla başa çıkmak, sadece onlara katlanmak değil.

Remo'nun ne kadar duygusal olduğunu bildiğimden, Serafina'nın gidişiyle uğraşırken önümüzde zor bir zaman olacağını tahmin ediyordum.

Remo, Fabiano'ya babasıyla birlikte yardım etmek için bodruma inerken Kiara'yı aradım. Her şeyin planlandığı gibi gittiğini bilsin diye ona sadece kısa bir mesaj göndermişim.

"Nino? İyi misin?"

"Tabii ki. Remo ve Fabiano ile Şeker Kapanı'ndayım. Başlayabilmek için Matteo ve Romero'yu bekliyoruz."

"Remo nasıl?" Kiara tereddütle sordu.

Ona ne kadarını söyleyeceğimi düşündüm. Kiara kolayca endişeleniyordu ve Remo'nun patlamasıyla huzursuz olmasını istemiyordum. "Gergin."

"Ne zaman evde olacaksın?"

"Gece yarısından önce olmaz. Bu biraz zaman alacak." Vegas'taki ve hemen hemen tüm Nevada'daki polisler maaş bordromuzda olsa bile, bizimle ilgili ayrıntıları telefonda konuşmazdık. Her zaman FBI'ın olaya dahil olma ihtimali vardı.

"Tamam," dedi Kiara. "Seni beklemeye çalışacağım." "Beklemek zorunda değilsin."

"Ama istiyorum."

Sadece Kiara'nın çağırabileceği o tanıdık sıcaklık göğsümde yayıldı. "Pekâlâ," dedim sessizce. "İstersen Savio ve Adamo'dan seni dışarı çıkarmalarını iste."

Telefonu kapattım. Telefonda konuşmak beni her zaman tedirgin ederdi çünkü başka birinin ruh halini sadece sesini duyarak anlamakta zorlanırdım ve Kiara söz konusu olduğunda onun duygularını herkesten daha fazla bilmem gerekiyordu. Kazara onu incitmek çok kolay olurdu.

Diğer insanlara karşı duygularım hâlâ güvenli bir şekilde içimdeydi. Bunun değişmesini isteyip istemediğimden emin değildim. Kiara ve kardeşlerimle uğraşırken duygularımla yüzleşmek yeterince zordu.

BÖLÜM 9

KIARA

Gece **boyunca uyumuş olmalıydım**, çünkü uyandığımda Nino benimle yataktaydı ve güneş çoktan doğmuştu. Uykuya göz kırparak Nino'nun kolunda döndüm. Göz kapakları yavaşça aralandı ve her zamanki gibi gözlerinin grisi içime bir sakinlik dalgası gönderdi.

Parmaklarımı başının tepesindeki uzun saçlarında gezdirdim, ipeksi hissini seviyordum. Nino küçük bir nefes verdikten sonra sırt üstü döndü, ben de başımı göğsüne koydum. "Her şey yolunda gitti mi?"

Bir adamın acı dolu sonundan bahsettiğimiz düşünüldüğünde bunu sormak garipti.

"Scuderi öldü. Remo ve Fabiano onu birlikte öldürdü."

"Fabiano sizi gerçekten kardeşi olarak görüyor."

"O biliyor, ama biz de biliyoruz."

"Yani Leona'yla olan her şey için onu affettin mi?" Remo ve Fabiano'nun gerçekten bir ölüm maçında karşı karşıya gelmiş olmaları imkânsız görünüyordu. İzlemek zorunda kalmadığım için mutluydum.

"Remo bunu ihanet olarak görüyordu, ben de öyle ama benim bakış açım değişti," dedi Nino yavaşça. "Fabiano'ya imkânsız bir seçenek verdik, ona vermememiz gereken bir seçenek, bunu şimdi anlıyorum ve belki Remo da anlıyordur."

"Sevdikleriniz arasında seçim yapmak zalimliklerdir."

Nino küçük bir kaş çatmayla başını eğdi. "Bana böyle bir seçenek sunulduğunu hayal bile edemiyorum..."

Tüylerim diken diken oldu. "İşler asla o noktaya gelmeyecek." "Biliyorum."

Nino'nun gözlerindeki bakış sırtımdan aşağı küçük bir ürperti gönderdi. Alnımdan öptü ve ayağa kalktı. "Remo için bir ölüm dövüşü ayarlamam gerekiyor."

"Ne?" Ağzımda bir şeyler geveledim, sendeleyerek arkasından yataktan çıktım. "Neden?"

Sonra kafama dank etti. Remo duygusal karmaşasıyla başa çıkamıyordu. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmesinin tek yolu acı vermek ve almak, kan dökmek ve öldürmekti. "Buna izin veremezsin."

Nino gömleğini başına geçirdi ve saçlarını parmaklarıyla geriye doğru taradı. "Onu vazgeçirmeme izin vermiyor. Denedim."

Aceleyle giyindim ve Nino'yu aşağıya, mutfığa kadar takip ettim. Ben kahvaltıyı hazırlarken o telefonda dövüş arenasının sahibi Roger'la konuşuyordu. Nino'nun yaklaşan dövüşün ayrıntılarını konuşmasını dinlerken midem düğümleniyordu. Remo aynı anda iki rakiple dövüşecekti ki bu onun standartlarına göre bile tam bir çılgınlıktı. Nino konuşmayı bitirdiğinde, "Bu delilik," dedim.

Nino içini çekti. "Bu Remo."

Remo'nun acımasız kavgasını takip eden günlerde neredeyse eski haline yakın davranıyordu ama bazen gözlerinde daha önce olmayan bir özlem ifadesi belirliyordu. Serafina'nın ailesinin yanında nasıl olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Piyano çalıyordum ki biri Fransız penceresine vurdu. Kafamı kaldırdığımda Adamo'yu gördüm, kazağının kapüşonunu kafasına geçirmişti ve ağzından bir sigara sarkıyordu. Ona içeri girmesi için el salladım. Hiçbir zaman bitişik koridordan doğrudan geçmezdi, sigara içmek için hep bahçeden geçerdi. Sigarasını attıktan sonra içeri girdi ve kapüşonunu indirdi. Saçları gözlerini yarı yarıya kapatıyordu ama gözlerinin kırmızı olduğunu gördüm.

"İyi misin?"

"Seni çalarken dinleyebilir miyim?"

"Elbette," dedim ve üzerinde çalıştığım şarkıyı çalmaya başladım. Adamo piyanonun hemen yanında yere çöktü ve ön kolundaki Camorra dövmesine baktı. Sorular dilimde yandı ama kendimi tuttum. Eğer canı isterse onu neyin rahatsız ettiğini bana söylerdi. Ondan uzaklaşarak şarkıya odaklandım. Remo içindi ve neredeyse bitmişti. Noel'e kadar Adamo ve Savio için de şarkı yazmak ve her birine şarkılarını hediye etmek istiyordum. Paranın satın alabileceği her şeye sahiptiler, bu yüzden belki de hediye takdir edeceklerdi.

Şarkıyı iki kez çalmıştım ki Adamo karanlık bir fısıltıyla sözümü kesti.
"Nino bugün bana annemizden bahsetti."

Dondum kaldım.

Adamo başını kaldırdı, gözleri ıstırap doluydu. "Biliyor muydun?"

Yutkundum, ayağa kalktım ve ona doğru ilerleyip yanına yere çöktüm.

"Nino bana neler olduğunu anlattı. Duygusal durumu nedeniyle anlatmak zorundaydı."

Adamo başını salladı. "Neden bana daha önce söylemediler?"

"Seni korumak istediler. Gerçeği hazmetmek zordur."

"Kardeşlerimi öldürmeye çalıştığına inanamıyorum."

"Ve seni. Kendi canına kıyarak seni öldürebilirdi."

Adamo başını salladı. "Anlamıyorum. Anlamak istiyorum." Bana baktı.

"Bazı şeyler k a v r a y ı ş ı n ötesindedir." Elini elimle kapattım.

Benim.

"Hâlâ hayatta. Yıllar önce öldüğünü sanıyordum. I ... Onun bir yerlerde olduğunu bilmek nasıl hissettiriyor bilmiyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Adamo'nun nasıl hissettiğini hayal etmek zordu. Birdenbire babamın ölmediğini ama bir akıl hastanesine kapatıldığını öğrenseydim ben ne hissederdim?

"Remo'ya o kadar çok boktan şey söyledim ki, çünkü nasıl böyle olabildiğini anlamıyordum, ama şimdi anlıyorum."

"Bazı şeyler bizi değiştirir ve geçmişi unutmak için ne kadar uğraşırsak uğraşalım, bazı şeyler bizimle kalır."

Adamo kollarını bacaklarına gevşekçe doladı ve küçük bir gülümsemeyle bana baktı. "Ailemizin bir parçası olduğun için mutluyum. Seninle konuştuğumda beni asla yargılamıyorsun."

"Seni ya da bir başkasını yargılamaya hakkım yok."

Adamo güldü. "Bu, çoğu insanı her zaman yargıda bulunmaktan alıkoymuyor."

"Biliyorum," dedim sessizce, babamın Famiglia'daki ihaneti yüzünden nasıl yargılandığımı ve Durant'ın kurbanı olduğum için birçok kişinin beni hâlâ nasıl yargıladığını hatırlayarak. Birçok insan kurbanı suçlayarak bunu anlamlandırmaya çalışıyordu. Bunu şimdi anlıyordum.

"Artık Camorra'nın bir parçasısın. Artık kimse seni açıkça yargılayamaz," dedi Adamo.

Aralık ayının başlarında bizim kanadı, konağın ana bölümlerini ve bahçeyi Noel ışıkları, süsler ve cicili bicili şeylerle süslemeye başladım. Savio ve Adamo bir Noel ağacı almış ve isteğim üzerine oyun odasına kurmuşlardı.

"İlk defa bir Noel ağacımız oluyor... lanet olsun... Ne kadar zamandır hatırlamıyorum bile," dedi Savio uzun ağacın önünde dururken.

Adamo başıyla onayladı. "Sanırım altı ya da yedi yaşındaydım ve Remo o çirkin gümüş plastik ağacı almıştı."

Savio gülerek, "Aptal şey neredeyse bizi yakıp kül ediyordu çünkü kablo kopmuştu," dedi.

"Evet." Adamo da güldü ve aralarında eğlenen bir bakış alışverişi oldu.

Kalbim kabardı. "Süslememe yardım eder misin?" Süslü ve cicili bicili kutuyu işaret ettim.

Savio Adamo'ya baktı, sonra ikisi de başını salladı. "Karşılığında ne alacağız?"

"Kurabiye?" Ben önerdim.

"Anlaştık."

Adamo kaşlarını çattı. "Bu kadar tatlı şeyi nasıl sindirebiliyorsun anlamıyorum.

Bir de bana amcık diyorsun."

Savio ona parmağını gösterdi. "Lanet olası sigaralar muhtemelen tat alma duyularını yakmıştır."

Kutuyu onlara doğru ittim. "Hey, elinizdeki işe odaklanın. Benim için merdiveni getirebilir misin Adamo?"

Depoya doğru yürüdü ve merdivenle geri dönüp onu ağacın önüne bıraktı. "Ben üst kısım ile ilgilenirken siz de alt kısmı süslemeye ne dersiniz?" Merdivene tırmandım. Sallandı ve Adamo çabucak sabitledi. "Sen yukarıdayken ben tutabilirim."

"Teşekkürler." Her şeyi nasıl düzenleyeceğime karar vermeye çalışarak biraz daha yukarı tırmandım.

Savio alay etti. "Ben kurabiye alıyorum, Adamo da ganimet."

Yüzü kıpkırmızı kesilen Adamo ile ona baktım. "Ne?"

Savio kışımı işaret etti. "Adamo kışını kontrol etti. Bu manzara hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

"Ben yapmadım..." Adamo kardeşine ters ters baktıktan sonra özür dilercesine bana gülümsedi. "Yani... Kıçını kontrol etmedim ... ama sorun değil, yani kıçını ..."

Savio gülmekten kırıldı. "Tanrı aşkına, kapa çeneni," dedi kahkahalar arasında. "Gerçekten bir çift büyümen gerekiyor. Kiara güzel bir kıç olduğunu biliyor. Sanırım hepimiz bu konuda hemfikiriz."

Nino kapı aralığından, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde bir sırıtışla, "Karımın arkasının ihtiyaçlarınızı karşılamasına sevindim," dedi.

Gözlerimi kırdım ve kıkırdamalarla savaşıırken omuzlarım titremeye başladı ve neredeyse merdivenden düşüyordum. Adamo beni sabitlemeye çalıştı ve kalçalarımı tutup kısa bir süre popomun üst kısmına dokundu. Beni çabucak bıraktı ve Nino çoktan yanıma gelmişti. "Özür dilerim," dedi Adamo çabucak.

"Sorun değil. Yardımınız için teşekkürler."

"İyi yakaladın," dedi Savio. "Bir dahaki sefere merdiveni tutma sırası bende."

Adamo nefesinin altından bir şeyler tısladı ve Savio'nun daha da geniş sırıtmasına neden oldu. İki kardeşin didişerek uzaklaşmasını izledim.

Nino ağaca baktı, sonra belime dokundu. "Eğer Savio ya da Adamo seni rahatsız eden bir şey yapar ya da söylerse, onlara söyle."

Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse umurumda değil. Başlangıçta Savio'yla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Şimdi onun espri anlayışına alıştım."

Nino bana küçük bir gülümseme verdi. "Kardeşlerimle, hatta Remo'yla bile bu kadar iyi anlaşmana sevindim."

"Onlar benim ailem ve onlara değer veriyorum."

Nino bir kolunu bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti.

Bana öyle bir baktı ki, sonunda cesaretimi toplayabildim. "Düşünüyordum da... belki yeni yılda hap almayı bırakabilirim."

Nino'nun yüzüne bir farkındalık yerleşti. "Hamile kalmak mı istiyorsun?"

"Evet. Hep anne olmak istemişimdir. Sadece sekiz aydır evli olduğumuzu biliyorum ama bu biraz zaman alabilir..." Birdenbire bu konuyu açtığım için endişelendim. Ne de olsa Remo ile işler hâlâ zordu.

Nino'nun yüzü şaşkınlıktan donakalmıştı. Sonra ağzımı öptü. "Eğer istediğin buysa, bebek sahibi olmayı deneyelim."

"Gerçekten mi?"

Gülümseyerek yüzümü Nino'nun göğsüne bastırdım.

Nino başımın arkasına dokundu ve mırıldandı: "Ama çocuğumu doğurmaya karar vermeden önce benim hakkımda bir şeyler bilmen gerekiyor."

Geri çekildim. "Ne demek istiyorsun?"

Nino'nun gözlerinde tereddüt vardı. "Annemle olan olaydan önce bile pek normal değildim. Başından beri duygusal eksikliklerim vardı."

Nino'ya merakla baktım. "İçine kapanık mıydın?"

"Bu ve diğer insanların duygularını anlamakta ve okumakta zorlanıyordum. Sessiz bir çocuktum ve kalabalıklarla uğraşmak zorunda kaldığımda strese giriyordum. Matematik problemlerini çözmek için saatler harcamayı tercih ederdim."

"Hiç test yaptırdın mı?"

Nino başını salladı. "Asperger ya da benzeri bir hastalıktan mı bahsediyorsun?"

Başımı salladım. Nino'nun anlattıklarından bazıları belki de bu tür bir şeyle ilişkilendirilebilirdi.

"Bunun benim için bir şeyleri nasıl değiştireceğini anlamıyorum. Duygusal eksikliğim bir avantaja dönüştü ve annemle yaşadığım olaydan önce bu kadar belirgin değildi."

"Tamam," dedim usulca. "Ve bir çocuğun senin hastalığını miras alabileceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Bu mümkün. Bir test yapabiliriz."

Nino'nun göğsüne dokundum. "Hayır, ne olursa olsun çocuğumuzu kabullenecek ve seveceğim. Bu senin kimliğinin bir parçası ve eğer bir çocuk bunu miras alırsa, olması gereken de budur."

Nino uzun süre bana baktıktan sonra başını eğdi ve elimi kaldırıp bileğime bir öpücük kondurdu.

BÖLÜM 10

NINO

Son iki gündür **aklımda** Kiara ile yaptığım son konuşma vardı ve Remo ile dövüş antrenmanım için kafese girdiğimde bile bu konu hâlâ aklımın bir köşesindeydi. Evliliğin eninde sonunda çocuklara yol açacağını hep biliyordum. Falcone adının yaşaması için onları istiyordum ve şu anda kardeşlerim arasında iyi bir anne olabilecek bir kadına sahip olan tek kişi bendim. Kiara'nın harika ve şefkatli bir anne olacağına dair aklımda tek bir şüphe bile yoktu.

Remo kafese tırmandı. Dövüşmeye hevesli görünüyordu. Dikkatim dağılmıştı ve Remo ilk birkaç dakika içinde yan tarafıma ve karnıma birkaç sert darbe indirdi, ben de bir boşluktan yararlanıp dizimi böbreğine sapladım. Bir iniltiyle geriye sıçradı, sonra da zar zor kaçmayı başardığım bir tekme savurdu.

"Senin derdin ne lan?"

Kavgayı durdurmak için avucumu kaldırdım. "Ben Kiara." Remo kaşlarını çattı. "Dün yüzünden mi?"

"Dün mü?"

Remo'nun yüzünde şaşkınlık okunuyordu. "Benden onunla antrenman yapmamı istedi, evin içinde onu kovalamamı istedi."

Kiara kendine daha fazla güvenmeye başlamıştı. Dövüş eğitimini gerçekten ciddiye aldığını bilmek güven vericiydi. "Sanırım gelecekteki çocuklarını koruyabilmek istediği için."

Remo gözlerini kıstı ve arkasını ağa yasladı. "Peki, hamile mi?"

"Henüz değil. Ocak ayında hap almayı bırakacak." "Bana çocuk istediğini söyledi."

Kaşlarım kalktı. "Seninle konuştu mu?"

Omuz silkti. "Malikanede çocuklarla sorun yaşayıp yaşamayacağım konusunda endişelendiği hissine kapıldım."

Kardeşıme baktım, yüzünde ve kollarında yara izleri vardı. Beni ve kardeşlerimizi annemize karşı savunurken aldığı yara izleri. Sonra vücudunun geri kalanındaki yara izleri, saklandığımız süre boyunca çektiği birçok acı, masamıza yemek koyan kavgalar. "Peki ya sen?"

Bana alaycı bir gülümseme verdi, ben de ona karşılık verdim.

"İyi bir anne olabilecek biri varsa o da Kiara'dır," dedi. "Bana bile ana kuzusu gibi davranıyor." Başını iki yana salladı.

Kiara başkalarıyla ilgilenmeyi severdi. "Çocuklarımız onun gibi bir anneye sahip oldukları için çok şanslı olacaklar."

"Sen de iyi bir baba olacaksın. Hiçbir şey hissetmediğin zamanlarda bile Adamo ve Savio'yu benimle birlikte büyütmeyi başardın ve bak ne kadar iyi oldular, küçük pislikler." Çarpık bir şekilde sırttı. "On çocuk yapmaya karar versen bile ev yeterince büyük."

"Belki bir noktada çocuklarınız da olur?"

Remo'nun yüzü kapandı. "Hayır, bir kadın için gerekli sabra sahip değilim. Orospuları becermek daha iyi."

Düşünceli bir şekilde gözlerimi ona diktim. İkimiz de unutamadığı bir kadın olduğunu biliyorduk. Onu gündeme getirmek, hiç havamda olmadığım bir anlaşmazlığa yol açabilirdi.

Remo kafesten uzaklaştı. "Bana söz verdiğin dövüş ne olacak?"

Kiara'nın iğnenin sesini duymasını istemediğim için dövme makinemi Savio'nun boş odalarından birinde hazırladım.

Her şey yerli yerine oturduğunda oturdum ve sol kolumu önümdeki masanın üzerine koyup makineyi çalıştırdım. Savio kapı aralığına eğildi ve Kiara'nın adını bileğimdeki yara izlerinin üzerine ve alevlerin arasına çizmeye başlamamı sessizce izledi, ardından her harfi mürekkeple doldurmaya başlamadan önce birkaç müzik notası ekledi.

"Bir kızı önemseyebileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Savio. "Ve şimdi derine bir isim dövmesi yaptırıyorsun."

İşimden başımı kaldırıp kısa bir süre baktım. "Kiara'dan başka bir kadınla bu kadar ileri gidebileceğini sanmıyorum. O..." Kiara'yı doğru düzgün tarif edecek doğru kelimeyi bile bulamıyordum ve nadiren nutkum tutuluyordu.

"Evet," diye mırıldandı Savio. "Bu kız ondan hoşlanmamayı çok zorlaştırıyor ve başlangıçta bunun için çok çaba sarf ettim. Hepsi bir hiç uğruna." Bana bir sırtış fırlattı. "Ödül olarak en azından bir oral seks almadan birkaç cümleden fazla konuştuğum tek kız o."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Kıskandın mı?" diye sordu.

"Kıskançlık, güvensizliğin bir yönünü gerektirir. Kiara'nın sadece benim olduğunu biliyorum." "Ve insanlar bana kibirli diyor."

İç çekerek görevime geri döndüm.

"Başka bir dövme yaptırmayı düşünüyordum."

"Sanırım bir kız ismi değil," dedim kuru bir sesle.

Savio alay etti. "Bana tasma takacak kız henüz doğmadı." "Aklında ne tür bir dövme var?"

Savio sırtıttı. "Bir boğa kafası."

"Nerede?" Şüpheyi sordum. Savio'yu tanıdığım için böyle bir dövmeyi nerede yaptırmak isteyeceğini tahmin edebiliyordum.

Savio'nun ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Bu oldukça acı verici olacak."

Savio bana öyle bir bakış attı. "Acıyla başa çıkabilirim."

"Görüntüyü tamamlamak için bir piercing ekleyecek misiniz?" "Hayır, aletimi deldirmeye pek hevesli değilim."

"Birkaç resim çizmeye başlayabilirim ve hangisini tercih edeceğinize karar verebilirsiniz. Dövmenin tüm leğen kemiğinizi ve karnınızın alt kısmını kaplamasını istiyorsanız, bunu yapmak için birkaç seansa ihtiyacımız olacak."

"Biliyorum. Sanatının gelişimine tanık oldum, hatırladın mı?"

"Sizi uyarmalıyım ki o bölgedeki bir dövme eğlence aktivitelerinizi birkaç hafta durdurabilir ya da en azından oldukça rahatsız edebilir."

"Göreceğiz."

Başımı sallayarak dövmem üzerinde çalışmaya geri döndüm. Kiara'ya bir tür erken Noel hediyesi olarak sürpriz yapmak için bugün yaptırmak istiyordum.

KIARA

Gün doğumundan hemen sonra kalkıp Noel arifesi için her şeyi pişirdim ve hazırladım. Bu bizim birlikte geçireceğimiz ilk Noel'di ve özel olmasını istiyordum. Ben kuzu rosto için her şeyi hazırlarken Panettone hamuru kabarmaya bırakıldı. Et hazırlama konusunda pek deneyimim yoktu. Nino ve kardeşleri kuzu etine bayılırdı, ben de o n l a r a sürpriz yapmak istedim. Aradıktan sonra

Giulia'ya mutlu Noeller dileyerek işe koyuldum. Neyse ki, yemek pişirme çabamın başarısını garanti altına almak için bana birkaç ipucu verebilirdi.

Akşam yemeği vakti yaklaşmıştı ve ben yere kadar uzanan kırmızı bir gece elbisesi giymiş, yemek masasını hazırlayıp süslerken Nino içeri girdi, formda siyah bir pantolon ve üst düğmeleri açık, renkli dövmeleeri görünen siyah bir elbise gömleği giymişti. Gözleri kırmızı mumların, altın renkli peçetelerin ve gümüş çatal bıçak takımlarının bulunduğu masaya takıldı.

"Birimizden yardım istemeliydin. Bu çok zahmetli bir iş," diye mırıldandı elini kalçama kadar yan tarafımda gezdirirken. "Ve kesinlikle büyüleyici görünüyorsun."

Gülümseyerek omuz silktim. "Yemek pişirmeyi ve dekorasyon yapmayı seviyorum, bu yüzden iş gibi gelmiyor. Ve teşekkür ederim, siz de çok iyi görünüyorsunuz."

"Senin için bir şeyim var. Noel hediyenin bir parçası."

Nino'nun hediye verecek bir tip olup olmadığından emin değildim. O ve kardeşleri son birkaç yıldır Noel'i pek kutlamamışlardı, en azından geleneksel bir şekilde.

Nino sol kolunu uzattı ve kolunu sıvadı, yeni bir dövme ortaya çıktı: müzik notaları arasında benim adım.

Güzel mürekkep sanatına bakarken nefesim boğazımda düğümlendi. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Bu sabah. Sen yemek yapmakla meşguldün, ben de bu fırsatı değerlendirdim."

Harflerin izini sürmek için uzandım, sonra kendimi durdurdum. Nino onu daha bu sabah mürekkeplediğine göre, derisi hâlâ hassas olmalıydı.

"Sorun değil, dokunabilirsin."

"Seni incitmek istemiyorum."

Nino alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Kiara, önemli değil."

Başımı sallayarak, duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak dövmenin altındaki deriyi çok hafifçe izledim. Makyajımı yeni yapmıştım ve gözyaşlarımla mahvetmek istemiyordum. "Teşekkür ederim. Bu harika bir hediye. Dövmelerinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve kardeşlerinle birlikte benim isminin de teninde yer alması... bunun anlamı çok büyük."

Nino yüzümü kavradı ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Bu hayatta önemli olan tek şey sen ve kardeşlerimsiniz. Sadece ismen bile olsa her zaman yanımda olmanızı istiyorum."

Gözlerimi kırptım. "Beni ağlatma."

Kaşlarını çattı. "Seni ağlatmak gibi bir niyetim yok."

"Biliyorum." Güldüm ve nefesimi üfledim. "Saat kaç? Fabiano ve Leona'nın saat altıda gelmesi gerekiyor."

"Hâlâ on beş dakikamız var." Pantolonunun arka cebine uzandı ve çok küçük bir paket çıkardı. "Bu senin ikinci hediyen."

Aldım ve kadife kutuyu açtım, ortasında büyük kırmızı bir yakut ve etrafında küçük pırlantalar olan kulak küpeleri ortaya çıktı. "Muhteşem."

"İzin ver," dedi Nino, onları çıkarıp kulaklarıma takarken. "Ve?" diye sordum.

"Mükemmel."

"Bir saniye bekle," dedim ve hızla Nino'nun hediyesini koyduğum bara doğru yürüdüm. Oldukça ağırdı, bu yüzden Nino'ya uzattığımda sevindim. Gözlerindeki merakı görebiliyordum. "Aç bakalım."

Nino ambalaj kâğıdını yırttı ve ortaya anatomi hakkında deri ciltli bir kitap çıktı. "Vücudun tüm bölümlerinin elle çizilmiş resimlerini içeren 1925 tarihli bir koleksiyoncu baskısı..." Nino'nun sevdiği bir şey olmasını umuyordum. Ne zaman birlikte kütüphaneye gitsek, Nino'nun ilgisini genellikle tıp kitapları çekmişti.

Nino kitabı yavaşça incelemeye başladı, çizimlerin olduğu sayfaları tararken gözleri kayıyordu. Sonunda başını kaldırıp baktığında yüz ifadesi hevesle parlıyordu. "Bu mükemmel. Okumak ve anatomi üzerine yazılmış en yeni kitaplarla karşılaştırmak için sabırsızlanıyorum."

Bir kahkaha attım. Sadece Nino böyle bir şey için heyecanlanabilirdi. Adım sesleri duyulduğunda Nino beni tatlı tatlı öpüyordu.

"Et kokusu mu alıyorum?" Savio içeri girerken sordu, onu Remo ve Adamo izledi, hepsi de bir kez olsun gömlek giymişti.

Sırıttım. Çok geçmeden Fabiano ve Leona da şarap getirerek bize katıldılar. Leona'ya sıkıca sarıldım. "Annen nasıl?"

"Daha iyi. İki gün içinde hastaneden taburcu olacak. Ne zaman duracağını hiç bilmiyor," dedi Leona küçük bir iç çekişle. Bir kez olsun annesiyle kutlama yapmak isterdi ama neredeyse ölümcül bir aşırı dozdan sonra bir kez daha hastanede sıkışıp kalmıştı.

Fabiano'yu Remo'ya kızgın bir bakış atarken yakaladım, ben onları masaya doğru götürürken Leona da onu yakaladı. "Neden hâlâ anneme yardım etmeye çalıştığımı anlamıyor ama yine de benim için ona yardım ediyor."

Koluna dokundum. "Çünkü seni mutlu görmek istiyor."

Hepimiz masanın etrafına yerleştik ve beklendiği gibi kuzu eti erkekler için en önemli şeydi. Herkesi izlemekten daha çok keyif aldım.

Yemek. Yeni ailemin bir masada olması, birlikte kutlama yapmak çok güzeldi ve gelecek yıl bu zamanlar benim de bakmam gereken küçük bir bebeğim olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Yemekten sonra herkesi Nino'nun ve benim kanadımın oturma alanına götürdüm, sonra da piyanonun başına yerleştim. "Neden piyanonun etrafında durmuyorsunuz?"

Hepsi öyle yaptı, onları neden buraya getirdiğime şaşırdılar.

"Her biriniz için müzik parçaları besteledim. Henüz mükemmel değiller ve zamanla gelişebilirler, ancak sahip olduğum sınırlı zaman göz önüne alındığında fena olmadıklarını düşünüyorum," dedim hızlıca.

Nino omzumu sıktı. "Müziğin her zaman muhteşem."

"Bu senin için Remo." Çalkantılı melodiyi çalmaya başladım, sadece tuşlara ve parmaklarıma odaklandım, kimsenin tepkisini görmek için başımı kaldırmaya cesaret edemedim. Sonunda bakma riskini aldığımda, Remo'nun kolları çaprazdı ve okunamayan bir ifadeyle piyanoya yaslanmıştı.

Yutkundum. "Bu senin için Savio."

Rahat bir melodiydi, şakacıydı, sadece ara sıra daha koyu tonlarla alttan alta çalınıyordu. Son nota çaldığında Savio başıyla onayladı. "Kulağa eğlenceli ve seksi geliyor. Başardın Kiara."

Adamo gözlerini devirdi.

"Şimdi sen Adamo." Bu en zor olanıydı. Son zamanlarda Adamo sessiz ve düşünceliydi ama melodisinin unutulmaz olmasını istemedim, bu yüzden melodiyi başkalarında uyandırdığı duygulara dayandırmayı seçtim. Yumuşak bir melodiydi, insanda bir kadeh şarapla ateşin karşısında rahatlama isteği uyandıran bir melodi.

Adamo, "Böyle bir şey yaratabiliyor olmanız çok güzel," dedi.

Yanaklarımın ısındığını hissettim ve omuz silktim, ardından Fabiano ve Leona'ya bakmadan önce boğazımı temizledim. "İkiniz için bir melodi yarattım."

Yüzlerinden şaşkınlık okunuyordu.

"Bizim için de bir şey mi yarattın?" Leona sordu.

"Sen bu aileye aitsin," dedim ve son melodiyi çaldım.

İşim bittiğinde Leona dudağını ısırды, yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. Savio Nino'yu işaret etti. "Peki ya Nino? Onun bir şarkısı yok mu?" "Bir süredir şarkısı var."

"Neden çalmıyorsun?" Fabiano sordu.

Nino'ya sorgulayan bir bakış attım. Tek kelime etmeden yanıma geldi ve oturabilmesi için bankta ona yer açtım. Çalmaya başladığımızda herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum, parmaklarımız birlikte çalışıyordu

Birbirimizin yoluna çıkmadan, kalçalarımız birbirine değmeden. Nino'nun sıcaklığı ve sadece varlığı bile bu kişisel şarkıyı çalarken bana yeni bir güven verdi. O anda ikimizden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Son nota çaldı ve gözlerimiz buluştu. Gülümsedim, bu melodiye üçüncü bir tel ekleseydim nasıl olurdu diye merak ettim, gelecekteki çocuğumuz için bir tane.

Sonunda ailemizin geri kalanına dönüp Remo'nun gözlerinde karanlık bir parıltı yakaladığımda, karnımda bir miktar endişe titreşti. Ona bir gülümseme verdim, bu da onun bana kendi çarpık versiyonunu vermesine neden oldu.

BÖLÜM 11

NINO

Kanepelerde **oturmuş** akşam yemeği için pizza yiyorduk ki Adamo'nun kıpırdanmaya başladığını fark ettim. Yüz ifadesi, Remo'yu tekrar kızdıracak bir şey söyleyeceğini düşünmeme neden oldu. Noel'den bu yana geçen birkaç hafta boyunca ağabeyim belki de Kiara'ya bir iyilik olsun diye şaşırtıcı derecede ölçülü davranmıştı ama bunun sona ermesi kaçınılmazdı. Canını sıkan her neyse onu içine atıyordu, muhtemelen Serafina'yı.

Adamo sonunda doğrulup Remo'ya baktı. "Neden bana annemizin nerede tutulduğunu söylemiyorsun?"

Kiara yanımda kaskatı kesildi, elindeki pizza parçası ayrılmış dudaklarının önünde duruyordu. O da hepimiz gibi Remo'ya döndü.

Yüz ifadesi endişeliydi, ağzı acımasızca bükülüyor, gözleri geçmişte neredeyse her gün onu tüketen dizginlenemez öfkeyle parlıyordu.

Savio dirseğini Adamo'nun böğrüne sapladı. "Kapa çeneni." "Hayır," dedi Adamo. "Bilmek istiyorum."

"Nerede olduğu önemli değil. Bizi ilgilendiren her şey için cehennemde de olabilir," diye homurdandı Remo.

Adamo, kardeşimin uyarı tonunu görmezden gelmeyi tercih etti. Bu çocuk hayatımız boyunca sabrımızı sınamıştı ama bu sefer gerçekten ne zaman durması gerektiğini bilmeliydi. "Neden onu ziyaret edemiyoruz? Onunla görüşmeye hakkım var. O benim de annem. Onu tanımak istiyorum."

Remo ayağa kalktı, vücudu titriyordu. "Seni ve hepimizi öldürmeye çalışan kadın o. Tanımak istediğin biri mi?"

"Belki değişmiştir. Belki de ondaki sorun her neyse onu iyileştirebilirler?"

"Onda yanlış olan tek şey psikopat, katil bir sürtük olması. Bir nefes daha almayı hak etmiyor," diye hırladı Remo.

"Bu uzun zaman önceydi," dedi Adamo sessizce. "Belki de değişmiştir."

"O hepimizi ölü görmek isteyen deli bir orospu çünkü biz babamızın oğullarıyız. Onun için biz şeytanın vücut bulmuş haliyiz Adamo, bunu ne zaman kafana sokacaksın?"

Savio hiçbir şey söylemedi, sadece karanlık bir bakışla telefonuna baktı.

Remo'nun ön kolunu tuttum ve sertçe sıktım. Bana ters ters baktığında ona "Otur Remo" dedim.

Kiara endişeli gözlerle her şeyi izliyordu. Remo beni silkeledi ve kum torbasına doğru yürüdü.

İç çekerek en küçük kardeşime döndüm. "Adamo, o senin umduğun gibi bir anne değil. Onda bulmayı umduğun her neyse, bulamayacaksın, güven bana." Kelimeler dilimde ağırlaşmıştı. Annemiz hakkında konuşmak bana hiçbir zaman kolay gelmedi. Çoğu zaman onun var olduğunu unutmaya çalışıyordum -Remo'nun ve benim zayıflığım yüzünden hâlâ var. Remo torbayı tekmelemeye ve yumruklamaya başladı, her sessiz anı dolduran sert, öfkeli vuruşlar.

"O da bir kurbandı, değil mi?" Adamo sessizce söyledi. "Babamızla evlenmek ve onun zalimliğine katlanmak zorunda kaldı."

Adamo babamızın zalimliği ya da annemizin çarpık akıl oyunları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Remo'nun psikolojik savaşta bu kadar iyi olmasının bir nedeni vardı. Adamo ikisini de deneyimleyemeyecek kadar küçüktü ve potansiyel olarak hatırlayacak yaşa geldiğinde Remo anne ve babamızı çoktan uzak tutmuştu. Her ikisi de kardeşimden şeytan gibi korkuyordu.

Remo dedi ki, "Buna mecbur değildi. Babamızla evlenmeyi o seçti. Başlangıçta başka biriyle sözlenmişti ama annemiz gözünü ona dikmişti ve bu yüzden onu elde etti."

"Nişanı mı bozdular?" Savio merakla sordu.

"Başlangıçta söylendiği kız sözde kaçmış. Remo ve ben onun talihsiz bir kaza geçirdiğinden şüpheleniyoruz. Annemizin oldukça acımasız bir çizgisi var."

Adamo kaşlarını çatarak kucağında kavuşturduğu ellerine baktı. "İnsanlar değişebilir," dedi inatla.

"Saçmalık," dedi Savio ters ters bakarak. "Neden onun sana sarılacak ve zamanı geri alabilmeyi dilediğini söyleyecek iyi bir anne olmayacağını kabullenemiyorsun? Bu asla gerçekleşmeyecek saçma bir klişe."

Adamo sarsılarak ayağa kalktı. "O zaman onu görmeme izin ver de nasıl kalpsiz bir sürtük olduğunu öğreneyim. Ne fark eder ki?"

Savio ayağa kalktı ve telefonunu cebine koydu. "Belki de Nino ve Remo kafatasını parçalamadan önce onun lanet yüzünü görmeni istemiyorlardır?"

Adamo şok olmuş görünüyordu. "Onu öldürecek misin?"

Remo çuvalı yumruklamayı bıraktı ve Kiara'nın keskin bir nefes almasına neden olan bir bakışla omzunun üzerinden bize baktı. Ben de derin bir nefes aldım, içimin burkulmasını kontrol etmeye çalışıyordum, sanki içimi asit yiyormuş gibi bir his vardı. "Bir gün, evet," dedim duygusuzca.

"Yapamazsın," diye fısıldadı Adamo.

Savio başını salladı. "Ben gidiyorum. Belki bir yerlerde dikkatimi bu saçmalıktan uzaklaştıracak bir kış parçası vardır."

Adamo yardım için Kiara'ya baktı ama o bir şey söylemedi. Nazik doğası nedeniyle Adamo'ya hak vereceğini bildiğim için uyluğuna hafifçe dokundum.

"Bu tartışma bitmiştir," dedi Remo.

"Ama-"

"Adamo," dedim sertçe. Remo bu tür bir tartışmayı kaldıracak durumda değildi.

Adamo alay etti, sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Remo, "Kilometrelerce öteden bile orospu her şeyi mahvediyor," diye mırıldandı.

"Her zaman değil. Onu öldüreceğiz."

Kiara'nın şefkatli bakışları kardeşimle benim aramda gidip geliyordu.

"Yapacağız," diye kabul ettim. Remo ve ben birbirimizin gözlerinin içine baktık. Yıllardır söylediğimiz ama bir türlü gerçekleştiremediğimiz bir şeydi bu.

KIARA

Adamo annesini ziyaret etme konusunu açtıktan sonra erkenden yattık. Remo boks çuvalını yok etmek için alt katta kalırken, Nino annelerinin anılarını temizleyebilecekmiş gibi uzun bir duş aldı. İşe yaramadığını biliyordum. Durant'ı o kadar sık yıkamaya çalışmışım ki, cildim ovalamaktan kızarmış ve yara olmuştu.

Nino nihayet banyodan çırilçıplak, saçları hâlâ nemli bir halde çıktığında, yatakta bağdaş kurup onu beklemeye başladım. Onunla konuşma planım, Nino'nun bana doğru sinsice yaklaşması, üzerime eğilip beni geriye iterken sertleşmeye başlamasıyla suya düştü. Dudakları

Parmakları bacaklarımın arasından kayarak külotumun altından geçip beni okşamaya başladığında benimkiler beklenenden daha sertti, her zamankinden daha sertti.

Onun yataktaki bu daha az kısıtlanmış yönü karşısında şaşkınlıkla kaskatı kesildim ve Nino bir anda sertleşti, gözleri endişeyle benimkileri aradı.

Parmaklarımı saçlarına doladım ve sadece irkildiğimi göstermek için onu öptüm. Nino beni sertçe öptü, sonra iki parmağını içime soktu. Beni sahiplenirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Bu sevişme değildi. Onun dengesiz duygularıyla besleniyordu, sert ve hızlıydı. Nino bastırdıkça vücudu beni içine hapsediyordu ve bir eliyle bileklerimi kavrayıp başımın üzerine doğru iterken bile ona memnuniyetle teslim oldum.

Aklımdan en ufak bir rahatsızlık geçmedi. Nino'nun gözlerinin içine bakmak ona her zaman sıkıntılı olmadığımı ve ona kesinlikle güvenebileceğimi gösteriyordu. Beni kontrol etmesine izin verdim çünkü duygularının, hatta belki de kendisinin kontrolünü kaybettiğini hissettiğini anlayabiliyordum.

İkimiz de boşaldıktan sonra sırtüstü uzandım, Nino çoktan bırakmış ve üzerimden yuvarlanmış olmasına rağmen kollarım hâlâ başımın üzerindeydi. Hap almayı bıraktığımdan beri Nino içime her boşaldığında kendimi muazzam derecede farklı, önemli, saçma ama aynı zamanda harika hissediyordum.

Kaşlarını çatarak tavana bakan Nino'nun göğsü kabarıyordu. Yavaşça bana döndü, ben onları yerine koyana kadar bileklerini ve kollarını okşadı. Gözleri açık bir soruyla doluydu.

"Ben iyiyim."

Nino kaşlarını çatmaktan vazgeçmedi. "Seni zapt etmem seni rahatsız etti mi?" "Hayır, beni rahatsız edecek bir şey yapmayacağını biliyordum." I

Kendimi onun güçlü göğsüne yasladım, sonra kolunu kavradım ve bileğinde adımın dövmesinin olduğu yeri öptüm. "Bu tür seksi mi tercih ediyorsun?"

Nino başını eğdi, gözlerini düşünceli bir şekilde kısarak. "Hayır, genel olarak değil. En azından seninle değil. Seninle yaptığım nazik, yavaş seksten de en az bunu yaptığım kadar zevk alıyorum."

"Ben de öyle. Hoşuma gitmeyeceğini düşünmüştüm ama sanırım seninle yaptığımız her şeyden zevk alıyorum."

Nino küçük bir gülümseme verdi. "Keşfedecek çok şeyimiz var." Güldüm. "Yapmadığınız bir şey var mı?"

"Hayır, uzaktan ilgilendiğim her cinsel eylemi keşfettim."

Bir an için ayrıntıları sorma isteği duydum ama sonra her şeyi bilmememin daha iyi olacağına karar verdim.

"*Bu* seni rahatsız ediyor mu?" Nino sordu.

Bunu düşündüm. C.J. bana Nino'yla yattığını söylediğinde, bu beni kısa süreliğine rahatsız etmişti ama çabucak unutmuştum. Nino muhtemelen Camorra'nın seks kulüplerindeki bütün fahişelerle yatmıştı, gerçi ben sormamıştım. "Hayır, gerçekten değil. Artık benim olduğunu biliyorum ve önemli olan da bu."

"Ben hiç başkasının olmadım Kiara. Geçmişimdeki kadınları görmedim. Oradaydılar ama olmasalar da olurdu. Sadece sen varsın, tek hissettiğim şey sadece senin için."

Çenemi göğsüne koydum ve gözlerimi kapattım. "Bu çok mükemmel. Her zaman kötü bir şey olmasını ve bunu elimden almasını bekliyorum. Çok iyi görünüyor."

Nino başımın arkasına dokundu. "Kimse onu benden alamayacak. Buna izin vermeyeceğim. Sahip olduklarımızı yok etmeye cüret eden herkesi öldüreceğim."

Bir süre sessiz kaldık. Anı bozmak anlamına gelse de Nino'yla Adamo hakkında konuşmak istiyordum. "Annenle ilgili bir şey söyleyebilir miyim?"

Nino sertleşti. "Elbette, aklından geçenleri her zaman söyleyebilirsin."

Yüz ifadesini görmek için başımı kaldırdım. Tamamen duygusuzdu, sık sık taktığı o güzel soğuk maske.

"Belki de sen ve Remo, Adamo'nun anneni görme isteğini nasıl karşıladığınızı yeniden gözden geçirmelisiniz." Nino'nun gözleri parladı ve hemen devam ettim. "Bununla nasıl başa çıkacağından endişelendiğini biliyorum, ama annenin nasıl olabileceğine dair bir fanteziyle yaşamasına izin verirsen, bu gerçeği görmesine izin vermekten daha fazla zarar verebilir. Bunu ondan saklayamazsın. Neredeyse altı aydır Yaratılmış Adam oldu ve senin ve Remo'nun ondan beklediklerini yapmaya çalışıyor. O artık bir çocuk değil. Anneni görmek istiyorsa ona bir şans vermelisin. Bu sadece Remo'nun ya da sizin kararınız değil."

Nino'nun yüzü kilitlendi, gözleri ilişkimizin başından beri hatırladığım soğuk cıvaydı. "Remo buna asla izin vermez. Adamo ve Savio'yu annemizden korumak istiyor."

"Savio onu hiç ziyaret etti mi?"

"Hayır, hiç istemedi. O bugünde yaşamayı ve geçmişte kalmamayı tercih ediyor."

Bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Savio bu kadar rahatsız edici bir olayı gerçekten bu kadar kolay atlatabilir miydi? O zamanlar çok gençti

ama

İngiltere'ye taşınana kadar annesiyle aynı malikanede yaşadı.

"Nino," dedim yalvarırcasına. "Eğer ona bu şansı vermezsen, her zaman onun nasıl biri olduğunu merak edecek. Bu onu rahatsız edecek."

Nino benden uzaklaştı. "Onu görürse, onunla karşılaşırsa, bu onun peşini bırakmayacaktır. O sapkın ve çıkarıcı biri ve..." Başını iki yana salladı. "Bu işe karışma Kiara. Bu seni ilgilendirmez."

Kesik ses tonu ve sözleri karşısında göğsüm daraldı. Ondan uzaklaştım, hızla doğruldum ve ayağa kalktım. Boşuna olduğunu bilsem de duygularımı bastırmak için yüzümü soğuk suyla yıkamam gerekiyordu. Gözlerime yaşlar doldu ve banyoya doğru aceleyle ilerlerken onları geri kııptım. Beni ilgilendirmez mi? Sanki ailenin bir parçası değilmişim, olmaya hakkım yokmuş gibi konuşmuştu.

Nino beni yakalamadan önce fazla uzaklaşmamıştım. Beni belimden yakaladı ve göğsünü sırtıma bastırarak bana sarıldı. "Benden kaçma," diye mırıldandı. "Öyle demek istemedim."

"O zaman ne demek istedin?" Çiğ bir sesle sordum.

Nino beni sıkıca kucakladı ve hafif bir nefes verdi. "Sen bu ailenin, şu anda olduğumuz ailenin bir parçasısın. Geçmişte yaşananların, sahip olduklarımıza gölge düşürmesini istemiyorum. Annemin aklından çıkmasını, endişelerinin tek bir tanesini bile işgal etmesini istemiyorum. O benim yüküm, senin değil."

"Ama seni seviyorum ve biz bir aileyiz, bu yüzden yüklerimizi birlikte taşıyoruz.

Sen benimkini taşıyorsun. Hâlâ da taşıyorsun, her gün."

"Sen bir yük değilsin, asla." Bir an sessiz kaldı. "Remo'yla konuşacağım ama bunu kabul etmesi için onu ikna etmem gerekecek."

"Bu onun kararı olmamalı. Remo, Adamo, Savio ve siz kardeşler olarak karar vermeli ve konuyu tartışmalısınız. Bu bir Capo meselesi değil, bundan daha fazlası."

Nino alnını saçlarıma yasladı. "Bu her zaman Remo'nun meselesi olacak çünkü kendini sorumlu hissediyor. Bu onun yükü."

NINO

Remo oturmadı. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi oyun odasında bir ileri bir geri volta atıyordu. Gözlerindeki ilkel öfke sadece bu izlenimi vurguluyordu.

Savio, "Bırakın onu görsün. Bu onun kararı. Büyümesi gerekiyor ve senin onu sürekli şımartman hiç yardımcı olmuyor." Şimdiye kadar konuşmanın çoğunu ben yapmış olsam da, ilk kez telefonunu bir kenara koymuş ve bu konuyu konuşabilmemiz için kapatmıştı. Remo tek bir kelime bile etmemişti.

Adamo, Savio'ya kaşlarını çatarak baktı ama bir şey söylemedi. "Kiara da öyle düşünüyor," dedim.

"Bu toplantıyı Kiara'nın önerdiğini biliyordum," dedi Remo. "Her şeye burnunu sokuyor. Başkalarının işine karışmamayı öğrenmesi gerekiyor."

"Biz onun ailesiyiz. Yardım etmek istiyor," dedim basitçe. Kiara bana küçük bir gülümseme verdi. Toplantı için burada olmasında ısrar etmiştim çünkü onun varlığı genellikle daha medeni tartışmalara yol açıyordu.

Remo bana el salladı, ikna edilecek havada değildi.

"Lütfen," dedi Adamo.

Remo katılaştı. Bu kelimedenden nefret ediyordu. Yıllar boyunca binlerce kez duyup her seferinde görmezden gelirsensiz, sonunda lekelenir, teslimiyet ve zayıflık işareti haline gelirdi.

Savio omuz silkti. "Tanrı aşkına, bırak da onu görsün. Anlamaya ihtiyacı var."

Başımı salladım. "Remo."

Kardeşim bana uzun süre baktı ve gözlerinde paylaştığımız her acıyı ve pişmanlığı, unutmak istediğimiz çarpık çocukluğumuzun her anını, çalınan masumiyetimizi ve kırılan güvenimizi gördüm. İçimi çelikleşmeye zorladım, derinlerde kıpırdayan çalkantılı duyguların kabarmasına izin vermedim.

Remo keskin bir şekilde başını salladı. "Bu bir hata, ama seni durdurmayacağım."

Adamo'nun dudakları aralandı ve Remo'nun gerçekten kabul ettiğine inanamıyormuş gibi kardeşimle bana baktı. Ben de şaşırmıştım.

"Yalnız gitmeyeceksin," dedi Remo. "Onu bizim tanıdığımız gibi tanıımıyorsun. Aklını çelme şansı bulmasını istemiyorum."

Adamo ofladı pufladı. "Ben aptal değilim."

Değildi ama ne yazık ki Adamo insanların kendisini olduğu gibi sevmesini istiyordu, hâlâ onların onayına muhtaçtı. Harper ve Mason'la yaşadığı sıkıntı bunu kanıtlamıştı ve C.J.'in de bunu yaptığını görmeye devam ediyordu. Adamo geçtiğimiz aylarda büyümüşü ama yeterince değil.

"Ben yokum. Onu görmek istemiyorum. Bir daha asla," dedi Savio ayağa kalkarak. "İsterse kıyamete kadar o akıl hastanesinde çürüsün, umurumda değil. Her iki durumda da umurumda değil. Bu iş bitti mi şimdi? Diego'yla çıkmak istiyorum."

Başımı salladım çünkü Remo bahçeye doğru bakıyordu. Savio tereddüt etti, sonra başını salladı ve uzaklaştı. Kiara onun gidişini izledi.

Remo bana döndü, yüz ifadesi sertti. "Birimiz onunla gitmeli." Elini bükü. "Ben giderim."

"Hayır," dedim hemen. "Ben yapmalıyım. Ben halledebilirim." Remo ve ben onu en son Las Vegas'ı ele geçirdiğimiz zaman görmüştük. Annemiz, o sırada Capo'yu oynayan Cosimo'yu, tahttan indirilmiş bir kraliçe gibi malikanede yaşamasına izin vermeye ikna etmeyi başarmıştı. Bu kısa bir karşılaşmaydı ama yine de uzun süre aklımızdan çıkmadı.

"Gidebilirim," dedi Kiara.

Remo ve ben aynı anda 'hayır' dedik.

"Neden olmasın?" Kiara yaklaşarak sordu. "O bir hastanede, çok sıkı korunuyor. Onunla yalnız kalmayacağız. Adamo'yu destekleyebilirim, çünkü duygusal olarak senin kadar ilgili değilim. İkinizden birinin orada olmasının gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musunuz?"

Kiara'nın annemize yakın olmasını istemiyordum ama haklı olduğu bir nokta vardı. Remo annemizin yanında kendini kaybederdi. O ve ben yıllardır onu nasıl öldüreceğimizi tartışıyorduk ama hiçbir zaman gerekli cesareti bulamamıştık. Kiara'ya doğru ilerledim ve kalçasına dokundum. "Sen her zaman şefkatli ve bağışlayıcısın. Bununla nasıl başa çıkacağın konusunda endişeliyim."

Kiara kararlı bir şekilde başını yukarı kaldırdı. "Hepinize ne yaptığını biliyorum. Onun için üzölmeyeceğim."

Başımı salladım. "Seni onunla aynı odada istemiyorum."

Kiara iç çekti. "Peki ya Fabiano? Ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın ona acımayacaktır ve bir şey yapmaya kalkışması halinde gerekeni yapabilecek kapasitededir."

"Bu iyi bir fikir. Ona soracağım."

"Bu çok büyük bir hata, tek söyleyeceğim bu," dedi Remo. "Bir gün sen de göreceksin."

BÖLÜM 12

KIARA

Sana bunun lanet bir hata olduğunu söylüyorum.

Akıl hastanesinin önüne geldiğimizde Remo'nun sözleri hâlâ kafamda net ve yüksek sesle çınlıyordu. Adamo ve Fabiano dışarı çıktılar. Nino ve ben arabada kaldık.

"Bizimle gelir misin?" Nino'ya sordum.

Aslında Fabiano ve Adamo'nun ziyareti yalnız yapmaları gerekiyordu, ancak Adamo bana onlara katılıp katılamayacağımı sordu ve tabii ki Nino da gelmek için ısrar etti.

Nino'nun çenesindeki bir kas gerildi ve uzun bir süre sadece önüne bakıp başını salladı. "Seni onun yakınında istemiyorum."

"Fabiano ve Adamo onunla konuşacaklar. Ben geride kalacağım. Bana zarar veremez."

Nino arabanın kapısını iterek açtı, ben de peşinden gittim. Kısa gri sakallı, gri saçlı ve beyaz önlüklü bir adam merdivenlerde bizi bekliyordu. Dışarıdan normal bir malikane gibi görünüyordu, ama yakından baktığımda birçok pencerenin önünde parmaklıklar olduğunu ve binanın arkasındaki bahçenin uzun bir çitle araba yolundan ayrıldığını fark ettim. Doktor Nino'ya doğru yürüdü ve elini sıktı. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben yeni baş psikiyatrist Dr. Mitchell."

Nino zar zor tepki verdi. "Toplantı nerede gerçekleşiyor?"

"Bahçelerin iyi bir seçenek olacağını düşündüm. Hava güzel ve diğer sakinler öğle yemeği için kafeteryada, böylece mahremiyetiniz olur."

"Yolu göster," dedi Nino.

Dr. Mitchell Nino'dan bize baktı, tereddüt etti, sonra döndü ve bizi malikanenin içine götürdü. Ne beklediğimden emin değildim, belki de daha hapishane benzeri bir yerdi ve hoş bir sürprizle karşılaştım.

İçeride zemin steril taştandı ve duvarlar muhtemelen sakinleştirici özelliği nedeniyle hafif bir sarıya boyanmıştı. "O zaten bekliyor

Dr. Mitchell, "Dışarıda." dedi.

"Yalnız mı?" Nino sertçe sordu. "Bakıcısıyla birlikte."

Fabiano'nun kaşları kalktı. Gergindi, temkinliydi. Nino ve onun silahları ve bıçakları vardı. Adamo'nun silah taşımaya izin verilmemişti çünkü Nino annelerinin eline geçmesinden endişe ediyordu.

Geniş bir bahçeye vardık ve doktor bir bankı işaret etti. Kısa, siyah saçlı bir kadın, çalılar arasında iri yarı bir adamla oturuyordu. Nino'nun tavrı hemen değişti, kaslarında ve yüz ifadesinde bir kayma oldu, beni endişelendiren karanlık ve ilkel bir şey uyandı. Fabiano da fark etti ve Nino'nun ön koluna kısa bir süre dokunarak bakışlarıyla buluşmasını sağladı. "Nino, Adamo ve ben önden gidip sen burada bekleyelim mi?"

Nino başıyla onayladı ve doktora döndü. "Gidebilirsiniz, bakıcı da gidebilir."

Dr. Mitchell aynı fikirde değilmiş gibi göründü ama sonra daha iyi düşündü ve hastabakıcının gelmesini işaret etti.

Adamo ve Fabiano yavaşça banka doğru ilerlediler. Sonunda sadece Nino ve ben yolun başında kaldık, bankın olduğu yere doğru bakıyorduk. Fabiano bankın hemen önünde durdu. Adamo annesiyle konuştu ve sonra onun yanına oturdu.

Nino birkaç adım daha yaklaştı, vücudu gerginlikle doluydu. Kadının kollarındaki yanık izlerini görebilecek kadar yakın, ama duyamayacağı kadar uzakta durduk. Oğullarını bileklerini kesip diri diri yakarak öldürmeye çalıştığı zamandan kalma izler.

Arkasını döndü, omzunun üzerinden bize baktı ve nefesim boğazımda düğümlendi. Gözleri Nino'nunkiler gibi griydi.

Nino silahına uzandı ama ben onun eline dokundum. Bakışları benimkilere kaydı, yabancı ve nefret dolu ama daha da ötesi dehşete kapılmıştı.

"Bugün olmaz," diye fısıldadım. "Bırak Adamo bu anı yaşasın."

Nino başını salladı ve elini indirdi. Parmaklarımı birleştirdim ve ona desteğimi göstermek için sıktım. Bayan Falcone hâlâ bize doğru bakıyordu, ama daha çok bana. Onun kesintisiz ilgisi beni tedirgin ediyordu. Bir şeyler çok yoğundu.

Adamo onun bakışlarını takip ederek bir şeyler söyleyince kadın başını salladı ve ona döndü.

Ürpertici bir nefes aldım. Nino her şeyi yakından izliyordu, gözleri genellikle sadece Remo'nun yüzünde gördüğüm nefretle yanıyordu.

Fabiano sonunda bir işaret verdi ve Nino kapıda bekleyen hastabakıcıya el salladı. Adamo ve Fabiano geri dönerken Bayan Falcone yine bize baktı.

Arabaya bindiğimizde çok sevinmişim, Nino da öyle. Hemen arabayı çalıştırdı ve bizi götürdü.

"Ve?" Yumuşakça sordum.

"İyi biriydi, biraz kafası karışık. Bana birkaç kez Remo diye seslendi," dedi Adamo.

Nino sarsıldı ve araba kısa bir süre savruldu.

"Hey," dedi Fabiano öne doğru eğilerek. "Benim sürmemi ister misin?" Nino onu görmezden geldi, direksiyonun etrafındaki parmakları sıkılaşmıştı. "Ne düşünüyorsun, Fabiano?" diye sordum.

Omuz silkti, bakışları hâlâ Nino'nun başının arkasındaydı. "Onda bir gariplik vardı, sadece deli olmasından bahsetmiyorum."

Adamo kaybolmuş bir ifadeyle yan camdan dışarı bakıyordu.

"Onu tekrar ziyaret etmek ister misin?" Ona sordum.

Nino küçük bir ses çıkardı ama yorum yapmadı.

"Hiç sanmıyorum. Onu görmek garipti. Bir şeyler hissedeceğimi düşünmüştüm ama o bir yabancı ... 'Anne' kelimesi benim için boş."

Sözlerine rağmen, sesinde altta yatan özlemi, daha fazlasını, asla olamayacak bir bağlantıyı arzuladığını duyabiliyordum.

Bir gün sonra yatağa uzandığımızda bu karşılaşmanın Nino'nun aklını hâlâ meşgul ettiğini söyleyebilirdim. Her zamanki sakin hali yoktu ve dün gece hiç uyumamıştı. Beni endişelendiren altta yatan bir huzursuzluk vardı. Ziyaret için yola çıktığımızda Remo Şeker Kapanı'nda çalışmaya gitmişti ve henüz konağa dönmemişti. O da midemi endişeyle bulandırıyordu. Önce Serafina'yla olan şey, şimdi de bu. Remo her zaman tehlikeli bir uçurumun kenarındaydı. Küçük bir dürtüklemenin onu uçurumun kenarına göndereceğini hissediyordum.

Nino'nun renkli dövmelerini inceledim, kolunun üst kısmındaki alevler ve parlayan kehribarları oluşturan Remo'nun adı arasındaki gölgeli figüre takıldım. "Bu Adamo'nun içini rahatlatacak. Artık hepiniz hayatınıza devam edebilirsiniz."

Nino bana doğru döndü, gözleri duygusuzdu. Artık duygularını gösterdiğinde ne kadar farklı göründüklerini biliyordum, onları böyle görmek

beni her zaman derinden yaralamıştır. "O orada olduğu sürece ikimiz de huzur bulamayacağız."

"Orada değilmiş gibi davran. Hastaneden çıkamaz, bu yüzden onun için endişelenmene gerek yok. O geçmişte kaldı, Nino."

"O orada, her zaman aklımızın bir köşesinde."

İçimi çektim. "Biliyorum, ama sen ve Remo onu orada tuttuğunuz için, ona bitmemiş bir iş gibi davrandığınız için. Onun hayatta olduğu ve onu öldürmeyeceğiniz gerçeğiyle barışın ve sonra yolunuza devam edin."

Nino sanki önerdiğim şey imkânsızmış gibi kaşlarını çatı.

Sakallı çenesinden öptüm. "Geçmiş geride bırakalım ki geleceğimize doğru ilerleyebilelim. Bir bebek istiyoruz, kendimize ait bir aile istiyoruz, annenin bunu mahvetmesine izin verme."

Nino başımı kavradı ve sert bir öpücük için beni kendine çekti. Yavaş yavaş yumuşadı, ta ki geri çekilene kadar. "Yakında yumurtlamayacak mısın?"

Bir kahkaha attım. Nino'nun döngümü benden daha iyi bildiğine inanıyordum. "Sanırım öyle."

Nino beni tekrar öptü ve parmakları vücudumun üzerinde gezinerek onu arzuyla yaktı ve sonunda seviştiğimizde, bu mantıklı olmasa bile farklı hissettirdi. Ama Nino'nun yüzüne baktığımda onun da aynı şekilde hissettiğini söyleyebilirdim çünkü sonunda Nino da benim kadar bir bebek istiyordu.

Nino uykusunda dönüp durdu ve beni uyandırdı. Kötü bir rüya görüyordu. Başucu lambasını açtım. Sıkıntı sesleri tanıdık ve omzuna dokunduğumda en kötüsünü, daha önce yaşadığına benzer bir nöbet daha geçirmesini bekliyordum. Nino sarsılarak uyandığında kendimi hazırladım. Birkaç dakika boyunca bana baktı, gözleri şaşkın ve acı içindeydi, sonra yavaş yavaş farkına vardı ve gerginliği geçti.

"Bazen duygularımı kabullendiğimi düşünüyorum ve sonra bu oluyor ve ben sadece sessizliği geri istiyorum," diye mırıldandı.

"Biliyorum," dedim usulca. "Ama çocuğunuzu ilk kez kucağınıza aldığınızda duygularınızdan memnun olacaksınız."

"Sana baktığımda hissettiklerim için mutluyum."

Kalbimde aşk alevlendi ve Nino'ya bir kez daha sokuldum, elimi ön kolundaki adımın dövmesinin üzerine koydum. Şarkı söylemeye başladım

Sessizce ve yavaş yavaş Nino'nun nabzı parmak uçlarımin altında yavaşladı. Dudakları başımın tepesine bastırdı ve ışıkları söndürdü. Yorgunluk beni aşağı çekerken sesim daha da kısıldı ve sonunda Nino'nun sakin nabzı dokunuşlarımin altında atarken uykuya daldım.

NINO

Yıl geçtikçe işler bizim için sakinleşti. Adamo'nun annemize olan ilgisi yavaş yavaş azaldı. Onu birkaç kez daha ziyaret etti. Ancak son ziyareti iki aydan fazla bir süre önceydi ve ruh hali genel olarak oldukça iyileşmişti, bu onun için iyi olduğu kadar Remo için de iyiydi.

Ağabeyim sonunda Serafina'ya olan takıntısını yenmiş gibi görünüyordu, onu kesinlikle unutmamış olsa bile. Muhtemelen bir yanı hâlâ onun kendisine dönmesini umuyordu. Ağabeyimin sorunu, birinin kalbine girmesine izin verdiğinde, sadık bir pislik olması ve bir daha asla çıkmasına izin vermemesiydi.

Kiara birlikte geçirdiğimiz ikinci Noel için tüm evi dekore ediyor ve neredeyse tüm gün yemek pişiriyordu. Dondurucularımız çoktan Noel kurabiyeleriyle dolmuştu.

Oyun odasındaki kanepede bilgisayarımda çalışırken ve yaklaşan büyük yarış için son detayları tamamlarken ona baktım. Ağaçtaki süsleri üçüncü kez yeniden düzenliyordu, alnı büzüşmüştü.

Bu bir dikkat dağıtma stratejisiydi. On bir aydır birbirimizle korunmadan yatıyorduk ve o hala hamile değildi. Başlangıçta her ay hamilelik testi yapıyordu ama son üç aydır bunu bırakmış ya da en azından bana söylememişti.

Üzüntüsünü nasıl azaltacağımı bilemiyordum.

Dizüstü bilgisayarı kenara koyarak ayağa kalktım ve ona doğru yöneldim. Ondan bir biblo aldım ve ağaçtaki eski yerine geri koydum. "Orada iyi görünüyordu."

Kiara içini çekti ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Biliyorum."

Yanağına dokundum. "Kendine çok fazla baskı yapıyorsun. Bu yüzden şimdiye kadar işe yaramadı. Rahatlamaya çalış, doğum kontrol yöntemi kullanmadığını unut."

"Deniyorum. Bazı insanlarda daha uzun sürdüğünü biliyorum, özellikle de stres hissediyorlarsa ve bunu o kadar çok istiyorum ki takıntı haline getirdim. Bu

Sadece birkaç hafta hamile kalmaya çalıştıktan sonra adet gördüğümde ne kadar hayal kırıklığına uğradığım çok saçma..."

"Zamanımız var," dedim.

Adımlar evin içinde gürledi ve Remo tamamen dengesiz görünerek içeri daldı. Savio birkaç adım arkasındaydı ve yüzündeki karanlık ifade içimdeki alarm zillerini çaldırdı. "Sorun nedir?"

Remo kum torbasına öyle sert bir tekme attı ki kanca inledi ve bir parça sıva yere düştü.

"Cavallaro Kansas'a lanet bir suikastçı gönderdi. Russo'yu o öldürdü," dedi Savio.

Kiara'nın kafası karışmıştı.

"Kansas'taki patron yardımcımız," diye açıkladım, beni ele geçiren hisleri anlamaya çalışıyordum - sonunda bunun öfke olduğunu fark edene kadar.

"Stefano biliyor mu?" Savio'ya sordum. Remo konuşacak havada görünmüyordu.

Savio başını salladı, Remo'ya temkinli bir bakış attı. "Hayır, biz de yeni öğrendik ve Stefano yeni bir av aramaya çıktı." Bana doğru ilerledi. "Onunla konuşmalı mıyım?"

"Hayır," diye homurdandı Remo. "Sen ve o birbirinizden nefret ediyorsunuz."

"Stefano umurumda bile değil. Birinin kendisinden daha güzel olmasına, üstelik kadınlar konusunda daha başarılı olmasına katlanamayan tek kişi o," dedi Savio sırtarak.

"Onunla konuşacağım," dedim. "İkiniz de birine kardeşini kaybettiğini söyleyecek durumda değilsiniz."

Remo başıyla onayladı. "Varlığımı göstermek için hemen Kansas City'ye uçacağım. Sen de benimle gel Savio."

"Ne zaman döneceksin?" Ben sordum.

"Yarın. Şu anda Las Vegas'tan uzun süre ayrılmak istemiyorum, hele de Cavallaro taşaklarını keşfetmişken."

Kiara'ya döndüm. "Fabiano'yu sana göz kulak olması için çağıracağım." Adamo üç saat daha okuldan gelmeyecekti ve Kiara'nın korunmaya ihtiyacı vardı. Fabiano'ya hızlı bir mesaj gönderdim ve her zamanki gibi beş dakika sonra geldi.

Fabiano içeri girerken sırtarak, "Bu yeni yaşam düzenlemelerini sevmeye başlıyorum," dedi ama yüz ifadelerimizi görünce ayıldı. "Ne?"

"Cavallaro Kansas Patronumuzu öldürdü."

"Siktir," diye hırladı Fabiano. "Pislik herif. Karşılık vermek mi istiyorsun?" Gözleri Remo'nunkileri buldu, çünkü çılgın bir intikam görevine çıkacak biri varsa o da kardeşim olurdu.

Remo dişlerini gösterdi. "Henüz değil, ama yapacağız, güven bana. Karşılık vereceğiz."

"Ben Stefano'yu ararken Kiara'yı koruyabilir misin?"

Fabiano başıyla onayladı. "Evime gelmeye ne dersin? Spor salonumda bir antrenman yapmak istiyorum."

Kiara başını salladı. "Tabii ki. Leona ne zaman evde olacak?"

"Yaklaşık iki saat içinde. Bugün çok fazla dersi yok."

Kiara ve Leona, Fabiano bizimkinin yanındaki villayı satın alıp yeni komşumuz olduğundan beri daha da yakınlaşmışlardı. Önceki sahipleri Remo'nun biraz ikna etmesinden sonra evi satmışlardı. Kiara'yı kısaca öptükten sonra Stefano'yu bulmak için dışarı çıktım. Başka birinden öğrenmesi iyi olmazdı. Olanların haberi adamlarımız arasında çoktan yayılmaya başlamıştı ve Kansas'tan Yüzbaşılardan Stefano'yu arayıp başsağlığı dilemeleri ve gözüne girmeleri an meselesiydi.

Yeni Tesla spor arabamı aldım ve Stefano'nun Strip'teki dairesine gittim. Bu tarafa nadiren giderdim. Turistler, ucuz büfeler ve içki reklamları benim zevkime göre değildi.

Arabamdan indim ve anahtarımı görevliye bıraktıktan sonra içeri girip kapıcıyı geçtim.

"Efendim? Efendim, önce bana kayıt yaptırmadan buraya giremezsiniz."

Asansörün önünde durup düğmeye bastım, sonra bana doğru tökezleyerek gelen, yüzü kıpkırmızı kesilmiş ve elinde alarm düğmesi olan kilolu kapıcıya doğru döndüm. Buraya daha önce sadece bir kez gelmişim ve o zaman başka bir kapıcı vardı.

"Beni masama kadar takip etmenizi ve kaydınızı yaptırmanızı rica ediyorum," dedi otoriter görünmeye çalışıp başarısızlıkla sonuçlanan bir ses tonuyla. Diğer eli kemerine takılı biber gazına gitti.

"Eğer bunu yaparsan parmaklarının her birini kırar ve şişenin tamamını suratına boşaltırım," dedim sakince. "Benim adım Nino Falcone. Şimdi masanıza dönün ve işinizin başına geçin."

Adam bir adım geri çekildi. Asansöre bindim ve en üst kata çıktım. Stefano'nun kapısına geldiğimde yumruğumu çerçeveye vurdum.

Adım sesleri duyuldu ve sonra durdu. Kapıyı açtı, üzerinde sadece boxer şort vardı ve elinde bir Glock vardı. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Nino? Burada ne işin var?"

"İçeri girebilir miyim?"

Stefano silahını beline soktu ve kapıyı tamamen açtı. Açık oturma alanına girdim. Bir kız kıyafetlerini vücuduna sararak odadan dışarı fırladı.

"Genç görünüyor. Yaşı tutuyor mu?"

Stefano kaşlarını çattı. "Elbette. Her zaman öyle olduklarından emin olurum. Bu bir numaralı kuraldır." Şüpheli, karanlık gözlerle beni inceledi. "Genellikle sizden birinin evi ziyaret etmesi iyi bir şey ifade etmez. Ben hiçbir kuralı çiğnemedim, umarım İran halılarım temiz kalır."

Başımı salladım. "Cavallaro Kansas City'ye saldırdı ve kardeşini öldürdü."

Stefano beni doğru duyup duymadığından emin değilmiş gibi bana baktı, sonra kanepeye doğru yürüdü ve yere çöktü. Elleri yavaşça yumruk oldu. Ona bir dakika verdim ve kızı yatak odasında buldum. Giyinmişti.

"Git ve bir daha geri gelme."

Gözlerini kırptırdı. "Ne-"

"Git. Seni sadece işi için becerdi," dedim. Çantasını kaptı ve tek kelime etmeden yanımdan koşarak geçti. Stefano başını kaldırıp bakmadı bile.

"Remo ve Savio şu anda oraya gidiyor, olayların sonuçlarıyla ilgileniyorlar, ama senin de onlara katılman gerekecek."

Stefano etrafına bakındı. "Sanırım artık Kansas City'ye taşınmam gerekecek." "Evet," dedim. "Sırada sen varsın. Kansas City'nin yeni bir Underboss."

"Dante kanın tadını aldığına göre beni de öldürtmeye çalışacaktır."

"Dante deneyecek, evet."

Stefano kıkırdadı ve ayağa kalktı. "Babamın adamları beni kolay kolay kabul etmez. Romancer olarak senin için çalışmamın bir nedeni var. Bu işte iyiyim."

"Babanın adamları kardeşini kabul etti."

"Zar zor. Daha gencim ve yaptıklarımın dolayısı orada pek popüler değilim."

"Bunun bir önemi yok. Camorra bir demokrasi değildir. Remo seni Patron ilan ederse, Yüzbaşılardan ve askerleri bunu kabul eder, etmezlerse de sonuçlarına katlanırlar. Tek bir kişiyi mutlu etmek için endişelenmeniz gerekiyor, o da Remo ve şu ana kadar iyi bir iş çıkardınız."

"Kızları iyi becermek ve onları kendine aşık etmek, erkekleri yönetmekten farklı bir şeydir."

"Öyle ve ikincisinde çok başarılı olacaksın çünkü bizi hayal kırıklığına uğratmak istemezsin."

Stefano yüzünü buruşturdu. "Bugün Kansas'a uçacağım."

Başımı salladım ve ayrıldım. Bu suikast sorun yaratacaktı. Kardeşlerim ve ben bunu kontrol altında tutmalı, Underboss'larımıza bunun tek seferlik bir şey olduğunu göstermeliydik. Çoğu en azından Remo'ya sonuna kadar sadıktı ama bölgemiz çok genişti ve Remo istese bile her şeyi tamamen kontrol etmek imkânsızdı. Adamlarımız arasında bir isyana katılabilecek insanlar vardı, Remo bölgemizi acımadan fethettiğinde ortalıkta görünmeyen, o zamanlar konuşmaktan korkan adamlar. Belki şimdi daha cesur olurlar. Bu bana onları ayıklama şansı verir. Bölgemizi elimizden alabileceğini düşünen herkes doğamızın tüm acımasızlığıyla karşılaşacaktı. Camorra bizimdi. Camorra bizdik. Las Vegas bizdik. Batı bile bizdik ve her zaman öyle kalacak.

BÖLÜM 13

NINO

Savio, Remo ve ben uçağımızda, Outfit tarafından yakalanan Adamo'yu kurtarmaya gidiyorduk.

Belki de başka bir vuruş beklemeliydik. Stefano'nun dediği gibi: Dante kanın tadına bakmıştı. Underboss'larımızdan birinin başarıyla öldürülmesi onu daha cesur yapmıştı. Son saldırıya rağmen Kansas City'deki büyük yarış bitirmek riskliydi ama aynı zamanda gerekli bir işaretti.

Bu bize Adamo'ya mal olabilir.

O yarışa asla katılmamalıydı. Onu yasaklamıştık ama Adamo birçok açıdan bir çocuktur. Kansas'a yaklaşma şansı olmadığından emin olmalıydık. Şeker Tuzağı'nda C.J. ile birlikte olduğuna güvenmemeliydik. Bu onun olduğu kadar bizim de hatamızdı. Onu korumamız gerekiyordu.

Remo koltuğunda kambur oturuyordu. Uçağa yeni binmiştik ama çoktan havalanmıştık. Kaybedecek zamanımız yoktu.

Savio bana baktı. "Sence onu dışarı çıkarabilir miyiz?"

Outfit'in Adamo'yu nerede tuttuğunu bilmiyorduk ve öğrensek bile Dante orayı sıkı bir şekilde korurdu. Yine de bir pusu kurmayı deneyecektik ve bu muhtemelen hepimizin hayatına mal olacaktı. Kiara'nın gittiğimde döktüğü gözyaşlarını, dikkatli olmamı ve ona geri dönmemi isterken titreyen sesini düşününce göğsüm daraldı.

Başka bir şey istemiyordum ama Adamo'yu kurtarmaya çalışmazsam ne ben ne de kardeşlerim yaşayabilirdi. Ya onu kurtaracaktık ya da denerken ölecektik. Gerçekten başka bir seçenek yoktu.

Sadece çığlıkları duyana kadar uçağın gürültüsü arka planda kayboldu.

Acımak benim için yabancı bir kavramdı. Başkalarının acı çekmesine neden olduğumda, kendime koyduğum hedefe ulaşmanın en etkili yollarını bulmak bana tatmin veriyordu. Çılgınlık beni korkutmazdı, hiç korkutmadı. Ama Adamo'nun dizüstü bilgisayarımızın ekranında işkenceye uğradığını görünce, hoparlörlerden çılgınlıklarını duyunca içim burkuldu. Onu bebekken kucağıma aldığımı, küçük bir çocukken düşüp kendini yaraladığında yarasını sardığımı hatırladım.

Remo titriyordu, yüzünde acı ve öfke karışımı bir ifade vardı. Sadece soğuk olana kadar gittikçe yayılan çınlayan bir boşluk dışında hiçbir şey hissetmedim. Duygu yok, acı yok, hiçbir şey yok. Geçmişin güven verici sakinliği.

Remo, Adamo'nun çektiği acıları izlememiz gerektiği konusunda haklıydı, böylece neyin tehlikede olduğunu biliyorduk. Daha kötülerini de görmüş ve yapmıştık, sadece ekranda uzaktan tanık olmakla kalmamıştık. Ama bu... bu bizi derinden yaraladı.

Sarışın bir kadın Adamo'yu koruyarak işkenceyi durdurdu. Serafina Mione.

Remo gerildi ve yüz ifadesi hiç olmadığı kadar durgunlaştı. Sanki beklediği açıklama buydu.

Savio bana endişeli bir bakış fırlattı. "Siktir."

"Remo?" Ekranı bakmaya devam edince sordum.

Beni görmezden geldi ve telefonunu kaldırdı. Kimi aradığını ve dahası ne yapacağını bildiğime dair bir his vardı içimde.

Başımı salladım ama beni görmedi, gözleri sadece Serafina'yı görüyordu. "Dante, sana gerçekten istediğin şeyi vereceğim. Yarın sabah

Minneapolis'e gidip kendimi Adamo ile değiştireceğim." Savio bir adım daha yaklaştı, "Ne oluyor be?" diye söylendi.

"Yanmasını istediğiniz kişi benim, kardeşim değil ve bu şansı elde edeceksiniz."

Remo'nun yüzünde rahatlama ifadesi belirdi ve Dante'nin anlaşılmayı kabul ettiğini anladım.

Outfit Capo, Adamo'yu değil Remo'yu istiyordu. "Anlaşıldı."

Remo garip bir gülümsemeyle telefonu indirdi. "Seni öldürecekler Remo," dedi Savio.

Remo başını salladı ve bakışlarını karşıladı. "Beni kesecekler, derimi yüzecekler, yakacaklar, aletimi kesecekler ve sonra belki beni öldürecekler."

"Bu delilik, Remo."

"Olabilir. Ama olacak olan bu, Nino. Benim kararım kesin."

Remo koltuğa çöktü ve Savio bana doğru eğildi. "Buna izin veremeyiz. Remo kendini feda etmeyi bırakmalı. Ona ihtiyacımız var."

Yutkundum. Remo'dan hiç birkaç günden fazla ayrı kalmamıştım. Sadece birbirimize sahip olduğumuz için hayatta kalmıştık. Geçmişte hiç işe yaramamış olsa da onunla mantıklı bir şekilde konuşmayı umarak karşısına çöktüm.

Remo başını salladı. "Zamanını boşa harcama."

Ayağa kalktım, oturamayacak kadar huzursuzdum. Savio koltuğunda kambur duruyordu ve ben de ona doğru yürüdüm. Kara bir kahkaha atarak başını kaldırdı. "Lanet olsun. O küçük pislik her zaman sinirlerimi bozmuştur. Ama o pisliklerin onu kesip yaktığını görmek... Kafalarını ezmek istiyorum."

"Bir gün olacak."

"Evet, ama önce Remo'yu parçalara ayıracaklar," dedi Savio. Bir elini saçlarında gezdirdi ve bana baktı. "Sen lanet olası bir dahisin, bu karmaşayı nasıl çözeceğine dair bir fikrin yok mu?"

Remo uçağın penceresinden dışarı bakıyordu, kaşları birbirine kenetlenmişti ve yüzünde şiddetli bir kararlılık vardı.

"Remo'nun buna izin vereceğini sanmıyorum."

Remo var olan en güçlü Capo'ydu. O olmasaydı Camorra hâlâ güç için mücadele eden bir aptallar topluluğu olurdu - o olmasaydı Las Vegas hâlâ değersiz adamların elinde olurdu. Remo Las Vegas'tı. Remo Camorra'ydı. Remo doğuştan bir liderdi.

Değildim. Hiçbir zaman olmak istemedim.

Camorrista benden korktuğu için, ailemize olan sonsuz sadakatleri nedeniyle beni takip ederdi, ama *benim yüzümden* değil.

Yine de kardeşimi Outfit'in pençelerinden kurtarmanın bir yolunu bulamazsam başka seçenekleri kalmayacaktı.

Remo kararını kabul etmem gerektiğini söylemişti ama Remo'nun bir Outfit arabasına doğru sürüklenmesini izlerken bunun asla yapamayacağım bir şey olduğunu fark ettim. Remo'yu kaçırdıkları için her Outfit askerini mümkün olan en acımasız şekilde öldürene kadar durmayacaktım. En son Dante'yi öldürecektim, böylece ben onu öldürene kadar pişmanlık ve suçluluk duygusuyla yaşayacak, yaptığı hata yüzünden birbiri ardına acı çeken adamlara tanık olacaktı. Önceden katlanmak zorunda olduğu şeylerden sonra bu bir merhamet eylemi olacaktı.

Savio ve ben onu arabamıza taşıırken Adamo acı içinde inledi. "Yapmayın... Remo'yu götürmelerine izin vermeyin." Arkamdaki arabalar kardeşimi de yanlarına alarak uzaklaşmaya başlamışlardı bile.

"Onu kurtaracağız," dedim otomatik olarak çünkü başka türlüünü hayal bile edemiyordum.

Savio bana sorgulayıcı bir bakış gönderdi ama onu görmezden geldim. Adamo'yu bir an önce buradan uzaklaştırmamız gerekiyordu, böylece yaralarına bakabilirdim. Yanık derisi kızgın bir kırmızıydı ve düzgün bir şekilde tedavi edilmezse hızla enfeksiyon kapabilirdi.

"Temiz bir mola mı?" Onu arka koltuğa çekerken sordum. Adamo şaşkınlıkla bana göz kırptı.

"Boş ver," dedim. Kolunu dikkatlice yokladım, en azından çıkıntılı bir kemik hissetmedim.

Savio ve ben arabanın önüne bindik ve hızla uzaklaştık. Savio bizi uçağımıza bir an önce ulaştırmak için trafiğin izin verdiği ölçüde hızlı sürüyordu.

"Yakınlarda kalıyoruz, değil mi?" Savio bana endişeli bir bakış fırlatarak sordu. "Böylece Remo'ya yardım etmenin bir yolunu bulabiliriz."

Ne yapabileceğimizden emin olmasam da yavaşça başımı salladım.

Uçağa ulaşıp güvenli bir şekilde havalandığımızda Fabiano'yu aradım. İlk çalmadan sonra açtı.

"Kiara iyi mi?" Hemen sordum. Her Camorrista yüksek alarmdaydı. Yine de iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

"Evet, ama endişeli, ikimiz de endişeliyiz. Adamo yanında mı?"

Alçaltılmış koltukta sırtüstü yatan, yüzü solgun ve terli olan küçük kardeşime baktım. "Onu yakaladık. Tıbbi tedaviye ihtiyacı var, bu yüzden bunu kısa kesmek zorundayım."

"Peki ya Remo?" Fabiano homurdandı ve boğazım düğümlendi.

"İsteddiği gibi teslim oldu."

"Siktir, siktir!" Fabiano nefes verdi. "Siktir."

"Geri dönüp şimdilik Kansas'ta kalacağız ve bir şeyler bulmaya çalışacağız."

"Size katılmama izin verin. Yardım etmeme izin verin. Remo'yu kurtarmalıyız."

"Kiara'yı korumalısın. Savio ve ben Kansas'ın Underboss'u ile bir şeyler bulmaya çalışacağız."

"Pekâlâ. Onu malikâneye geri götüreceğim," dedi Fabiano sessizce. "Kiara sadece kısa bir konuşma istiyor."

"Onu bana ver."

"Nino," diye fısıldadı Kiara umutsuzca. "Lütfen güvende olun. Hepiniz güvende olun. Siz benim ailemsiniz."

"Güvende olacağız."

Boğazım düğümlendi ve kafamı toparlamak için telefonu kapattım. Adamo ve Savio'ya doğru yöneldim.

Savio onunla sessizce konuşuyordu ve ben yanlarında durduğumda başını kaldırıp baktı.

"Yaranızı temizlememiz ve kırık kolunuzu tedavi etmemiz gerekiyor. Acı verici olacak."

Adamo boğuk bir kahkaha attı, gözleri kan çanağına dönmüştü. "Acıyla başa çıkabilirim."

Kanlı yüzüne, kolundaki kesiğe ve yanığa bakarak başımı salladım. Vücudu, katlanmak zorunda kaldığı işkencenin açık bir dilini konuşuyordu. Gözleri, bana fiziksel yaralardan daha fazlasını bıraktığını gösteriyordu.

KIARA

Telefonu indirdim, kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Remo ellerindeydi. Bir elimle ağzımı kapattım ve Fabiano'ya telefonunu geri verdim. İlk defa yüzü kontrollü değildi. Endişesini, acısını görebiliyordum ve bu çok fazlaydı.

Öne doğru eğildim ve haykırdım: "Onu kurtarmaları gerekiyor. Nino, Remo olmadan yapamaz... Onlar birbirlerine aittir."

Fabiano sırtıma nazik bir el koydu. "Hepimizin Remo'ya ihtiyacı var."

Başımı salladım. Beni her şeyden çok korkutan adam, bu aileyi bir arada tutan şeydi.

"Nino bir yolunu bulacaktır... lanet olsun." Fabiano iç çekti. "Orada onlarla birlikte olmalıydım. Her şey Remo'nun bana babamı vermek istemesi yüzünden başladı."

"Bu doğru değil. Remo zaten kaçırma olayını gerçekleştirecekti ama tabii ki kendisinin asla yapamayacağı bir şeyi yapma şansını da size vermek istedi."

"Babamı öldürün."

Leona, buzdolabında bulmuş olması gereken yiyeceklerle dolu bir tepsiyle içeri girdi. Güvenli ev, acil bir durum ortaya çıkması ihtimaline karşı her zaman yiyecek ve su ile dolu tutulurdu. Orta sınıf bir mahallede, küçük, masum bir evdi.

Fabiano'ya "Ne oldu?" diye sordu.

"Remo kendini Adamo ile değiştirdi. Outfit onu yakaladı. Onlar..." Camorra dövmesine baktı. Adem elması sallanıyordu. Leona bana şaşkın bir bakış attıktan sonra yavaşça yemek masasına geldi ve tepsiyi yere bıraktı. Fabiano'nun omzuna dokundu. Hiçbir şey söylemedi, güven verici bir söz söylemedi, çünkü ne söylenebilirdi ki?

Remo, Outfit'in elindeydi. Düşmanları, başka bir adamın nişanlısını, Dante'nin yeğenini kaçıran ve şerefini lekeleyen adam.

Umutlu olmak istedim ama bir kez olsun sadece korku hissettim. "Nino ve Savio Outfit bölgesine saldıracaklar."

Fabiano başını salladı. "Remo'yu kurtarana ya da öldüğünü öğrenene kadar durmayacaklar. Ve o zaman bile durmayacaklar."

NINO

Kansas City'deki Russo malikanesine vardığımızda Stefano bizi bekliyordu, kardeşi Dante Cavallaro'nun adamları tarafından öldürüldüğünden beri uyumamış gibi görünüyordu. Savio ve ben tek başına yürüyemeyecek kadar bitkin olan Adamo'ya destek olduk.

Stefano başını sallayarak, "Bir oda hazırladım ve yardıma ihtiyacınız olursa diye doktorlarımdan biri yanınızda," dedi. Patron Yardımcılığı görevini resmen devralalı sadece iki gün olmuştu ve bölgesi şimdiden kargaşa içindeydi. Bu onun vermesi gereken bir savaştı. Adamlarının saygısını kazanmak istiyorsa, bunu kendi başına başarmak zorundaydı.

Adamo'yu misafir odalarından birine yerleştirdikten sonra Stefano ile birlikte içki salonuna geçtik ve deri koltuklara yerleştik. "Kaptanlarımdan biri, yarışa yapılan saldırıyı kimin organize ettiğine dair istihbarat toplamak için elini kolunu sallayarak çalışıyor."

Savio'nun ağız kıvrıldı. "Bunun şu anda gerçekten umurumuzda olduğunu mu sanıyorsun? Kardeşimizi kurtarmamız gerek."

Stefano konyağından bir yudum aldı ve bize gergin bir gülümseme verdi. "Bitirmeme izin verirseniz, bunun konuyla ilgili olduğunu göreceksiniz. Adamım bana, sen ve Remo iktidarı ele geçirdiğinizde tüm fareleri ezmeyi başaramadığınızı söyledi, Nino. Bazı fareler sen onları yakalayamadan batan gemiyi terk etmiş ve görünüşe göre Outfit'te kendilerine yeni bir yuva bulmuşlar."

Gözlerim kısıldı. Remo ve ben babamızın tüm sadık adamlarını ve kendilerinden başka kimseye sadık olmayanları öldürmeye çalışmıştık ama Vegas'ta geçirdiğimiz ilk aylarda kaos hüküm sürmüştü. Annemizi yakalamak için kaynakları boşa harcadık ve daha önemli adamların elimizden kaçmasına izin verdik. Yine de, takip eden aylarda çoğunun peşine düştük. "Kim o?"

"Eneide kardeşleri takip eden bir grup adam."

"Carmine," diye mırıldandım. Remo, bir süre Capo olarak ortalıkta dolaştığı için Cosimo'nun boğazını kesmişti ama Carmine çabucak çekip gitmişti. "Saldırıyı o mu yönetti?"

"O saldırının bir parçasıydı. Outfit'te söz sahibi değiller. Onlara müsamaha gösterilir ama kimse döneklere güvenmez."

"Sahip oldukları bilgilerin çoğu güncelliğini yitirmiş olmalı, değil mi? İktidarı ele geçirdiğimizden bu yana çok değiştik," dedi Savio.

Yavaşça başımı salladım. Gücümüze karşı bir tehdit oluşturmuyorlardı ama başımıza bela olabilirlerdi. Eninde sonunda onları söküp atmamız gerekecekti.

"Eğer Cavallaro'ya bir suikast planlıyorsanız, ben de içinde olmak istiyorum. Adamlarım kardeşimin ölümü yüzünden öfkeli. Ve dürüst olmak gerekirse, bazıları da artık onların patronu olduğum için. Kan istiyorlar ve ben de bunu onlara vermek istiyorum, tercihen kendiminkini değil."

"Kardeşinin intikamını almak istemiyor musun?" Savio konyağı yudumlarırken sordu.

"İntikam almak istiyorum, inan bana," dedi Stefano acımasız bir gülümsemeyle. "Kardeşim için ve kaçmak için elimden geleni yaptığım bu cehennem çukurunda sıkışıp kaldığım için."

Savio alay etti. "Kansas'a hükmetmektense Romancer olarak kalmayı mı tercih ediyorsun?"

"Ne yani? Bu sıkıcı taşra kasabasında her şeyi daha iyi bildiklerini sanan, yaşımın iki katı eski kafalı adamların etrafında dolanmaktansa günah şehrinde bana tapan kadınlarla yatmayı mı tercih ederim? Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence elinizdeki göreve odaklanmanız gerekiyor," dedim kararlı bir şekilde. "Kardeşimi götürebilecekleri olası her yer hakkında bilgi istiyorum. Cavallaro'nun bölgesindeki tüm MC şubeleri hakkında bilgi istiyorum."

Stefano viskisinden bir yudum aldı, telefonunu çıkardı ve Kaptanlarını aradı.

Savio ve ben Fabiano'nun bizim için hazırladığı Dante'nin bölgesinin haritasını inceledik. Kardeşimizi kurtarmak için bir plan yapmadan rahat edemezdik.

Savio ve ben bütün gece Remo'yu kurtarmak için uygun bir seçenek bulmaya çalıştık ama nerede olduğuna dair elimizdeki sınırlı bilgiyle yapacak fazla bir şeyimiz yoktu. Adamo uçağımızla birlikte Las Vegas'a gönderilmişti.

Vegas, Outfit bölgesine bu kadar yakın olmaktansa daha güvende olacağı yer. Herhangi bir kavgaya karışmadan önce fiziksel ve duygusal olarak iyileşmesi gerekiyordu.

Telefonum çaldı ve Şeker Tuzağı'ndan gelen numara ekranda yanıp söndü. Daha yakın olan Fabiano ile konuşabilecekken beni aramaları alışılmadık bir durumdu, ben de açtım. "Ne oldu? Burada meşgulüz."

"Biliyorum, özür dilerim patron. Serafina olduğunu iddia eden bir kadın aradı ve özellikle sizinle konuşmak istedi, acil olduğunu söyledi."

Beynimin onun sözlerini algılaması bir an sürdü. "Sana numarasını verdi mi?"

"Evet."

"O zaman bana ver."

Telefonu kapattım ve düşüncelerimi toparlamak için bir an durdum. "Neler oluyor?" Savio sordu.

"Serafina bana ulaşmaya çalıştı. Onu geri aramamı istiyor."

Savio yavaşça yere çöktü. "Sence bize onun... onun öldüğünü mü söylemek istiyor?"

Gözlerimi hücreme diktim. "Bilmiyorum. Belki de bitirdiklerinde bize dinletirler." Ellerimden birini yumruk şeklinde kıvırdım, göğsümdeki zonklama ve boğazımdaki sıkışma yerine parmaklarımdaki kaslara, onların esnemesine odaklanmaya çalıştım. Bakışlarım yara izlerime takıldı ve burnumdan keskin bir nefes çektim.

Savio gözlerini kapadı ve ağzını birbirine bastırdı. "Hepsini avlayacağım, her puştı."

Derin bir nefes daha aldıktan sonra Serafina'nın numarasını çevirdim, sakinleşmeye çalışıyordum ama içim içimi yiyordu.

Telefonu açar açmaz "Öldü mü?" diye sordum.

Savio avuçlarını şakaklarına bastırdı, gözleri benim kendimde bulamadığım korkuyu yansıtıyordu.

"Henüz değil," dedi sıkıca.

Savio ve ben helikopterle Serafina ile buluşacağımız yere indik. Pilota, bunun bir tuzak olması ihtimaline karşı her şeyi derhal kalkışa hazır tutması için işaret verdim.

"Ona güvenmiyorum," dedi Savio, elinde silahıyla etrafımızı tararken.

"Ben de öyle."

Savio başını salladı. "Remo'yu geri almak için küçük de olsa bir şansımız varsa bu tuzağa düşmeye hazırım."

Bir araba yanaştı, renkli camlı bir Mercedes limuzin. Helikopterden indim ve Savio da indi, silahlarımızı arabaya doğrulttuk.

Sürücü kapısı açıldı ve Serafina elinde bir silahla dışarı çıktı. Ben arabaya yönelirken Savio'ya uçağın yanında kalmasını işaret ettim. Namlusu bana doğrultulmuştu ama ben daha iyi nişancıydım.

Beni izledi, sonra Savio'ya baktı, sonra içini çekti, silahını indirdi ve yolcu tarafına doğru yürüdü. Birkaç adım geride durdum, hala onun niyetine karşı temkinliydim. Savio arkamdan geldi, her zamanki gibi emirlere uymakta kötüydü.

"Bana yardım edecek misin? Yoksa Remo'nun ölmesini mi istiyorsun?" Serafina bize ters ters bakarak tısladı.

Bir adım daha yaklaştım ve arabanın içine baktım; kardeşimi kanlar içinde gördüm. Silahımı kınına soktum. Bilinci yerinde değildi, kesilmiş, yaralanmış ve dövülmüştü ama nefes alıyordu. Ellerimi kollarının altına sıkıştırdım ve Savio da bacaklarını kavradı. Onu hemen hastaneye götürmemiz gerekiyordu.

Tiz bir feryat yükseldi. Beklemediğim bu sesle vücudumda bir gerginlik oluştu ve başımı kaldırıp sesin kaynağına doğru yöneldim. Bir bebek, pembe kıyafetlerine ve uzun, hafif kıvrık saçlarına bakılırsa bir kız. Onun yanında ikinci bir bebek koltuğunda uyandı, koyu renk gözleri olan küçük bir oğlan, neredeyse siyah. Remo'nun gözleri. Bakışlarım oğlan ve kız arasında gidip geldi, ikizlerdi, ikisi de Remo'nun çocuklarıydı şüphesiz.

Savio yanımda keskin bir nefes aldı. "Lanet olsun. Bunlar Remo'nun."

Remo bir babaydı. Ben bir amcaydım. İki yeni Falcon. Kiara onları malikanesinde görmekten çok mutlu olacaktı.

Donmuş gibi görünen Serafina'ya doğru baktım. Duruşunda bir şeyler değişmişti. Gergindi, korumacıydı, çocuklarına bir şey yapmaya cüret edersek saldırmaya hazırdı.

Endişelenmesine gerek yok. Bir daha asla.

Remo elimde titremeye başladı. "Çabuk ol," dedim ve Savio harekete geçerek kardeşimizi helikoptere taşımama yardım etti.

Onu helikopterin zeminine yatırdık ve ben de yanına çömelip boğazına dokundum.

"Serafina'ya bebekler için yardıma ihtiyacı olup olmadığını soracağım," dedi Savio şaşkınlıkla. "Öyle yap."

"Bizimle eve geliyorlar, değil mi?"

Savio'ya baktım. "Ait oldukları yer orası."

Savio dönüp Serafina'ya doğru ilerlerken ben Remo'nun göğsünde kırık kaburga olup olmadığını kontrol ettim, iki tane buldum, sonra kollarını yokladım. Derisinde kesikler vardı, bazıları eski yaraları açmış, bazıları da yeni yaralar açmıştı.

İç çektim. Remo ilk kez bu kadar çaresizdi. Yaşadığı kan kaybını telafi etmek için ona hemen bir serum bağladım.

Savio ve Serafina her biri kucağında bir bebekle helikopterin önünde belirdiğinde vücudunun her santiminde yara olup olmadığını kontrol etmişim.

Savio küçük çocuğu bana uzattı ve ben de onu aldım. Koyu renk gözleri bana bakıyor, Adamo'yu büyütürken yaşadığım anıları hatırlatıyordu. Serafina ve Savio küçük kızla birlikte bindiler, sonra da bebeklerle birlikte karşı sıraya yerleştiler. Bir bebek için nasıl hissedeceğimden emin değildim. Kardeşlerimi her zaman önemsemiştim ve Kiara'yı da önemsiyordum ama bir bebek için aynı şeyleri hissedip hissetmeyeceğimi bilmiyordum. Yine de Remo'ya, Adamo'nun bebekliğine benzeyen o bebekleri görünce, içimde ezici bir koruma duygusu hissettim.

Remo çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemişti ama o günden ölene kadar tüm varlığıyla onları koruyacaktı. Tekrar yanına diz çöktüm, nabzını yokladım, kalbinin hâlâ attığına dair güvenceye ihtiyacım vardı.

Ölmesine izin vermezdim.

BÖLÜM 14

KIARA

Adamo'yu gördüğümde nefesimi **tutmak zorunda kaldım**. Birkaç asker onu konağa getirdi ve Fabiano topallayarak oyun salonuna girerken ona destek oldu. Omzu alçıdaydı ve ön kolu bandajlarla kaplıydı. Yüzü şişmiş ve morarmıştı ve bu manzara içime bir endişe saplanmasına neden oldu ama hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey beni onun gözlerindeki bakışa hazırlayamazdı. Her zaman sıcak ve yumuşak olan gözleri şimdi lanetli, karanlık ve sertti ve Adamo'nun o anda Remo'ya ne kadar benzediğini fark etmekten kendimi alamadım.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye mırıldandı Adamo ve Fabiano'nun elinden kurtuldu.

"Aptal olma. Sen kafayı yemişsin." Fabiano Adamo'ya tekrar uzanmaya çalıştı ama Adamo yaralanmamış koluyla saldırdı.

"Hayır!" diye kükredi, tökezledi ve hırıldayarak dizlerinin üzerine düştü.

Adamo'ya doğru bir adım attım ama Fabiano elini avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırdı ve başını salladı.

Leona kapı aralığına doğru eğildi ve yüzündeki şok ifadesi benimkiyle aynı olabilirdi. Bu tanıdığımız Adamo değildi.

"Adamo-" Fısıldadım.

Yavaşça başını kaldırdı ve bir an için ağladığını sandım ama gözleri ıstıraptan neredeyse ateş saçıyordu. "Gerçekten neyin berbat olduğunu bilmek ister misin? Ben buradayım ve Remo onların lanet ellerinde! Benim için kendini asla değiştirmemeliydi. Onu durdurmalıydın."

"Remo durdurulamaz. Sen ve kardeşlerin için her şeyi yapar. Kesinlikle her şeyi. Eğer bu sizin yaşayacağınız anlamına geliyorsa hayatını seve seve feda eder."

Adamo karanlık bir kahkaha attı, hâlâ önümüzde diz çöküyordu. "Onu sadece öldürmeyecekler. Onu parçalara ayıracaklar." Bandajlarını yırtmaya başladı, onu durdurmaya çalışan Fabiano'yu geri itti ve sonunda

ön kolu göründü. Camorra dövmesinin yarısı yanmıştı. "Onu cehenneme gönderecekler ve biz de bunun olmasını bekliyoruz!"

Adamo'ya bakarken Fabiano'nun göğsü kabardı. "Nino ve Savio bir şeyler bulacak."

"O zaman çok geç olacak. Çok geç olacak," diye homurdandı Adamo. "Eğer Remo'yu öldürürlerse, geri dönüp onları öldüreceğim."

Adamo'nun masumiyetini kaybetmesine tanık olduğumu fark ederek kollarımı göbeğime doladım. Belki de bunun olması kaçınılmazdı. Sesi boş tehditler savuran öfkeli bir genç gibi değil, misyonu olan bir adam gibi geliyordu ve bu beni her şeyden çok korkutuyordu.

Fabiano Adamo'nun omzuna dokundu. "Remo'yu öldürürlerse..." yutkundu, ağzı sert bir çizgiye oturdu. "Remo'yu öldürürlerse, ki öldürmeyecekler, birlikte Outfit bölgesine gireceğiz ve bundan sorumlu olan son adamı da öldüreceğiz."

Adamo acımasızca gülümsedi. "Outfit'i parçalayabiliriz ve sen de Camorra'nın yönetimi altında Chicago'nun Underboss'u olabilirsin."

Fabiano, Adamo kendini tamamen kaybetmiş gibi baktı. Adamo'nun sağlam kolunu kavradı ve onu ayağa kaldırdı. "Gel bakalım. Seni yatağa yatıralım. Çok yorgunsun."

Adamo direnmedi ve ben de Adamo'nun kanadına doğru ilerlemelerini izledim. Sertçe yutkunarak gözlerimi kapattım. Yumuşak bir dokunuş onları tekrar açmamı sağladı.

"Tanrım," diye fısıldadı Leona. "Outfit'le her ne olduysa... bu onu mahvetti."

Başımı salladım. "Bu onu yıkmayacak. Kardeşlerine yaptığı gibi onu da güçlendirecek. Dante ve Outfit başka bir düşman yarattı."

Leona kuşkulu görünüyordu. "Gerçekten Adamo'nun peşini bırakmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bu onu uzun süre, belki de her zaman rahatsız edecek, ama sonunda bunu atlatacak." Buna ikna olmuşum ama o noktaya ulaşmasının ne kadar zaman alacağından korkuyordum.

"Ama o aynı olmayacak," dedi Leona.

"O zaten aynı değil."

Derin bir nefes aldım, dikkatimi dağıtmam gerekiyordu, sadece Adamo'nun ruhsal durumuyla ilgili endişelerimden değil, aynı zamanda Nino, Savio ve en önemlisi Remo için de endişeleniyordum. Eğer Outfit onu öldürürse, bu Nino'yu kıracaktı. Mantıklı ya da değil, Camorra'yı savaşa sürüklerdi. Kardeşinin intikamını en acımasız şekilde alırdı.

Mümkün. Nino'nun sonradan dönüştüğü adamın hâlâ sevdiğim adam olup olmayacağından emin değildim. "Adamo'nun en sevdiği spagettiği pişireceğim. Bana yardım eder misin?"

Leona başıyla onayladı ve birlikte mutfağa gidip gergin bir sessizlik içinde çalışmaya başladık.

Adamo'nun kapısını çaldım, sarımsağın baharatlı kokusu burnumda dönüyordu. Midem bir şey yemeyi düşünemeyecek kadar düğümlenmişti.

"İçeri gel."

Kapıyı iterek açtım ve içinde bir kase spagetti *aglio e oglio olan bir* tepsi taşıyarak içeri girdim. "En sevdiğin makarnayı yaptım."

Adamo eşofmanıyla yorganın üstünde yatıyordu ve vücudunun üst kısmı morarmıştı. Yanık dövme ö n kolu sanki ben kapıyı çalmadan önce ona bakıyormuş gibi duruyordu.

Adamo beceriksizce oturur pozisyona geçti. "Teşekkürler."

Kirli kıyafetlerden oluşan dar koridorda ilerledim ve tepsiyi bacaklarının arasına yerleştirdim. "Kalabilir miyim?"

"Elbette," dedi Adamo. Çatalı eline aldı ve yemeye başladı. "Güzelmiş."

"Beğendiğine sevindim." Kaburgalarının üzerindeki mavimsi izlere, şişmiş elmacık kemiğine, Camorra dövmesindeki yanık göze baktım. "Eminim Nino bunu bir şekilde düzeltebilir."

Adamo başını kaldırdı ve benim bakışlarımı takip etti. "Hayır, bu bir hatırlatma görevi görecek."

Olanları hatırlatmaya ihtiyacı olduğundan şüphelensem de başımı salladım. Bunu uzun süre rüyasında görecekti. Geçmiş yenilmesi zor bir düşmandı.

Yemeğini bitirdiğinde bana kızgın gözlerle bakarak, "Çaresiz hissetmenin ne demek olduğunu hiç anlamadım," dedi. "Onların ellerindeydin ve bana ne isterlerse yapabilirlerdi. Onların merhametine kalmıştım."

O duyguyu, bir başkasının merhametine kalmış olmayı hatırladığımda boğazıma bir safra kaçtı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Adamo.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Geçmişten kaçmaktan bıktım. Buna katlanabilecek kadar güçlüyüm."

Adamo başını salladı. "Bir daha asla çaresiz hissetmek istemiyorum. Bir daha asla o kadar ileri gitmesine izin vermeyeceğim." Adamo dövmesine ters ters baktı. "Mümkün olduğunca çok çalışmam ve dövüşmem için ısrar eden kardeşlerimin hep saçmaladığını düşünmüşümdür. Sinir bozucu olmaya, bana kimin patron olduğunu göstermeye çalıştıklarını düşündüm - Outfit Roger's Arena'ya saldırıp hepimizi öldürmeye çalıştıktan sonra bile bunu anlamadım, gerçekten anlamadım, çünkü kardeşlerim beni korumak için oradaydı. Her zaman öyleydiler. Hayatım boyunca beni korudular. Korumak zorundaydılar, çünkü ben zayıftım, çünkü ne olduğumu kabullenmek istemiyordum."

"Sen bir çocuktun."

"Ama artık değilim," dedi Adamo sert bir şekilde. "Ve o zamanlar bile deneseydim daha güçlü olabilirdim. Remo ve Nino daha çocukken hayatları için savaşmışlardı ve Savio bile hayatta kalmak için ne gerektiğini anlamıştı. Hepimizin hayatta kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yaptı. Ama ben istemediğim için yapmadım ve bu yüzden, bencilliğim yüzünden Remo ölecek ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Nino, Savio ve Fabiano da affetmeyecek."

Adamo'nun eline dokundum. "Tabii ki yapacaklar."

"Yapmamalılar!" diye kükredi, beni o kadar ürküttü ki öfkesinden uzaklaşmak için ayağa kalktım.

Adamo bana geniş, kederli gözlerle baktı, sonra başını eğdi ve başını sallayarak hafifçe gülmeye başladı. "Sadece git, Kiara. Git."

"Biraz uyumaya çalış Adamo. Vücudun ve zihnin çok şey yaşadı. İyileşmek için zamana ihtiyacın var. Kendine zaman tanı."

Adamo tepki vermedi ve saçları görüş alanımı kapattığı için yüzünü göremedim. Dışarı çıkmadan önce ona bir kez daha döndüm. "Remo ölmeyecek. Ölmeyecek işte."

Kapıyı kapattım, sonra kapıya yaslandım ve gözlerimi kapatarak gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Tüm evi temizledim ve herkesin en sevdiği yemek olan kurabiye ve keklerden birkaç parti pişirdim, sonra hepsini bodrumdaki iki yeni dondurucuya koydum. Bir bulaşık havlusu alarak temizlediğim fırın tepsilerini kurulamaya başladım.

Mutfağın kapısı açıldı ve Fabiano içeri girdi, yüz ifadesi şok ve rahatlama arasında gidip geliyordu.

"Ne oldu?"

"Nino bana bir mesaj gönderdi."

Her şeyi bıraktım ve korkudan titreyerek Fabiano'ya doğru yürüdüm.

"Serafina onunla temasa geçti. Remo'yu dışarı çıkardığını iddia ediyor."

"Yaşıyor mu?"

Fabiano yavaşça başını salladı, neredeyse hipnotize olmuş gibiydi. "Öyle görünüyor. Ayrıntıları bilmiyorum. Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Nino'nun mesajı her zamanki gibi kısa ve özdü, daha fazla bilgi istediğimde de cevap vermedi."

Gerçekten olabilir miydi? Serafina Remo'ya yardım etmiş

miydi? Ama nasıl? "Adamo'ya söylemeli miyiz?"

Fabiano başını salladı. "O dengesiz biri. Eğer Serafina yalan söylediye ve bu bir tür çarpık tuzaksa, onu umutlandırıp sonra da umutlarını kırmak istemem."

Haklıydı ama Adamo'nun tünelin ucundaki ışığı görmeye herkesten daha çok ihtiyacı vardı. Yine de başımı salladım. Nino'nun benimle iletişime geçme ihtimaline karşı cep telefonum mutfak masasındaydı. Bir göreve odaklanmış olacaktı ve Fabiano'yla sadece ihtiyacımız olan ayrıntıları vermek için temasa geçecekti. Nino böyle biriydi işte. Önünde önemli bir görev varsa mesajlaşmak ya da telefon etmek için asla vakit kaybetmezdi.

Fabiano, Leona ve ben oyun odasındaki kanepeye oturduk, konuşmuyorduk, bekliyorduk, hep bekliyorduk.

"Serafina'yı hepimizden daha iyi tanıyordun, gerçekten Remo'yu kurtardığını mı düşünüyorsun?" Leona Fabiano'ya sordu. Dersleri için kitap okumaya çalışıyordu ama hepimiz gibi onun da dikkatinin çok dağınık olduğu belliydi. Fabiano bana Serafina ve Remo'dan bahsettiğinden beri saniyeleri sayıyordum. Zamana ne kadar dikkat edersen, o kadar yavaş geçiyordu.

Fabiano burnunun kenarını sıktı, bitkin görünüyordu. "Biliyorsam ne olayım. Onu çocukken tanırdım. İstediklerini elde etmekte iyiydi ve sadıktı. Ama Remo'yu Cavallaro'nun işkence odasından çıkarıp güvenli bir yere götürmek?"

Remo'ya yaptıklarını düşününce ürperdim. Adamo yeterince kötü yaralanmıştı ve Serafina'yı kaçıran o değildi.

Fabiano'nun telefonu çaldı ve hepimiz gerildik. Masadan aldı, mavi gözleri mesajı hızla taradı. Yüz ifadesi rahatlamayla aydınlandı. "Onu yakalamışlar. Onu Vegas'a getiriyorlar."

Ağzımı kapattım ve şaşkın bir kahkaha attım. "Peki ya Serafina?" "Nino ondan bahsetmedi, ama Remo'nun kaçmasına yardım ettiyse Outfit'e dön."

Fabiano Leona'ya sarıldı ve sert bir nefes verdi. Gülümsedim ve onlara zaman tanıyarak ayağa kalktım. Fabiano Remo'yu bir kardeş gibi seviyordu. Güçlü olmaya çalışmıştı ama Remo için o da en az benim kadar korkuyordu.

Uçabilecekmişim gibi hissederek Adamo'nun malikânesinin üst katına doğru aceleyle çıktım. Remo yaşayacaktı. Nino'nun şimdi ne hissettiğini ancak hayal edebilirdim. Yumruğumu kapıya vurdum ve Adamo korkmuş görünerek kapıyı açtı.

"O ... mı?"

Gözlerim yaşardı ve gülümsedim. "Nino ve Savio onu yakaladı."

"Canlı mı?" Adamo fısıldadı, bir adım geri çekildi, titremeye başlamıştı. "Evet. Serafina onu kurtardı. Yakında burada olacak."

Adamo ve ben birbirimize baktık ve sonra kollarımı ona doladım. Yüzünü buruşturdu ama ben geri çekilmeme fırsat vermeden bana daha sıkı sarıldı, o kadar sıkı sarılmıştı ki canı yanmış olmalıydı.

Sonunda bir arabanın gelmesi birkaç saat sürdü. Fabiano aceleyle kapıya doğru koşarken ben de Adamo'yu almak için yukarı çıktım. Adamo duştaydı. "Geldiler!" Seslendim.

"Aşağı geliyorum!"

Hışımınla aşağı indim ve Leona'nın huzur içinde kitap okumak için saklandığı kütüphanenin önünden geçtim. Kapıyı yırtıp açtım. "Geldiler!"

Cevabını beklemeden, Savio'nun sesini duyarak evin ana bölümüne doğru aceleyle ilerledim.

"O nasıl?" diye sordum, sonra gördüklerime inanamayarak tamamen donup kaldım.

Savio, "Nino onu hastaneye götürdü," dedi ama ben ona bakmıyordum.

Serafina oyun odasında kucağında iki bebekle duruyordu, ikizler ve şüphesiz Remo'nun çocukları. Gözleri ve saçları ona benziyordu, hatta oğlanın yüz hatları bile. Bir an için hayal gördüğümde emin oldum.

Leona arkamda belirdi ve ağzı açık kaldı. Kesinlikle benim hayal gücüm değildi. Remo bir babaydı. **H a y a t ı m d a** gördüğüm en şirin bebeklerdi. O koyu, etkileyici gözler insanı pervane gibi kendine çekiyordu.

Küçük kız feryat etmeye başladı, yüzü kıpkırmızı oldu ve ikizi Serafina'nın kolunda sesin etkisiyle kıpırdanmaya başladı.

"Onları beslemem ve bezlerini değiştirmem gerekiyor. Sonra da uyuyacak bir yere ihtiyaçları var," dedi Serafina, aramızda kararsızca bakışarak. Esir tutulduğu yere, onu ailesinden koparan ve ona düşman gibi davranan insanların yanına dönerken neler hissettiğini hayal etmeye çalıştım.

Savio ve Fabiano da ne yapacaklarını bilmiyor gibiydiler.

Serafina'yı rahatlatmak umuduyla ona gülümsedim. "Seni geçen sefer kaldığın yatak odasına götürsem sorun olur mu? Remo'nun kanadındaki diğer odaları açmak istemiyorum. Yoksa benim ve Nino'nun kanadında kalmayı mı tercih edersin?"

Serafina bana alaycı bir gülümseme verdi. "Ben Remo'nun kanadında kalacağım."

Serafina'nın yatak odasına yerleşmesine yardım ettim ve getirdiği mamayı hazırladım. Çocuk Nevio'yu kucağıma alıp beslerken, kendi çocuğuma duyduğum özlem beni hazırlıksız yakalayan bir intikam duygusuyla geri döndü. Umarım artık her şey yerli yerine otururdu.

Serafina ve çocukları bıraktım, bebeklerin uyumasını izlemeyi çok istesem de aşağıya indim. Savio, Adamo, Fabiano ve Leona oyun odasındaki kanepelerdeydiler ve Falcone klanına katılan bu yeni üyenin şokunu hâlâ üzerlerinden atamamışlardı.

Leona'nın yanına uzandım. Savio başını arkaya atmıştı ve bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Adamo bana meraklı bir bakış attı. "O nasıl?"

"İyi görünüyor. Yorgun, bebekler de öyle. Şimdi uyuyorlar."

Adamo başını sallayarak "Bebekler," diye tekrarladı. "Remo'nun çocukları olduğuna inanamıyorum. Beynimin bunu kavraması için onları kendi gözlerimle görmem gerekecek."

Savio başını salladı, sonra esnedi. "Hâlâ atlatamadım ve saatlerdir bebek suratlı ve küçük Remo'ya bakıp duruyorum."

"Bebek yüzlü mü?" Gülümseyerek söyledim.

"Şu surata bir baktın mı? Bu çocuğu bir rafa koysanız, kimse onun kukla olmadığını anlayamaz."

Fabiano güldü. "Lanet olsun. Bu... bu hayatımın en tuhaf günü ve siz pisliklerle çok tuhaf günler yaşadım."

Savio sırtarak, "T u h a f şeylerin en az dörtte birinden sen sorumlusun, o yüzden azizi oynama," dedi.

Fabiano Savio'ya parmağını uzattı, o da karşılık verdi. Adamo kıkırdadı, sonra yüzünü buruşturarak yan tarafını tuttu.

Savio, Adamo'yu hafifçe dürterek, "Bir sonraki dayak benden," dedi.

Adamo gözlerindeki karanlığın bir kısmı kaybolurken, "Eğer biri kıcına tekme yiyecekse, o da sen olacaksın," diye karşılık verdi.

Gözyaşlarımı durdurmaya çalışarak hızla gözlerimi kırptım ama omuzlarımdan on tonluk bir yük kalkmış gibi hissettim.

Savio yüzünü buruşturarak, "Hadi ama, ağlamak yok," dedi.

Leona ona gözlerini devirdi, sonra elimi tuttu. "İyi misin?"

"Sadece mutluyum."

"Mutlu olduğumda ağlamam. Umarım Nino sana her mutlu son verdiğinde gözyaşı dökmezsın."

Homurdandım.

Fabiano, Savio'ya "Saçmalıyorsun," dedi.

"Eğer tüm kızlar onları mutlu ettiğimde ağlamaya başlasaydı, Las Vegas'ın kendi tuz gölü olurdu."

"Oh, kapa çeneni," dedi Leona kıkırdayarak. "Sahte orgazmlar kimseyi mutlu etmez." Sözlerini tamamladıktan sonra gözleri büyüdü ve ben de kahkahayı patlattım. Leona genellikle Falcon'ların yanında oldukça ölçülü davranırdı.

Fabiano ona şaşkın bir bakış attıktan sonra takdirle başını salladı. Leona'yla tanışmadan önce her boş anını Falcon'larla geçiriyordu ama Leona ailenin yanında o kadar rahat olmadığı için ziyaretleri seyrekleşmişti. Belki de Leona onlara alışmaya başladığına ve yanımızda yaşadıklarına göre bu durum değişecekti. Özellikle Remo onu hâlâ korkutuyordu. Belki bebekler onu daha cana yakın yapar.

Savio, "Normalde sana sözlerini yedirirdim ama sanırım sana orgazmın nasıl bir his olduğunu gösterirsem Fabiano bundan hoşlanmayacak," dedi.

"O boğa dövmesi seni daha da mı ukala yaptı yoksa benim sikişme toleransım mı azaldı?" Fabiano mırıldandı.

Savio omuz silkti. "Bayanların hoşuna gidiyor."

"Ne?" Ben sordum. "Dövmeni mi yoksa kibrini mi?"

Savio, "İkisi de," dedikten sonra ayağa kalktı. "Kutlama zamanı. Bir şeyler içelim."

Adamo ona, "Remo hâlâ hastanede," diye hatırlattı.

Savio ters ters baktı. "Remo gayet iyi." Bara doğru yürüdü ve bir şişe brendi ile birkaç bardak aldı.

İki kadehten sonra, Nino'yu bekleyeceğime dair kendime söz vermiş olmama rağmen, ayakta kalamayacak kadar yorgun bir halde kendimi yukarı sürükledim. Fabiano'nun sorularına birkaç kelimeden fazla yanıt vermemişti, bu yüzden bir süre Remo'yla birlikte hastanede kalması gerektiğini düşündüm.

Dönüp durdum, kendimi çok bitkin hissetmeme rağmen bir türlü uyuyamadım. Sonunda yan yatıp kapıya baktım, sanki bu Nino'nun daha çabuk dönmesini sağlayacaktı. Kapı nihayet açıldığında öyle hızlı doğruldum ki başım döndü. Işığı açtım ve Nino nihayet şekillenene kadar parlaklığa karşı göz kırptım. Geri dönmeyeceğini hiç düşünmemiştim çünkü bu düşünceye katlanamıyordum. Onu karşımda görünce ne kadar endişelendiğimi fark ettim.

Nino kapıyı kapattı ve bana doğru yürüdü. Bekleyemedim. Yataktan fırlayıp kollarına atıldım ve neredeyse çaresizce onu kendime çektim. "İyi misin?"

Nino alnımdaki birkaç saç telini fırçaladı, sonra bana sıkı bir gülümseme verdi. "Remo yaşıyor ve tamamen iyileşecek, yani evet, ben iyiyim."

"Onu çıkardığınızı duyduğumda çok rahatladım."

Nino başını salladı.

Yüzünü inceledim. Bitkin görünüyordu ve gözlerinde, kriz geçirdiği zamanki bakışını anımsatan bir ifade keşfettim. Çok şey yaşamıştı. "Neden yatağa gelmiyorsun? Uyumaya mı ihtiyacın var, yoksa hastaneye mi dönmen gerekiyor?"

"Remo burada. Hastanede kalmak istemezdi. Durumu stabil ve güvendiği insanların yanında daha iyi iyileşecektir. Aksi takdirde her zaman tetikte olacak ve rahatlamayacak." Nino beni yavaş ve tatlı bir şekilde öptü. "Çocukların malikanede olması senin için sorun olur mu?"

Kafam karışmıştı. Nino çocukları ne kadar çok sevdiğimi biliyordu. "Tabii ki. Neden sevmeyeyim ki? Çocukları seviyorum."

Nino başını eğdi, parmak uçları boğazıma, nabız noktamın üzerine gitti. "Henüz hamile olmadığın için bunun seni rahatsız edip etmeyeceğinden emin değildim."

Midemin sıkışmasına aldırmadan başımı salladım. "Bence bu evde artık çocuklarımızın olması harika bir şey. Remo için, hepiniz için iyi olacak. Benim henüz çocuğum yok diye bir başkasına nasıl kızabilirim? Bu benim durumumu daha iyi yapmazdı. Onların büyüdüğünü görmek için sabırsızlanıyorum." Durakladım. "Burada kalacaklar, değil mi?"

Serafina ve Remo'nun çözmesi gereken çok şey vardı. Serafina'nın ona karşı ne hissettiğinden emin değildim ama Remo onu hiç unutamamıştı.

"Remo gitmelerine asla izin vermeyecek. Serafina'ya bir seçenek sundu ve o da bunu yaptı. Geri dönüşü yok. Buna izin vermeyecek." Nino saatine baktı. "Sanırım Remo'nun yanına dönmeliyim. Birinin ona göz kulak olması gerek."

"Yorgun görünüyorsun. Bırak da ona ben bakayım."

"Yapmak zorundayım," diye mırıldandı Nino ve anladım. Neredeyse kardeşini kaybediyordu. "Odada bir kanepe var. İstersen orada uyuyabilirsin."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor. Sana yakın olmak istiyorum."

Nino alnıma bir öpücük kondurdu. "Ve senin yakınımda olmana ihtiyacım var. Duygulara sahip olmanın sorunu, ne kadar çok şey kaybedebileceğinizi fark etmenizdir."

"Beni, Remo'yu ya da başka birini kaybetmeyeceksin."

Nino parmaklarımızı birleştirdi ve beni Remo'nun yattığı odaya götürdü.

Remo'yu yatakta gördüğümde içimi bir öfke kapladı. Vücudunun büyük bir kısmı sargılarla kaplıydı ve sargı olmayan kısımları da yara bere içindeydi. Saçları kanla kafasına yapışmıştı. Göğsü inip kalkıyordu.

Nino ve Remo düşmanlarına daha kötülerini yapmışlardı ama ben hiçbirini umursamıyordum, sadece ailemi düşünüyordum.

"O güçlü biri. Ve bu onu daha da güçlendirecek."

Bundan hiç şüphem yoktu, özellikle de koruması gereken çocukları varken. Remo yükselecekti, tıpkı anneleri onları öldürmeye çalıştıktan sonra o ve Nino'nun yükseldiği gibi. Kardeşler birbirlerine sahip oldukları sürece, galip geleceklerdi.

BÖLÜM 15

KIARA

Nino ve ben Remo'nun odasındaki kanepede uyuyakalmıştık ve her zamanki gibi Nino güneş doğarken uyandı. Nino kardeşini kontrol ederken ben de hızlıca bir duş aldım ve yeni, daha büyük ailemiz için kahvaltı hazırlamak üzere aşağı indim. Serafina'yla aramızdaki şeyler hâlâ tuhaftı, onunla benim aramda değil ama Falcone erkekleriyle kesinlikle. Onun bu yeni hayata alışması zaman alacaktı.

Kahvaltıdan sonra Serafina'nın ikizleri eğlendirmesine yardım ettim. Oyun odasının zeminine bir battaniye serdik ve Nevio'nun ses çıkarabilmesi için çingirak işlevi gören kuru nohut dolu kavanozlar, tavalar ve tahta kaşıklar gibi sıradan şeylerden oyuncaklar yarattık. "Yakında alışverişe çıkmamız gerekecek. Senin ve çocukların pek çok şeye ihtiyacı var."

Serafina iç çekti. "Her şeyi geride bıraktım."

Sadece maddi şeylerden bahsetmediğine dair bir his vardı içimde. Geldiğinden beri Remo'yu nasıl kurtardığını merak ediyordum ama henüz olayları anlatmaya hazır olmadığını hissediyordum. Nevio resimli kitaplardan birini karıştırmaya başlayınca ona uzandım ve izin almak için Serafina'ya baktım.

Greta'ya gösterdiği kitabın sayfalarını çevirmeden önce gülümseyerek başını salladı. Küçük kız birkaç utangaç bakış dışında beni çoğunlukla görmezden gelmişti. Nevio ise tam tersiydi. Onu kucağıma alıp saçlarıma uzandığımda kıkırdadı.

"Dikkatli ol. Çekiştirmeyi sever."

Saçlarımı ittim ve onu vücuduma bastırarak dik oturmasını sağladım, sonra da resimli kitabı yüzüne doğru uzattım.

Nino odaya girdi. Sabahtan beri Remo'yla ilgileniyordu. Nevio mutlu bir şekilde gevezelik ediyordu ve ben onun sevimli maskaralıklarına gülümsemekten kendimi alamadım.

"Remo yeni uyandı."

Nino ve ben bebeklerine göz kulak olurken Serafina hemen Remo'yu görmeye gitti. Küçük bir kızken annemin bana söylediği bir şarkıyı söylemeye başladım ve Greta'yı rahatlattım. Bana hâlâ eleştirel gözlerle bakıyordu ama şarkıdan büyülediği kesindi.

Nevio'nun gözü Nino'nun dövmelelerinden başkasını görmüyordu ve heyecanla Nino'nun ön kolunu okşadı. Nino ile Nevio'yu izlerken şarkı söylemeye ve Greta'yı sallamaya devam ettim. Nino'nun, dövmeleleri koparabilecekmiş gibi zıplayan ve derisini kavrayan Nevio'ya karşı ne kadar sabırlı ve sakin olduğunu görmek çok güzeldi. Keyifli bir çığlık attı ve Greta'nın tereddütlü bir sırtışıla ona doğru eğilmesine neden oldu.

Kalbim bu şirinlikten patlamak üzereydi.

Savio içeri girdi ve bizi görünce başını salladı. "Sakın bana onlardan da birkaç tane istediğini söyleme."

Nino bana baktı, sonra bir şeyler olduğunu anlamış gibi görünen kardeşine ters ters baktı. Yüzündeki kısa süreli farkındalık titreşimi her zamanki sevimli çocuk maskesine dönüştü.

Savio, Greta'nın üzerine eğildi. "Hey bebek yüzlü..."

Ben onu uyaramadan Greta'nın yüzü buruştu ve ağlamaya başladı, tombul yanakları kıpkırmızı olmuştu. Savio sarsılarak ayağa kalktı ve ellerini kaldırdı. "Hadi ama bebek yüzlü, kızlar beni gördüklerinde asla ağlamazlar."

Ona sitem dolu bir bakış attım. "Bir dahaki sefere üzerine eğilme." "Sanırım Nevio'nun yeni bir beze ihtiyacı var," dedi Nino.

Savio'nun ağzı kıvrıldı. "Pekâlâ. Kaka ve ağlayan kızlar. Bu benim gitmem için bir işaret."

"Bezini değiştirebilirim," dedim, Greta kolumdayken dikkatlice ayağa kalkarak. Savio gözden kaybolduğu için artık sakinleşmişti.

Nino bana ironik bir gülümseme verdi. "Sanırım senden daha fazla bebek bezi değiştirdim."

"Adamo," diye tahmin ettim.

Nino başını sallayarak Nevio'yla birlikte ayağa kalktı ve birlikte birkaç bebek bezinin bulunduğu misafir banyosuna girdik, sonra yere bir havlu bıraktık.

"Bebekler için her şeyi satın almamız ve bir çocuk odası hazırlamamız gerekiyor." "Remo da öyle dedi," diye mırıldandı Nino.

Greta'ya gülümsedim ve kolunu okşadım. Kıvranan Nevio'yu soymaya çalışan Nino'ya baktı. "Kardeşin için endişelenmene gerek yok Greta. Nino ona çok dikkat edecek."

Nino omzunun üzerinden bana baktı. "Onunla konuşman ve bazı insanlar gibi bebek gevezeliği yapmaman iyi bir şey."

"Onaylayacağını biliyordum," dedim gülerek.

Nino başıyla onayladıktan sonra dikkatini tekmelemesini engellemek için bir eliyle bacaklarını tuttuğu Nevio'ya çevirdi.

"En iyi anne sen olacaksın," diye mırıldandı Nino.

Dudağımı ısırdım ve Nino'nun sonunda Nevio'nun bezini çıkarıp çöpe atmasını izledim.

"Bir çocuğun ya da istediğin kadar çocuğun olacak Kiara. Yapacaksın." Nino başını kaldırdı ve gözlerindeki kararlılık her zaman olduğu gibi endişeli zihnimi sakinleştirdi.

"Biliyorum."

Meraklı olmamaya çalışıyordum ama Remo'nun çocuklarıyla ilk karşılaşmasının nasıl geçtiğini merak ediyordum. Zaten onu görmeye hevesli olduğumdan, bir tabak sandviç alıp öğle yemeği saatinde yatak odasına gittim.

Kapıyı çaldıktan sonra cevap beklemeden içeri girdim. Remo yatağın kenarına oturmuş, alnından terler süzülüyordu ve yüz ifadesi gergindi. Aceleyle yatağının yanına gidip tabağı yere bıraktım.

"Ne yapıyorsun sen? Dinlenmen gerekiyor," dedim Remo'yu geri itmeye çalışarak. Yaralı bile olsa çok güçlüydü.

"Ben yatalak değilim."

"Mantıksız davranıyorsun, işte sen busun," diye azarladım. "Şimdi uzan yoksa Nino'yu çağırırım. Belki seni yatağa bağlar ya da ağrı kesicilerle bayıltır."

Remo'nun ağzı buruştu. "Benim için endişeleniyor musun?" "Remo. Uzan lütfen."

"Çünkü lütfen dedin," dedi ve yavaşça uzandı, bacakları hâlâ yatağın yarısındaydı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde ve sonra çektiği bariz acıya rağmen kendini yavaşça yatağına doğru sürükledi. "Mutlu musun?"

"Evet," dedim usulca. "Çok." Bakışlarını tuttum, daha fazlasını söylemedim, çünkü gerçekten söylemem gerekmiyordu. Remo anlayışlıydı. Yutkundum ve elimi

tabağı ona uzattı. "Sana pastırma aldım çünkü sandviçte en sevdiğin şey bu."

"Sandviçime et koyduğuna göre gerçekten endişelenmiş olmalısın," dedi, sonra bir ısırık aldı ve takdirle başını salladı. "Nino bensiz de iyi olurdu, eninde sonunda, biliyor musun? Yanında sen varsın. Yıkılmazdı."

Başımı salladım ve yatağın kenarına çöktüm. "Endişelenmemin tek nedeni bu değildi. Dediğim gibi, biz bir aileyiz ve seni özlerdim."

Remo bir ısırık daha aldı. "Umarım hamile kaldığında daha da duygusallaşmazsın."

Kısa bir süre gerildim, sonra rahatladım.

Remo iç çekti. "Bu duygusal konuşmalar bana göre değil Kiara."

"Biliyorum. Ben senin hırçınlığınla başa çıkacağım, sen de benim duygusallığımla başa çıkmak zorunda kalacaksın, bu işler böyle." Remo'ya baktım. "İki çocuğun olduğuna inanamıyorum."

"Onlarla tanışmamın nasıl geçtiğini sormanın yolu bu mu?" Yanaklarım kızardı. "O kadar belli mi ediyorum?"

"Akıl oyunlarında pek iyi değilsin."

"Olmak istemiyorum." Omuz silktim. "Senin adına sevindim. Nevio ve Greta hayatımda gördüğüm en tatlı bebekler. Onların bu evde büyümelerini görmek için sabırsızlanıyorum."

Farkındalık Remo'nun gözlerine yerleşti. "Bu lanet olası bir mucize, değil mi? Ve biraz da ironik..." Sonra kara bir kahkaha attı. "Benden nefret eden kadın bana iki çocuk veriyor."

"Serafina senden nefret etmiyor, Remo. Bu duvarlar arasında tutsakken de etmiyordu, şimdi de etmiyor."

Remo'nun yüzü kapandı ve sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Biraz dinlen," dedim tekrar ve ayağa kalktım.

Remo'ya dinlenmesi için biraz zaman tanıyarak oradan ayrıldım, her ne kadar yakında yeni bir kaçma girişiminde bulunacağından kuşku olmasa da. Nino'nun ya da başka birinin yapacağı hiçbir şey Remo'yu uzun süre yatakta tutamazdı.

NINO

Remo zor bir hastaydı, bu da sürpriz olmadı. Başkalarının önünde zayıf görünmekten hiç hoşlanmazdı, benim bile. Adamo işimi pek kolaylaştırmadı. Remo'yu eve getirdikten sonraki sabah onu ilk kez kontrol ettiğimde, yatağında dinlenmiyordu, dışarıda sigara içiyordu.

"Nikotin bir zehirdir. Vücudunuz, yaralarınızı iyileştirmek için kullanması gereken kaynakları bu toksinleri temizlemek için harcamak zorunda" dedim.

Yukarı baktı. Yüzü hâlâ şişti, bu yüzden ifadesini okumak zordu. "Seni öldürmeyen şey güçlendirir, değil mi?"

Acı tonu karşısında kaşlarımı çattım. "Yaralarına bir göz atmam gerek." Ön kolunu işaret ettim. "Bandajları çıkarmaman gerekirdi. Yanık yaralarına kir girme riski var."

Adamo sigarasından uzun bir nefes daha çektikten sonra onu spor ayakkabısının altına sıkıştırdı. "Ben iyiyim."

"Değilsin. Şimdi seni kontrol etmeme izin ver. İçeri girmemizi öneririm."

"Remo'ya sen bakmalısın, ben değil."

"Yaptım ve iyileşiyor, ama senin de iyileşmen gerekiyor."

Adamo ayağa kalktı ve beni takip etti.

"Remo'ya olanlar için kendini suçlama," dedim onu birkaç ay önce döşediğimiz revire doğru götürürken.

"Başka kimi suçlayabilirim ki? Kendimi yakalattım. Bu olay olmasaydı Remo'yu asla yakalayamazlardı."

Ona karşı çıkmadım. "Öfkenizi gerçekten değiştirebileceğiniz şeylere odaklayın. Güçlenmeye, daha akıllıca seçimler yapmaya odaklan..."

"İntikam almak üzerine mi?"

"O da var," dedim sessizce. "Remo'nun açık emirlerine rağmen o yarışta ortadan kaybolduğunda C.J.'in seni korumasını sağladın."

"Hayır," dedi Adamo sert bir sesle. "Onu bu işin dışında bırak. Nereye gittiğimi bilmiyordu. Ondan benimle birlikteymiş gibi davranmasını istedim, hepsi bu."

Adamo'ya uzun süre baktım. "Onunla aranızda neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı, gözlerini başka tarafa çevirerek.

"*Hiçbir şey* onun senin için sır saklamasına neden olmaz. Onunla çok fazla zaman geçiriyorsun. Eğer deneyim kazanmak için yapıyorsan bu anlaşılabilir bir şey, ama bunu daha da ileri götürme Adamo. İnsanlar bize yakın olmaktan her zaman bir şeyler elde etmeye çalışırlar ve işletmelerimizden birinden bir fahişe kesinlikle istisna olmayacaktır."

Adamo yarasına bakmak yerine beni görmezden geldi.

C.J. ile olan ilişkisinin detaylarını bana açıklamadı. Onunla kendim konuşmak zorundaydım.

Öğleden sonra C.J.'nin vardiyası olduğunu bildiğimden Şeker Tuzağı'na gittim. İçeri girerken Jerry'ye başımla selam verdim. "C.J. odasında mı?"

"Evet, ama John'la birlikte. On dakika içinde işleri biter. Sadece otuz dakika ayırmıştım."

Başımı salladım ve odaya doğru yöneldim, sonra kapının karşısında eğilerek bekledim. Jerry'nin dediği gibi, on dakika sonra kapı C.J. ile gözlüklü ve hafif göbekli orta yaşlı bir adam için açıldı. Onu bir sigorta satıcısı ya da benzer bir şey olarak seçtim, evde de son üç aylık dönemde onun için dışarı çıkmak istemeyen hamile bir kadın vardı.

Beni gördüğünde yüzü kıpkırmızı oldu ve hemen özür diledi. C.J. belirsiz bir şekilde bana baktı. Duvardan uzaklaştım ve ona doğru yürüdüm. Geri çekildi, vücuduna bir havlu sardı. Odasına girdim ve kapıyı kapattım, sonra oval yatağın firfırlı çarşaflarına ve yerdeki prezervatife baktım.

C.J. onu aldı ve attı, sonra bana bakmadan şöyle dedi. "Beklemenin bir sakıncası yoksa birine çarşafları değiştirtip hızlıca bir duş aldırabilirim."

"Buraya seks için gelmedim. Benim bir karım var."

Başını yukarı kaldırdı, gerildi. "Bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordum. Sadece ona yardım etmek istedim."

Yaklaştım. "Neyi bilmiyordun?"

Yutkundum. "O yarışa gideceğini ... Ben sadece yardım etmek istedim."

"Nereye gideceğini düşünüyordunuz? Onaylamadığımız bir yer olmalı yoksa senden onu korumanı istemek zorunda kalmazdı."

Nabızı boğazında düğümlendi, göğsü yükselen bir korkuyla kabardı. "Sormadım. Adamo her zaman mümkün olduğunca az şey bilmemin daha iyi olacağını, böylece seninle başımın derde girmeyeceğini söyler."

Yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak yüzünü yakından inceledim. Bakışları göğsümde durdu. "Yukarı bak." Gözlerini kaldırdı. Korkmuştu ama herhangi bir hile sezmedim.

"Adamo ile aranızda neler oluyor, gerçeği söyle," diye sordum.

"Konuşmaya geldi, sadece başlangıçta konuş-"

"Ne hakkında?"

Gözlerini kırıştırdı. "Okul hakkında, Harper hakkında, yarış hakkında, gerçekten her şey hakkında.

Asla iş değil, yemin

ederim." Başımı

salladım. "Devam

et."

"Ama sonra birlikte yattık. Yapmam gerekenin bu olduğunu düşündüm."

"Seks yapıyorsun, tamam, ama hepsi bu değil."

"Seks yaptığımızda, sadece eylem için kalmıyor. Öncesinde ve sonrasında konuşuyoruz ve ..." Yanakları kızardı. "Ve bazen birbirimizin kollarında yatıyoruz. Bu bir iş ilişkisinden çok, çıkarları olan arkadaşlar gibi."

Gözlerimi kısmıştım. "Bunu neden yapıyorsun? Bundan bir şey çıkarabileceğini düşünüyorsan dikkatli olsan iyi edersin."

Gözleri büyüdü. "Onu kullanmıyorum. Neden onunla vakit geçirmekten hoşlanmayayım ki? Her müşterimle olduğu gibi onunla geçirdiğim zamanın karşılığını alıyorum, ayrıca o iyi ve düşünceli biri ve onunla birlikte olmaktan keyif alıyorum." Yüzü daha da kızardı.

"Yani bunu yapmanın tek nedeni, kardeşimle seks yapmanın senin için keyifli olması ve daha az sayıda tatsız müşteriye kabul etmeni sağlaması."

Başka tarafa baktı. "Evet."

"Pekâlâ. Bununla ilgili bir sorunum yok ama çizgiyi aşma C.J., anlaşıldı mı?" Küçük bir baş sallama hareketi yaptı. "Adamo'nun sana her zamankinden daha çok ihtiyacı olabilir, bu yüzden ona iyi bak."

Bulgularımdan memnun bir şekilde oradan ayrıldım.

Adamo'nun sadece C.J.'yi becermesi umurumda değildi, uzun seansları bir servete mal olsa bile. Sanki kardeşlerim ve ben fahişelerimizin hizmetlerinden yararlanmamışız gibi. Elbette, onları saatlerce yanımızda tutmadığımız için hiçbir zaman o kadar fazla ödemek zorunda kalmadık.

Adamo'nun ek zamana ihtiyacı varsa, bunu alabilirdi. Şu anki zihinsel durumunda, dikkatini dağıtmayı başaran her şeye seviniyordum. Serbest bırakıldığından beri onunla yaptığım birkaç konuşma endişelerimi artırdı. İstirabı ve öfkesi Remo'nun ilk günlerini anımsatıyordu. Adamo'nun bununla ağabeyimin yaptığı gibi başa çıkabileceğini sanmıyordum.

Adamo'yu yok edebilir.

Kiara Noel için bir önceki yıla göre daha da heyecanlıydı, tüm evi süslerken ve bizim için yemek pişirirken neredeyse sevinçten zıplıyordu. Greta ve Nevio'nun varlığı, kendi çocuklarını ne kadar çok istediğini fark etmesini sağlarken, dikkatini de dağıtıyordu. Bu ikisi çok çalışıyordu ve Remo iyileşmek zorundayken Kiara memnuniyetle Serafina'ya yardım etmeye başladı.

Noel yaklaşırken hem Remo hem de Adamo'nun durumu daha iyiydi ve dıştan görünen yaralarının çoğu iyileşmişti. Oyun odasında oturmuş, gelecekteki yarışları nasıl organize edeceğimizi tartışıyor, olaylara rağmen işimize geri dönmek zorunda kalıyorduk. Stefano önümüzdeki aylarda kendi egemenliğini kurmaya çalışırken kendi bölgesini bu işin dışında tutmamız konusunda ısrar etti. Adamları yeterince kayıp vermişti ve Outfit'in bir başka saldırısı onların moralini bozabilirdi. Kendisinden şüphe edenleri ve nefret edenleri ikna etmek istiyorsa güçlü görünmesi gerekiyordu.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdandı Remo. "Cavallaro'nun üzerimizde bir etki yarattığını düşünmesini istemiyorum."

Savio omuz silkti. "O pisliğin ne düşündüğü bizi neden ilgilendirsin ki? Yaptığı pisliğin bedelini yakında ödeyecek."

Adamo  n kolundaki yanık izlerini takip ederek, "şimdi ödemeli," dedi.

" ntikam zaman alır. Bir sonraki hamlelerimizi dikkatle belirlemeli ve öfkeyle gafil avlanmamalıyız."

Remo bana ters ters baktı ama haklı olduğumu biliyordu. Kendisinden  ok Adamo'nun adına kızgındı; Outfit'in çocuklarına kendisinden oldukları için daha az muamele etmesini affetmeyeceğinden bahsetmiyorum bile.

"Nino'ya katılıyorum," dedi Savio kararlılıkla. "Hızlı bir vuruş yapmaktansa ona sertçe vurup bir daha ayağa kalkamamasını sağlamayı tercih ederim."

Remo i  çekerek arkasına yaslandı. Nihayetinde bu onun kararıydı. Kaptan olmasına rağmen, sık sık söyleyeceklerimizi dinlerdi.

Serafina kucadında ikizlerle içeri girdi. "Onlara bakabilir misin?"

Remo doğrulup Serafina'ya her zamanki gibi şaşkınlık ve özlemle baktı. Kendi hislerinden mi yoksa Serafina'nın hislerinden mi emin değildi.

Serafina bakışlarını karşıladı. "Nevio'yu alacak mısınız?"

Hemen ayağa kalktım ve onu elinden aldım. Nevio d vmelerimi tekrar eline aldı, sanki onları ilk kez görüyormuş gibi gözleri büyüdü ve ağzı açıldı. Serafina Remo'nun yanına gitti ve kardeşim kızıyla yumuşak bir şekilde konuştuktan sonra Greta'yı aldı. Remo'nun hiçbir şeyi yumuşak değildi, hiçbir zaman ve daha önce bu tonda konuştuğunu hiç duymamıştım. Tekrar oturduğumda Savio ve Adamo bana sorgulayan bakışlar attılar. Remo bize katılıp yanıma çökerken Greta'nın yüzünün önünde bir çingirak salladı. Kızına bakarken gözlerindeki ifade neden böyle davrandığını daha iyi anlamamı sağladı.

Kiara çocuk sahibi olmayı çok istiyordu. Dünyamızda ender rastlanan fedakâr ve lekesiz bir sevgiden söz ediyordu.

Savio, "Sanırım evdeki fahişelik günlerimin sonu geldi," diye homurdandı.

Remo başını kaldırıp Greta'ya baktı, gözleri kısılmıştı. "Çocuklarımla yakınında lanet olası bir fahişe istemiyorum."

Greta onun sesindeki sertlik karşısında ağladı ve Remo'nun dudakları gerildi. Çabucak onu tekrar sakinleştirmeyi başardı.

Nevio işaret parmağını çiğnemeye başladı. Henüz dişleri olmadığı için gerçek bir zarar veremiyordu. Greta sonunda Remo'nun koluna huzur içinde yerleşti ve o kocaman gözleriyle her şeyi izledi.

Adamo ona küçük bir el salladı ve Nevio kucağımdan inmeye çalışırken sessizce onu izledi. Kanepeyi keşfetmesine izin verdim, düşmeye çok yaklaştığında onu belinden tuttum.

Savio, "Biraz zorlanacağını söyleyebilirim," dedi.

Remo'nun ağzı, oğlunun koltuktan bir burun dalışı daha yapmaya çalışmasını izlerken seğirdi. "Seni ve Adamo'yu yetiştirirken PIA'larla pratik yaptım."

Savio sırtarak kanepeye yaslandı ve kollarını açtı. "Eminim çok memnun olmuştumdur." Yanında öne doğru eğilmiş olan Adamo'ya başıyla işaret etti. "Alnının her yerinde PIA ve kasıklarının her yerinde MIA yazıyor."

"Siktir git," dedi Adamo ama geçmişte olduğu kadar kızgın görünmüyordu. Yumruğu pek umursamıyor gibiydi. Remo bana anlamlı bir bakış gönderdi - elbette o da fark etmişti. Adamo beklenenden daha hızlı büyüyordu.

"Kıymetli yavrularınızın önünde sizi becermek ifadesini kullandığınız için kınama yok mu?"

Remo, Greta'nın kolunu okşadı. "Bu evde büyüyen çocuklarım muhtemelen her şeyden önce siktir diyecekler."

"Ya da onlara daha ilginç bir kelime öğretmeye çalışabilirim..." Savio, küçük bir kahkaha atarak başını sallayan Adamo'ya bakarak düşündü.

"Eğer çocuklarımdan biri ilk kelimesi olarak am, sik veya yarak derse, Stefano'nun adamlarını kontrol altına almasına yardım etmen için seni Kansas City'ye gönderirim, anladın mı?"

"Başka birinden almış olabilirler." Remo

kaşlarını kaldırdı ve Savio sırttı. "Kansas City, Savio."

İç çekti. "Artık bu evde gerçekten eğlenilecek bir şey kalmadı."

BÖLÜM 16

KIARA

"**Duydun mu?**" Leona'ya doğru ilerlerken heyecanla **sordum**. Kucağında bir kitapla evlerinin terasında oturuyordu. Evlerin arasındaki çit yıkıldığından beri istediğim zaman onu ziyarete gidebilmeyi çok seviyordum. "Remo, Serafina'ya evlenme teklif etti. Aslında bu bir soru değildi ama Remo'dan bu beklenirdi."

Leona başını kaldırdı ve sıkı bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet, Fabiano bahsetmişti. Ne zaman evlenecekler?"

Yanındaki sandalyeye çöktüm, ruh hali kafamı karıştırmıştı. "Mayıs ayında, ikizlerin ilk doğum gününden sonra. Her şeyi organize etmek için sabırsızlanıyorum. Harika olacak. Bana yardım eder misin?"

Leona tekrar başını salladı. "Elbette." Yüzündeki belirsizlik ifadesini fark ettim ve durakladım.

"Her şey yolunda mı?"

"Önemli bir şey değil... Yani çok saçma. I-" Başını iki yana salladı. "Aptalca davranıyorum, beni görmezden gel."

"Hayır," dedim öne doğru eğilerek. "Fabiano'nun sana evlenme teklif etmesini istediğin için mi?"

"Hayır... Yani belki. İki yıldır birlikteyiz, normal standartlara göre uzun bir süre değil ama sizin dünyanızda, hatta o kadar da muhafazakâr olmayan Camorra'da bile işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Fabiano da Outfit'te büyüyor ve orası hala çok geleneksel, bu yüzden onu neyin engellediğini merak ediyorum."

"Belki de sadece doğru anı bekliyordur."

Leona bileğini süsleyen bileziğe baktı. "Ya İtalyan bir kadın istediğini fark ettiyse? Fabiano pek çok açıdan gelenekseldir, belki de benim bir Scuderi eşi olmaya uygun olmadığıma karar vermiştir."

"Şimdi saçmalamaya başladın," diye nazikçe azarladım. "Fabiano seni seviyor. Sana bakışından belli oluyor. Ve bu malikaneyi bile senin için aldı."

Sen. Sadece zaman ver. Eninde sonunda sana soracaktır."

Leona yumuşak bir sesle, "Bu malikaneyi kardeşlerine yakın olmak istediği için aldı," dedi.

Seçme kardeşler, Fabiano ve Falconlar için mükemmel bir terimdi. Leona'ya azarlayıcı bir bakış attım. "Çünkü ikinizin birbirinize ve bir aileye yetecek kadar yeriniz olmasını istiyor."

"Muhtemelen haklısın ve gerçekten de derslerime odaklanmalı ve evlenme konusunda endişelenmemeliyim."

Gülümsedim.

Leona uzaklara baktı, sonra gülümsedi. "Gelin partisine ne dersiniz? Bir kez olsun saçma sapan bir şekilde sarhoş olup eğlenebileceğimiz bir bekârlığa veda partisi."

Bunu düşündüm. "Ben hiç parti yapmadım."

Leona'nın gözleri büyüdü. "*Bunu* değiştirmeliyiz."

"Partiye gitmene izin verildi mi?"

Leona güldü. "Şey, Fabiano her kulübe gittiğimde benimle birlikteydi. O harika bir dansçı."

"Serafina'yı bir kulübe götürebiliriz, dans ederiz, içeriz, eğleniriz. Sadece biz oluruz, çünkü Serafina'nın arkadaşları Minneapolis'te, yani..." Durdum. Las Vegas'ta gerçekten arkadaş edinmemiştim, denediğimden değil ve yeni insanlarla tanışmak için dışarı çıkmamıştım. Leona ve ben birlikte vakit geçirmeyi seviyorduk ve içimde Serafina'nın da yakında sıkı sıkıya bağlı grubumuzun önemli bir parçası olacağına dair bir his vardı.

"Nino ve Remo'yu partiye gitmenize izin vermeleri için ikna edebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Güvenlik boyutunu göz ardı ederseniz, sorun edeceklerini sanmıyorum. Bu bir sorun olacaktır. Korumalarımız olması konusunda ısrar edeceklerdir ve etrafımızdaki pek çok insana güvenmiyorlar."

"Adamlarımızdan biri oradaysa bu bir bekârlığa veda gecesi değildir."

"Evet, belki Savio ve arkadaşı Diego bizi koruyabilir."

"Bu işe yarayabilir. Ben Fabiano'yu ikna etmeye çalışacağım, sen de Nino ve Remo üzerinde sihrini konuşturacaksın. Serafina önceden bilmemeli!"

İçimi çektim. Hem Remo'yu hem de Nino'yu ikna etmek kolay olmayacaktı.

Leona ve ben, Leona biraz daha kitap okuyabilsin diye ve ben yeni bir piyano parçası üzerinde çalışmak istediğim için nihayet ayrılana kadar izlediğimiz son diziler hakkında konuştuk. Banyoya gittim çünkü hafif bir baş ağrım vardı. Hap almak için çekmeceyi açtığımda hamilelik testi zulamı görünce donup kaldım. Baş ağrım için hemen bir şeyler aldım. Bir gelinimiz

vardı.

ve organize etmem gereken bir düğün varken, dertlerime kafayı takacak zamanım yoktu. Nino haklıydı, rahatlamam gerekiyordu.

Bir hap aldıktan sonra piyanomun başına geçtim ve her zamanki gibi kendimi müziğe kaptırarak çalmaya başladım.

Kapı çalındı, yerimden sıçradım ve melodi kısık bir iniltiyle sona erdi. Adamo elinde sigarasıyla Fransız penceresinin önünde duruyordu. Gülümsedim ve içeri girmesini işaret ettim. Sigarasından son bir nefes çekip yere attıktan sonra kapıyı kaydırarak açtı ve içeri girdi.

"Daha sonra koçanı almayı unutma yoksa Nino kışına tekme basar," dedim gülümseyerek.

Adamo başını salladı, gülümsemedi, hiçbir şey yapmadı. Piyanoya doğru yürüyüp yanımdaki banka otururken gözlerinin altından gölgeler yayılıyordu. Bir şey söylemeyince tekrar çalmaya başladım, içimden taşmak isteyen soru selini bastırmaya çalışıyordum. Yakalanmasının üzerinden aylar geçmiş, vücudu iyileşmiş ve yaraları iyileşmişti. Ama daha da içine kapanmıştı.

Melodi bittikten sonra, ben daha fazla dayanamayana kadar sessizlik üzerimize çöktü. "Çok sık gidiyorsun."

"C.J. ile birlikteyim."

Dudağımı ısırdım. "Şeker Tuzağı'nda mı?" "Orada ve onun dairesinde."

Adamo on beş yaşındaydı. C.J. ise en az yirmi sekiz. "Birlikte misiniz?" Adamo yine kendini kapatmasın diye sesimden yargıyı uzak tutmaya çalışarak sordum.

Gözleri benimkilere dikildi ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Daha önceki dürüst ve nazik gülümsemesini hâlâ hatırlıyordum. "Biz çıkarları olan arkadaşlarız."

Gözlerimi kırptım, sonra ne diyeceğimi bilemeyerek başımı salladım. Korumacı tarafım onun bundan ne kazandığını merak etmeme neden oldu. C.J. iyi birine benziyordu ama neden sebepsiz yere genç bir çocukla takılsın ki?

Serafina, Greta ve Nevio ile içeri girdi, sonra beni Adamo ile görünce durakladı. Adamo ayağa kalktı. "Merhaba, zaten gitmem gerekiyor." Başka bir şey söylemeden, sigara izmaritini yanına almadan dışarı çıktı.

Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve onu alıp piyanomun yanında karaladığım kâğıtlar için ayrılmış olan çöp kutusuna attım.

"Olanlar yüzünden hâlâ acı çekiyor mu?" Serafina sordu.

Başımı salladım. Adamo'nun Serafina'nın varlığından sık sık kaçındığını fark etmiştim. Onun yanındayken. Adamo iyi biriydi ama çoğu zaman ortalıkta görünmemeye özen gösterirdi. "Nevio'yu almamı ister misin?"

Serafina onu bana uzattı ve ben de onun sırttan yüzüne gülümsedim. "Gelinlik alışverişine gittiğimde benimle gelmek ister misin diye soracaktım?" Hâlâ arkadaş olup olmadığımızdan emin değildi. Belki de kendimi mecbur hissettiğim için iyi davrandığımı düşünüyordu ve başlangıçta bu doğru olsa da Serafina'yı gerçekten sevmiştim, sadece harika bir anne olduğu için değil, aynı zamanda iyi ve sert olduğu ve Remo'yu sevdiği için.

"Evet, tabii ki," dedim. "Leona da gelse sorun olur mu?"

"Orada olmasını çok isterim. İsteyip istemeyeceğinden emin değildim çünkü onu o kadar iyi tanımıyorum."

"Henüz değil, ama hepimiz aileyiz, bu yüzden er ya da geç olacak. Ve senin için bir elbise bakmak için sabırsızlanıyorum. Bunu senin için planladığım için çok heyecanlıyım."

Serafina güldü. "Son düğünümün planlanması iki yıl sürdü ve hiç gerçekleşmedi, bu sefer ise sadece aylarımız var."

"Yeterince büyük bir olay olmayacağından mı endişeleniyorsun?"

Serafina başını salladı ve kıpırdanmaya başlayan Greta'yı hafifçe salladı. "Hayır, Remo ve ben büyük bir şey istemiyoruz. Sadece bir aile düğünü, gösterişli bir şey değil."

"Bu mükemmel. Hiç tanımadığın yüzlerce misafirin olmasının ne faydası var?"

Serafina'nın yüzü aydınlandı. "Değil mi?"

Gelin partisi için ne yapmak istediğini sormaktan kendimi zor alıkoydum. İçimdeki dürtüyü bastırdım. Bu bir sürpriz olmalıydı.

Nino, Fabiano ve Remo sonunda dansa gitmemizi kabul ettiler - tabii ki belirli koşullar altında. Üçü evde kalıp ikizlere bakacak, biz ise Savio, Adamo ve Diego'yu yanımıza alacaktık. Ve tabii ki herhangi birinin müdahale etmesi gerekirse diye Savio aracılığıyla iletişimde kalacaktık ki böyle bir şey olmayacaktı. Nisan ayına girmiştik ve düğüne sadece bir ay kalmıştı, yani bekârlığa veda partimizi yapmanın tam zamanıydı.

Erkekler Falcone malikanesindeyken Serafina, Leona ve ben Leona'nın makyaj odasında birlikte hazırlandık. O gün için, giydiğimde sinirden kanımın daha hızlı akmasına neden olan dar bir mini elbise ve ona uygun kırmızı topuklu ayakkabılar almıştım.

Leona başını salladı. "Erkekler seninle dans etmek için kendilerini parçalayacaklar."

Gözlerim seksi pantolon, dar bir gömlek ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş Leona ile ısıltılı mini bir elbise giymiş Serafina'nın üzerinde gezindi.

"Sanırım seçim yapmakta zorlanacaklar."

Kıkırdadık ve kadehlerimizi tokuşturduk. Hazırlanırken bir şişe köpüklü şarabı bitirmiştik ve şimdiden güzel bir vızıltı hissediyorduk.

Serafina kalan şarabı da içti ve kadehi duyulabilir bir çınlamayla yere bıraktı. "Hadi gidip adamlarımıza bizi neden takdir etmeleri gerektiğini gösterelim."

Leona sırtıttı ve ben de kıkırdayarak başımı salladım.

"Sonuçta dışarı çıkmamıza izin verilmediğine karar verecekler," dedi Leona. "Fabiano çok kıskançtır. Bundan hiç hoşlanmayacak."

"Bunu atlatacaktır," dedi Serafina.

"Remo kıskanıyor mu?" Merakla sordum.

Serafina omuz silkti. "Bana dokunan herkesi öldüreceğini söyledi, o yüzden sanırım öyle."

Leona gözlerini devirdi. "Mafya adamları çok sahiplenici."

"Öyleler," diye kabul ettim. Nino hiçbir zaman gerçekten kıskançlık göstermemişti, ama bunun için bir nedeni de olmamıştı.

Adamlarımızı Savio ve Adamo ile birlikte oyun odasında içki içerken bulduk.

Savio bizi fark ettiğinde bardağını yere bırakarak "Kahretsin," diye bağırdı. Bu durum için çoktan giyinmişti. Biçimli lacivert pantolon ve kaslı vücudunu gösteren daha da dar beyaz bir elbise gömleği. Hayranlarını savuşturmakta bizden daha çok zorlanacaktı. "Boku yedik Adamo. Bu işi ancak kaybedebiliriz."

Diğer adamlar döndü ve tepkileri şaşkınlık ve onaylamayan kaş çatmanın bir karışımıydı; Adamo ve Savio ilkin, Remo, Nino ve Fabiano ikincisini yaptı.

"O giydiğin şey de ne öyle?" Savio bana sordu. "Bu bir elbise," dedim kızarak.

"Elbiselerin neye benzediğini biliyorum ve bu o değil. Bu, bir atlet ve bir bandananın aşk çocuğu" dedi Savio.

Onu görmezden gelerek Nino'ya umutlu bir gülümseme verdim, o da yanıma gelip belime dokunduktan sonra kulağıma fısıldadı. "Çok sarhoş olma. Bu gece o elbiseyi yukarı itmek ve yüzümü bacaklarının arasına gömmek istiyorum. Daha sonra dans ederken dilimin amında olduğunu düşünmeni istiyorum - seni yaladığımda ne kadar sert boşaldığını hayal etmeni istiyorum ve eğer aklın yeterince başında kalırsa bu gece yine boşalacaksın."

Yanaklarım kızardı ve utanç verici bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. Nino geri çekildi, bir salatalık kadar soğukkanlı görünüyordu.

Savio kısık bir ısıklık çaldı. "Yüzünüz elbisenizin rengine çok yakışmış."

Onu çantamın askısıyla boğmayı düşündüm.

"Erkeklerin üzerlerine salya akıtmasını nasıl engelleyeceğiz? Bu çok zor bir iş olacak."

"Eğer biri Kiara'ya dokunursa, beni arayacaksın, Savio."

"Nino," dedim küçük bir kıkırdamayla. "Kimseyi öldürerek Serafina'nın bekârlığa veda partisini mahvetmeyeceksin."

Nino, söylediğim hiçbir şeyin fikrini değiştirmeyeceğini anlatan o soğukkanlı sakinliğiyle bana baktı. "Onları sadece bugün yakalayacağım. Onları yarın öldüreğim."

Serafina gözlerini devirerek, "Kulağa mantıklı geliyor," dedi.

Leona, Fabiano'yu içinde bulunduğu aşırı korumacı moddan çıkarmakla meşguldü. Sadece Remo şaşırtıcı derecede sakin görünüyordu. Bana çarpık bir sırıtma yaptı ve Serafina'yı şiddetle öptü. Öpücükten sonra Serafina'nın ona attığı bakış, zaten kıpkırmızı olmasaydım yüzümün daha da kızarmasına neden olurdu.

"Onlara göz kulak olun, anladınız mı?" Remo, öpücükten uzaklaştıktan sonra kardeşlerine söyledi.

Savio iç çekti. "Dur tahmin edeyim, eğer yapmazsam beni Kansas'a göndereceksin, değil mi?"

"Eğer şanslıysan," dedi Remo.

Nino hafifçe popomu okşadı. "Sana söylediklerimi unutma."

Savio arabasını yan sokağa park ederken, "Cosmos şu anda Vegas'taki en iyi kulüp," dedi.

Leona, Serafina ve ben cipin arka koltuğuna otururken, Adamo ve Savio ön tarafı oluşturdu. "Hiç kulübe gittin mi Adamo?" Merakla sordum.

Adamo arkasına baktı. "Elbette. Birkaç kez."

Savio başıyla ön tarafı işaret etti. "İşte Mick ve Diego."

Hepimiz arabadan indik ve bekleyen adamlara doğru yöneldik. Savio gibi onlar da formda pantolonlar ve kaslı vücutlarını öne çıkaran tişörtler giymişlerdi. Diego ve Mick bizi görünce bir an için soğukkanlılıklarını kaybettiler.

Savio, "Siklerinizi tutmanız için size bir saniye daha veriyorum yoksa kışınıza tekme yi basarım," diye seslendi.

Diego ve Mick gözlerini ayırdılar. Diego ikisinden daha iriydi, geniş omuzlu, güreşçiye benziyordu, Mick ise koşucuya benziyordu, uzun boylu, daha kaslı. Savio bize doğru başını sallamadan önce her iki elini de kısaca çırpı. "Leona, Fabiano'nun kızı, Serafina Remo'nun karısı ve Kiara, Nino'nun karısı. Daha fazlasını söylememe gerek yok sanırım?"

Diego bize kibarca gülümsedi. Bakışları yüzümüzden aşağıya kaymamakta zorlanıyordu. Adamo yanımıza geldi. "Hey."

Ellerini sıktı, sonra kendi ellerini siyah kot pantolonunun ceplerine soktu ve çevremizi kontrol etti. Sokağın sonunda, içeri girmek için bekleyen kuyruğun bir kısmını gördük.

"Peki bunu nasıl yapacağız?" Diego kollarını sıvayarak sordu.

"Teke tek mi?" Mick de aynısını yaparak önerdi.

Savio düşünceli düşünceli gözlerini kıstı. Kolları çoktan kıvrılmıştı. Leona bana sorgulayan bir bakış gönderdi.

"Kollar yukarı, Adamo," dedi Savio.

Adamo alay etti ama söyleneni yaptı. Diego ve Mick'in bakışları Adamo'nun ön kolundaki yanık dövme ye kaydı ve Adamo'nun yüzü karardı.

Savio dövmesini göstererek, "Birçok insan bunun bizden uzak durmaları gerektiği anlamına geldiğini biliyor," dedi.

"Korkutma taktikleri," dedi Serafina gülerek.

"Onlara ihtiyacımız olacak," diye mırıldandı Savio. "Siz kızlar muhtemelen kendi başınıza dans etmek istersiniz?"

Omuz silktim, üzerinde fazla düşünmemiştim.

Serafina, "Birlikte eğlenmek istiyoruz ve seni bütün gece kalçalarımıza bağlamak istemiyoruz," dedi.

"Pekâlâ," dedi Savio. "Size yakın dans edeceğiz, ama erkekler çok alıngan olursa her biriniz bizimle dans etmek zorunda kalacaksınız, böylece pislikler sizi kız arkadaşımız sanacak."

"Siz bizden daha gençsiniz," dedi Leona.

Savio ona ukala bir sırıtış fırlattı. "Zar zor ve öyle de görünmüyoruz." Haklıydı. Ergen değil, yetişkin adamlar gibi görünüyorlardı, gördükleri ve yaptıklarıyla sertleşmişlerdi ve genellikle yaşlı erkeklere özgü bir özgüvenleri vardı.

Savio arkadaşlarına bir işaret verdi. "Hadi gidelim."

Birlikte sokağın sonuna doğru ilerledik ve kuyruğu geçerek iki fedaiye, uzun boylu dövmele adamlara doğru yöneldik. Savio onlara başıyla bir işaret yaptı ve geçmemize izin verdiler.

"Bu kulüp Camorra'ya mı ait?" Diego'ya sordum çünkü bana en yakın oydu.

Yüzünden önce şaşkınlık, sonra gurur geçti. "Vegas'taki her kulüp bunu yapar. Falcon'lar iktidarı ele geçirdiklerinde Rusları ve MC'leri kovdular."

Savio kısa bir süre döndü ve sırıttı. Diego bakışa karşılık verdi.

Kulübün içinde bizi bedenimi döven sert bir ritim karşıladı. Her şey pembemsi bir ışıkla parlıyordu ve tavan sanki ışığı geri fırlatan binlerce kristalden yapılmış gibi görünüyordu. Kulüp, müziğin esiri olmuş, sarsılan bedenlerle doluydu. Her şeyi içime çektim, herkesin kendini basa kaptırmış gibi görünmesini, bazılarının gözlerinin kapalı olmasını. İnsanlar müziğin bana ne yaptığını nadiren anlardı ama o anda, bu kulüpte herkes melodinin kölesiydi.

İçimde heyecan kabardı ve hızlı ritmin büyüüne kapılarak nabzım hızlandı. Serafina bana sırıttı ve Leona da kendinden geçmiş görünüyordu. Bara doğru yöneldik ve her birimiz için birer Cosmopolitan sipariş ettik.

Serafina gürültünün üzerine "Bu harika," diye bağırdı.

Başımı salladım, içkimi yudumlarken her şeyi anlıyordum. Savio, Adamo, Diego ve Mick barın diğer ucundaydı, bir erkek gecesindeymiş gibi davranıyorlardı ve belki yabancılara inandırıcı geliyordu ama yüzlerindeki konsantrasyon ve dikkati gördüm.

Onlardan uzaklaştım, bir yudum daha aldım ve müzik eşliğinde zıplamaya başladım. Kısa süre sonra üçümüz de dans etme isteğiyle dolup taşıyorduk, bu yüzden daha hızlı içtik.

"İşte geliyorlar," diye bağırdı Leona.

Bakışlarını takip ettim ve üç kişilik bir grubun bize doğru geldiğini gördüm. Güzel giyinmişlerdi, gülümsüyorlardı. Onları hayal kırıklığına uğratmak için güzel bir yol bulmaya çalışıyordum. Serafina daha hızlıydı. Onlara başını salladı ve bir parmağını kaldırdı, bana geçmişte bilindiğini söylediği buz prensesi gibi görünüyordu.

Adamlar durdular, Leona ve benim Serafina'nın fikrini paylaşp paylaşmadığımızdan emin değillerdi. Ben de başımı salladım ve sonunda dönüp gittiler.

Serafina'ya minnettar bir gülümseme verdim. "Onları uzak tutmanın bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim."

Serafina başını salladı. "Biraz daha içki içtikten sonra geri dönecekler."

Dans pistine doğru ilerledik ve birbirimize sırtarak yakın dans etmeye başladık. Kollarımı kaldırdım, döndüm ve müziğin hareketlerimi yönlendirmesine izin verdim. Etraftaki erkeklerin bakışlarını görmezden gelmeye çalışmak kısa sürede zorlaştı ve birkaçının bize daha da yakın dans ettiğini fark ettim, bu yüzden Leona, Serafina ve ben daha da sıkı bir daire oluşturmak zorunda kaldık. Çok geçmeden arkamdaki iki adamın varlığı, benimle dans etmeye çalışmaları bunaltıcı bir hal aldı. Onlara başımı salladım ama sanki sadece daha fazla çabalamaları gerektiğini düşünüyorlarmış gibi gülümsediler. Serafina arkasındaki bir adama ters ters baktı ve bir şeyler bağırdı - yüzündeki ifadeye bakılırsa hoş bir şey değildi.

Leona, çok yaklaşan bir adamın göğsünü itti.

Arkamdaki adamlardan biri daha da yakın dans etti ve kalçama uzandı. Elini ittim, nabzım hızlanmıştı. "Hayır. Git."

Azarlamama kaşlarını çattı. Gözlerinin parıltısından sarhoş olduğu anlaşılıyordu. Bir adım daha yaklaştı ve bedenlerimizi dansa kaldırmaya çalıştı. Uzun boylu biri onu omuzlayarak yolundan çekti ve bir an için onun Savio olduğunu düşündüm. Sonra bukleleri gördüm. Adamo, Savio ve Diego'nun Leona ve Serafina'nın hayranlarıyla yaptığı gibi adamlarla karşı karşıya geldi. Mick birkaç adım geride durmuş, gözünü halktan ayırmıyordu.

Adamo bir şeyler bağırdı ve adam geri çekildi. Bundan sonra Diego Leona ve Savio Serafina ile dans ederken Adamo bana yakın dans etti. Müzikle kolayca hareket eden Adamo'ya gülümsedim ve o da bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Serafina ve Savio'nun kendi özel dans savaşıları vardı ve bundan oldukça keyif alıyor gibiydiler ve Diego ona yakın dans ederken gergin görünse de Leona da sırtıyordu.

Sonunda mesanem rahatlamak istedi. Adamo'ya doğru eğildim. "Tuvalete gitmem gerek."

"Ben de sizinle geleceğim," diye bağırdı. Savio'ya işaret ettik, o da başıyla onayladı. Adamo elimi tuttu ve tuvaletlerin bulunduğu arka tarafa varana kadar kalabalığın arasından ilerledik. Müzik hala bedenimde yankılanan uzak bir zonklamaydı ve beni geri dönmeye çağırıyordu.

kendimi tekrar kaybettim. Tabii ki kızların odasının önünde bir kalabalık vardı, bu da en az on dakika beklemek anlamına geliyordu. Keşke daha erken gitseydim çünkü o kadar bekleyebileceğimden emin değildim.

Adamo başını salladı. "Bu çok saçma." Beni erkekler tuvaletine doğru çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"Zaman kazanıyorum." Kapıyı iterek açtı ve içeri girdik. "Ben sana tekrar açmanı söyleyene kadar gözlerini kapatsan iyi olur."

Gözlerimi sıkarak kapattım, sadece kısa bir süreliğine pisuarların önündeki erkeklerin sırtlarına bir bakış attım. Isırıcı kokuyu görmezden gelmeye çalışarak Adamo'nun beni yönlendirmesine izin verdim, ta ki omuzlarıma yumuşak bir dokunuşla beni durdurana kadar. "Her yer temiz."

Gözlerimi açtığımda kendimi açık bir tuvalet kabininin önünde buldum. İçeri girip kapıyı kapattım ve seçeneklerimi değerlendirdim. Tuvaletin herhangi bir yerine dokunmak söz konusu değildi, bu yüzden kişisel kuş yuvamı inşa etmek için tuvalet kağıdını yırtmaya başladım. Gevezelik eden ve övünen erkek sesleriyle çevrili bir ortamda işemek garipti ve onların bedensel sesleri bile şimdiye kadar duyduğum tüm kız seslerinden daha yüksekti. İşim bittiğinde tereddüt ettim. "Adamo?"

Cevap yok. İç çekerek kapıyı açtım, gerçekten görmek istemediğim bir şey görmemeye çalışıyordum. Adamo ortalıkta görünmüyordu. Kabinden çıkarken birkaç erkek bana doğru baktı. Aynı şey kızlar tuvaletinde olsa herkes çılgılık atmaya başlardı ama bu adamlar pisuvarlara işerken benim orada olmamı umursamıyor gibiydiler. Gözlerimi önümde tutarak hızla lavaboya gittim ve Adamo'nun hangi cehenneme gittiğini merak ederek ellerimi yıkadım.

Çıkışa yöneldim ve loş koridora çıktım. Kızın kuyruğu neredeyse hiç hareket etmemişti. Koridorun ilerisinde tanıdık bir kahverengi saç gördüm. Adamo iki adamla konuştu, adamlardan biri ona küçük, şeffaf bir çanta uzattı ve Adamo da onlara bir şey verdi. Ne olması gerektiğini anlayınca kalbim sıkıştı.

Adamo bana doğru bir bakış attı ve hemen özür dileyip aceleyle yanıma geldi, cebine bir şey sokuşturdu.

"Kiara, kızların banyoda daha uzun süre kalması gerektiğini sanıyordum."

"Erkekler tuvaleti insanda oyalanma isteği uyandırmıyor."

Adamo başını salladı, yakalanmış gibi görünüyordu. Bir elini asi saçlarının arasında gezdirdi. "Dinle, lütfen kimseye söyleme. Bağımlı falan değilim, sadece yardımcı oluyor."

Olanları unutuyorum. Ot olmasaydı geceleri hiç uyuyamazdım."

"Sadece ot mu?" diye sordum. Yeterince kötüydü ama tüketebileceği çok daha kötü seçenekler vardı.

"Sadece ot," dedi. "Görmeni istemedim, seni Nino'dan sır saklamak zorunda kalacağın bir duruma sokmak istemedim. Kardeşlerime söylemeyeceksin, değil mi?"

Gözleri bana yalvardı ve sık sık sergilediği perili bakışları hatırlayarak başımı salladım. "Yapmayacağım ama tamamen durmaya çalışacağına söz ver. Bunun yerine olanlar hakkında konuş, belki bu yardımcı olur."

Adamo başını salladı ama bunu yapmayacağı belliydi. "Savio şüphelenmeden geri dönelim."

Dans pistine geri döndük ve Adamo bana meydan okuyan bir gülümsemeyle hemen dans etmeye başladı. Endişelerimi bir kenara iterek gülümsemesine karşılık verdim ve onunla dans ettim. Leona, Diego'nun söylediği bir şeye güldü ve Serafina elinde bir şişe şampanya tutuyordu. Kocaman bir yudum aldıktan sonra bana uzattı. Şampanyayı kaptığım gibi geri uzattım ve içimi gıcıklayan sıvının endişemi alıp götürmesine izin verdim.

Malikaneye döndüğümüzde kesinlikle aklım başımda değildi. Hâlâ kendi başına yürüeyebilen tek kişi Leona'ydı, alkol söz konusu olduğunda daha ölçülü davranıyordu-

Doğum günü partisi hariç. Adamo beni homurdanarak arabadan çıkardı ve Savio Serafina'yı tutarken beni binaya taşıdı.

Oyun odasına girdiğimizde, "Biraz yardım eder misiniz?" diye seslendi.

"Onlara göz kulak olman ve tamamen boka batmalarına izin vermemen gerekmiyor muydu?" Remo söyledi.

Nino ortaya çıkıp kaşlarını çatarak beni Adamo'nun elinden aldığı anda kıkırdadım.

"Şampanya şişesini elinden almaya çalıştığınızda karınız öfkeden kuduruyor. Gözlerimi oymasını ya da taşaklarımı tekmelemesini istemedim," dedi Savio.

"Greta ve Nevio nerede?" Serafina mırıldandı.

Sırıtarak Nino'ya baktım.

"Yukarıda, uyuyor, tıpkı birazdan senin de uyuyacağın gibi," dedi Remo. "Uyumak istemiyorum," dedi Serafina.

Savio inledi ve Adamo başını sallayarak gitti.

Tekrar kıkırdadım.

"Seks sırasında üzerime kusulmasından hoşlanmıyorum Angel," dedi Remo.

Nino gözlerini devirdi ve uzaklaşmaya başladı. Son duyduğum şey Serafina'nın köpek stili hakkında bir şeyler mırıldandığı oldu.

Nino beni odamıza taşıdı ve ben ona baştan çıkarıcı bir gülümseme vermeye çalıştım. Kaşları birbirine çatıldı. "Sana aklı başında kalmanı söylemiştim. Ama yapmadın. Sonuçlarına katlanmak zorundasın."

"Nino," diye mırıldandım öfkeyle.

Başını salladı ve önce beni, sonra da kendisini soydu. Yatakta bana katıldığında bacaklarımı kalçalarına dolamaya çalıştım ama beni nazıkçe çevirdi, böylece sırtım göğsüne bastırıldı. "

Bazen senin kontrolünden nefret ediyorum..."

Kıkırdadı ve boynumu öptü. "Senin için olduğu kadar benim için de zor ama bir dahaki sefere uslu durduğundan emin olmalıyız."

BÖLÜM 17

NINO

Bizim çevremizde **küçük bir düğün yapmak** sosyal bir *gaftı*, özellikle de bir Capo evlendiyse, ama Remo ve Serafina'nın bunu aile içinde tutmayı seçmelerine sevindim. Hazırlıkları, özellikle de güvenlik önlemlerini daha az karmaşık hale getirmişti. Elbette Remo, Serafina'nın ikizini davet etmeyi seçmeseydi daha da az zahmetli olurdu.

Remo benim kanadımdaki misafir odalarından birinde giyinirken sessizce, "Ona güvenmiyorum," dedim. Törenden önce Serafina'yı görmemesi gerekiyordu. Kiara ve Serafina bu konuda çok kararlıydılar. Kiara dekorasyon, yemek pişirme, şarkı seçimi ve diğer her şeyin organizasyonunu üstlenerek kesinlikle aşırıya kaçıyordu.

Remo siyah gömleğinin son düğmesini de kapattı. "Ben de öyle ama Samuel kız kardeşi için her şeyi yapar. Nevio ve Greta'nın henüz küçük olmalarına rağmen ne kadar yakın olduklarını görüyorum. Serafina ve Samuel hayatları boyunca bir bağ kurdular. Ona zarar verebilecek hiçbir şey yapmaz."

"Sanırım siz de istemezsiniz, bu da her şeye rağmen bunun bir risk olduğunu gösteriyor."

Remo çarpık bir şekilde gülümsedi. "Haklısın. Serafina'ya saldırmadığı sürece Samuel'e elimi sürmeyeceğim, ki sürmeyecek. Ama Samuel'i herhangi birimiz için bir tehdit olarak görseydin seni hiçbir şeyin tutmayacağını biliyorum."

Gergin bir şekilde başımı salladım. Düşmanın sadece şehrimize değil, evimize de girmesine izin vermek içime sinen bir şey değildi ve Samuel sırası gelmeden hareket ederse bunun bedelini ödeyecekti. Remo'nun vetosu olmasaydı, onu son yakaladığımızda öldürebilirdim.

Bahçeye doğru baktım, Kiara beyaz çiçeklerden bir yay oluşturmuştu ve şimdi evden aşağıya doğru bir yol boyunca yapraklar serpiyordu. Son birkaç haftadır neredeyse hiç dinlenmemişti, sürekli ikizlerle, düğünle, ailenin her bir üyesiyle ilgileniyordu ve bunu yapmaktan zevk alsa da tek nedeni bu değildi. Uzun zamandır onu hamile bırakmaya çalışıyorduk ama başarılı olamamıştık. Ben düşünmüştüm.

Doktora gitme konusuna köprü kurduk ve şenlikler bitene ve biraz huzur bulana kadar beklemeyi tercih ettik.

Adamo sigara içmek için dışarıda ona katıldı. İçimi çektim ve içinde Serafina'nın yüzüğü olan küçük paketi cebine koyan Remo'ya döndüm.

"Adamo'nun bunu nasıl karşılayacağı konusunda hâlâ endişeliyim. Samuel onun işkencecileri arasındaydı."

Remo'nun gözlerinde tanıdık bir nefret yanıyordu. "Öyleydi. O pisliği asla affetmeyeceğim ama Serafina için yaşamasına, burada olmasına izin vereceğim."

Telefonum bipledi. Fabiano'dan bir mesajdı. "Geldiler." "O zaman aşağı in ve ona bir göz daha at."

Başımı sallayarak dışarı çıktım. Arkın yanına vardığımda Fabiano ve Samuel, Scuderini'nin arazisinden bahçemize doğru geçiyorlardı. Samuel'in tavrı değişti, beni fark ettiğinde daha tetikte olmaya başladı. Ne yazık ki silahına uzanmadı. Kiara gözden kaybolmuştu ve yakında geri dönecekti. Samuel'in karıma yakın olması fikri bana pek iyi gelmedi.

Fabiano başını salladı, sonra Samuel'e bir şeyler söyledi, Samuel başını salladı ve gözlerini benden ayırmadan durduğu arkın epey uzağındaki bir noktayı işaret etti. O ve Fabiano, akraba olmasalar da uzaktan akraba gibi görünüyorlardı. İkisi de ünlü oldukları Outfit'in sarışınlarıydı.

Gözlerimiz buluştu ve yüzünde benim hissettiğim hevesin aynısını gördüm, bu işi bugün, ilk ve son kez bitirme arzusu, ama Remo için kendimi tutacaktım. Çevresel görüşümde, Kiara'nın kalçalarında ikizleriyle bana doğru geldiğini fark ettim. Kırmızı yazlık elbisesi içinde, omuzlarından aşağı dökülen siyah saçları ve kucağındaki bebekleriyle çok güzel görünüyordu. Yüzü mutlulukla parlıyordu, geçmişin boşluğunun göğsümü doldurduğu günlerde bile içimde her zaman bir şeyleri harekete geçiren bir görüntüydü bu.

Savio onun birkaç adım arkasındaydı, gömleğini pantolonunun içine sokuyor ve Samuel'e doğru bakıyordu. Kiara'yı yarı yolda karşıladım ve her zamanki gibi yürümek isteyerek kıvranan Nevio'yu elinden aldım. Kiara gülümsedi ve gözleri Samuel'e doğru kaydı. "Sence yeğenlerini görmek ister mi?"

"Serafina ve Remo olmadan çocukların yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğiz," dedim.

Kiara başını salladı. "Sanırım en iyisi bu."

Nevio onu yere bırakmadığımda öfkeli bir çığlık attı.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Eğer sakinleşirsen, seni yere bırakırım."

Nevio'nun gözleri öfkeyle parladı ve feryat etmeye başladı. Öfke nöbetini görmezden gelerek Kiara ve ben arkın yanına gittik.

"Bebek yüzlünün sessizliğini tercih ederim," diye mırıldandı Savio, sonra yanımızda durduğunda Nevio'nun karnını hafifçe dürttü. "Ağlamayı kesmeye ne dersin, PIA?"

"Remo bunu duymadığı için şanslısın," dedi Kiara onaylamayarak. Savio bir süredir Nevio'ya baş belası diyordu. Nevio kesinlikle daha yorucu bir çocuktü.

Samuel'in bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum ve ona döndüm. Nevio'dan Greta'ya baktı ama yüz ifadesi hiç değişmedi. Bu Cavallaro geniydi.

Savio yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Gerçekten suratını dağıtmak istedim. Onun ve ailesinin Adamo ve Remo'ya yaptıklarından sonra burada, lanet bahçemizde, lanet şehrimizde durduğuna inanamıyorum."

Remo, Samuel'i kendi işkencesi için affedebilirdi - bunu adil bir oyun olarak görüyordu, ama Adamo'yu değil. Bu, Cavallaro'nun bir gün bedelini ödeyeceği bir hataydı. Kiara, Greta'nın buklelerine beyaz bir çiçek koymaya çalışırken, "Belki de bu barışa doğru atılmış bir ilk adımdır," dedi. Greta

merakla her şeyi takip etti.

Gözler.

Savio alay etti, gözleri nefretle parlıyordu. "Camorra ve Outfit arasında asla barış olmayacak."

Kiara bana baktı ve bakışlarındaki umutlu ifade hoşuma gitmese de karıma yalan söylemekten daha da az hoşlanıyordum.

"O haklı." Famiglia ile barışı korumak yeterince zordu. Luca, Cavallaro'ya yaklaştığımız anda ateşkesi iptal edecekti.

Greta el yordamıyla çiçeği buldu, küçük parmaklarıyla yakaladı ve ağzına tıktı.

"Dikkatli ol," diye tısladı Savio.

"Yenilebilirler, merak etme," dedi Kiara ve gülmeye başladı. Çiçeğin bir kısmı Greta'nın dudaklarının arasından dışarı fırladı. Gözleri Kiara'dan Savio'ya, oradan da bana ve Nevio'ya kaydı.

Kiara'nın gözleri Leona'nın kendisine el salladığı malikâneye geri döndü. "Sanırım benim varlığım gerekli. Onu götürebilir misin?"

Savio'nun kaşları havaya kalktı. "Onu hiç kucağıma almadım. Ağlayacak."

"Bir dene bakalım," dedim. Greta son birkaç haftadır Savio'yu daha büyük bir ilgiyle izliyordu, onun yumuşak başlı doğasına daha fazla tahammül etmeye istekliydi

benim daha çekingen yaklaşımından.

Savio eğildi, böylece hâlâ ağzına iki taç yaprağı yapışmış olan Greta ile göz hizasına geldi. "Pekâlâ bebek yüzlü, seni götüreceğim, biliyorsun. Ağlamak yok." Kiara onu uzattı ve Savio dikkatlice alıp göğsüne yasladı. Greta'nın gözleri büyümüştü ama hâlâ sessizdi.

Savio, "Yüzündeki ifadeden hoşlandığımdan emin değilim," diye mırıldandı. Eğilip bir çiçek daha aldı ve Greta'nın yüzünün önünde tuttu. "Al, bir atıştırma daha ye."

Kiara gülerek Leona'ya doğru koştu. Greta o çiçeği de yedikten sonra Savio'ya bakarak parmaklarını ağzından çekti ve Savio'nun çenesine dokundu.

Savio içini çekti, ağzı küçümsemeyle kıvrıldı. "Yüzümde bebek tükürüğü, günümün en önemli olayı."

"Kirli sakalında da bir taç yaprağı var," dedim.

Savio bana uzun uzun acı çeken bir bakış attı. "Sokaktaki itibarımı kazanmak için çok çalıştım. Bu her şeyi mahvedebilir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Eğer o boğa dövmesi itibarını zedelediyse, hiçbir şey zedeleyemez."

Sırıttı. "Kadınların bundan hoşlandığını bir türlü kabullenemiyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, daha az umursayamazdım." Nevio bir çığlık daha attı ve yere inmeye kararlı bir şekilde elimden kurtulmaya çalıştı.

Savio, "Yakında onun için bir tasmaya ihtiyacımız olacak," dedi.

"Remo etraftayken Nevio'ya tasma taktığını görmek istiyorum."

"Bu çocuğun adı bela." Savio parmaklarını emen Greta'ya baktı. "Haksız mıyım, bebek yüzlü?"

Dişsiz bir şekilde sırttı, bir taç yaprağı diline yapışmıştı. Onu çıkarmaya çalıştı ve ağzından salyalar akmaya başladı. Savio hemen yaprağı kaptı. Greta onun elini tuttu ve parmağını çiğnemeye başladı. Bana bir bakış attı.

"Müstehcen yorum yok," diye uyardım.

Savio alay etti. "Bebek suratlının yanında böyle bir şaka yapacak kadar ahlaksız değilim, inan bana."

"Göreceğiz. Nevio ve o hep bebek kalmayacaklar. Bir gün ergen olacaklar."

Savio başını salladı. "Bebek yüzlü, benim gibi adamlardan uzak duracağına söz ver."

"Aklı başında herhangi bir erkeğin Remo'nun kızına yaklaşmaya cesaret edebileceğinden şüpheliyim."

Remo yanımızda dururken, "Ve eğer herhangi bir pislik yaparsa, onun horozunu parçalara ayırıp ona yedireceğim," diye homurdandı. Savio'nun kolundaki Greta'yı ve kara sakalına yapışmış taç yaprağını görünce kaşlarından biri kalktı. "Görüyorum ki cazibeni kızımın üzerinde kullanmışsın."

Savio sırtıttı. "Ben bir kadın erkeğiyim."

Greta ellerini Remo'ya doğru uzattı, o da gülümseyerek onu Savio'nun elinden aldı. Onu alnından öptü, sonra bizi izleyen Samuel'e doğru baktı. Remo'nun ifadesi sertleşti, gözleri küçümsemeyle doldu.

Savio, Serafina'nın kardeşine başını sallayarak, "Boğazını kesmeyecek kadar kendini tutabilmene şaşırdım," dedi.

Nevio daha da sinirlenerek tekrar kıvrıldı. Tekmelemeye başladı, günün ikinci çılgılık krizine hazırlanıyordu. "Bu kadar yeter."

Remo'nun gözleri bize kaydı. "Nevio, Nino'nun ne dediğini duydun.

Yeter artık." Nevio kıvrınmayı bıraktı.

"Güzel," dedim. "Artık uslu durduğuna göre etrafta koşabilirsin." Onu yere bıraktım. Yüzünde bir sırıtma belirdi ve sonra küçük bir sarhoş gibi yalpalayarak Samuel'e doğru koşmaya başladı.

"Siktir," diye homurdandı Remo.

"Ben onu yakalarım." Nevio'nun peşinden koştum ve amcasına ulaşmadan onu yakaladım. Samuel zaten ona bakmıyordu. Kısılmış gözleri Remo'daydı ve ondan birkaç adım ötede doğrulduğumda bana yerleştiler. Bakışlarına sabit bir şekilde karşılık verdim.

Soğuk bir gülümseme dudaklarını gerdi. "Gözlerinin içine bakınca, Fina'nın çocuklarının senin yanında olmasına nasıl izin verdiğini anlamıyorum. Duygu yok, değil mi?"

Nevio kollarımda bir kez daha kıvrılırken hiçbir şey söylemedim, sadece ona soğukkanlılıkla baktım.

"Muhtemelen bebekler de dahil olmak üzere hepimizi gözünü kırpmadan öldürebilir ve sonra hala kanımızla kaplıyken o düğün pastasından bir parça yiyebilirsiniz."

Gülümsedim. "Seni şimdi öldürebilirim ve kıyafetlerim kirlenmeden pastamı yiyebilirim."

Samuel'in gözleri hevesle parladı.

"Nino," dedi Kiara, Samuel ile benim arama girerek. "Serafina, birazdan hazır olacak, neden arkın yanındaki yerini almıyorsun?" Sonra Samuel'e döndü.

Samuel. "Merhaba Samuel. Eminim kız kardeşin seni gördüğüne çok sevinecektir. Seni özleyiyor."

Samuel'in kaşları birbirine çarptı ama başını kibarca eğdi.

Kiara elimi tuttu ve beni arkaya doğru götürdü. "Ondan hoşlanmadığını biliyorum ama bugün Serafina ve Remo'yla ilgili, kan dökmekle değil."

"Bu bir hoşlanma meselesi değil. O bir tehdit oluşturuyor ve neredeyse kardeşlerimi öldürüyordu."

"Düğün insanları bir araya getirmektir, bu yüzden lütfen onu görmezden gelin."

İçimden şiddet ve intikam isteği gelse de onu rahatlatmak için küçük bir gülümseme verdim. "Endişelenmene gerek yok Kiara. Ona doğru bir hareket yapmayacağım. Uzun vadede bu işin içindeyim."

Kiara beni öpebilmek için parmak uçlarında durdu. Nevio bir çılgılık daha atarak Kiara'nın gülmesine neden oldu. "Annenle babanın evlenme vakti geldi. Umarım uslu durursun."

"Şansı çok az. Remo, Savio ve Adamo'nun ölümcül bir kombinasyonu."

Kiara başını eğdi. "Senden bir şey yok mu?"

Remo'nun yanında taşıdığı Greta'ya baktım. "Greta da benim gibi."

"Biliyorum, Remo da öyle, değil mi?"

Başımı salladım. Remo'yla bu konu hakkında konuşmamıştık ama o bunu fark etmeyecek kadar anlayışlıydı.

Düğün töreni olaysız geçti ve Serafina ikizinin varlığından çok mutluydu, bu da kardeşimin de mutlu olmasına yol açtı. Remo'nun mutlu olduğunu görmek nadir bir deneyimdi, bu yüzden Samuel'in katılımıyla barışmaya çalıştım. Serafina onsuzluğa alıştıktan sonra onu öldürmek için yeterli zamanımız olacaktı.

İşkencecilerinden birini gördüğünde Adamo'nun öfkeli gözlerini kaçırmadım. Remo ve ben ona Samuel'in katılmasının sorun olup olmadığını sorduğumuzda itiraz etmemişti. Serafina ve Remo Samuel'le konuşurken ben de ona doğru ilerledim.

Adamo kenarda durmuş sigara içiyordu. Remo ve ben bu alışkanlığa bir son vermeye çalışmaktan vazgeçmiştik. Neredeyse on altı yaşındaydı, kendi kararlarını verebilecek yaşıydı. Bir nefes daha çektikten sonra beni fark edince gözlerini Samuel'den ayırdı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Elbette," diye mırıldandı. Sonra sigarasını ön kolundaki yanık izlerinin dövmesini bozduğu yerde söndürdü. Onu durdurmak için bileğini sertçe kavradım. "Ne yapıyorsun?"

Adamo kaşlarını çattı. "Etrafta koşuşturan çocuklar varken, yerde izmarit bırakmak istemiyorum."

"Adamo," dedim sıkıca. "Ne halt ediyorsun sen?" Kolunu kendime doğru çektim ve küçük yanığı kontrol ettim. Yanık teninin her yerinde benzer izler vardı. Gözlerinin içine baktım ama o sadece bana baktı.

"Pek bir şey hissettiğim söylenemez. Oradaki deri zaten ölü sayılır."

Onu serbest bıraktım ve omzumun üzerinden diğerlerine baktım. Kimse bize doğru bakmıyordu. "Bunun sona ermesi gerekiyor."

"Neden? Dinlemedin mi? Deri uyuşmuş. Önemli değil."

"Öyle," diye homurdandım. "Samuel bugün burada olduğu için mi? Bir şeyler söylemeliydin. Kötü bir şekilde uğraştığını bilseydik Remo onun şehre girmesine izin vermezdi."

Adamo tekrar Samuel'e doğru baktı. "Bununla kötü bir şekilde başa çıkmıyorum."

Onun burada olması iyi bir şey. Belki barış olabilir."

Gözlerindeki bakış barış isteyen birine ait değildi. Daha da yaklaştım. "Adamo, yardıma ihtiyacın olursa her zaman bize gelebilirsin. Senin için öleceğimizi biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Adamo. "Remo neredeyse yapıyordu, hatırladın mı?"

Kıkırdamalar duyuldu ve Nevio sendeleyerek bize doğru geldi, sonunda Adamo'nun bacaklarına çarpmadan önce iki kez yere düştü. Adamo gülümsedi ve saçlarını karıştırdı. "Selam ufaklık."

Onu böyle görmek garipti, artık kardeşlerim ve benim için her zamanki çocuk değildi, büyümüş, öfkeli ve bıkkındı. Genç Remo'ya o kadar çok benziyordu ki, bu beni endişelendiriyordu.

Nevio kollarını kaldırdı ve Adamo başını salladı. "Nino'ya git."

Nevio'yu kucağıma aldım ve tek kolumla tuttum. Adamo arkı işaret etti. "Kiara bizi buraya getirmeye çalışıyor. Neden siz önden gitmiyorsunuz? Benim tuvalete gitmem gerekiyor."

Gözlerimi kısıtım, yakın zamanda bize katılmayacağını hissediyordum. Ona ihtiyacı olan boşluğu vermeye karar verdim ve karıma ve diğerlerine doğru yöneldim. Yanlarında durduğumda Kiara bana endişeli bir bakış attı.

"Her şey yolunda mı?"

Ona bu yükü yüklemek istemediğim için başımı salladım. Gebe kalmakla ilgili sorunları yüzünden yeterince uğraşıyordu zaten.

Fabiano, Adamo'yu izleyerek, "Geri çekiliyor," dedi.

Savio yüzünü buruşturdu. "O değişti."

Adamo malikanenin içinde kayboldu. Remo'ya Adamo'nun kendini yakma alışkanlığından bahsetmeliyim. Ancak, Remo'nun sorunlarla başa çıkma konusunda Adamo'nun durumunda işe yaramayabilecek belirli bir yöntemi vardı.

Ondan ve Kiara'dan bir sır saklamak hoşuma giden bir şey değildi ama belki de neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak öğrenene kadar en iyisi buydu.

KIARA

Düğünden birkaç gün sonra Serafina, Leona ve ben kendimize birer kadeh şampanya doldurduk ve şezlonglara yerleştik. Hâlâ düğünden kalan birkaç şişemiz vardı ve Fabiano Leona'ya evlenme teklif ettiğine göre kutlama yapmak için bir nedenimiz vardı.

Leona parmağındaki elmas yüzüğe bakarak, "Bana evlenme teklif ettiğine hâlâ inanamıyorum," diye fısıldadı.

Serafina gülümseyerek, "Düğün onu motive etmiş benziyor," dedi. Kadehimi kaldırdım. "Gördün mü, sana soracağımı söylemiştim."

İlk bir saat içinde ikinci şişemize başladık ve bir şekilde seks hakkında konuşmaya başladık. Alkol çekingenliğimizi azaltmaya yardımcı oldu, ancak Serafina kesinlikle bu konuları tartışmakta en az sorun yaşayan kişiydi, ki evli olduğu kişi göz önüne alındığında bu o kadar da garip değildi, Remo'nun etrafında her zaman olduğunuz için, sadece duyarsızlaşıyorsunuz.

"Seks yaptığınız en tuhaf yer neresiydi?" Serafina bardağının üzerinden sordu, gözleri muziplikle parlıyordu.

Leona dudaklarını büzerek bunu düşündü. "Camorra spor salonundaki dövüş kafesi mi? Ya da en sevdiğimiz tepede Fabiano'nun arabasında mı?"

Serafina bir yudum aldı. "Dövüş kafesi, kulağa heyecan verici geliyor." Küçük bir gülümsemeyle alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Remo'nun yakında kafesi sevmesi için bir neden daha bulacağını hissediyordum.

"Ya sen?" Kendimi çakırkeyif ve sıcak hissederek sordum.

"Kanyondaki koşularımız sırasında, havuzda, asansörde, Şeker Kapanı'nın arkasındaki ara sokakta... ama en sevdiğim buradaki bahçelerdi," dedi küçük bir kahkaha atarak.

Leona, "Bu pek cesurca değil," dedi.

Serafina bana özür dileyen bir gülümseme verdi ve ben bunun ne anlama geldiğini merak ettim. "Ben hâlâ tutsakken, Remo ve ben yatak odanızın penceresinin altında öpüştük - sen ve Nino..."

Leona'nın ağzı açık kaldı ve kıkırdarak avucunu ağzının üzerine kapattı. Akut utanç duygusu üzerime çöktü. "Gerçekten mi?"

Serafina başıyla küçük bir selam verdi.

"Tanrım, ne duydun?" Başımı salladım. "Hayır, anlatma bana. Ne kadar utanç verici."

Leona gülerek, "Bence utanması gerekenler sizi gözetledikleri için Remo ve Fina," dedi.

"Sanki Remo bundan utanacakmış gibi," diye mırıldandım. Serafina'nın dizini dürttüm. "Bizi dinlediğini bile bile onun yüzüne nasıl bakabilirim?"

"Çok uzun zaman önceydi," dedi Serafina ve kadehini benimkiyle tokuşturdu. "Ve duyduğuma göre şanslı bir kızmışsın." Yüz ifadem karşısında güldü. Nino'nun bana ne zaman asıldığını duymuş muydu?

"Yeraltına seyahat etmeyi seviyor mu?" Leona kıkırdarken bile yanaklarının kızardığını söyledi.

Şampanyamın kalanını içtim. "Fabiano ve Remo'nun yok mu?" Onlara karşılık vermeye çalışarak karşılık verdim ama bu konularda benim kadar utangaç değillerdi, özellikle de Serafina.

"Oh, Remo buna bayılıyor."

"Fabiano da öyle," dedi Leona komplocu bir gülümsemeyle.

Kendimi şezlonga bıraktım ve gökyüzüne baktım. Kahkaha ve şiddetli utanç arasında gidip geliyordum.

Serafina kalçamı dürttü. "Hadi ama. Utanmana gerek yok. Bizi nasıl mutlu edeceğini bilen erkeklere sahip olmamız iyi bir şey, değil mi?"

"Doğru." Doğruludum.

Serafina gülümsedi. "Tamam, sana dikkatini dağıtacak başka bir yer söyleyeceğim."

"Yemin ederim Remo'yla yatağımızda seks yapsaydınız çıldırırdım." Başını salladı. "Savio'nun flamingosunda seks yaptık."

Bir kahkaha patlattım.

"Bunun nasıl çalıştığını hep merak etmişimdir," diye düşündü Leona. "O şey ters dönmeden ikiniz de yukarıda olamazsınız..."

Serafina şişeyi boşaltarak bardaklarımızı tekrar doldurdu. Neyse ki soğutucuda bizi bekleyen üçüncü bir şişe daha vardı. İçimde daha fazla alkole ihtiyacım olacağına dair bir his vardı.

"Tamam, orada bir çeşit seks yaptık. Bir adam dilini havuzunuza daldırırken ayaklarınızı havuza daldırdığınız o şeyin içinde rahatlamak gerçekten çok rahat."

Kıs kıs gülerken burnumdan şampanya fişkırdı, tenim ısındı. "TMI, Fina!"

Leona kıkırdarken ve alkolü etrafa saçarken düşmemek için şezlongunun kenarına tutunuyordu.

"Savio biliyor mu?" Leona sordu.

"Umursayacağından şüpheliyim," dedim. "Duyduğuma göre flamingo çok şey görmüş."

Serafina omuz silkti. "Daha sonra temizledik, yani..."

Bir elimi gözlerimin üzerine kapattım, konuşmamızın aldığı şekle inanamıyordum. Birkaç yıl önce böyle bir şey benim için imkânsız olurdu.

"Peki ya sen Kiara? Seks yaptığın en tuhaf yer neresiydi?"

Parmaklarımın arasından Serafina'ya baktım, sonra yavaşça indirdim ve ona mahcup bir gülümseme gönderdim. Şimdiye kadar ne kadar az şey yaptığımı düşünürken parmaklarımı bardağın kenarında gezdirdim. Şimdiye kadar yatak odamızdan pek dışarı çıkmamıştık. "Bir kez Roger's Arena'daki soyunma odasının duşunda ve havuzda öpüştük," dedim. "Ama hepsi bu kadar. Sanırım Nino benim için kendini tutuyor."

Serafina dudaklarını büzdü. "O zaman ona daha maceracı olmak istediğini göstermelisin. Bunu gerçekten doğada bir yerde yapmanı ya da flamingoyu denemeni tavsiye edebilirim."

Bardağımı ona doğru ittim. "Daha fazla alkole ihtiyacım var."

Adamlar bizi bulduğunda üçüncü şişeyi bitirmiş ve Serafina'nın barın arka tarafında bir yerlerde bulunduğu nane likörüne geçmiştik. O zamana kadar tamamen sarhoş olmuştuk.

Remo, Greta ve Nevio'yu taşıyordu ve bizi görünce kaşlarını kaldırdı. "Görüyorum ki Savio'nun gizli schnapps zulasını bulmuşsunuz."

Bardağımdan bir yudum aldım ve tadından ürperdim. "İğrenç. Tadı diş macunu gibi." Sonra güldüm ve Serafina ile Leona da bana katıldı.

"Görüyorum ki bu seni şişeyi boşaltmaktan alıkoymamış," dedi Nino, snaps şişesini kaldırarak.

Fabiano Leona'ya doğru yürüdü ve ayağa kalkmasına yardım etti. Leona sırtarak onun kollarına atıldı. "Yeraltına seyahat hakkında konuştuk."

Fabiano kaşlarını çattı ve önce Remo'ya, sonra da omuz silkmış olan Nino'ya baktı. "Belki gelecek yıl."

Serafina ve ben kahkahayı patlattık.

Serafina, "Umarım yılda bir defadan daha fazla *yeralına iniyorsundur*," diye takıldı.

Fabiano'nun yüzünde bir farkındalık belirdi ve kaşlarını kaldırdı. "Haydi, Leona. Biraz seyahat havamdayım."

Remo başını salladı. Nevio gevezelik ediyor ve gülüyordu, ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa bile eğlenceye katılmaya kararlıydı. Greta her zamanki gibi sessiz bir dikkatle her şeyi izliyordu.

"Sanırım küçük canavarlarımızı uyutmaya çalışmalıyım. O kadar seks muhabbetinden sonra herhalde çok azmışsındır." dedi Remo ve Serafina'ya çarpık gülümsemesini verdi. Serafina ayağa kalktı, sallandı ve sonra kocasıyla ikizlerinin yanına gitmeyi başardı. "Ben de biraz *Yeraltı* seyahati havasındayım."

Gözden kayboldular ve ben tökezleyerek ayağa kalktım ama tekrar sandalyeye çöktüm. Nino yanıma geldi ve ona gülümsedim. Gözlerim yavaşça vücudunun uzunluğunu, gömleğinin kaslarını sarma şeklini gezdi ve içim ihtiyaçla sıkıştı. Nino üzerime eğildi, beni ayağa kaldırmak için belimden tuttu. Boynunu kavradım ve onu öptüm. O da karşılık verdi ama kısıtlanmıştı. Geri çektim. "Seni istiyorum."

Gözlerimi aradı. "Çok sarhoşsun."

"Seni her zaman istiyorum. Bunun için ayık olmama gerek yok. Bu bir ilk randevu değil," diye şaka yaptım. Onu pantolonunun üzerinden kavradım, hafifçe yoğurdum ve dokunuşumun altında sertleştiğini hissettim.

Nino'nun ağzı seğirdi. "Alkolün çekingenliğini azalttığını görüyorum."

"Böyle olmam seni rahatsız ediyor mu?" Sordum ve onu okşamayı bırakmadım, bana ne kadar çabuk tepki verdiğinin, benim için ne kadar istekli olduğunun tadını çıkardım.

Nino kalçalarının üzerine çöktü ve bana onu serbest bırakmaktan başka seçenek bırakmadı. "Hayır, sonunda ne istediğini söyleyecek ve arzuların doğrultusunda hareket edecek kadar kendine güveniyor olmana sevindim."

Bir kolunu belime doladı ve diğer eli eteğimin altından kayarak beni okşamaya başlarken daha da yaklaştı. Çoktan ıslanmıştım ve onun için yanıp tutuşuyordum. Pencereleden ne kadarının görüneceğini merak ederek eve doğru baktım. Havuz alanının bu kısmı havuzun kendisi kadar gizli değildi. Kimseyi görmedim ama risk devam ediyordu. Gerçi Nino'nun geniş sırtı bu tehlikenin çoğunu önlüyordu. Nino bakışlarımı takip etti. "Durup içeri devam edeyim mi?"

Başımı hızla salladım. "Hayır."

Ağzı seğırdi ve iki parmağını yavaşça içime soktu. İçime doğru iterken o lezzetli gerginlikle nefesim kesildi.

"Fina bana bir keresinde Remo'yla bizi seks yaparken dinlediklerini söyledi," dedim inlemeler arasında, Nino'nun tepkisini merak ediyordum ve sadece başını salladığında şaşırdım.

"Biliyorum. Remo söyledi ve ben de onları açık pencereden duydum."

Gözlerim büyüdü. "Dinlediklerini biliyordun ve durmadın mı?"

"Umurumda değildi ama dinleyeceğini bildiğim için sana söylemedim."

"Tanrım, bir daha böyle bir şeye kalkışırsa lütfen Remo'nun kıcına tekme bas."

Nino tekrar içime girdi. "Bu konudaki duygularını ona bildireceğim."

İnledim, sonra başımı salladım. "Hayır... hayır, yapma. Olanları unutmasını tercih ederim."

Nino başını salladı, gözleri parmaklarına odaklanmıştı ve onun aç bakışları karşısında ayak parmaklarım kıvrılmaya başladı. Serbest bırakılmam beni vurdu ve kollarım gevşedi. İnleyerek ve kıkırdayarak sandalyeye geri düştüm, tamamen bunalmıştım ve giderek başım dönüyordu.

Nino'nun başı üstümde belirdi. "Sanırım şimdilik bu kadar." "Peki ya sen?"

"Yarın," diye mırıldandı ve beni nazikçe kaldırdı. Göğsüne yaslanarak halsizce başımı salladım, sonra görüşüm karardı.

BÖLÜM 18

KIARA

Hayatımın **baş ağrısı vardı**. Işıkla gözlerim her buluştuğunda keskin bir ağrı beynimi kesiyordu. Şakağımı tutarak tökezleyerek yatak odasından çıktım. Nino çoktan gitmişti, sanırım sabah yüzmesi için, çünkü saat on olmuştu.

Mutfağa girdiğimde Serafina masanın üzerine eğilmiş, zombi gibi görünüyordu. Zar zor başını kaldırdı ve bana zayıf bir gülümseme verdi.

Jeste karşılık vermeye çalıştım ama sadece yüzümü buruşturabildim. Remo'nun ağzı çarpık bir sırıtışa dönüştü. Nevio ve Greta önlerindeki tabaklarda duran yemek küplerini karıştırmakla meşguldüler.

Kahve makinesine doğru yürüdüm ve kendime uzun bir sade doldurdum. İlk defa süt ya da şeker kullanmadım. Masaya doğru ilerlerken fincanıma sanki can simidimmış gibi sarıldım. Hiç böyle hissetmemiştim ve kesinlikle bir daha bu kadar çok içmeyecektim. Dün kendimi serbest bırakmak iyi hissettirmişti ama ertesi sabah ...

Oturduğumda Nevio mutlu bir çığlık attı ve sesin beynimde yarattığı sancıdan dolayı sızlandım.

Serafina yarı yalvarırcasına, "Şşşt," diye mırıldandı.

Remo kıkırdadı. "İkiniz de ısınmış ölü gibi görünüyorsunuz." İkimiz de tepki vermedik.

"Umarım benden kahvaltı hazırlamamı beklemiyorsunuzdur. Yemek yapmayı bilmiyorum ve öğrenmeye de niyetim yok."

Yukarı baktım. "Belki de yapmalısın."

"Hayır, Capo olmanın avantajı bu," dedi ve tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Serafina sonunda sana bizi dinlediğinden bahsetmiş."

"Remo," diye tısladı Serafina, sonra inledi ve başına dokundu. "Sana bundan bahsetmemeni söylemiştim. Bahsetmemeliydim."

Yanaklarım kızardı ve yüzümü buruşturdum. "Bu konu hakkında konuşma."

Remo öne doğru eğildi. "Bir dahaki sefere sana bir işaret vereceğim, böylece neler olup bittiğini anlayacaksın."

Bir uyarı parmağı kaldırdım. "Sakın buna cüret etme. Burnunu yatak odamdan uzak tut."

Remo beni daha da utandıracak başka bir şey söyleyebilirdi. Neyse ki Savio, Nino ve Adamo kahve kokusuyla mutfığa çekildiler ve hepsi masanın etrafına yerleşti.

Nino bana yakından baktı, "Nasıl hissediyorsun?" "Korkunç."

Nino bir süre daha beni izledi. "Sebeup ve sonuç."

"Seni gerçekten seviyorum ama bu yaptığın bende sana kaşıkla vurma isteğı uyandırıyor." Nino'nun gözlerinde şaşkınlık parladı.

"Sapık dominatrix saçmalıklarını yatak odanda sakla, tamam mı?" Savio biraz fazla yüksek sesle söyledi.

"Sesini alçaltır mısın?" Serafina mırıldandı.

Savio sırtıttı. "Ne? Sakın bana başının ağrıdığını söyleme?" Bu sefer daha da yüksek sesle konuştu.

"Hiç kahvaltımız yok mu?" Adamo bir süre sonra sordu.

"Yerleşik aşçımız akşamdan kalma," dedi Remo.

"Ben omlet yapacağım," dedi Nino ve ayağı kalktı. Ona minnettar bir gülümseme gönderdim. Nevio kendi kendine beslenirken Remo da Greta'ya havuç püresi yedirmeye çalışıyordu. Birinin onu kaşıkla beslemeye çalışmasından nefret ederdi, bu yüzden sonunda vazgeçtik ve ne yiyeceğini seçebilmesi için önüne bir dizi küp sebze, et ve meyve koyduk.

Kahvemi yudumlarırken Remo'yu Nevio ve Greta ile izledim, Nevio küçük bir canavar gibi davrandığında bile ne kadar sabırlıydı. Remo bakışlarını fark etti ve kaşlarını kaldırdı, ben de gülümsedim. İnsanların onun yumuşak tarafını görmesinden hoşlanmazdı.

Birkaç dakika sonra Nino elinde çırpılmış yumurta dolu kocaman bir tavayla geldi.

"Omlet yeriz diye düşünmüştüm," dedi Savio.

Nino, "Eğer verilen yemekten memnun kalmazsanız, kendiniz için yemek yapmakta özgürsünüz," dedi.

Savio tabağını uzattı. "Görüyorum ki bu sabah hepimiz kötü bir ruh hali içindeyiz."

Önce bir kahkaha attım, sonra yüzümü buruşturdum. İtirazıma rağmen Nino tabağıma biraz da yumurta koydu. "Yemek yemen gerek."

İçimi çektim, sonra kaşığı aldım ve ağzıma bir lokma attım.
Bu sabah her şeyin tadı bayattı.

Boş tencereyi ocağa geri koyduktan sonra Nino önüme Tylenol ve büyük bir bardak elma suyu koydu. "Bu yardımcı olabilir."

Yanıma çöktü.

Nino kalçamı hafifçe sıktı, ben de ağrı kesicileri ve büyük bir yudum meyve suyunu boğazımdan zorla geçirdim.

"Dün gece eve ne zaman geldin?" Nino Adamo'ya sordu.

Gözlerinin altına koyu gölgeler yayılmıştı ve belli belirsiz sigara ve bira kokuyordu. "Dört civarı."

"Yarın okul var. Yine bütün gece dışarıda olmanı istemiyorum."

"Neredeyse okul yılının sonuna geldik. Tatiller yakında başlayacak. Heyecan verici bir şey olacak gibi değil," diye mırıldandı Adamo, kahve fincanına yapışarak. "Savio sürekli parti yapıyor."

Remo sertçe, "Savio okula gitmiyor ve asla bok suratlı olmuyor," dedi. Greta, Seraina'nın uzattığı kaşığı görmezden gelerek, ağzı püreye bulanmış bir halde ona baktı.

"Savio'nun da yaşı tutuyor," dedi Savio gözlerini devirerek. "Dostum, bok gibi görünüyorsun, şuradaki iki güzelimizden bile daha kötü."

Adamo savunmaya geçerek, "Sadece biraz eğlendim," dedi.

Nino kaşlarını çattı. "Eğlenebilirsiniz ama sınırlarınızı bilmeniz ve sürekli aşmamanız gerekir."

Serafina ve ben birbirimize baktık. Dün gece pek de iyi bir örnek teşkil etmemiştik ama bu sadece ikinci sarhoş oluşumuzdu.

"Pekâlâ," diye homurdandı Adamo, şüphelerini artırarak. Genelde bu konularda daha çatışmacı davranırdı.

Remo gözlerini kıstı. Greta öne doğru eğildi ve Nevio'nun avokado parçalarından birini elleriyle yakaladı. Nevio onu aldı ve Greta'nın yakalayabilmesi için havaya kaldırdı. Parça ellerinin arasında parçalandı ama Greta yeşil püreyi yüzüne götürdü ve parmaklarını ağzına soktu.

"Bu sevimliliğe dayanamıyorum," diye fısıldadım.

Savio'nun dudakları kıvrıldı. "Sanırım sofrada adabının artık bir önemi yok."

Serafina gözlerini devirdi ve Greta'nın başını öptü. "Nevio'nun elindekini yemeyi mi tercih edersin?"

Greta cevap vermedi ve Remo ona bir parça buharda pişmiş havuç uzattığında, onu aldı ve ağzına soktu, sonra sırtıttı. Yemeğin sonunda

Kahvaltıda hem Nevio hem de Greta'nın yüzleri ve saçları yiyeceklerle doluydu, ancak tok ve mutlu görünüyorlardı.

Daha sonra Nino ve Remo şehre gelen Stefano ile görüşmek üzere ayrılırken, Serafina ve ben çocukların yerde battaniyelerinin üzerinde oynarken yarattıkları dağınıklığı temizlemeye çalıştık.

Tezgâha yaslandım ve ikisini izledim, nasıl etkileşime girdiklerini, oyuncaklarını barışçıl bir şekilde nasıl paylaştıklarını, Nevio'nun sadece o ve Greta olduğunda nasıl sessizleştiğini.

Sürekli özlem daha belirgin hale geldi ve ben onu ezdim. Bazı şeyler zaman alır.

Yüzmek için yola çıktığımda Haziran ayının ortalarıydı. Nino gibi sabahın erken saatlerinde havuzda egzersiz yapmayı seviyordum ve bu beni rahatlatıyordu. Adamo'nun tek başına duvara yaslandığını görünce yanına gittim.

Yanına yerleştiğimde Adamo'nun gözleri neredeyse ateş gibiydi. Geceyi geçirdiği yerden daha yeni döndüğünü tahmin ediyordum. Düğünden beri daha da içine kapanıktı. Belki de Samuel'i görmek ona bir şeyler yapmıştı. Bana bakmadan önce sigarasından bir nefes daha çekti. Bakışlarının tamamen bana odaklanması birkaç saniye sürdü; bir şey almıştı. Gözlerindeki ifade sadece uyuşturucudan kaynaklanıyor olabilirdi ve ben bunun sadece ot olduğunu düşünmüyordum. "Adamo?"

"Öyle mi?" diye mırıldandı.

"Sorun nedir? Bana anlatabilirsin, bana güvenebileceğini biliyorsun."

Ön kolundaki yanık izlerine doğru başını salladı. Onu uzun zamandır ilk kez kısa kollu görüyordum ve daha önce orada olmayan çok sayıda küçük sigara yanığını gördüğümde midem bulandı.

"Bunu unutamıyorum. Her gece rüyamda görüyorum. Çaresizliği, acıyı ve en kötüsü de gözlerindeki sınırsız nefreti. Sadece bir Falcone olduğum için beni mümkün olan en acımasız şekilde yok etmek istediler."

Boğazım kurudu. Muhtemelen bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyordu. "Çünkü bunun Remo'yu kıracağını biliyorlardı."

Adamo başını salladı. "Bazen o günün anılarını canlandırmak için kendimi Fina'nın gözlerine bakarken yakalıyorum. Samuel'in gözleri gibiler ve

Dante'ninkine yetecek kadar."

Aman Tanrım. Buna ne demem gerekiyordu? Adamo Serafina'dan kaçınıyordu ama bu nedenle bunu beklemiyordum. "Neden hatırlamaya çalışıyorsun?"

"Çünkü unutamıyorum! Anıların ortaya çıkacağı anı seçtiğimde bu bana bir kontrol hissi veriyor."

"Anlıyorum," diye fısıldadım.

Sigarasını fırlatıp attı. "Farklı olduğumu sanıyordum. Kendime öyle olduğumu söylemeye çalıştım ama değilmişim."

"Ne demek istiyorsun?"

"İntikam istiyorum. Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini, sadece daha fazla şiddete, daha fazla sefaletle yol açacağını bilsem bile kanlarını akıtmak istiyorum." Titreyen elini saçlarının arasından geçirdi.

"Ne aldın?" "Ne mi?"

"Kafan iyi," dedim sessizce.

Savunmasının yükseldiğini görebiliyordum. Adamo sır saklamayı öğrenmişti ve maskesinin ardında kaç tane sakladığından endişeleniyordum.

Adamo ayağa kalktı. "Camorra'da kimse bana uyuşturucu satmaz Kiara. Nasıl uçmuş olabilirim?"

"Kulüpteki adamlardan bir şey aldığını gördüm."

Başını iki yana salladı. "O bir kerelik bir şeydi. Kim olduğumu öğrendiklerinde bana bir şey satmayı reddettiler."

Muhtemelen gerçek buydu ama yine de yalan söylüyordu. Bir şey almıştı.

"Adamo, kardeşlerin seni seviyor." Ayağa kalktım ve koluna dokundum. "Olanların seni kırmasına izin verme. Seni değiştirmesine izin verme. Sen tanıdığım en nazik adamsın."

"Ben nazik değilim!" Üst kollarımı sıkıca kavradı, gözleri odaktan çıkarken bile çaresizlikle parlıyordu. Camorra'dan uyuşturucu alamazsa, diğer tek seçenek Bratva, Kartel ya da yerel bir MC'ydi ve bu tam bir çılgınlıktı. Las Vegas Camorra'nın elindeydi.

Bu, diğer eyaletlerde yarışmasına izin verildiğinde malzemelerini alması gerektiği anlamına geliyordu.

"Ben nazik değilim," diye tekrarladı, parmakları daha da sıkışmıştı. "Beni incitiyorsun."

Adamo'nun bakışları ellerine kaydı ve başını tekrar tekrar sallayarak benden uzaklaştı. "Özür dilerim. Her şeyi berbat ediyorum." Yavaşça geri çekildi, yüzünde apaçık bir suçluluk ifadesi vardı ve sonra döndü, koşarak uzaklaştı ve evin köşesinde kayboldu.

Adamo'ya konuşmalarımızın gizli kalacağına dair yemin etmiştim. Bana bu yüzden açılmıştı. Bunu kardeşlerinden ve diğer herkesten saklayabilir miydim? Saklamalı mıydım?

Gözlerimi kapattım. Karar vermeden önce birkaç gün bekleyecektim.

Ertesi gün yüzmeye gidiyordum ama ortak alanın eşiğinde donup kaldım ve Nino'yu ikizlerle birlikte oyun odasında görünce şaşırdım. Onun çoktan yüzmeye başladığını sanıyordum. Belki de Serafina hazırlanırken ondan ikizlere göz kulak olmasını istemişti. Kapı aralığında durakladım. Yanında Nevio ile kanepede oturuyordu. Greta tökezleyerek yaklaştı, kara gözleri Nino'nun kucağındaki kitaba sabitlenmişti. Onun dizine tutunmuştu, bacaklarının üzerinde hâlâ ikizi kadar sağlam duramıyordu. Nevio sayfalara olan ilgisini çoktan kaybetmişti ve Nino'nun dövmelemlerini tekrar avuçluyor, bariz bir zevkle gevezelik ediyordu.

Nino Greta'yı yakından izledi. Kitaba bir göz atmaya çalıştı ama Nino kitabı ona doğru kaldırına kadar çok küçüktü, bu da Nevio'yu mutsuz etti ve tam bir çığlık seansına yol açabilecek bir uyarı çığlığına neden oldu.

"Seni kucağıma alırsam, Nevio'yla ikiniz de kitabı görebilirsiniz," diye açıkladı Nino sakince. Greta o kocaman gözleriyle ona bakıyor, sevimliliğiyle kalbimi eritiyordu.

Nino kollarını indirdi, ona zaman tanımak için yavaşça hareket ederek bir elini bezli poposunun altına soktu, diğer eliyle de sırtını sabitledi. Onu yerden kaldırdı, sanki her an ağlamaya başlamasından endişeleniyormuş gibi gözleri yüzüne odaklanmıştı. Uzun zamandır kabul ettiği tek kişi Remo'ydu. Şimdi Savio'nun onu kucağına almasına izin verildiğine göre, bu ailedeki erkeklere güvenmeye başlamış gibiydi. Sessizliğini korudu ve yüz ifadesinden durumdan henüz pek hoşnut olmadığı anlaşılıyordu. Nino onu kucağına aldı ve kitabı işaret etti. Tabii ki Nevio da hemen onun üzerine tırmandı ve sonunda hem Greta'nın hem de Nevio'nun Nino'nun kucağına yerleşmesini izlerken, Nino sessizce

Onlara görüntüler. Kalbim o kadar doluydu ki, nasıl patlamadığından emin değildim ve çok geçmeden gözlerimde hain yaşlar birikti.

Serafina yanımda belirdi ve bana sarıldı. "Yakında buna da sahip olacaksın.

Sen ve Nino ebeveyn olmayı hak ediyorsunuz."

Başımı salladım ve hüngür hüngür ağlamaktan korktuğum için bir şey söylemeye cesaret edemedim. Belki de her şey yolundaymış gibi davranmayı bırakıp bir doktor randevusu almanın zamanı gelmişti. Nedense neyin yanlış olduğunu öğrenmekten korkuyordum, *eğer* bir sorun varsa. Bunun geçmişimle bir ilgisi olduğu fikri beni dehşete düşürüyordu.

Banyodan çıktım, yatmaya hazırdım, Nino zaten beni bekliyordu.

"Kiara."

Nino'nun sesi kesildi ve ona dönmemi sağladı. Yatakta yavaşça doğruldu, gözlerinde şiddetli ve sert, dehşet verici bir şey titreşiyordu. Keskin gözlerini kollarımın üst kısmına kadar takip ettim ve yüzümdeki rengin çekildiğini hissettim.

Adamo beni düşündüğümünden daha sert kavramış olmalıydı, tenimdeki mavimsi parmak izlerine bakılırsa.

Nino yataktan kalktı, vücudu gergin ve yırtıcı bir şekilde bana doğru yürüdü. Parmak uçlarıyla morluklarımın izini sürdü, gözlerinde cinayet varken dokunuşunun nasıl bu kadar nazik olabildiğini merak etmeme neden oldu. "Kim yaptı bunu?"

"Nino," diye başladım, ona ne söyleyeceğimden, Adamo'nun güvenini kırmadan nasıl bir şey söyleyeceğimden emin değildim ve en küçük Falcone kardeşini kurtarmanın başka bir yolu olup olmadığını merak ediyordum.

"Sana kim zarar verdi?" Nino hırıltılı bir sesle konuştu ve gözlerindeki öfke, her ne kadar bana yönelik olmasa da, içime bir korku saplanmasına neden oldu.

"Önemli bir şey değil." Yüzüm zoraki duygularla kaskatı kesilmiş olsa da gülümsedim. Morlukları örtmek ve Nino'nun ifadesindeki vahşeti yok etmek için çaresizce bornozuma uzandım ama buna izin vermedi. Parmaklarını elimin etrafında kıvrarak beni durdurdu.

"*Sana kim zarar verdi?*"

Gözleri beni gerçeği açıklamaya çağırıyordu ama sonuç ne olacaktı? "Bana zarar vermek istemedi. Bir kazaydı..."

Yutkundum çünkü Nino'nun ağzı korkutucu bir gülümsemeye dönüştü. "Bir kaza mı?" Yüzümü kavradı, ağzımı tatlı tatlı, sevgiyle öptü. "Kim yaptı bunu? Bana güvenmiyor musun?"

Nino'ya hayatım pahasına güveniyordum, onun yanında güvende olduğumu biliyordum ama aynı kesinlikte başka kimsenin güvende olmadığını da biliyordum. "Öyle demek istemedi. Acı çekiyor."

"Adamo," diye nefes aldı Nino, gözlerini kapattı ve yüzündeki nezaket kayboldu. Yanaklarımı serbest bıraktı ve hışımla odadan çıktı.

"Nino!" Peşinden sendeleyerek gittim ama çok hızlı koşuyordu. "Nino, yapma!" Adamo odasında değildi, geçmişte olduğundan daha da dağınıktı.

Nino durmadan arkasını döndü ve hışımla aşağıya indi. Oyun odasının kapısında bir an durakladığında ona yetişmeyi başardım. Savio kanepedeydi ve Adamo da bir kez olsun kavga etmemişti. büyük ekranda çalışıyor.

Remo boks çuvalını yumrukladığı yerden başını kaldırıp baktı. "Ne oluyor lan-"

Daha ileri gidemedi. Nino kanepeye uzanmış olan Adamo'ya doğru ilerledi, onu boğazından kavradı ve yere yatırdı.

"Nino, yapma! Lütfen!" Ona doğru koştum, onu durdurmaya çalışıyordum. Nino Adamo'nun üzerine diz çökmüştü, parmakları Adamo'nun boğazına gömülmüştü, yüzünde vahşet dolu bir ifade vardı. Çıplak sırtındaki kaslar esniyor, anka kuşunu ve alevleri canlandırıyor.

"Kiara'ya zarar mı verdin?" Nino Adamo'ya homurdandı.

Remo çürüklerini gördü. Sertçe sordu, "Nino?"

Adamo'nun başı Nino'nun boğucu tutuşu altında kıpkırmızı oldu. Kendini savunmak için hiçbir hamle yapmadı, sadece acı dolu gözlerle kardeşine baktı, Nino'nun başladığı şeyi bitirmesi için neredeyse çaresiz görünüyordu. Belki Remo da görmüştü, çünkü bir an için yüzünde sadece annelerinden söz edildiğinde gösterdiği bir ifade belirdi.

Sonra Nino'nun omzunu tuttu ve çekti. "Nino, kes şu saçmalığı."

Nino, Savio ikinci kolunu tutana ve hem o hem de Remo onu parçalayana kadar tutuşunu çözmedi. Nino Adamo'yu bıraktı ve Savio küçük kardeşini kontrol ederken Remo'nun onu ayağa sürüklemesine izin verdi.

"İyi misin?"

Adamo tepki vermedi. Yerde kaldı, boğazına masaj yapıyordu. Gözleri üzerime dikildi, kollarımın üst kısmını kavradı ve bir kez daha yüz ifadesi suçlulukla çarpıldı.

"Özür dilerim Kiara."

"Biliyorum," dedim usulca. Remo'nun omzunu hâlâ sıkıca tuttuğu Nino'ya doğru ilerledim ve göğsüne dokundum. Birkaç dakika sonra Nino bakışlarını Adamo'dan ayırıp benimle yüzleşti ve her zamanki gibi öfke yerini yumuşak bir ifadeye bıraktı. "Ben iyiyim, tamam mı? Adamo beni incitmek istemedi."

"Ne oldu?" Remo kardeşine ve bana sordu.

Adamo yavaşça doğruldu ve gözlerini Nino'dan ayırmadan ayağa kalkmaya cesaret etti. "Bu bir kazaydı."

Nino ona doğru bir adım attı. "Bu, hayatı boyunca dövüşmemiş, şiddete ve acıya aşina olmayan birinin kullanabileceği bir bahane. Ama sen de benim gibi kazara acı çekmiyorsun Adamo."

Adamo, "Herkes acı vermekte, acıyı nasıl vereceğini kontrol etmekte senin kadar iyi değil," diye mırıldandı.

"Ne olduğunu bilmek istiyorum," diye tersledi Remo, beni sert bakışlarıyla yüzleşmeye zorlayarak.

Nino, Remo'yu iterek aramıza girdi.

"Bu kadar yeter," dedim Nino'nun yanından geçip Remo'nun karşısına geçerek. "Nino, Remo'nun bana zarar vermeyeceğini biliyorsun."

Remo espri yapmadan gülümsedi. "Adamo neden kolunda çürükler bıraktı?"

Adamo ne açıklayacağımdan korkarak bana endişeyle baktı. Sonuçları ne olacaktı? Remo, Adamo'nun uyuşturucu kullanmasına müsamaha göstermeyeceğini açıkça belirtmişti ama Adamo kullanıyordu ve sadece bu da değil, onları düşmanlarımızdan alıyordu, başka türlü olamazdı.

"Remo homurdandı ve dikkatimi tekrar ona çekmek için koluma dokundu.

"Bu bir kazaydı."

Nino boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı ve sanki ona ihanet ediyormuşum gibi bana baktı.

"Saçmalık," dedi Remo. "Biriniz ağzındaki baklayı çıkaracak yoksa cidden kafayı yiyeceğim."

Adım sesleri duyuldu ve Serafina kolunda ikizlerle göründü. Önündeki manzaraya kaşlarını çatarak baktı.

"Gitseniz iyi olur. Konuşmamız gereken bir şey var," dedi Nino ve Remo başıyla onayladı.

Serafina'nın gözleri benden ona küçük bir gülümseme veren Adamo'ya kaydı ve tek düşünebildiğim, Adamo'nun kendisine şunu hatırlatmak için ona baktığıydı

çektığı işkence. Remo'ya son bir sorgulayıcı bakışla döndü ve gitti.

Remo bana, "Şimdi gerçeği söyle," dedi.

"Sana her şeyi anlattım."

Remo'nun ağzı açık kaldı ve hiç kıpırdamadan duran Nino'yla bakıştı.

"Kiara," dedi Remo uyararak. "Ben hâlâ Capo'yum ve senden gerçeği istiyorum."

"Söylediğimden fazlasını söylemeyeceğim. Benden daha fazla bilgi almak istiyorsan, o süslü işkence yeteneklerini kullanman gerekecek."

"Evet, doğru, o lanet gözlerinle bana kırık bir köpek yavrusu gibi bakıyorsun. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Nino ve ben senin asi saçlarının tek bir teline bile zarar veremeyiz."

Nino'nun bana zarar veremeyeceğini biliyordum ve Remo'nun da bana zarar vermeden önce en azından tereddüt edeceğinden hep şüphelenmiştim, ama bana acı çektiremeyeceğini itiraf ettiğini duymak içimi ısıttı. Falcone olmaktan, Nino'yla evlenmekten korktuğumu düşünürken, bana beni seven bir adam ve benim için akrabalarımın daha önemli olan kardeşler vermişti. Ve şu anda bu kardeşler birbirlerine saldırmanın eşiğindeydiler. Savio her şey karşısında şaşırmış görünüyordu.

Remo Adamo'ya doğru yürüdü. "O zaman o lanet ağzını açmak zorunda kalacaksın."

"Sana söyledim. Bu bir kazaydı. Eğer bana inanmıyorsan, neden Danilo'nun başladığı işi bitirip dövmemin geri kalanını yakmıyorsun?" Adamo ön kolunu Remo'ya doğru itti. Dövmenin bıçak saplı üst kısmı ve gözün bir kısmı gitmiş, yerine sert yanık izleri gelmişti. Bu da gözün geri kalan kısmına hüznü ve sarkık bir görünüm veriyordu.

Remo kaskatı kesildi. "Bana bir yemin ettin. Bana gerçeği borçlusun."

"Remo seni iki kez kurtardı Adamo, belki de minnettar olmalısın," dedi Nino.

soğuk bir şekilde söyledi.

Kardeşleri böyle görmek, acı çektiklerini görmek canımı yakıyordu. Gerçeğin onlara yardım edip etmeyeceğinden emin değildim. Nasıl olabileceğini hayal bile edemiyordum. Adamo'nun uyuşturucu kullanması Remo'yu imkânsız bir duruma sokacaktı, özellikle de şüphelerim doğruysa.

"Belki de beni kurtarmamalıydı," dedi Adamo öfkeyle, sonra Savio'yu iterek geçti, yan panodan arabanın anahtarlarını aldı ve dışarı fırladı.

"Ne oluyor lan?" Savio haykırdı.

Remo ve Nino bana baktılar ve midem bulandı.

"Bunun sigara yanıklarıyla bir ilgisi var mı?" Nino sordu

Be

n. Remo ve Savio ona bakakaldı. "Ne

yanığı?" Remo hırladı.

Savio kanepenin kolçağına uzandı. Nino

kollarına dokundu. "Kiara."

Gözlerimi kapattım. "Outfit'le olanları atlatamadı. O

Bunun hayalini kuruyor ve bir çıkış yolu arıyorum." Serafina'nın

gözlerinden bahsetmedim, onu suçlu hissettirmek istemedim.

Remo alçak sesle, "Uyuşturucuya geri döndü," dedi. Elbette bir yolunu bulacaktı.

Ona baktım ve başımı salladım. Nino sinirli bir şekilde başını salladı.

"Cevap istiyorum," dedi Remo. "Hangi sigara yanıyor ve Adamo bu lanet uyuşturucuyu nereden buluyor?"

"Adamo'yu ön kolunda sigara söndürürken yakaladım. Yara dokusu yüzünden hissetmediğini iddia ediyor," diye açıkladı Nino.

"Kahretsin," diye mırıldandı Savio.

Remo'nun yüzü dehşet vericiydi, öfke ve soğuk bir kararlılıkla doluydu.

"Ona uyuşturucuyu kim satıyor?" Bakışlarının yoğunluğu ürpermeme neden oldu.

"Bilmiyorum. Bana Camorra'dan kimsenin ona satmayacağını söyledi."

Nino ve Remo birbirlerine baktılar.

"Belki Bratva."

"Düşmanlarımıza yaklaşacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?" Savio sordu.

"Uyuşturucu insanlara aptalca şeyler yaptırıyor," diye homurdandı Remo. "Belki de yarışlarda ona yardım edecek birilerini tanıyordur."

"Ne yapacaksın?"

Nino basitçe, "Ona uyuşturucu satan kişileri bulup öldüreceğiz," dedi.

"Peki Adamo ile?"

"Odasında kalmasını ve uyuşturucuyu bırakmasını sağlayacağız. Hayatını uyuşturucuyla mahvetmesine izin vermeyeceğim," dedi Remo. "Temizlenene kadar onu kilit altında tutmayı, bu pislikten ölmesine tercih ederim."

"Onu aramaya gideceğim. Takılmayı sevdiği birkaç yer biliyorum ama C.J.'nin evinden başlayacağım," dedi Savio ve ayağa kalkıp oradan ayrıldı.

Serafina kafasını tekrar içeri soktu, endişeli görünüyordu. Greta'yı taşıyordu. "İçeri girebilir miyim?"

Remo başını salladı, hâlâ yere bakıyordu.

"Greta huysuzlanıyor. Uyumak istemiyor. Bu gece yakınlığa ihtiyacı var gibi görünüyor." Serafina Remo'nun yüzünü taradı. "Neden onu biraz sen götürmüyorsun? Nevio az önce uyudu ve onu uyandırmasından endişeleniyorum."

Remo yine yavaşça başını salladı ve karısının yanına gitti. Onu öptü ve hemen kendisine sarılan Greta'yı kucağına aldı. Serafina bir şeyler fısıldadı ama Remo başını salladı. Kısa bir süre koluna dokunduktan sonra tekrar yukarı çıktı.

"Hadi," diye mırıldandı Nino bana. Ayrılmadan önce Remo'nun kanepeye uzandığını, Greta'nın göğsüne yayıldığını ve kocaman gözleriyle ona baktığını gördüm. Gülümsedi ve onun sırtını okşadı.

"O iyi olacak," dedi Nino beni götürürken sessizce.

"Biliyorum. Peki ya sen?"

"Ben de olacağım. Adamo iyi olacak. Ona yardım edeceğiz. Satıcıları öldüğünde ve o temizlendiğinde, anıları hakkında bir şeyler yapabiliriz."

Yatağıma yerleştik, ben sırtüstü yatıyordum ve Nino üzerime eğilmiş, gözleri üst kollarımda geziniyordu. Eğildi ve morluklarımı öptü. "Seni incinmiş görmeye dayanamıyorum."

"Ben iyiyim, Nino. Seni ve kardeşlerini birbirinizle tartışırken görmek beni daha çok üzüyor. O yüzden lütfen Adamo'ya kızma."

"Ben değilim. Artık değilim. Kardeşlerim ve ben her zaman birbirimizin yanında olacağız. Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek. Remo da ben de buna izin vermeyeceğiz."

BÖLÜM 19

NINO

"Ne yani, beni sonsuza kadar burada kilitli mi tutacaksın?" Adamo dedi ki. "Kendi evimde bir tutsak olarak mı?" Savio onu iki gece önce eve getirdiğinden beri en küçük kardeşimizi yakından izliyorduk ve şimdiden yoksunluk belirtileri göstermeye başlamıştı. Düzensiz hareketler, terleme, titreyen parmaklar. Boku herkesin beklediğinden daha uzun süredir alıyor olmalıydı.

"Temizlendiğinden emin olana kadar burada kalacaksın," dedim sakince. Adamo ters ters baktı. "Neden en azından odamda kalamıyorum?"

"Çünkü pencerenizin önünde parmaklık yok ve biz de parmaklık taktırmak istemiyoruz."

Adamo başını salladı ve Remo'nun kanadındaki odaya baktı. Burası Remo'nun Serafina'yı tuttuğu yerdi. "Bu çok saçma. Bana böyle davranamazsın."

Remo sendeleyerek ona doğru yürüdü ve yüzüne kapandı. "Uyuşturucu alan ve bana nereden aldığını söylemeyen diğer askerlere ne yapacağımı biliyorsun, o yüzden belki de çeneni kapatmalısın."

"İlaçları size kimin verdiğini söylerseniz, işler daha kolay olur."

"Kimin için?" Adamo acı bir gülümsemeyle kollarını kavuşturdu.

Remo sert bir nefes verdi ve sonra gülümsemesi tehlikeli bir hal aldı. "Pekâlâ, o zaman bize söyleme. C.J. ile konuşur ve ona sorarız. Onunla çok zaman geçirdin. Sanırım epey bir şey biliyordur."

Adamo'nun beti benzi attı. "Hayır, onu bu işe karıştırma."

Remo'nun gülümsemesi daha da genişledi. "Bunu yapamam. Onun Capo'su olduğumu düşünürsek, bana her şeyi anlatması gerekirdi ama anlatmadı. Bu ihanettir."

"Hayır!" Adamo bağırdı ve Remo'nun üzerine atılarak ona bir yumruk indirdi. Remo onu engelledi, kolunu çevirdi ve onu yüzüstü yere fırlattı, sonra da sırtının üzerine diz çöktü. "Bir daha asla yumruğunu bana karşı kaldırma."

"Siktir git," diye homurdandı Adamo, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Adamo," dedim yalvaran bir ses tonuyla, önünde çömelirken. "Bunu durdurmalısın. Uyuşturucu seni mahvediyor. Remo ve ben sadece sana yardım etmek istiyoruz."

"C.J.'e zarar verme, bana zarar ver."

"İçimden bir ses seni incitmenin bizi gerçeğe yaklaştırmayacağını söylüyor, değil mi?" Mırıldandım. "Acı seni daha fazla konuşturmayacak."

"Hiç denemedin. Sadece yap."

Remo onu serbest bıraktı ve hırlayarak ayağa kalktı. "Kapa çenenin. Sana işkence etmeyeceğimizi biliyorsun."

"Neden kendi kararlarımı vermeme izin vermiyorsun? Hayatımı uyuşturucuyla mahvetmek istiyorsam bırakayım."

Remo ters ters baktı. "Seni asla ele vermeyeceğim. Sana o boku satan şerefsizler hakkında bilgi almak için herkese işkence yaparım. Eski haline dönmeni istiyorum."

"Yapmayacağım," dedi Adamo sessizce, sırt üstü dönerek. "Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Ben artık o değilim, belki de hiç olmadım."

Remo sertçe yutkundu, ağzı sert bir çizgiye oturdu. Adamo'nun üzerine eğildi, yanıklarla birlikte ön kolunu kavradı. "O zaman daha güçlü biri ol. Sana işkence eden o şerefsizler, işleri bittikten sonra bile onlara güç verme. Öfkelen, acımasız ol, umurumda değil ama o lanet işkenceyi kafandan çıkar. Hayatına devam et. Geçmişte kaldı."

Adamo garip bir şekilde gülümsedi. "O kadar kolay olsaydı, sen ve Nino hâlâ annemiz hayatta değilmiş gibi davranmazdınız."

Remo sarsılarak doğruldu. Eşikteydi. Omzunu kavradım. "Adamo, iki seçeneğin var. Ya sana uyuşturucuyu kimin sattığını söylersin ya da Remo ve ben C.J.'yi sorgulayacağız."

Adamo ters ters baktı ama gözlerinde endişe parıldıyordu. Belki Adamo bizim gibi olduğunu düşünüyordu, bizim gibi olmuştu ama yine de Remo ve benim olabileceğimden daha nazikti.

"Bize öyle bakma," dedi Remo alçak bir sesle. "Bize, ailemize geri dönmek için seni ve uyuşturucu bağımlılığını kullanabilecek potansiyel olarak tehlikeli satıcılarla uğraşmana izin vermeyeceğim."

Adamo alay etti.

Remo tekrar ona doğru bir adım attı ama kendini durdurdu. "Sana o çok arzuladığın uyuşturucuyu satmazlarsa onlara güvenlik kodlarını vermeyeceğine emin misin? Gözlerimin içine bakıp bir daha kafayı bulmak için pervasızca davranmayacağına yemin edebilir misin? Yapabilir misin?" Remo karanlık bir şekilde güldü

Adamo sessiz kaldığında. "Ben de öyle düşünmüştüm. Greta ve Nevio'nun, Serafina'nın, Savio'nun, Kiara'nın, Nino'nun ya da senin hayatını riske atmayacağım. Asla. İhtiyacım olan bilgiyi bana vermen için bir fahişeye işkence etmem gerekirse, bunu zerre kadar pişmanlık duymadan yaparım." Sonra bana doğru başını salladı. "Ve inan bana, Nino Kiara'nın güvenliğini garanti altına almak için birini parçalamayı gözünü bile kırpamaz."

Adamo kendini oturur pozisyona itti. "Kodlarımızı asla ele vermem. Uyuşturucu için bile."

"Sana o boku kimin sattığını söyle."

Adamo gözlerini indirdi. "Yarışlarda bu adamlar var. Kendileri bir şeyler alıyorlar. Onlara iki katı para veriyorum, böylece benim için de satın alıyorlar."

"Kim olduğunu biliyorlar mı?" Remo sordu.

Adamo başını salladı. "Herkes benim kim olduğumu biliyor." Remo arkasını döndü ve dışarı çıktı.

"İsimleri ve eğer biliyorsanız onları nerede bulabileceğimi" sordum.

"Kay ve Josh. Her zaman kamptaki ana yarış ekibiyle birlikte kalıyorlar."

Adamo'ya elimi uzattım ve o da tuttu. Tekrar ayağa kalktı ve iç çekti. "Gerçekten uyuşturucudan uzak durmaya çalıştım ama ot her şeyi daha iyi hale getirdi ve sonra bu adamlardan biri eroinin daha da kolaylaştıracağını söyledi..."

"Değeri olan hiçbir şey kolay elde edilmez, Adamo. Haklısın, Remo ve ben bazen hala geçmişle mücadele ediyoruz ama yine de yolumuza devam ediyoruz çünkü bize güvenen insanlar var ve senin de var. Biz sana güveniyoruz. Ailemizin bir parçası olarak sana ihtiyacımız var, bu yüzden uyuşturucu kullanmadan korkularınla yüzleş."

Adamo bir şey söylemedi.

"Seni şimdilik eve kilitleyeceğim. Daha sonra burada sana göz kulak olacak biri olduğunda evin içinde dolaşabilirsin."

Yatağa uzandı ve ben de çıktım. Dışarı çıktığımda Remo hâlâ koridordaydı, duvara yaslanmıştı ve canı görünüyordu. "Bir örnek oluşturmamız gerekecek. Ona mal satmayı bırakmaları gerektiğini insanların kafasına sokmalıyız."

"Bırak ben ve Fabiano halledelim. Sen burada çocuklarınla kal. Her şeye göz kulak ol."

"Hâlâ Samuel'in düğün için buradayken topladığı bilgileri kullanabileceğini mi düşünüyorsun? Bir saldırı için?"

Başımı salladım. "Bence kız kardeşi yanındayken hiçbir şeyi riske

atmaz ama bence sen burada kalmalısın. Yapman gerektiğine inandığını biliyorum.

Hepimizi koruyun ama Fabiano ve ben bunu halledebiliriz."

Remo bundan hoşlanmıyordu ama düşünmesi gereken ikizleri vardı ve kendini her çatışmanın içine atmayı bırakmalıydı. Adamo'nun uyuşturucu bağımlılığının onu ne kadar zorladığını görebiliyordum.

"Pekâlâ," dedi yavaşça. "Ama herkesin mesajı aldığından emin olacaksın."

Ona bir bakış attım ve sert bir kahkaha atarak dişlerini gösterdi. "Evet. Bunu yapacaksın."

"Fabiano'yu aramaya gideceğim ve Kiara'ya gideceğimi söyleyeceğim, sonra yola çıkacağız."

Bahçeyi geçip Fabiano'nun evine gittim. Leona şezlonglardan birine uzanmış kitap okuyordu. Yaklaştığımı görünce doğruldu. "Bir şey mi oldu?"

"Fabiano'ya bir görev için
ihtiyacım var." "Spor
salonunda, çalışıyor."

Başımı salladım ama içeri girmeden önce, "Serafina, Savio ve ikizler havuzdalar. Neden onlara katılmıyorsun?"

Yüzünden şaşkınlık ifadesi geçti. "Edeceğim, teşekkür ederim."

Başımı salladım ve oturma odasına yöneldim. Fabiano'nun evi bizimkinden daha küçüktü ve kanatları yoktu ama yine de büyük bir binaydı. Spor salonu koridorun sonundaydı ve içeri girdiğimde Fabiano bench press yapıyordu. "Daha dikkatli olman gerekmez mi?"

"Adımlarını tanıdım." Halter çubuğunu başının üstündeki emniyet rafına yerleştirdi, sonra doğrulup yüzündeki ve göğsündeki teri sildi. "Adamo?"

Başımı salladım. "Bize isimler verdi."

"Ne zaman ayrılmak istiyorsun?" Fabiano ayağa kalkarken sordu. "Mümkün olan en kısa sürede."

"Remo gelecek mi?"

"Hayır, burada kalmalı ve her şeye göz kulak olmalı."

"Ne kadarlığına gidiyoruz?"

Bir görev söz konusu olduğunda her zaman etkiliydi, Fabiano'nun takdir ettiğim yönü de buydu. "Bir gece, belki iki. Kamp şu anda Sacramento yakınlarında konuşlanmış durumda."

"Pekâlâ. Hızlı bir duş alıp birkaç eşyayı toplamam için bana on beş dakika ver."

Kısa bir baş sallamayla Kiara'yı aramak için konağımıza geri döndüm. Onu piyanosunun başında buldum ama hiçbir şey çalmıyordu, sadece tuşların üzerindeki parmaklarına bakıyordu. Yanına oturdum. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," dedi yavaşça, sonra bana küçük bir gülümseme verdi.

Çürüklerin olduğu üst kolunu okşadım. Doğruyu söylemiyordu. Adet döngüsüne bakılırsa iki gün önce adet görmesi gerekiyordu. Bu sabah birlikte yatmıştık ve kesinlikle kanaması olmamıştı. "Birkaç işi halletmek için Sacramento'ya gitmem gerekiyor."

"Adamo ona uyuşturucuyu kimin sattığını söyledi mi?"

"O yaptı." Ben daha fazlasını söylemedim, Kiara da sormadı, sadece başını salladı. Ne olması gerektiğini biliyordu.

"O nasıl?"

"Onu güvenli odaya kilitledik. Sadece Savio ya da Remo etrafta nöbet tutarken dışarı çıkmasına izin verilecek."

"Bu gerçekten gerekli mi?"

Bileğini ağzıma götürdüm ve öptüm. "Adamo'nun ne kadar zamandır eroin kullandığını bilmiyoruz. Ya da başka ne aldığını. Sacramento'da öğrenebiliriz ama bağımlılığı ciddiye, ki korkarım öyle, bunları elde etmeye çalışırken aptalca bir şey yapabilir."

"Umarım bunu atlatabilir."

"Yapacak." Kiara'nın bana ihtiyacı olduğuna dair bir ipucu bulmak için gözlerini aradım. "İyi olacak mısın?"

"Elbette. Bunu senin halletmen gerek. Ben iyi olacağım. *Ben iyiyim.*"

Onu yavaşça öptüm, Savio'dan benim yerime gitmesini isteyip istemeyeceğime karar vermeye çalışıyordum.

"Ben iyiyim," dedi daha sert bir sesle. "Git. İşleri hallet."

KIARA

Nino ve Fabiano'nun gidişini izledikten sonra eve döndüm. Serafina ikizler ve Leona ile terastaydı, Remo ve Savio ise oyun odasında Adamo'yu tartışıyorlardı. Bir an için dışarı çıkmayı düşündüm, beni iki gün boyunca terk etmeyecek olan o rahatsız edici düşünceden uzaklaşmak için.

Sadece iki gün.

Adetimin gecikmesine sadece iki gün kalmıştı ama geçmişte hiçbir anlam ifade etmemiş olsa bile, yine de onu düşünmeden edemiyordum. Bunun bir anlamı olsun, sonunda hamile kaldığım anlamına gelsin istiyordum. Bir noktada, işe yaraması gerekiyordu. Öyle olmalıydı. Karnıma dokundum ve başımı salladım.

Giriş holünü geçtikten sonra, zulamdaki hamilelik testlerimden biriyle kendimi misafir banyosuna kilitledim. On dakika sonra, hayal kırıklığı kalbimi küçük parçalara ayırırken küçük pencereden aşağı baktım. Yine hamile değildim.

Kendimi hasta ve çaresiz hissediyordum. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak misafir banyosundan çıktım ve barda kendime bir içki hazırlamak için oyun odasına doğru ilerledim. Neredeyse hiç sert içki içmezdim ama o anda üzüntümü bastırmak istiyordum. Neyse ki Savio ve Remo artık orada değildi. Muhtemelen terastaki diğerlerine katılmışlardı.

Elime geçen ilk şişeye uzandım, kendime cömert bir bardak doldurdum ve öksürmeye başlamadan önce yarısını içmeyi başardım. Sonunda gözyaşları fışkırdı ve alkolden mi yoksa göğsümdeki boşluktan mı kaynaklandıklarından emin değildim, en çok istediğim şeyin benim için kolay olmayacağına dair bu ezici his, ya da hiç.

Remo bahçeden içeri girerek görüş alanıma girdi. Hızla gözlerimi sildim ve acımın içinde boğulmak isteyerek koşarak uzaklaştım, ancak adımları arkamdan geliyordu ve sonunda kaçmaktan vazgeçtim çünkü zaten boşunaydı. Remo asla pes etmiyordu ve ben kaçmaktan yorulmuştum. Burnumu çekerek duvara yaslandım ve yavaşça yere doğru kaydım. Bacakları göründü ama hiçbir şey söylemedi. Beni izlediğini hayal edebiliyordum.

"Yoğun duygu gösterilerinden nefret ettiğin için gitmelisin. Bundan sonrası daha da kötü olacak." Kendi kulaklarıma bile acı geliyordu.

Remo, yarısı dolu bardağını tutarak karşıma oturdu. Yüzümü taradı ve elimdeki hamilelik testine baktı. Onu hâlâ gebe kalamayışımin bir anısı gibi tuttuğumu fark etmemiştim bile. Sonucu görebilmesi için testi ona uzattım.

"Daha kolay olacağını düşünürsünüz. Umutlarınızı bir kez daha çok yükselttikten sonra yaşadığınız hayal kırıklığı."

Remo içkimden bir yudum aldı, sonra bardağın içinde döndürdü. "O benimdi."

"Onu orada bırakmışsın. Bu sınırlı sayıda üretilen ve bir servete mal olan Don Papa romu. Adamo onu lanet bir Cuba Libre'ye dönüştürsün diye orada bırakmayacağım."

Bir kahkaha attım ve elimi uzattım. "Bir yudum daha almam lazım."

Remo bardağı bana uzattı ve alkolün gücüyle titreyerek büyük bir yudum aldım. "Lanet olası iyi rom israfı. Sert likörden nefret ediyorsun."

"Evet," dedim ve içkiyi Remo'ya geri verdim. "Yardımcı olur diye düşünmüştüm."

Remo gülümsedi. "Alkolün ne zaman bir şeye faydası oldu ki?" "Unutmana yardımcı olabilir."

"Birkaç saatliğine, ama tekrar hatırladığınızda daha sert çarpmanızı sağlar."

Haklı olduğunu bildiğim için dudağımı ısırdım. Adamo da aynı şekilde başa çıkmaya çalışıyordu ve bunun onu nereye getirdiğini görebiliyordum. "Çok uzun zamandır deniyoruz."

Remo düşünceli bir şekilde başını eğdi. Gözlerinde hiç acıma yoktu, bu iyiydi ve bu yüzden Remo'yla konuşmayı seviyordum. "Nino kurusıkı mı atıyor?"

Gözlerimi kırdım, bunca zaman sonra Remo'nun açık sözlülüğü karşısında hâlâ afallamıştım. "Bilmiyorum ama onun olduğunu sanmıyorum. Benim hatam. Sadece içten içe biliyorum. Bende bir sorun var. Belki de mutlu olmayı hak etmiyorum. Önce ailem, sonra Durant ve şimdi de bu..." Umutsuzluk ve üzüntü göğsümde toplanırken nefes nefese kalmaya başladım. Bu kelimeleri yüksek sesle söylediğime inanamıyordum. Uzun zamandır peşimi bırakmıyorlardı.

"Kiara, kes şunu."

Yapamadım. Remo ayak bileğimi tuttu ve beni korkuttu. Başımı kaldırdım.

Bana nadiren dokunurdu. Yüzüne odaklanırken yutkundum.

"Bu kimsenin suçu değil ve senin de hiçbir sorunun yok, anladın mı?" "Bu haksızlık," diye fısıldadım umutsuzca.

Remo kalan romu içti. "Hayat hiç adil değil. Seni ezmek istiyor ama kaltağın kazanmasına izin veremezsin. Onu kendi kurallarına göre oynamaya zorlamalısın."

"Kulağa çok kolaymış gibi geliyor ama benim için öyle değil. Sen güçlüsün. Hiç kimse seni bir şey yapmaya zorlayamaz."

Remo öne doğru eğildi ve bileğimi sıktı. "Yüzüme karşı gerçeği söylemeye cesaret eden kaç kişi var biliyor musun? Kaç kişi benimle yalnız kaldığında altına sıçmıyor?"

Başımı salladım. Çok fazla olmadığını tahmin ediyordum. Serafina, kardeşleri ve Fabiano... Leona bile Camorra Capo'nun yanında hâlâ temkinliydi.

"Sen kendi tarzında güçlüsün Kiara. Ve sen Falcone'sun. Dünya senin. Eğer bir çocuk istiyorsan, bir tane alacaksın."

Güldüm. "Güçlü olduğunu biliyorum ama bazı şeyler senin kontrolün dışında. Birini kaçıramazsın."

"Eğer Nino boşa kürek çekiyorsa, seni hamile bırakması için benim spermlemlerimi alabilirsin." Tıkandım. "Ciddi misin sen?"

Bir kaşını kaldırdı.

Başımı salladım. "Gerçekten ciddisin. Fina'nın senin sperm donörü olmanı sorun etmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Hepimiz aileyiz. Senin ve Nino'nun dileğinizi yerine getirmenizi istiyorum ve Serafina bunu anlayacaktır."

"Eğer ben olursam bu işe yaramaz."

"Bugünlerde doktorların yapabileceği her türlü şey var. Sen ve Nino bir check-up yaptırmalısınız. Sorunun ne olduğunu öğrendikten sonra bir çözüm bulabilirsiniz."

"Belki de çözüm yoktur."

"Her zaman vardır. Evlat edinebilirsin. Nino ve benim ne kadar berbat durumda olduğumuzu düşünürsek çok da kötü bir fikir olmayabilir."

"Bunun nedeni çocukluğunuz."

"İnan bana, bunun bir kısmı kalıtsal." Sanki yıllar boyunca yaptıkları her şeyi hatırlamış gibi ağzı kıvrıldı.

"Evlat edinmeyi düşünüyordum." Remo'ya baktım. "Ama kan bağı olmadığı için çocukların daha az olmasını istemiyorum."

"Umursadığım tek kan, boktan bir DNA saçmalığı yüzünden çocuklarınıza daha az muamele edecek olan şerefsizlerin kanıdır ve sadece boğazlarını kestikten sonra bu kanla yıkanacağım için umursuyorum."

Aramızdaki küçük boşluğu geçtim ve hayatımda ilk kez Remo'ya sarıldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Kardeşlerimin nasıl olmasını istiyorsam sen de öylesin. İnsanların senin hakkında ne söylediği umurumda değil, seni kardeşim gibi seviyorum."

Remo dondu kaldı, sonra sırtıma hafifçe dokundu ama karşılığında bir şey söylemedi - söylemesini beklemiyordum zaten.

Boğazımı temizleyerek ve gözlerimi silerek geri çekildim. Remo ayağa kalktı ve elini uzattı. "Hadi gel. Havuzdaki diğerlerine katılalım."

Elini tuttum ve beni yukarı çekmesine izin verdim. "Bikini giymiyorum."

"O zaman git üstünü değiştir. Ben de gidip Adamo'nun somurtmayı bırakacak durumda olup olmadığına bakayım."

Bana bir süre daha baktıktan sonra atılmış gebelik testini aldı ve uzaklaştı.

Uzun bir nefes aldım, kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Remo haklıydı. Kendime acımanın bir faydası yoktu.

On dakika sonra kırmızı bikinim ve üzerine giydiğim yazlık elbisemle havuza vardım. Seraina ve Leona sudaydı, her ikisi de Serafina'nın onlar için sipariş ettiği küçük tek boynuzlu at şamandıralarıyla ikizleri havuzun etrafında itiyorlardı. Savio şezlonglardan birine tembelce uzanmış, mayosunu tehlikeli bir şekilde aşağıya çekmiş, iğrenç boğa dövmesinin üst yarısını gösteriyordu.

Savio sırtarak güneş gözlüklerini kaldırdı. "Gözlerini benim minotorumdan alamıyorsun, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Nino'nun o şeyi derine işlemesine izin verdiğine hâlâ inanamıyorum."

Savio karın kaslarına baktı, sonra bel kemerini kaldırıp altından baktı. "Gerisini görmelisin. Bence fikrini değiştirirsin."

Yanaklarım kızardı. Islak bir top Savio'nun kafasına doğru uçu ve o da ön koluyla topu engelledi. "Hey!"

"Terbiyeli ol," diye uyardı Serafina.

Savio kollarını başının arkasında kavuşturmuş, kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

"Bizi kızdırmayı seviyorsun, değil mi?" Küçük bir kahkaha attım. "Beklediğimden daha eğlenceli."

Elbisemden çıktım ve Nino dışındaki erkeklerin yanında küçücük bikinimin içinde rahatsız olarak kendimi hızla havuza bıraktım.

Savio güneş gözlüklerini geri itti. "Bize şu lezzetli beyaz çikolatalı makademya kurabiyelerinden pişirmeye ne dersin?"

"Tatlıya olan düşkünlüğünden bir noktada kurtulacağını düşünmüştüm. Bütün o şekerli şeylerle yüzünü nasıl doldurabiliyorsun?" Remo mayosuyla havuza doğru yürürken öyle dedi. Adamo'dan hiçbir iz yoktu.

Savio omuz silkti. "Hanımlara biraz şeker verebilmek için buna ihtiyacım var."

Leona, Serafina ve ikizlerin yanına doğru ilerlerken homurdandım. "Siz kesinlikle imkânsızsınız. Bu tavlama cümleleri gerçekten işe yarıyor mu?"

Remo, Savio'nun "Evet," demesiyle aynı anda "Hayır," dedi.

Remo ona el salladı. "Her neyse. Aletin üstüne yazdığının boğa yerine lolipop yaptırmadığına şaşırdım. Açık bir mesaj gönderirdi."

"Birlikte olduğum kızlar sikimle ne yapacaklarını biliyorlar. Hatırlatmak için bir lolipopa ihtiyaçları yok ve eğer beyin ölümü gerçekleşmişse, onlara yol göstereceğim."

"Ama yatakta bir hayvan olduğunu kendine hatırlatmak için bir boğaya ihtiyacın var, değil mi?" Remo da kendini havuza bıraktı. Leona ve Serafina kırmızı gözlerini fark etmişlerdi ama endişelenmelerini istemediğim için onlara parlak bir gülümseme verdim.

"Merak etmeyin. Hatırlatmaya ihtiyacım yok," dedi Savio. Telefonu öttü ve onu güneş sandalyesinin yanındaki küçük masadan aldı.

Leona'dan Greta'nın şamandirasını itme görevini devraldığım da Remo da bana katıldı.

"Dışarı çıkmak istemedi mi?" Ben sordum.

"Huysuz biri. Yoksunluk boktan bir şey."

Leona canlandı. "Onunla konuşmamı istersen konuşurum. Annemle çok şey yaşadım, o yüzden anlıyorum."

Remo'nun gözleri ona kaydı. Kızardı ama ilk kez bakışlarını tuttu. "Neden olmasın?" dedi sonunda. "Ona birkaç korku hikâyesi anlat, eminim çok şey yaşamışsındır."

"Evet, kesinlikle."

Greta Remo'ya gülümsedi. "Baba," dedi o sevimli, yüksek sesiyle. Remo onu şamandıradan çıkardı ve Greta gülümsedi. "Bana yakın olmak ister misin, hmm?" Onu göğsüne bastırdı ve suyun içinde ilerledi. Yüzdürücüde olduğundan çok daha mutlu görünüyordu. Nevio ise minik ayaklarıyla fırtınalar koparıyor ve tek boynuzlu atın boynunu sıkarak canını çıkarıyordu.

Serafina sırtarak onu ileri geri itti. Nevio zevkle guruldarken ona ve Nevio'ya doğru yüzdüm. Islak parmağımı burnuna götürerek kahkahalarla çığlık atmasına neden oldum. Leona havuzun kenarında oturmuş, belki de Fabiano olmadan ilk kez rahatlamış görünüyordu.

"Bu ciğerlerle çocuk Nine Inch Nails'in solisti olabilir," dedi Savio havuzun kenarına doğru yürürken ve flamingo şamandirasını peşinden sürüklerken.

Serafina, "O şey havuzun dışında kalacak," dedi.

Savio şamandırayı havuza itti. "Yap beni." Suya daldı, sudan çıktı ve kendini pembe vahşetin üstüne kaldırdı. Bacaklarını flamingonun uzun boynuna dayayarak gerindi ve iç çekti.

Serafina kulağıma, "Remo'nun bıçaklarından birini kullanarak o flamingoya zalim bir son vermek için dayanılmaz bir istek duyuyorum," diye fısıldadı. Kahkahamı bastırdım. Serafina masum bir yüz ifadesi takınırken Savio bize şüpheli bir bakış fırlattı.

Sonraki birkaç saati havuzda geçirdik ve sonrasında kendimi çok daha iyi hissettim. O gece yemekten sonra yatak odasına döndüğümde ve yatağımızda tek başıma kıvrıldığımda, hayal kırıklığı beni bir kez daha yakaladı.

O anda Nino'yu çok özledim. Telefonum çaldığında yarı uykuya dalmıştım. Gece yarısına yakındı ve mesajı kontrol ettiğimde yanan gözlerime rağmen gülümsedim.

İyi geceler, Kiara. Yakında döneceğim. Seni seviyorum.

Nino mesajlarla arası pek iyi değildi, özellikle de duygularını iletme için. İlk kez beni sevdiğini belirten bir mesaj göndermişti. Hemen cevap verdim.

Ben de seni seviyorum ve keşke kollarında uyuyabilsem.

Nino'nun bana bu sözleri neden gönderdiğinden emin değildim, ya da belki de biri benim gözyaşları içindeki çöküşümden söz etmişti ve bunun bir önemi yoktu. Şu anda başka bir şeye, tüm duygularını bastırmasını gerektiren bir şeye odaklandığını bildiğim için bu jestten memnun olmuştum.

Telefonu elimde tutarak gözlerimi tekrar kapattım.

BÖLÜM 20

KIARA

Ertesi akşam, Nino mutfığa girdiğinde muzlu ekmek pişiriyordum. Onu görünce içim rahatladı, sonra ona yine işe yaramadığını söylemek zorunda kalacağımı fark edince keyfim kaçtı. Nino doğruca bana doğru geldi ve arkamdan sarıldı, yanağımı ve başımı çevirdiğimde dudaklarımı öptü.

"Her şey yoluna girecek. Zamanımız var."

"Nereden biliyorsun?" Remo'nun, Nino konağa adımını atar atmaz ona söylemeye gittiğinden şüpheliydim.

"İfadeniz ve regl döneminize denk geldiğini biliyorum ve testi genellikle siz yaparsınız."

İçimi çektim. "Senden sır saklamak imkânsız." "Buna gerek yok."

"Delirdin mi sen?"

Nino kaşlarını çattı. "Neden kızayım ki? Dediğim gibi, zamanımız var. Eninde sonunda bir bebeğimiz olacak. Ve bu ikimizin de suçu değil. Bu bizim etkileyebileceğimiz bir şey değil."

Yüzümü gömleğine bastırdım ve rahatlatıcı kokusunu içime çektim. "Çok kızgınım. Çok kızgınım."

Nino sustu. "Kime?"

"Kimseye değil, sana hiç değil, hatta bana bile değil. Sadece çok kızgınım ve bunun bir anlamı bile yok."

Küfür ettiğimde Nino'nun kaşları kalkmıştı. "Belki de içini dökmen gerekiyordur." "Yarım bardak Don Papa romu içtim. Bunun bir faydası olmadı."

"Dur tahmin edeyim. Remo sana içmeni söyledi."

Gülümsedim. "Hayır, aslında bana içmememi söyledi. En azından pahalı alkollerini içmememi."

Nino kıkırdayarak başını salladı, ama sonra tekrar ciddileşti ve alnımızı birbirine bastırdı. "Belki de öfkene biraz izin vermen gerekiyordur."

Dışarı. Biraz dövüş antrenmanı yapabiliriz. Sonrasında kendimi hep daha iyi hissederim." "Neden olmasın? Zararı olmaz, değil mi?"

"Acıması *lazım*," dedi Nino.

Başımı salladım. "Doğru." Nino beni tekrar öptü, sonra geri çekti. "Şimdi gidebilir miyiz yoksa ekme için kalmak zorunda mısınız?"

Kontrol ettim. Pişmişti ve sadece soğuması gerekiyordu. Nino'yu mutfaktan çıkarken izlemeden önce tepsiyi hızla fırından çıkardım.

Savio'nun bilgisayar başında çalıştığı oyun odasının önünden geçerken, "Muzlu ekme hazır," diye seslendim. Belki bu gece bir şeyler atıştırmak hoşuna giderdi. Greta muhteşem küçük bir bebek gibi kanepede onun yanında oturuyor ve merakla kucağındaki resimli kitaba değil ekrana bakıyordu. Dışarıda Nevio'nun sevinç çığlıklarını Remo'nun daha kalın sesi izledi. Bahçede oğlunu kovalıyor gibiydi.

Nino Savio'ya, "Umarım yaptığın şey bir çocuğun gözleri içindir," dedi.

Savio başını kaldırıp Greta'ya baktı. "Bahis istatistiklerimiz. Greta'nın bir şey okuyabildiği de yok. Değil mi, bebek yüzlü?"

Greta ona çarpık bir gülümsemeyle baktı ve kalbim eridi. "Onun üzerinde gerçekten büyümüşsün," dedim usulca.

Savio, Greta'ya bir sırtış fırlattı. "Kızlarla aram iyidir, değil mi?"

Sadece gülümsedi. Nino sırtımı okşadı ve sonunda bakışlarımı onlardan ayırdım.

Savio dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve Greta'ya sordu, "Neden şu muzlu ekmeğe bakmıyoruz? Belki annen birazcık şeker yüzünden şirretleşmeden önce ağzına bir parça sokabilirim."

"Bunu duydum," diye mırıldandı Serafina, bikini giymiş bir halde içeri girip Savio'ya bakarken. Omuz silkti.

"Üzgünüm bebek yüzlü, elimden geleni yaptım." Serafina kızını kucağına alıp pembe yanağından öperken el sallayarak uzaklaştı.

Bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi ve Remo'nun ona çoktan söylediğini biliyordum, zaten uzun süre gizli kalmayacaktı.

"Spor salonuna gidiyoruz," dedi Nino ve beni de yanına çekti, buna sevindim. Negatif çıkan test hakkında tekrar konuşmak istemiyordum.

NINO

"Sacramento'daki işleri hallettin mi?" Tesla'yı garaj yolundan aşağı doğru sürerken Kiara sordu.

"Adamo'ya uyuşturucuyu veren adamları bulduk, evet," dedim. Kiara başını salladı ve bana o sessiz endişeyle baktı. Sık sık bu vahşet eylemlerinin beni nasıl etkilediğinden endişelenirdi ve belki de etkileyebileceklerini düşünmesi iyi bir şeydi. Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim.

"Odadan çıkmadı. Remo da onu ziyaret etmeme izin vermedi."

"Bizden biri olmadan onu görmemelisin. Bu geri çekilme aşamasında, hedefine ulaşmak için şiddete başvurabilir."

Başını iki yana salladı. "Adamo bana zarar vermez."

Dikkatle kollarının üst kısmına ve solmakta olan morluklara baktım ve Kiara bakışlarını takip edince iç çekti. "Bunu yapmak istememişti."

"Ve *tekrar yapmak* istemeyecektir. Akıllı fikri başka bir uyuşturucu bulmaya odaklanırdı. Bu çok tehlikeli. Bizden biri olmadan onun yanına gitmeyeceksin Kiara. Bu konudaki son sözüm bu."

Yavaşça başını salladı. "Temizlenmesi ne kadar sürer?" "Bunu söylemek zor. Kişiye göre değışir, hastalığın ciddiyetine bağımlılığı, sorunu anlamalarına ve mücadele etme kararlılıklarına bağılıdır. Anahtar irade gücüdür."

"Adamo'da o var. O bir Falcone."

Gülümsedim ama bu gülümseme herhangi bir moral verici duyguyla ilişkili değildi. "İrade gücü sorun olmayacaktır, ancak Adamo'nun sorununun büyüklüğünü anladığından emin değılim ve bu da onunla mücadele etme kararlılığının olmamasına neden oluyor."

"Ona yardım edeceksin."

"Edeceğim. Yapacağız, ama bu onun için yapamayacağımız bir savaş. Sadece o kazanabilir.

o."

On dakika sonra spor salonuna vardık ve üzerimizi değıştirdikten sonra Kiara ve ben antrenman kıyafetlerimizle boks ringine çıktık. Evliliğimiz süresince sadece zihinsel olarak değıl, fiziksel olarak da güç kazanmıştı. Ne kadarını fark ettiğinden emin değıldim. Boks eldivenlerini giymesine yardım ettim. Bana meraklı bir bakış attı.

"Biraz antrenman yapmak için ikimiz de bunları giyeceğiz. Bence bugün daha aktif bir antrenmana ihtiyacınız var."

Eldivenlerimi de giydim; darbelerimi daha da yumuşatacaklardı. "Hazır mısınız?" diye sordum.

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. Bu vücudundaki gerginliği azaltmadı. Kiara bir türlü yapamadığı için hayal kırıklığını içine atıyordu.

gebe kaldı ve dikkatini dağıtmaya çalıştı, ancak bir noktada bu çok fazla olacaktı.

Ellerimi kaldırdım. "Sol sağ. Sol sağ. Çabuk."

Kiara eldivenli avuçlarıma talimatlı darbeler indirdi, kaşları birbirine yaklaştı. "Gerçekten dövüşmek istiyorum."

"Pekâlâ," dedim başımı sallayarak ve yumruklarımı havaya kaldırarak pozisyon aldım. Kiara'nın savuşturduğu bir saldırı taklidi yaptım, ardından kaburgalarımın doğru bir yumruk indirdi. Darbesini engelleme zahmetine girmeden vurmasına izin verdim. Duygularını serbest bırakması gerekiyordu ve ben acıya karşı hassas değildim, en azından Kiara'nın toplayabileceği miktarda değil.

Karnıma bir darbe daha indirdi. "Kes şunu!" diye nefes nefese kaldı.

Ona baktım.

"Kazanmama izin vermeyi bırak. Benimle *dövüşmeni* istiyorum. Kendini tutmayı bırak." Bana tekrar yumruk atmaya çalıştı. Bu sefer onu dirseğimle değil, yumruğumla engelledim ki bu onu incitebilirdi.

"Eğer kendimi tutmazsam, seni ciddi şekilde yaralarım." Gözlerinde öfke titreşiyordu. Bu hiç mantıklı değildi. "Ben çaresiz değilim! *Çaresiz* değilim!"

Yumrukları odaklanmamıştı, taşan duygularıyla besleniyordu ve ben her birini engelledim. "Öyle olduğunu söylemedim," dedim sakince ama bu onu daha da öfkeliendirdi.

"Ama sen bana öyleymişim gibi davranıyorsun! Kesin şunu! *Kes şunu!*" Şimdi çılgılık atıyordu.

Onun bu mantıksız davranışı karşısında ne yapacağımı bilemiyordum. Kaldırdığım yumruklarımı tekrar yumruklamaya başladı. "Sen de bana vur ki dövüşebileyim."

"Kiara," diye tekrar denedim.

Durmadı. "Çaresiz değil. Çaresiz değil..."

Ona vuramazdım, bu yüzden sadece tenime yaslanıp hıçkırarak ağlayana kadar göğsüme vurmasına izin verdim. Yere çöktü ve ben de diz çöktüm, eldivenleri hızla çıkardım ve onu kucağıma çekerek sıkıca tuttum.

"Kendimi çok güçsüz ve çaresiz hissediyorum. Sadece bir bebek istiyorum." "Biliyorum," diye mırıldandım saçlarına karşı.

"Tekrar çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. Sanki her şey benim kontrolüm dışındaymış gibi... Bir daha asla böyle olmayacağını düşünmüştüm. Bundan nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum. Ve

en kötüsü ne biliyor musunuz? Tecavüzün bana bir şey yapıp yapmadığını merak ediyorum.

hamile kalmamı engelleyen bir şey." Boğuk bir nefes çekti. "Durant buna bayılırdı. Ölürlen bile hayatımı mahvettiğini bildiği için muzaffer gülümsemesini görür gibi oluyorum."

Geri çekildim ve ağlamaklı gözleri benimkilerle buluşana kadar çenesini yukarı ittim. "Kiara, dur. Durant acı çekti. Yaptığı şey için acı çekti. Yaptıklarının bedelini ödedi ve bu sana yaptıklarının yanında asla yeterli olmayacak olsa da, sonuçta o kırılmış bir adamdı. Ama sen Kiara, sen yıkılmadın. Harika bir hayatın olacak ve dileğine kavuşacaksın. Güven bana, bir gün bebeğine kavuşacaksın. Kendine baskı yapma. Hâlâ gençsin. Zamanımız var."

Bana ıslak bir öpücük verdi. "Ama beklemek istemiyorum."

Yanağını okşadım ve birkaç damla gözyaşını sildim. "Bir doktor randevusu alacağız. Tamam mı? Bunu anlayacağız ve sonra bir çözüm bulacağız."

"Tamam," diye fısıldadı.

BÖLÜM 21

NINO

Kiara'nın fallop tüplerinden birinin tıkalı olduğunu öğrenmemizin üzerinden **bir hafta geçmişti**. Tecavüzün ya da tedavi edilmemiş cinsel yolla bulaşan bir hastalığın sonucu olabilirdi. Geçmişte birlikte olduğum kadınlarla her zaman sadece prezervatif kullanmışım ve Kiara ile seks yapmaya başlamadan önce bir test yaptırmışım.

İlk şoktan sonra Kiara iyi görünüyordu, evin bakıcısı olmaya geri dönmüştü. Kapı aralığından eğildim ve Serafina'nın onayladığı şekersiz muzlu kurabiyeleri pişirmesini izledim.

Beni gördüğünde elindeki kurabiyeyi ağzına götürerek donakaldı. Gülümseyerek bir ısırık aldı, sonra bana doğru yöneldi ve kurabiyeyi uzattı. Tatlı olan her şeyi sevmememe rağmen bir ısırık aldım.

"Ne düşünüyorsun?"

"Fena değil."

Kiara dudaklarını büzdü. "Çok tatlı değiller. Kullandığım tek tatlandırıcı muz."

"Eminim Serafina bu çabayı takdir edecektir."

Kiara bir ısırık daha aldı ve omuz silkti. "Onları seviyorum."

Bileğini hafifçe tuttum ve bana kızgın bir bakış fırlattı. "Nino, ben iyiyim, gerçekten. Bunun benim hatam olduğunu bilmek ilk başta zordu."

"Bu senin hatan değil," diye homurdandım.

"Sebebi bedenimde yatıyor," diye düzeltti. "Ama daha kötüsü de olabilirdi. Sadece bir tüp tıkalı. Her ikisi de olabilirdi ya da doğal yollardan gebe kalmayı imkansız hale getirecek başka bir şey olabilirdi, ama bu haliyle, herhangi bir ek yardım olmadan da işe yarayabilirdi."

"Eğer zaman verirsek," dedim ona.

"Evet ve sabırlı olmaya çalışıyorum. İyi bir yoldayım ve belki birkaç ay ya da yıl içinde her şey yoluna girecek, girmezse de..."

"Her şey yoluna girecek."

Başını salladı. "Sonunda ne olduğunu bildiğimiz için rahatladım. Bilmemek teşhisten daha kötüydü."

Bileğini ağzıma götürdüm ve nabız noktasına bir öpücük kondurdum.

"Biliyor musun, oraya bir dövme yaptırmayı düşünüyordum. Senin adını."

Dudaklarım yumuşak tenine değdiğinde donup kaldım, bakışlarım onun nazik gözleriyle buluştu. "Çok hassas bir yer, çok acı verici."

"Sorun değil. Dikkatli olacağını biliyorum."

"Sana acı çektirmek istemiyorum. Vermeyeceğim."

"O zaman sırtınızın bir kısmını yapan dövmeciniz yapsın."

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Kimsenin sana el sürmesine, sana acı çektirmesine izin vermeyeceğim. Onu öldürmek zorunda kalırım."

Kiara'nın kaşları çatıldı. "Bu biraz aşırı oldu."

"Kimsenin sana acı çektirmesine izin vermeyeceğim."

Bana baktı. "O dövmeyi istiyorum. Bu benim seçimim. Acıya seve seve katlanırım."

"Bir tasarım düşüneyim, güzel bir şey olsun," dedim sessizce.

Parmak uçlarında durdu. "Boğa olmadığı sürece sorun yok."

Dudaklarım seğirdi. "Bu benim fikrim değildi."

Kiara karşıma oturdu ve kolunu uzattı. Ön kolunun derisini dezenfekte ettim, hâlâ ona dövme yapmak konusunda isteksizdim. Dövmenin onda çok güzel duracağını biliyordum ama süreç biraz tatsız olacaktı. "Emin misin?"

"Öyleyim," dedi.

Hazırladığım dövme tasarımını çıkardım. Şablonu aktarmak için cildine bastırduğımda Kiara'nın gözleri açıldı. Hassas dövmelerde şablon rehber olmadan dövme yapmamak her zaman en iyisiydi.

"Gül mü?"

"Dikenli kırmızı bir gül."

"Neden?"

"Bir gül senin güzelliğini temsil ediyor, kırmızı çünkü senin rengini seviyorum ve dikenler çünkü en güzel gülün bile dikenleri olmalı. Başlangıçta yoktu ama tekrar büyüdüler."

Kiara alt dudağını ısırđı ve sonra gülümsedi. "Bu çok güzel. Peki ya adın?"

Kaşlarımı çattım. Nedense Kiara'nın mükemmel tenine adımlı yazmak bana saygısızlık gibi geliyordu, her ne kadar sahiplenici bir yanımlı bu düşünmeden son derece memnun olsa da. "Yapraklardan birine ya da çok küçük bir şekilde sapına ekleyebilirim."

"Hayır," dedi Kiara kararlılıkla. "Bırak adın gövdeden *akıp gitsin*. Çünkü o dikenleri büyütmeme, çiçek açmama yardım eden sendin. Sen topraktın."

Başımı salladım, hiçbir şey söylemedim, dilim ağzımda birden ağırlaştı. Elimdeki işe odaklanarak, deseni şablondan Kiara'nın tenine aktardım ve ardından adımlı el yazısıyla dikkatlice ekledim. İşim bittiğinde makineye uzandım. "Karmaşık ve çok renkli olduğu için daha uzun sürecek. Acele edemem yoksa olması gerektiği kadar güzel olmaz."

"Anlıyorum. Acele etmeyin."

Dövme yaptırmadan önce hiç gergin olmamıştım. Bu sefer öyleydim. Derin bir nefes alarak iğneyi Kiara'nın derisine batırdım. Hızlı bir nefes aldı ve gerildi. Yüzünü ölçmek için kısa bir süre yukarı baktım.

"Yap şunu."

Ara sıra Kiara'yı kontrol ederek devam ettim. Gözleri sulandı ve bu manzara karşısında göğsüm sıkıştı.

"Sorun yok," diye fısıldadı.

Daha önce birine acı çektirmek beni hiç rahatsız etmemişti. Dövmeye, göreve odaklandım. Acıya değmek zorundaydı. Bu benim en iyi işim olmalıydı. Kiara daha azını hak etmiyordu.

İşim bittiğinde makineyi bıraktım ve bir an için yaptığım işi hayranlıkla seyrettim. Gül incelikle güzeldi, her yaprağı, her dikenini zarafetten bahsediyordu.

"Oh, Nino," dedi Kiara şaşkınlıkla. "Bu çok güzel. Bu kadar gerçekçi görüldüğüne, renklerin bu kadar canlı olduğuna inanamıyorum. Teşekkür ederim."

"Adımı tüm dünyanın görmesi için teninde taşıdığın için teşekkür ederim." Çoğu insanın beni nasıl algıladığını bilecek kadar kendime dair farkındalığım vardı. Benden sadece Camorra ya da Falcone olduğum için değil, olduğum şey yüzünden korkuyorlardı. Kiara bende daha fazlasını görmeyi başardı, o hayatıma girmeden önce farkında olmadığım yönlerimi.

Kiara öne eğildi ve beni öptü.

"Ağrın nasıl?" O anda söylemek istediğim başka pek çok şey olmasına rağmen mırıldandım.

"Buna değer," dedi.

Ağustos başında Adamo'ya daha fazla özgürlük tanıdık ama yine de gözümüz üzerindeydi. Artık geri çekilme belirtileri göstermiyordu, ancak işler hızla dağılılabildi, bu yüzden onu rahatsız etse bile birimiz her zaman yakınında kaldık.

Bir gün spor salonundaki antrenmanımız sırasında "Ne zaman duracaksın?" diye sordu. "Doğum günüm yakında. C.J.'ye gittiğimde etrafta bebek bakıcısı istemiyorum."

"Göreceğiz," dedim ve kötü savunmasından yararlanarak yanına bir tekme indirdim.

Homurdandı ve geri sıçradı. "Benden istediğin her şeyi yaptım."

"Biliyorum, bu yüzden son zamanlarda sana karşı yumuşak davrandık."

Adamo bana şüpheli bir bakış attı. Bir yumruk daha indirdim, bu sefer kaburgalarına bir yumruk. Tökezleyerek geri çekildi ve o noktayı ovuşturdu.

"Kendini geliştirmelisin. Uyuşturucu kullanmak odaklanmanı ve dayanıklılığını azalttı."

Remo içeri girdi, üzerinde dövüş şortu yoktu ama her zamanki siyah kotu ve tişörtünü giymişti. Durakladım. Adamo dikkatini dağıtmamı kullanmaya çalıştı ama başarılı olmak için gerçekten daha hızlı olması gerekiyordu. Bacaklarını tekmeleyerek altından çektim ve onu yere ittim. Sertçe yere düştü ve küfretti.

"Sorun nedir?" Remo boks ringinin önünde durduğunda sordum.

"Jerry aradı. John'lardan biri kızlarımızdan birini dövebileceğini düşünmüş."

Bu tür şeylerle genellikle fedailerimiz, Fabiano ya da daha alt düzeydeki infaz memurlarından biri ilgilenirdi. "Kim?"

Remo'nun gözleri Adamo'ya kaydı.

"C.J." Adamo ayağa fırladı. "O nasıl?"

"Doktorumuz Şeker Kapanı'nda ona bakıyor. Şimdi oraya gidip o küfürbaz pislikle konuyu görüşeceğim." Remo'nun ağzı buruştu. "Bana katılmak isteyebileceğini düşündüm."

Adamo hemen ringden çıktı ve ben de onun peşinden gittim. "Önce üstümüzü değiştirelim. Birkaç dakika daha önemli değil," dedim.

Adamo itiraz edecekmiş gibi göründü ama sonra başını salladı.

Yirmi dakika sonra işletmemizin önünde durduk. Arabadan ilk inen Adamo oldu ve aceleyle geneleve girdi. Remo ve ben de birkaç adım arkasından onu takip ettik. Bar bölümünde birkaç fahişe toplanmış, olayları tartışıyorlardı. Saat henüz erkendi ve müşterilerin çoğu günün ilerleyen saatlerinde striptiz gösterileri başladığında gelecekti. Yine de fahişelerin barda dedikodu yapması iyi olmazdı. Bu iş için kötüydü.

"Soyunma odalarınıza gidin ya da arka odalarınızda konuşun," diye emrettim.

Kadınlar Adamo'ya küçük bir gülümseme vermeden önce hızla oradan ayrıldılar.

Jerry barın arkasından çıktı.

"Nerede o?" Adamo sordu.

Jerry, "Her zamanki odasında," dedi ama Adamo çoktan o yöne doğru koşmaya başlamıştı.

Remo başını salladı. "Nerede o pislik?"

"Snake'e onu bodruma indirttim." "Sarhoş muydu?" diye sordum.

Jerry başını salladı. "Sadece birkaç bira içmişti. Ne olduğunu bilmiyorum."

"C.J. ile konuşalım," dedim Remo'ya.

Koridora doğru ilerledik. C.J.'nin odasının kapısı aralıktı ve yatağın kenarına oturmuştu. Adamo omzuna dokundu. Bir doktor bekliyordu. Havada sigara dumanı kokusu vardı ve komodinin üzerinde ruj izmaritleriyle dolu bir kül tablası duruyordu. İşletmemizde sigara içilmemesi konusunda katı bir politikamız vardı ama bugün C.J.'yi rahat bırakmaya karar verdim.

C.J. benim ve Remo'nun girdiğini duyunca arkasını döndü. Gözlerinden biri şişmeye başlamıştı, alınının sol üst tarafı da öyle ve dudağı patlamıştı. Ayrıca boynunu ovuşturuyordu.

"Beyin sarsıntısı ve çürükler," dedi doktor. Başımı salladım.

"Ne oldu?" Remo sordu ve Adamo'nun C.J.'ye yaklaşmasını istedi.

Ona kaşlarımı kaldırdım.

C.J. derin bir nefes verdi. "O benim müşterilerimden biri değil. Onunla genelde Lee ilgilenir. Ona fazladan para ödüyor, böylece onu dövebiliyor ve başka şekillerde aşağılayabiliyor." C.J.'nin ağzı tiksintiyle kıvrıldı.

"Bu, sunmanız gereken hizmetlerin bir parçası değil," dedim ona.

"Ben yapmadım. Lee yaptı. Fazladan paraya ihtiyacı vardı ama adam geldiğinde orada değildi, ben de onu almaya karar verdim. Ona bu tür şeyler yapmadığımı önceden söyledim ve o da standart olarak benimle çalışmayı kabul etti."

Remo alçak bir sesle, "Sanırım fikrini değiştirdi," dedi.

C.J. kısa bir süre ona, sonra da ellerine baktı. "Evet. Başladığımızda," dedi Adamo'nun niyetli bakışlarından kaçınarak. "Taleplerde bulunmaya başladı. Ona arka kapı yapmadığımı söyledim ama umursamadı."

Adamo gerildi. "Seni zorladı mı?"

C.J. başını salladı. "Denedi. Beni duvara doğru itti. Alnımdaki morluk orada oluştu. Çığlık atamayayım diye ağzımı tuttu. Onu ısırdım. Daha da sinirlendi ve bana iki yumruk attı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve aletini ısırdım. Bu her şeyi bitirdi." C.J. bana ve Remo'ya baktı. "Bana ne yapacağıma benim karar verebileceğimi söylediniz ve ben anal yapmıyorum," dedi savunmacı bir tavırla.

"Seçim senin. Umurumda değil," dedi Remo.

"Lee nerede?"

C.J. omuz silkti. "Onu henüz görmedim. İşe döndüğünden beri tuhaf davranıyor."

Lee geçmişte bizim için çalışmıştı ancak hamile kaldığında ona fahişe olarak çalışmasını yasakladık ve tek kelime etmeden ortadan kayboldu ancak birkaç hafta önce tekrar ortaya çıktı ve bizim için tekrar çalışmaya başlayıp başlayamayacağını sordu.

"Şimdi ne olacak?" C.J. sordu.

Adamo acı bir gülümsemeyle C.J.'nin önünde çömeldi. "Pislik herif cezasını çekecek, söz veriyorum."

Remo karanlık bir şekilde gülümsedi.

"Oh, yapacak." Adamo hemen,

"Bunu yapmak istiyorum," dedi.

C.J. hemen koluna dokunarak, "Yapmak zorunda değilsin," dedi. Ayağa kalktı ve geri çekildi.

"Ama yapacağım."

"Pekâlâ, o zaman başlayalım," dedi Remo, sesinde zaten tanıdık bir heves çınlıyordu. Adamo'yu neden bu işe bulaştırdığını merak ettim. Bunun Adamo'nun kendi işkencesiyle başa çıkmasına yardımcı olacağını mı umuyordu? Bizim için işe yaradığı gibi onun için de işe yarayacağından emin değildim. Adamo onun olmasını istediği gibi iyi bir çocuk değildi ama kesinlikle Remo ve benim gibi de değildi.

C.J.'in dövülmüş yüzünü, dudağını kemirme şeklini inceledim. "Neden eve gitmiyorsun? Bir taksi tut ve Jerry'nin kasadan ödemesine izin ver."

Kardeşlerimi bodruma kadar takip ederek oradan ayrıldım. John'un bulunduğu odaya girer girmez Adamo onun üzerine atladı ve yüzüne sert bir yumruk attı. Remo Adamo'yu tutup geri çekti ama Remo'nun gözlerindeki heves tamamen onayladığını gösteriyordu. "Vay canına. O kadar hızlı değil. Önce beyefendiyle konuşmamız gerek."

Adamo inanmaz bir bakışla Remo'ya döndü ama sonra Remo'nun gülümsemesini gördü ve başını salladı.

Adam ayağa kalktı ve kanayan burnunu tuttu. "Ne oluyor lan? Müşterilere böyle mi davranıyorsunuz? Senin saksocu orospun sikimi ısırdı."

Kasıklarına baktık. Pantolon giymiyordu.

"Bu kadar küçük bir şeyi ısırdığına göre iyi nişan alıyor olmalı," diye yorumladı Remo.

Adamın yüzü daha da kızardı. "Bu ne cüret? Bu senin iğrenç orospularından birini son sikişimdi!"

Kumarbazlarımızdan biri değildi ve kızlarımızın hizmetlerini kullanmaktan başka hiçbir şekilde bizimle iş yapmamıştı. Belli ki bizim ne olduğumuzu, kim *olduğumuzu* anlamamıştı.

"Bu kesinlikle doğru," dedi Remo, güç iddiasını onun yaşındaki biri için olması gerekenden daha kolay hale getiren çılgın gülümsemesini takınarak.

Adam, kurtla alay ettiğini fark eden bir tavşan gibi sakinleşti. "Polisle konuşacağım."

Adamo homurdandı. "Ne kadar aptalsın sen?"

"Belli ki başının ne kadar büyük bir belada olduğunun farkında değil," dedi Remo hoş bir sesle. "Ona göstermeye ne dersin?"

Adamo acımasız bir gülümsemeyle başını salladı. Bir sigara çıkarıp yaktı ve bir nefes çekti. Remo'nun gözleri öfkeyle parladı, sonra Adamo izmariti ağzından çekti. "Kızları aşağılamayı seviyor musun?"

Adamo'nun belirsiz bir kahrkaha atan adama doğru ilerleyişini izledim. "Kaç yaşındasın, evlat?"

Adamo sigarasından bir nefes daha çekti ve adamın tam önünde durdu, sonra kıkırdadı. Adam sustu ve parlayan uca kaşlarını çatarak baktı.

"Bu da ne böyle? Neyin var senin?" diye bağırdı adam.

Remo ve ben birbirimize baktık. Adamo hiç kimseye işkence etmemiştii ve biz de onu zorlamamıştık.

"Her şey," diye mırıldandı Adamo, sonra adamı boynundan kavradı ve sigarayı aletine bastırdı. Remo'nun kaşları havaya kalktı ve ben bir adım daha yaklaştım çünkü adam çılgınca çırpınıyor, çığlık çığlığa bağıırıyordu. Adamo'dan en az elli kilo fazlaydı. Ama Adamo adam ona vuramadan tökezleyerek geri çekildi ve göt herifin sikini tutarak yere düşmesine izin verdi.

Adamo kaşlarını çattı ve göğsü kabardı. Bugün daha fazlasını yapmayacağını anlayabiliyordum, Remo da öyle.

"Şimdi hep birlikte biraz eğlenmeye ne dersiniz?" dedi Remo. Adamı da boğazından yakaladı ve yüzünü duvara çarptı. Burnunun kırılma sesini boğuk çığlıklar izledi.

Adamo titreyen elini kaldırdı, sigarayı ağzına götürdü ve tekrar yaktı, sonra derin bir nefes çekti. Şimdilik Remo'nun adamla ilgilenmesine izin verdim ve Adamo'nun yanına gittim.

"İyi misin? Bunu yapmak zorunda değildin. Remo ve ben bu işleri halledebiliriz."

"Biliyorum," dedi Adamo sigarasının yanından geçerken. "Ama ben istedim." Bakışlarımla karşılaştı ve ne tür bir tepki beklediğinden emin değildim.

"İlk seferin için iyi iş çıkardın."

Adamo güldü. "Daha fazlasını yapmak istiyorum."

Remo başını kaldırıp yerdeki adama baktı. "İçini dökmekte özgürsün."

Adamo hızla başını salladı ve bir nefes daha çekti, sonra izmariti ağzından kaptı ve bir an için onu tekrar kendi tenine bastıracağından emin oldum. Onun yerine taş zemine bıraktı ve öğüttü.

"C.J.'ye gidebilir miyim?"

Omuz silkmiş olan Remo'ya baktım ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. "Güvenimizi kırma," dedim ona.

"Yapmayacağım," dedi Adamo ve John'a bir kez daha bakmadan bodrumdan çıktı.

"Bütün gün orada duracak mısın yoksa bana yardım edecek misin?" John'a doğru ilerledim.

On beş dakika sonra kapı çalındı. Remo hırladı, başını kaldırıp yerdeki pisliğe baktı. Altına işemişti. Remo'nun onu öldürmek mi yoksa hayatta tutmak mı istediğinden emin değildim. Belki de kendini tanımıyordu.

Bir havluya uzandım ve kapıyı açmak için yönelmeden önce ellerimi sildim. Jerry orada bekliyordu. Gözleri kısa bir süre kan sıçramış gömleğime kaydı, sonra hızla yüzüme baktı, Remo'ya ve yerdeki adama bakmamaya çalışıyordu.

"Çöpleri attım ve çöp konteynerinde miyavlama sesi duydum. Kontrol edebilir misin? Sanırım bir kedi yavrularını orada bırakmış olabilir. Ya da belki biri istenmeyen yavrularını bırakmıştır. Eğer ilgilenmezsek yoldan geçenlerin meraklı olmasından korkuyorum."

"Patronlarından çöpü karıştırmalarını istemenin sana bonus puan kazandırmayacağını farkındasın değil mi?" diye mırıldandı Remo. Başka bir havlu kaparak kendini temizlemeye başladı ama benimki gibi onun gömleği de darmadağındı. Çöpleri karıştırmak üzere olduğumuzu düşünürsek bu bir sorun değildi.

Jerry'nin gözleri Remo ve benim aramda gidip geliyordu. "Umm... Bara bakmam gerekiyor. Kıyafetlerimi değiştirmedim ama eminim bir şeyler bulabilirim."

Remo kapıyı sonuna kadar açarak beni geçti ve Jerry'nin odanın içindeki kanlı karmaşayı iyice görmesini sağladı. Jerry hızla geri çekildi, yıllarca bizim için çalışmasına rağmen beti benzi atmıştı.

"Altına işeme," diye mırıldandı Remo. "Biz hallederiz."

Jerry bara geri dönerken Remo ve ben arka kapıya doğru ilerledik. "Eğer yavru kedi ya da köpek bulursak, Kiara'ya hiçbir şeyden bahsetme. Onları almamız için ısrar edecektir. Evimizin hayvanat bahçesine dönmesini istemiyorum."

Çöp bidonlarının önünde durduk ve dinledik.

"Ben bir şey duymuyorum," dedim.

Remo gözlerini çöp bidonlarına dikti. "Şimdiye kadar orada boğulmuş olsalardı hiç şaşmazdım. Sıcak ve havasız." İç çekerek bir çöp konteynerinin yanına gitti, ben de diğerinin basamaklarını tırmandım. Çöplerin çoğu siyah plastik torbaların içindeydi ama bazı şişeler ve yiyecek artıkları öylece atılmıştı.

Remo bir çöp poşetini yana kaydırırken, "Lanet olsun," diye homurdandı. "Nasıl oluyor da Batı'ya hükmediyorum ve hâlâ ellerime çürük domatesler bulaşıyor?"

Cevap vermek için ağzımı açtım, bir çantayı itiyordum ki küçük bir insan ayağı dikkatimi çekti. Bir an donakaldım, aklımın bana oyun oynayıp oynamadığından emin değildim, sonra hemen harekete geçtim. Başka bir çantayı yırtıp arkama attım.

"Remo!"

Çöplerin arasında kıpırdamadan duran bebeği yakaladım. Üzerinde sadece kirli bir külot vardı. Küçük bedeni göğsüme bastırarak merdivenlerden aşağı atladım ve yere diz çöktüm. Remo çoktan oradaydı. "Lanet olsun! Nefes alıyor mu?"

Kalp masajına başladığımda parmağımı bebeğin ağzına sokarak solunum yollarına girebilecek olası nesneleri temizlerken başımı salladım.

Remo telefonda hırıliyordu: "Hemen şu anda buraya gelmen gerekiyor. Çöpte bir bebek bulduk. Nefes almıyor."

Bebeği ellerimin arasına aldım ve küçük bedenine dikkatlice hava üfledim. Neyse ki bebek hemen tepki verdi. Kısa bir süre önce hâlâ sesler çıkarıyorsa, çok uzun süre havasız kalmamıştı.

Küçük göğsü hareket etmeye ve kendi kendine nefes almaya başladığında, öldürücü bir öfke ve bariz bir endişe karışımıyla bana bakan Remo'ya döndüm. "Soğuk havluya ihtiyacım var ve birinin acilen mama getirmesi gerekiyor."

Remo arkasını döndü ve içeri yöneldi. Bebeği kirli pantolonundan çıkardım, küçük bir çocuk olduğunu gördüm, sonra koluma girerek doğruldum. Tam ofisimize giriyordum ki Remo elinde havlularla aceleyle geri geldi. Ondan bir tane aldım, sonra odaya girdim, küçük çocuğu kanepeye yatırdım ve soğuk kumaşla silmeye başladım.

"Aşırı ısınmış, susuz kalmış ve yetersiz beslenmiş. Onu hastaneye götürmemiz gerekiyor. Kendi doktorlarımız gerekli uzmanlığa sahip değil."

Remo başını salladı. "Pekâlâ. Onu alıp doktorların ve hemşirelerin işlerini yaptıklarından ve burunlarını bizim işimize sokmadıklarından emin olacağım ve ondan sonra çocuğun annesiyle konuşacağım."

Geçen yıl sadece bir fahişe hamile kalmıştı, Lee. Döndüğünde, Lee bize çocuğunu evlatlık verdiğini söyledi. Eroin bağımlılığını ödemek için yeniden çalışmaya başlamıştı.

"Onu hastaneye götürebilirim." dedim.

Remo omzuma dokundu, bebekten yüzüme baktı. "Eve gidiyorsun ve Kiara ile konuşuyorsun."

Kollarımdaki küçük çocuğa baktım, Remo'nun aslında söylemeden ne dediğini anladım. Yavaşça başımı salladım ve onu dikkatle göğsüne bastıran Remo'ya uzattım.

"Seni hastanede bekleyeceğim ve onun korunduğundan emin olacağım."

Remo'nun kucağındaki kirli bebeğe son bir kez bakarak döndüm ve aceleyle eve döndüm.

BÖLÜM 22

KIARA

Yarın için vejetaryen tatlı patatesli chili **pişirirken mırıldandım** ve kapı arkamdan açıldığında dönmedim. Geçmişte en kötüsünden korkarak gerildiğimi düşünmek, ne kadar ilerlediğimi görüp gülümsememe neden oldu.

Kolları bana dolandı ve Nino önce boğazımı, sonra yanağımı öptü. Kucağında dönüp ona baktım. İfadesindeki bir şey, bir tereddüt titreşimi, kaşığı bırakıp tamamen ona dönmeme neden oldu. Adamo'ya bir şey mi olmuştu? Daha iyiydi, değil mi? Yoksa sadece numara mıydı?

"Sorun nedir?"

"Fahişelerden biri hamile kaldı ve Remo bunu öğrenince onun çalışmasını yasakladı. Birkaç hafta önce geri döndü ve herkese bebeği evlatlık verdiğini söyledi. Bugün Jerry çöpten gelen miyavlama seslerini duydu. Çöplükte bir kedinin yavru doğurduğunu düşündü..."

Kalbim farkına varmakla sıkıca sıkışmaya başlamıştı bile.

"Jerry, Remo ve bana söyledi çünkü hâlâ barda çalışması gerekiyordu. Birkaç haftalık, yetersiz beslenmiş, susuz kalmış bir bebek bulduk."

Yutkundum. "Bebeğini çöpe attı."

"Daha önce de ona iyi bakmamıştı. Remo onu hastaneye götürdü. Bizi bekliyor."

Nino'ya göz kırparak baktım, ne demek istediğini anlamıştım. Keskin bir nefes aldım, gözlerime yaşlar doldu ve titremeye başladım. Nino kaşlarını çattı, yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

"Hamile kalmak, çocuğumuzu doğurmak istediğini biliyorum ama-"

Umutsuz bir öpücükle sözünü kestim, yüzünü avuçladım, ağladım. "Bu bebeği tüm kalbimle seveceğim. Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim."

"Remo'nun fikriydi." Nino alnını bir an için benimkine bastırdı. "Hadi gidelim."

Yavaşça başımı salladım ama hareket edemedim, çok bunalmıştım. Bu gerçekten oluyor muydu? Ve bu kadar mutlu hissetmeli miydim? Ne de olsa korkunç bir şey olmuştu. Derin bir nefes daha alarak ocağı kapattım.

"Kiara?" Nino usulca sordu.

"Gidelim," dedim elini sıkarak.

Otuz dakika sonra hastane odasına girdik. Remo, yatağında yatan, bipleyen makinelere ve burnuna giren bir tüpe bağlı küçük bir bebeğin başında duruyordu. Kolunu okşarken çocukla kısık bir sesle konuşuyordu. Bebeğin gözleri açıldı ve Remo'yu izliyordu.

"Nihayet," dedi doğrulurken ve bebeğe son bir kez bakıp bize doğru gelirken. Bakışları ağlamaklı yanaklarımda gezindi ve dış dünyaya nadiren gösterdiği yumuşaklık yüzüne yansıdı. "Yaklaşık beş haftalık. Eğer ısrar edersek onu yarın eve götürebileceğimizi söylüyorlar."

"Yetkililere haber vermeyecekler mi?" Yatağa yaklaşp küçük çocuğun üzerine eğilirken sordum. Saçları yumuşak ve bal kahverengisiydi, gözleri ise mavimsi bir renkteydi. Bunun genellikle bir çocuğun ilk yılında değiştiğini biliyordum.

Remo, "Biz bu şehrin lanet olası yetkilileriyiz," dedi.

Gözlerim beşiğin üzerindeki isim etiketine takıldı. Çocuk.

Falcone.

İsmin izini sürdüm, omzumun üzerinden bakarken boğazımın bir kez daha tıklandığını hissettim. Hem Nino hem de Remo beni izliyordu.

"Onun için hangi ismi istediğini bilmiyordum ama soyadı kolaydı," dedi Remo.

Ona doğru koştum ve kollarımı ortasına doladım. Kısa bir süre başımın arkasına dokundu. "Dünyanın senden nefret etmesi umurumda değil, seni hepsine karşı savunacağım."

"Önemli olan insanlar nefret etmediği sürece dünyanın benden nefret etmesi umurumda değil," dedi Remo, kollarımı belinden çözerek. "Şimdi oğlunla ilgilen."

Ona ve Nino'ya ağlamaklı bir gülümseme verdim, sonra durakladım. "Ya annesi onu sorarsa?"

Hem Nino'nun hem de Remo'nun yüzlerindeki nezaket kaybolmuştu. Bugüne taşınan ortak bir geçmiş.

Remo'nun gözleri nefret ve ıstırapla parlıyordu ve bir kez daha Falcone çocuklarının en çok ihtiyaç duydukları anda birilerinin onları korumuş olmasını diledim. "Onu çöp gibi çöpe attı. Onu koruması gerekirken, son nefesine kadar güvende tutması gerekirken ölüme terk etti. Onun annesi o değil. Sensin, çünkü onu tanıdığın birkaç saniye içinde onu ondan daha çok seviyorsun."

Nino bir an için gözlerini kapattı ve bakışlarımla buluştuğunda kontrollü ve sakinler ama ben duygu alevini yakalamıştım.

"Doğum günü ne zaman?"

"Öğreneceğim. Şimdi onunla konuşmak için Şeker Tuzağı'na gidiyorum.

Jerry kontrol ettiğinde onun odasında bir John'la olduğunu söyledi." Remo'nun kolunu tuttum. "Onu öldürme."

Remo'nun yüz ifadesi acımasızlığı ve mutlak nefreti yansıtıyordu. "Bir John'u becerirken kendi çocuğunu çöp kutusuna attı ve sen onun yaşamayı hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

Başparmağımı bileğindeki çapraz yara izlerinin üzerinde gezdirdim ve yüzü daha da korkunç bir hal aldı, tabii bu mümkünse. Nino ellerini omuzlarıma koydu. "Kiara. Bırak bunu Remo halletsin."

"Belki yaşamayı hak etmiyor, ama belki ölümü de hak etmiyor. Onu dinleyin, sonra yargılayın. Onu öldürmekten başka seçenekler de olmalı. Onun ölümü hiçbir şeyi değiştirmeyecek, ne bebek için ne de sizin için."

Remo elimden kurtuldu. "Sana saygı duyuyorum ama bazen nezaketin gerçekleri görmeni engelliyor. Yanına git ve karnına bak, sonra da az önce söylediklerini tekrarla."

Dehşet iliklerime kadar işlemiş, beni hareketsiz bırakmıştı. Beşiğe doğru yürüyen, minik önlüğü yukarı çeken, sonra çok hareketsiz, çok tehlikeli bir hale gelen ve gözleri bana yerleştiğinde kadının öleceğini anladığım Nino değil. "Karnında iki sigara yanığı var."

Remo bana baktı, ağzı acımasızca çarpıldı ve tek kaşını kaldırdı.

"Lütfen onun hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenin."

"Ona bir isim seç çünkü onu öldürmeye çalışan fahişenin ona verdiği ismi taşımayacağı kesin." Remo dışarı çıktı ve kapıyı iterek kapattı, ben de sıçradım. Yatağın yanında Nino'ya katıldım ve çocuğa baktım.

"Bir daha kimse seni incitemeyecek, kimse yanına yaklaşılamayacak," diye söz verdim, önce minik başını sonra yanağını okşadım, şimdiye kadar ona sevgi gösteren biri olup olmadığını merak ediyordum. Kalbim kırıldı ve aynı zamanda göğsümde daha şiddetli, daha karanlık bir şey yükseldi.

Nino başımın yanını öptü. "Evlendikten kısa bir süre sonra ben de sana aynısını söylemiştim."

"Biliyorum ve o zamandan beri sözünü tuttun. Beni koruduğun gibi oğlumuzu da koruyacak mısın?"

"Sen ve o için hayatımı ortaya koyarım."

Kalbim henüz tanımadığım bu küçük bebeğe duyduğum sevgiyle doluydu ama Nino'nun ne hissettiğini merak ediyordum. Onun için duygusal bağlar kurmak zordu ve oğlumuzu sevmeye başlamasının zaman alacağını düşündüm, tıpkı beni sevmesinin zaman aldığı gibi.

"Ona ne isim verelim?" Nino sonunda sordu.

"Oğlumun adını hep Alessio koymak istemişimdir, ama sen ne istiyorsun?" Nino başını salladı. "Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim, senin gibi değil.

Alessio'nun ailemize uyan güçlü bir isim olduğunu düşünüyorum." "Alessio o zaman?"

Başıyla onayladı ve ben de oğlumuzun üzerine eğilip alnından öptüm. "Alessio Falcone, ailene hoş geldin."

Ben minik bebeğe bakarken Nino sırtımı hafifçe ovdu. Sol yanağında küçük bir çizik vardı ve hafifçe üzerinden geçtim.

Nino tarafsız bir tavırla, "Belki de çöpün içindeki bir şey onu kesmiştir," dedi. "Poşetler kafasını kapatıp onu boğmadığı için şanslı."

Yutkundum. "Artık güvendesin."

On beş dakika sonra kontrol için bir hemşire geldi ve beni görünce rahatladı, muhtemelen Remo'nun gitmiş olmasından dolayı rahatlamıştı, ama rahatlaması sadece Nino'nun duvara yaslanmış, tetikte gözlerle her şeyi izlediğini fark edene kadar sürdü.

"Merhaba," dedi tereddütle.

Gülümsedim.

"Sen...?"

Nino duvardan uzaklaştı. "Biz çocuğun ailesiyiz." Hemşire gözlerini kırıştırdı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ama-"

Nino, sırtımdan aşağı küçük bir ürperti gönderen bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı.

Hemşire hızla başını salladı. "Tabii ki. Tamam." Beşiğe doğru ilerledi ve Nino da ona doğru adım atarak sertleşmesine neden oldu.

"Sadece tüpleri çıkaracağım, böylece onu biberonla beslemeyi deneyebilirsiniz, eğer sorun olmazsa?"

Nino keskin bir baş hareketiyle onayladı. "Devam et."

Hemşire Alessio'ya karşı dikkatli ve nazikti, ancak burnundan beslenme tüplerini çıkardığında ağlamaya başladı ve gerekli olsa bile onun feryatlarını duymak kalbimi kırdı. Geçmişte ne kadar sık ağladığını, bu ağlamaların ne kadar sık cevapsız kaldığını ve hatta cezalandırıldığını hayal etmeden duramıyordum.

Hemşire, "Size bir şişe getireyim." dedi.

Dışarı çıkar çıkmaz avucumu Alessio'nun göğsünün üzerine hafifçe koyarak burada olduğumu göstermeye çalıştım. "Şşşt. Güvendesin. Baban ve ben seni koruyacağız."

Yeni rolünü, yani babalığını düşünürken Nino'nun yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. "Belki hemşireye karşı daha az korkutucu olmaya çalışabilirsin?" Yumuşak bir sesle söyledim.

Nino elimi tuttu ve bileğime bir öpücük kondurdu. "Korkması umurumda değil. Haddini bilmeli ve Alessio'ya bir şey olursa bunun sonuçlarını anlamalı."

Hemşire geri adım atarak bana cevap verme şansını elimden aldı. Başımı hafifçe sallayarak gözlerimi devirdim. Nino çoktan kadına odaklanmıştı-

Remo gibi o da neredeyse herkesi davetsiz misafir olarak görüyordu.

Şişeyi ondan aldım. "Teşekkürler." Alessio şimdiye kadar gördüğüm bebeklerden daha küçük görünüyordu.

Hemşire yanımda durdu.

"Biz bunu halledebiliriz," dedi Nino. "Bir şeye ihtiyacımız olursa sizi ararız."

Başka bir şey söylemeden döndü ve gitti.

"Yaraları yüzünden ona zarar veremez miyim?"

diye sordum. Nino başını salladı. "Yanıklar çok taze değil."

Derin bir nefes alarak Alessio'yu dikkatle kucağıma aldım ve göğsüme bastırdım, mükemmel hissettirdi - sanki olması gereken buymuş gibi, o, ben ve Nino bir aile olduk. "Belki de bu kaderdir," diye fısıldadım kalın bir sesle. "Hepimiz geçmişimizde korkunç şeyler yaşadık ama birlikte güzel bir gelecek yaratacağız."

Nino saçlarımı okşadı, hiçbir şey söylemedi, sadece gülümsedi. Kadere ya da onun gibi şeylere inanmazdı. "Ona şişeyi vermeyi dene, bakalım aç mı?"

Kuklayı minik ağzının üzerinde gezdirdim ve açtı, hevesle emmeye başladı. Gözlerim onun güzel yüzüne dikilmişti. O kadar hızlı emiyordu ki arada zar zor nefes alıyordu. Biberonu birkaç santim geri çektim. "Şşt. Şişeyi alacaksın. O kadar hızlı değil."

"Muhtemelen geçmişte aç kalmak zorunda kaldığı içindir. Ona bundan sonra her zaman ihtiyacı olanı alacağını göstermeliyiz."

Hiçbir şey söyleyemeden başımı salladım. Alessio dudaklarını oynatarak şişeyi tekrar istedi ve ben de boğulmadığından emin olmak için yavaşça geri soktum.

Nino ve ben Alessio'yla birlikte bir gece hastanede kaldık, ihtiyacı olan her şeyi aldığından ve iyi korunduğundan emin olduk. İlk itirazlardan sonra, iki hemşire geceyi geçirmemiz için bir yatak getirdiler... Nino onlarla konuştuktan sonra. Yatağı beşiğin hemen yanına ittim, böylece yatakta uzanırken Alessio'yu izleyebilecektim. Nino yanıma kaydı ama uzanmadı. Sırtını karyolanın parmaklıklarına dayayarak nöbet tuttu.

Alessio çok kıpırdandı ve birkaç kez ağladı ama dokunuşumuzu hissettiğinde veya biberonu aldığında hep sustu. Kendimi sık sık uyanık yatarken yakalıyor, Alessio'nun yumuşak nefes alışını dinliyor, onun hala orada olduğuna, hala Nino'nun ve benim olduğuna dair kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Nino hiç uyumadı. Ne zaman uyansam gözleri açıktı, nöbet tutuyor, bizi koruyordu.

"Uyu Kiara," diye mırıldandı sonunda. "İkinizin güvende olduğundan emin olacağım."

Yapacağını biliyordum.

BÖLÜM 23

KIARA

Ertesi sabah Alessio hastaneden taburcu edildi. Remo'nun dediği gibi, kimse onu eve götürmemize engel olmaya çalışmadı. O gerçekten bizim oğlumuzdu; kimse onu başka bir şey olarak tanımayacaktı. Nino, Alessio'yu güvenli bir şekilde taşıyabilmemiz için SUV için bir bebek koltuğu ayarlamıştı ve ben de bebeğimizi sakinleştirmek için arka koltukta onun yanına oturdum. Nino arabayı çalıştırır çalıştırmaz ağlamaya başladı ve sonunda ona şarkı söyleyerek ve avucumu güven verici bir şekilde göğsüne bastırarak onu yatıştırmayı başardım.

Nino'nun telefonu bir kez daha bipledi. Dünden beri birkaç mesaj alıyordu ve bunlardan bazılarının Remo'dan gelip Alessio'nun öz annesi hakkında onu bilgilendirip bilgilendirmediğini merak ettim. Belki bencilce ve korkakça bir davranıştı ama Remo'nun ona ne yaptığını bilmek istediğimden emin değildim.

Leona ve Serafina beni tebrik eden birkaç mesaj göndermişlerdi ve onlara oğlumuzu göstermek için sabırsızlanıyordum.

Oğlumuz. Bunu düşünmenin, bunu söylemenin ne kadar harika bir his olduğunu hâlâ anlayamamıştım. Bizim kanımızdan olmaması ve hiçbir zaman da olmayacak olması önemli değildi. O bizimdi.

Nino düğmeye basarak kapıları açtı ve arabayı garaj yolundan malikâneye doğru sürdü. "Burası senin evin, Alessio."

Nino ve ben arabadan indik, o da Alessio'yu dikkatle koltuğundan kaldırdı. Bebeğimiz Nino'ya kıyasla çok küçük görünüyordu, kırılabilirdi. Nino'yu Alessio'yu tutarken, ona karşı dikkatli ve nazık davranırken izlerken kalbim inanılmaz derecede doluydu.

"Onu içeri taşımak ister misin?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım, çünkü Alessio'yu Nino'nun kolunda görmek kalbimi yerinden oynatsa da, onu sadece yakınımda istiyordum, tatlı bebek kokusunu duymak, sıcaklığını hissetmek ve yumuşak yanağını okşamak istiyordum. Nino onu bana uzattı ve ben de göğsüme bastırdım.

Küçük parmakları tenime değdi ve bu dünyadaki en güzel duyguydu. Nino sırtıma dokundu. "Hadi gel. İçeri girelim de ailesinin geri kalanıyla tanışsın."

Başımı salladım ama Alessio'nun bal rengi tacına bakmaktan kendimi alamadım. Bana yakın olmayı seviyordu ve sıcaklığını hissettiğinde her zaman sessizleşiyordu ve ben de onun küçük bedeninin benimkine değmesinden zevk alıyordum. Nino'ya gülümsedim, delicesine mutluydum.

Nino bana gülümsedi. "Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştın."

"Seninle her zaman mutluydum ama bu her şeyi daha da mükemmelleştiriyor." Oyun odasına girdiğimizde herkes çoktan bekliyordu.

Fabiano ve Leona, Serafina ve Remo ile ikizler ve hatta Savio ve Adamo. Serafina ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Oh, çok tatlı." "Öyle," diye katıldım.

Nevio her zamanki gibi merakla bana doğru sendeleyerek yaklaştı ve dizlerimi tuttu.

Küçük bir parmağıyla Alessio'yu işaret etti. "Onu görmek ister misin?"

Sarsıntılı bir baş sallama. Nino onu kucağına aldı ve bana yakın tuttu. Nevio başını eğmiş, kara gözleriyle her şeyi izliyordu.

"Alessio, Greta'nın ve senin en iyi arkadaşın olacak Nevio."

"Birlikte başlarını belaya sokacaklar, orası kesin," dedi Remo, yeni geleni kardeşi kadar merak eden ama onun kadar cesur olmayan Greta'nın yanına gelirken.

"Gördün mü Greta?" Remo mırıldandı. "Artık bu evdeki en küçük insan sen değilsin. Nevio'yla birlikte Alessio'yu koruyabilmeniz için size nasıl kış tekmeleyeceğinizi öğretmemiz gerekiyor."

Savio homurdandı. "İyi şanslar. Bu çocuğun vücudunda tek bir agresif kemik bile yok. Kimsenin kışını tekmeleyecek hali yok."

Remo kardeşine ters ters baktı. "Ben ona öğretirim."

Savio'ya hak vermek zorundaydım, ki bu pek sık başıma gelmezdi. Greta yumuşak dilli, nazik ve temkinliydi ve bunun zamanla değişeceğinden şüpheliydim. Herkes savaştırmak istemiyordu ve Remo aynı fikirde olmasa bile bu sorun değildi.

"Eğer dövüşmek istemiyorsa, Alessio ve Nevio onu koruyacak," dedim ve Alessio'nun yumuşak saçlarına bir öpücük kondurdum. Diğerleri de Alessio ve benim etrafımda toplandı ve onu herkese gösterdim.

"Hey Alessio," dedi Fabiano küçük bir gülümsemeyle. "Nihayet bu ailede mavi gözlü bir çocuk daha."

Remo çarpık bir sırıtışla, "Mavi gözlü çocuklar üzerinde çalışmaya başla ya b i l i r s i n , " diye önerdi.

Fabiano'nun gözleri telaşla açıldı ve Leona başını hızla salladı. "Henüz değil," dedi. Bakıştılar ve gülüştüler.

"Sanırım bu evde yeterince bebek var artık," dedi Savio.

Remo'nun ağzı seğirdi. "Göreceğiz bakalım."

"Oh be," dedi Adamo. Ona gözlerimi devirdim ve bana geçmiştekileri hatırlatan küçük bir gülümseme verdi. "Yine de çok tatlı."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedim.

Nevio ve Greta hâlâ merakla yeni geleni inceliyorlardı. Büyüyüp bahçede birlikte oynamaları için sabırsızlanıyordum.

Alessio dudaklarını şapırdatarak kıpırdanmaya ve usulca miyavlamaya başladı. "Açsın, değil mi?"

"Onun için bir şişe hazırlamamı ister misiniz?" Serafina hemen sordu.

Gülümseyerek başımı salladım. "Bu harika olur."

Nevio'yu Nino'ya teslim etti ve aceleyle uzaklaştı.

"Birinin bir bebeği çöpe attığına inanamıyorum," dedi Leona inanamayarak ve yaklaştı.

Remo ve Nino birbirlerine karanlık bir bakış attılar.

"Çok zayıf ve karnında sigara yanıkları var," dedi Nino. "Ve fahişe onun doğum gününü bile hatırlamadı."

"Onu uyuşturucu karşılığında yattığı boktan bir torbacının evinde doğurdu ve birkaç gün sonrasına kadar doktora götürmedi."

Alessio'ya bakarken boğazım düğümlendi. Nino kısaca oğlumuzun doğum gününü seçmemiz gerektiğinden bahsetmişti ama bu öyle muazzam bir karar gibi görünüyordu ki henüz kararımızı vermemiştik.

Leona cam gibi gözlerle başını salladı.

"Siktir," diye mırıldandı Savio. "Bazı çılgınca şeyler yaptık ama bir bebeği atmak, yakmak, bu çok boktan bir şey."

"O artık güvende," dedi Remo.

Fabiano, "Ve birkaç yıl içinde kendini savunabilecek kadar güçlü olacak," diye ekledi.

Oğluma "Baban ve amcaların kadar güçlü olacaksın" dedim.

İkizler yerde birbirleriyle oynarken ben Leona ve Serafina ile kanepeye yerleştim.

Kolumun altında huzur içinde dinlenen Alessio şişesinden su içerken ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

İnce kolları olan k bir bebektir ve neredeyse elf gibi bir yüzü vardı, çok zayıftı. "O tumbul yanaklar üzerinde çalışacağız, değil mi?" Yumuşak yanağını okşarken mırıldandım, sonra saçlarına doğru ilerledim. Beni sessizce izledi. Telaşlı anları çok uğraştırıcı olsa da, onları çok sessiz anlarına tercih ederdim, çünkü bu kadar k yaşta katlanmak zorunda kaldığı şeylerin bir işareti olmalarından her zaman endişe etmişimdir.

Serafina usulca mırıldandı ve onun k ayaklarını çekiştirdi. "İçimde bir tane daha olsun isteği uyandırıyor."

Nevio bir tahta bloğu fırlattı, sonra bir başkasını, sanki bu bir başarıymış gibi sırtarak.

"Ama birkaç yıl daha bekleyeceğim," diye ekledi. Nevio etrafa bir şeyler fırlatmaya devam etti. "Ya da belki daha da uzun."

Leona güldü. "İkizleri doğurduktan sonra daha fazlasını istediğine inanamıyorum."

"Doğum konusunda çok heyecanlı değilim. Hiçbir şey kaırmadın," dedi Serafina ve sonra yüzünü buruşturdu. "Bunu söylememeliydim."

Başımı salladım. "Hayır, sorun değil. Acılı da olsa doğum yapmayı çok isterim ama Alessio'yla gayet mutluyum. Bize nasıl geldiği önemli değil. O bizim oğlumuz."

"yle," diye mırıldandı Serafina ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ve sen de harika bir anne olacaksın."

Leona, Alessio'nun başına hafıfe dokunarak, "Hiç iyi, hatta düzgün bir annem olmadığını düşünürsek, nasıl iyi bir anne olabileceğimi merak ediyorum," dedi.

"Benim de bir rol modelim yok. Annem zayıftı ve sonra öldü, teyzem de beni hep bir yük olarak gördü. Alessio'yu kendim nasıl yetiştirilmek istiyorsam öyle yetiştireceğim, sevgi ve özenle."

NINO

Diğer erkeklerle birlikte, eskiden babamızın ofisi olan ama artık sadece boks ringimiz ve bilardo masamızın yanı sıra içki dolabımızın bir kısmını barındıran oyun odasının bitişiğindeki odaya taşındık. Ailemizin genişlemesiyle birlikte, yavaş yavaş hepimiz için genel bir ortak odaya dönüşen oyun odasında daha fazla yere ihtiyacımız vardı. Remo bir kadeh kaldırdı. "şerefine

yeni baba." Hepimiz içkilerimizi yudumladık ve Adamo alkolün etkisiyle tısladı.

Hepimiz yarım daire şeklinde dizilmiş koltuklara çökerken Adamo kaşlarını çatarak, "Onu öldürmenize şaşırdım," dedi.

Fabiano, Remo'yla bakışarak, "Yapmasaydı şaşıırırdım," dedi. "Ölümü hak etmişti."

Savio başını salladı. "Ona ne yapması gerekiyordu? Gitmesine izin mi verecekti?"

Onu polise teslim etmek mi? Bu bir seçenek değil."

Adamo omuz silkti. "Diğer işletmelerimizden birinde çalışmış olabilir."

"Birincisi, içlerinden birinin çocuk katili olarak bilinmesi fahişeler arasında anlaşmazlığa neden olur. İkincisi, ileride Alessio'nun başına herhangi bir bela açmasını istemiyorum."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Adamo. "Ama babamızı öldürdüğü için üvey kardeşimize hâlâ kızgınsın ama Alessio'nun elinden annesini öldürme ya da onunla tanışma fırsatını aldın."

Remo'nun yanında Grawl'dan bahsetmek asla iyi bir fikir değildi. Üvey kardeşimize karşı kişisel hislerim kayıtsızlık sınırındaydı ama Remo ve Adamo arasında yeni bir kavga çıkmasını istemiyordum. Annemiz aralarında yeterince anlaşmazlığa neden olmuştu. Gözlerimi kısarak öne doğru eğildim. "Onun annesi o değil. Kiara onun annesi. Alessio bizim kanımızdan olmadığını asla öğrenemeyecek."

Remo içkisini yudumladı. "Bugünden itibaren bu çocuk bir Falcone'dur. Ona aksini söylemeye cüret eden herkes sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktır."

Remo'ya minnettar bir gülümseme verdim. Aileye yalan söylemek Remo'nun da benim de hoşlandığımız bir şey değildi ama bu Alessio'nun iyiliği içindi. Gerçek annesini öğrenmesi hiçbir işe yaramayacak, sadece acı verecekti.

Remo bana, "Doğum gününe sen karar vermelisin," diye hatırlattı.

Bana kalsaydı, Temmuz ayının başında rastgele bir tarih seçerdim. Alessio o günün doğduğu gün olmayabileceğini asla bilemezdi ve bir yaşamın uzun vadesinde birkaç günün az ya da çok olması gerçekten önemli değildi. Ancak Kiara'nın olası tarihleri düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Sperm donörünün kim olduğunu biliyor musun?" Savio sordu.

Remo'nun dudakları kıvrıldı. "Geçmişte birkaç müşteriyle korunmadan birlikte oldu, onu kimin hamile bıraktığı belli değil ve dediğim gibi, bunun bir önemi yok."

Savio, "Genetik hastalıklar için önemli olabilir" dedi.

"Onu doğuran fahişe bir keşti. Hamileyken uyuşturucu kullanmış. Doktorlar bunun uzun vadeli etkileri olabileceği, Alessio'nun konsantrasyon eksikliği yaşamasına ya da kendisinin de uyuşturucuya meyilli olmasına yol açabileceği konusunda bizi uyardı."

Adamo sandalyesine daha da gömüldü. Söz verdiği gibi C.J.'den dönmüştü ve gözetim altında olmamasına rağmen hiç uyuşturucu almamıştı. Belki de doğru yoldaydı. Umarım Kiara ve ben gelecekte Alessio'nun benzer bir şey yaşadığını görmek zorunda kalmayız.

Remo alçak bir sesle, "Ama bu bize hâlâ yapmamız gereken işler olduğunu hatırlattı," dedi ve gözlerindeki o tanıdık nefret ifadesiyle bakışlarını yakaladı.

"Var. Belki de zamanı gelmiştir."

Adamo endişeyle sordu: "Annemizi öldürmek mi istiyorsun?"

"Ölümü hak ediyor," dedim, göğsümdeki kaosa rağmen dengeli ve sakin görünmeye çalışarak.

"Bu tek başına senin kararın değil," dedi Adamo. "O benim ve Savio'nun da annesi."

"Onu öldürmeleri umurumda değil. O benim için zaten ölü. Ama buna dahil olmak istemiyorum. Onu bir daha görmek istemiyorum, ne ölü ne de diri," diye mırıldandı Savio, bardağını tekrar doldururken.

Remo odada volta atmaya başladı. Onu izlerken üzerimize bir sessizlik çöktü, bir patlamaya yakın olduğunu biliyorduk. "Hepimizi öldürmeye çalıştı Adamo. Eğer eline fırsat geçerse bizi hâlâ öldürebilir. Hasta ya da değil, o tehlikeli. Sen orada değildin. Pek sayılmaz."

"O artık eskisi gibi bir kadın değil. Hepimizin rızası olmadan onu öldürmeye hakkınız yok," diye ısrar etti Adamo.

Remo eğildi ve yüzünü Adamo'nun yüzüne yaklaştırdı. "Onu gerçekten tanıdığını mı sanıyorsun? Bu kadar saf olma. Yanlış insanlara güvenmeye devam ediyorsun."

Adamo çenesini çıkardı. İşler kontrolden çıkmadan önce elimi kaldırdım.

"Bugün karar vermek zorunda değiliz. Şu anda Kiara'ya Alessio konusunda yardım etmem gerekiyor ve senin doğum günün de yakında Adamo. Ondan sonra tekrar tartışır ve bir çözüm buluruz."

"Bugün karar vermeyeceğiz," diye kabul etti Remo, doğrulurken. "Ama tek bir çözüm var."

Yatak odamıza doğru ilerlerken Kiara Alessio'yu hafifçe göğsünde salladı. Her zamanki yatma saatimizden daha erkendi ama Kiara dün gece fazla uyumamıştı, ben de hiç uyumamıştım.

Yatağımızın yanındaki portatif beşiği gördüğünde yüzü şaşkınlıkla doldu.

"Remo ve Serafina bu sabah Alessio için alışverişe çıktılar. Bunu ve çocuk odası için birkaç şey daha aldılar."

Kiara parmaklarını beyaz beşikte gezdirirken, "Onlara yarın teşekkür etmem gerekecek," dedi. İçi yumuşak bir maviydi ve üzerinde beyaz bulutlar vardı. "Çocuk odasını nereye yapacağız?"

"Hâlâ küçük olduğu sürece yan odanın mantıklı olacağını düşündüm ve sanırım ilk birkaç hafta bizim yatak odamızda uyumasını istiyorsun."

Kiara bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Gerçekten istiyorum. Senin için sorun olur mu?"

Yanına yaklaştım, boğazını okşadım ve göğsünde uyuyan küçük bebeğe baktım. "Neden olmasın ki? Şu anda bize ihtiyacı var. Yaşadıklarından sonra güvenmeyi öğrenmesi gerekiyor ve onun burada olmasının seni mutlu edeceğini biliyorum."

Başını salladı, gözleri o kadar sevgi doluydu ki bazen beni hala hazırlıksız yakalıyordu. İç çekerek beşiğe döndü ve Alessio'yu dikkatlice yatırdı, sonra da üzerine eğilip onu izlemeye devam etti. Başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Ben hızlıca bir duş alacağım."

"Tamam," diye fısıldadı.

On dakika sonra çıktığımda Kiara geceliğini giymişti ve yan yatmış Alessio'yu izliyordu. Beşiğin yatağa bakan tarafındaki parmaklıkları kaldırmış ve Alessio'nun karnını hafifçe okşuyordu.

Arkasından yatağa tırmandım ve sırtına bastırdım. Küçük bir nefes verdi. "Bazen gözlerimi kapatırsam kaybolacağından ve bunun bir rüya olacağından korkuyorum."

"Değil," diye mırıldandım boynuna karşı. "Ve hiçbir şey onu bizden alamayacak. O bizim. Doğum gününü seçtin mi?"

Kiara küçük bir iç geçirdi. "Bütün gün bunu düşündüm. Küçük bir insan için böyle bir şeye karar vermek yanlış görünüyor."

"Doğum tarihini öğrenmemizin hiçbir yolu yok."

"Biliyorum ve bence onun 1 Temmuz'da doğduğunu söylemeliyizst . Bu yeni bir ayın başlangıcı, yeni bir başlangıç. Yeni maceraların olasılığı..." Sözüünü yarıda kesti. "Basit bir tarihe çok fazla anlam yüklediğimi biliyorum ama onun özel bir güne ihtiyacı olduğunu hissediyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Temmuz'un ilk günü o zaman."

Başını salladı. "Onu bu aileye kazandırdığınız için Remo'ya ve size her zaman minnettar olacağım. Bizim çevremizdeki pek çok erkek kendi kanlarından olmayan bir çocuğu istemezdi, özellikle de bir fahişeden olan bir çocuğu. Bir varisleri olması için ısrar ederlerdi."

Parmaklarımı ince kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdim. "Alessio benim varisim Kiara. Kan bağı olsun ya da olmasın. Remo ve ben bunu umursamıyoruz. Fabiano'yu yanımıza aldık ve o bizim ailemiz oldu. Ve öz annesinin bir fahişe olmasının ne önemi var anlamıyorum. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Büyüyünce bir Falcone olacak."

"Bu evdeki herkese bir bakın. Hepimizin geçmişinde bir şekilde dehşet var ama bir şekilde bir araya geldik. Bazen bizi yakalayacak diye korkuyorum. Bu çok mükemmel, çok iyi."

Başımı salladım. "Geçmiş sadece bu. Ancak biz izin verirsek bizi yakalayabilir ve biz bunu yapmayacağız."

Kiara gülümsedi ve o güzel görüntüyle ışıkları söndürdüm. Remo ve ben hala annemiz aracılığıyla geçmişimize bağlı olsak bile az önce söylediğim sözlere inanıyordum.

Bu *bizim* zayıflığımızdı ve ailemizi lekelemezdi.

BÖLÜM 24

NINO

Yeni doğmuş bir bebeğin gerektirdiği **uykusuzluğa rağmen** Kiara, Alessio ile ilgilenirken enerji ve mutlulukla parlıyor gibiydi. Arka arkaya iki saatten fazla uyumazdı, çok fazla ilgiye ihtiyaç duyan telaşlı ve gergin bir bebektir. Muhtemelen öz annesi onu bu yüzden yakmıştı. Bazı insanlar asla çocuk sahibi olmayı düşünmemeliydi, sadece Alessio için değil herkes için sonsuz bir sabır kaynağı olan Kiara'nın aksine.

Kiara onun için bir şişe hazırlarken, ben de onu kalçalarımaya yatırdım. Yemek için çaresizce miyavlamaya başlamıştı bile. "Sorun yok, Alessio. Annen birazdan sana sütünü getirecek."

Gömleğini yavaşça yukarı kaldırdım ve karnındaki iki yanık izini kontrol ettim. Hâlâ kırmızıydılar ama iyileşiyorlardı. "Bana merhem verebilir misin?" Kiara ve Serafina'nın pek de ince olmayan imalarına rağmen yaşam alanından kaldırmayı reddettiği boks torbasını tekmeleyen Remo'ya sordum.

Saldırısını durdurarak masadan tüpü aldı, yanıma çöktü ve merhemi bana uzattı. Birazını parmaklarıma sürdüm ve çok soğuk olmasın diye parmaklarımın arasında ovuşturduktan sonra Alessio'nun yaralarına sürdüm. Miyavlamayı kesti, sadece sanki biberonu emiyormuş gibi ağzını oynattı.

"Bu kadar küçük olduğuna inanamıyorum," dedi Remo, parmağını Alessio'nun avucuna dokundurarak. "Nevio ve Greta'yı ilk gördüğümde beş aylık olmuşlardı ve ben onları çok küçük sanıyordum."

Yanıklarıyla işim bittiğinde geri çektim ve hemen Alessio tekrar miyavlamaya başladı, ben de başparmağımla karnını ovmaya devam ettim. Kiara elinde biberonla çıkageldi ve Alessio'yu ona vermek üzereydim çünkü şu ana kadar beslenme ve diğer her şeyi o halletmişti, sonunda anne olmaya hevesliydi ama başını salladı.

"Senin sıran."

Biberonu ondan aldım ve kolçağın üzerine yerleşti. Kuklayı Alessio'nun dudaklarına dokundurduğum anda hevesle emmeye başladı ama ben onu sakinleştiriyor gibi görüldüğü için karnını okşamaya devam ettim. Remo ayağı kalktı ve omzumu sıktıktan sonra bahçeye çıktı.

"Ona baktığında ne görüyorsun?" Kiara parmaklarını her zaman hoşlandığım şekilde saçlarımda gezdirerek sordu.

Kucağımdaki küçük çocuğı baktım, her an elinden alınabilecekmiş gibi şişeye sarılışına, karnındaki kırmızı izlere, nazik dokunuşlara verdiğı tepkilere. "Sen. Seni görüyorum."

Kiara meraklı bir ifadeyle başını eğdi. "Ben mi? O bana benzemiyor."

"Demek istediğim bu değıl," dedim, hissettiklerimi kelimelere dökmeye çalışarak çünkü Kiara'nın asıl sorduğı buydu. "Seni görüyorum çünkü bana verildiğinde olduğı gibi korunmaya ve bakıma ihtiyacı var. Seni görüyorum çünkü senin mutlu olduğunu ifade ediyor. Aşkını görüyorum. Bu yüzden seni sevmeye başladığım gibi onu da sevmeye başlayacağım. Biliyorsun, bu benim için zaman alıyor."

"Biliyorum ve sözlerin şimdiden beklediğimden çok daha fazla." Öne doğru eğildi ve yanağımdan öptü.

O akşam saat yedi civarında onu yatağına götürdüğümüzde, kollarımı Kiara'ya arkadan doladım ve boynuna sarıldım. Alessio ailemize katıldığından beri hiç yakınlaşmamıştık. Kiara onunla aynı odadayken rahatlayamıyordu ve onu henüz yalnız bırakmak istemiyordu. Ereksiyonumu sırtının alt kısmına bastırdığımda küçük bir iç çekti ve omzunun üzerinden bana baktı. "Onunla aynı odada kalamam."

"Biliyorum," diye mırıldandım ve bebek telefonunu kaldırdım. "Onu burada bırakabilir ve yine de iyi olduğından emin olabiliriz."

Dudağıını ısırdı, onu koruma ihtiyacı ile fiziksel yakınlık ihtiyacı arasında kalmıştı. Yan tarafını okşadım. "Yeni kırmızı elbiseni giy ama külot giyme ve piyanonun başına gel. Kırmızı ipek şalını da getir. Seni bekliyor olacağım."

Kiara başını salladı.

Döndüm ve aşağıya indim. Bebek telefonunu yüksek sesle yan sehpaye koyduktan sonra piyanonun önündeki banka çöktüm. Aletim pantolonumun içinde zorlanıyordu. Kiara'yı hiç düşünmediğim bir şekilde arzuluyordum.

mümkün. Birkaç yıl boyunca bir kadınla birlikte olduğumda, onun vücudundan, kokusundan, tadından sıkılacağımı düşünürdüm ama hiç de öyle olmadı.

Kiara'yla birlikte hazırladığımız şarkıyı çalmaya başladım, ta ki topuklu ayakkabıların sesini duyana kadar. Kiara dizlerine kadar uzanan zarif kırmızı elbisesi ve ona uygun askılı pabuçlarıyla merdivenlerden inerken bir elinde kırmızı ipek şalını tutuyordu. Bana yaklaşırken meraklı ve hevesli görünüyordu. O yanıma gelene kadar oynamayı bırakmadım.

Bankta yanıma oturmak üzereyken "Hayır," dedim.

Kiara kaşlarını çatı. Şalı parmaklarından çekip aldım ve yüzüne doğru kaldırdım. "Gözlerini kapatabilir miyim?"

Koyu renk gözlerinde önce bir şaşkınlık, sonra da bir heyecan parıltısı belirdi. "Tamam."

Başının arkasındaki şalı dikkatlice düğümledim. "Sadece hissetmeni istiyorum ve bunun işe yaraması için duyularını sınırlamamız gerekiyor," diye homurdandım.

Kiara titreyerek küçük bir nefes verdi. Kapağı tuşların üzerine kapattım ve Kiara'yı piyanonun üzerine kaldırdım. Nefes nefese kaldı. Bir topuğunu kavrayıp piyanonun yüksek kenarına yerleştirdim, sonra diğer ayağıyla da aynısını yaptım, böylece bacaklarını açarak önümde oturdu. Dökümlü eteği kalçalarının arasında toplanarak onu örttü.

"Bacaklarını böyle tut," diye emrettim.

Kiara başını salladı, nefes alış veriş i çoktan derinleşmişti. Eteğinin kenarından tutarak yukarı ittim ve beline dolayarak amını çıplak bir şekilde gözümün önüne serdim.

Arzu damarlarımda dolaşıyordu, onu benim için açılmış, pembe kıvrımları şehvetiyle parıldarken görüyordum. Öne doğru eğildim ve burnumu uyluğunun iç kısmındaki küçük beyaz yara izinin üzerinde gezdirdim, sonra da içime çektim. Kiara titredi. "Nino?" Sesinde ihtiyaç ve biraz da güvensizlik çınlıyordu. Yukarı baktım, yanaklarının kızardığını gördüm.

"Arkana yaslan," diye mırıldandım ve o da uzandı. "Rahatla. Hisset. Dinle."

Eteğini daha da yukarı ittim, sonra onu amı kenarda gezinene kadar yaklaştırdım, kışkırtıcı ve alaycı. Kapağı tekrar kaldırdım ve A tuşuna bastım. Düşük nota piyanoda yankılandı ve Kiara'nın teninde tüylerin diken diken olduğunu gördüm. Uğultuyu her yerinde, hatta amında bile hissedebiliyordu. Tekrar pes notayı çaldım ama bu sefer dizini öptüm ve dilimi baldırından aşağıya doğru gezdirdim ve yukarı çıkıp piyanodaki bir sonraki notaya basmadan önce ucuyla ayak bileğini daire içine aldım.

Kiara daha hızlı nefes alıyor, her nefes alışında göğüsleri yükseliyor, meme uçları lüks kumaşa çarpıyor ve uyarılması artıyordu. Devam ettim

Kiara nefes nefese kalana kadar baldırlarını ve ayak bileğini öpüp yalarken en düşük iki notaya tekrar tekrar basarak bu küçük uyarımı gerçekleştirdim. "Piyanonun üzerine damlatacaksın," dedim çığ bir sesle, öne doğru eğildim ve Kiara'nın mükemmel popo yanağından aşağı inen damlayı yaladım.

Küçük bir inilti çıkardı. "Nino, lütfen."

"Rahatla. Dinle. Hisset," dedim ona.

Yeni, daha yüksek bir nota çaldım ve iç uyluğu boyunca uyluğu ile amı arasındaki kıvrıma kadar yaladım, sonra tekrar nefes aldım ve kendi uyarılmam neredeyse planımdan vazgeçmeme neden oluyordu. Hay sikeyim. İçine dalmak, amını yalayıp yutmak ve sonra da kendimi içine gömmek istiyordum.

"Nino, lütfen sadece ..."

"Sadece ne? Ne istiyorsun?" Yara izinin üzerini yaladım, sonra derisini ağzıma aldım ve tekrar düşük notaya bastım. Kiara'nın uyluk kasları dudaklarımın karşısında seğirdi.

"Nino..."

"Ne istiyorsan söyle."

"Beni yalamanı istiyorum," diye itiraf etti.

"Güzel." Ağzımı amına bastırdım ve yaladım, uzun ve yavaş, tıpkı La notası gibi. Parmaklarım daha yüksek notaları bulup onlara daha hızlı ve daha hızlı vururken, dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdim. Kasıldı ve bir kez daha La notasına basarak klitorisini dudaklarımın arasına aldım ve ağzıma boşaldı, piyanonun üzerine doğru eğildi, siyah cilaya karşı kırmızı kumaş ve beyaz tenin bir görüntüsü. Gözlerimi kapatarak kendimi müziği hissetmeye, Kiara'nın tadına varmaya bıraktım. Mükemmellik.

Geri çekilerek kapağı tekrar kapattım, sonra fermuarımı açtım ve sikimi çıkardım. Kalçalarını kavrayarak, ayakları yere basana kadar onu aşağı çektim ve amı sikimin üzerinde gezinirken piyanoya yaslandı.

"Bacaklarını bük."

Yaptı ve ucum kıvrımlarına doğru bastırdı. İnleyerek kendini daha da alçaltmaya çalıştı ama kalçasındaki elim onu sıkıca tuttu. "Henüz değil." Kalın ucumu her seferinde klitorisini dürterek kedi dudakları boyunca ovuşturdum. Nefes nefese kaldı ve benim nefesim de düzensizleşti. Daha fazla direnemedim.

"Sür beni."

Kendini alçalttı, parmakları arkasındaki piyano kapağına yapıştı ve kendini benim uzunluğuma dayadı. Kalçalarını aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı, aynı anda dönüyor, bir yandan zevkin peşinden koşarken bir yandan da beni

onu izlerken kendi kontrolümün eşiğine geldim. Şala uzanarak onu çekti. Kiara'nın gözleri şehvet ve ihtiyaçla parladı ve bana karşı daha da hızlı sallandı. Gözlerimiz birbirini tuttu, dudakları küçük bir çığlıkla ayrıldı ve etrafımda sıkıştı, beni de onunla birlikte uçuşumun kenarına getirdi. Onu göğsüme doğru çekerken bile bana karşı sallanmaya devam etti, sonunda üstümde gevşeyene kadar.

"Vay canına," diye nefes aldı. "Müziğin erotik olabileceğini düşünmezdim."

"Sen söz konusu olduğunda her şey erotik olabilir," diye mırıldandım göğsüne ve boğazına minnettar öpücükler kondururken.

"Hangi cehennemde o?" Remo hırladı. Adamo'nun kayboluşunu tartışmak için ortak alanda toplanmıştık.

"C.J. ile değil, bu çok açık. Kontrol ettiğim ilk kişi oydu. Diego, Gemma'nın Adamo'nun ara sıra takıldığı kişileri tanıyan birkaç arkadaşına sorduğunu ama bir şey çıkmadığını söyledi," dedim.

Kiara terasta bir ileri bir geri yürüyor, Alessio'yu göğsünün önündeki askıya bağlamış, onu uyutmaya çalışıyordu ama dinliyordu, bunu söyleyebilirdim.

"Sanırım kendisine eroin satacak birini bulduğu ve şimdi kafayı bulduğu için uyuduğu gibi çok geçerli bir seçeneği de göz önünde bulundurmalıyız" diye ekledim.

"Eğer yanlış insanlardan aldıysa, ölmüş olabilir. Ya onu öldürürler ya da fare zehiri ya da başka bir şeyle kesilmiş düşük kaliteli ilaçlar satarlar. Şu anda aşırı dozdan bir çukurda yatıyor olabilir," diye söylendi Remo. Başparmağını bileğindeki yara izlerinde aşağı yukarı gezdirmeye devam etti.

"Onu korumak için elinden gelen her şeyi yaptın."

"Belki de sadece yarıştadır. Bu hafta sonu yarışmak istediğini ve izin verilmeyince çok kızdığını biliyorsun," dedi Savio, bir kolunu bara dayayarak.

"Mürettebattan biri bize söylerdi," dedim.

"Adamo geçen seferki gibi yine gizlice girmeyi başarır mı olmaz."

Remo kum torbasının yanına gitti ve sert bir tekme attı. "Kendini lanet olası Outfit tarafından yakalattığı zamanı mı kastediyorsun?" Nefes verdi, sonra torbayı sertçe kavradı.

Savio, Remo'yla konuşmaya çalışmaktan vazgeçtiğini belli eden bir bakış attı bana.

"Kampları şu anda yakınlarda. Los Angeles'ın kuzeydoğusunda. Oraya gidip kontrol edebiliriz," dedim.

Remo homurdandı. "Bizden saklanırdı."

"Yine de deneyebiliriz."

Remo yavaşça başını salladı. "Ama eğer o bok suratlıysa, o boku gerçekten damarlarına tekrar soktuysa, beni tutsan iyi edersin yoksa bu sefer onu can evinden vurabilirim."

Savio bardan uzaklaştı ve kanepeye oturdu. "Sanırım bu, mecazi ve gerçek anlamda buralarda kalıp bebek bakıcılığı yapmam gerekeceği anlamına geliyor."

"Sen ve Fabiano. Bizimkinin yanındaki evi aldığı için şanslıyız."

"Sanki şansın bununla bir ilgisi varmış gibi. Remo onunla konuştuğunda o plastik cerrah neredeyse altına sıçacaktı."

Remo, "Onu öldürmediğim için şanslıydı, işte böyle," diye mırıldandı.

Kiara'ya söylemek için dışarı çıktım. Yüzündeki endişeli ifadeye bakılırsa zaten biliyordu. "Adamo'yu aramaya mı gidiyorsun?"

"Mecburum. Bu çocuk... o..." Başımı salladım ve Alessio'nun saçlarını okşadım.

"Onu bulun. Ona yardım edin," dedi Kiara. "Bize bir şey olmaz. Belki de pastası bayatlamadan önce onu bulursunuz."

"Bence bugün yemelisin. Biz onu bulana kadar doğum günü bitmiş olacak ve sanırım bir ödülü hak etmeyecek."

Kiara dudağını büzdü. "Bu onun doğum günü pastası."

Serafina çimlerin üzerinde oturuyordu ve ikizler onlara aldığı küçük bebek havuzundaydı ama bize doğru baktı. "O döndüğünde taze bir şeyler pişirebiliriz. Nino haklı, limonlu turta uzun süre dayanmaz."

Remo dışarıda bize katıldığında ona baktı ve yüzünde Kiara'da gördüğüm endişenin aynısı vardı.

Remo ve ben artık sadece kardeşlerimizden sorumlu değildik, eşlerimiz ve çocuklarımız vardı. Bana kızgın bir bakış attı, aynı şeyi düşünüyordu ve Adamo'nun kıcını tekmelemeye hevesliydi. Adamo ile ne yapacağımı, onu nasıl idare edeceğimi bilmiyordum. Eğer o olmasaydı, çözüm açıktı-ışkence, sonra da ölüm.

Arabada oturup yola çıkmaya hazırlandığımızda Remo, "Tekrar uyuşturulursa onunla ne yapacağımı bilmiyorum," dedi.

"Bir yolunu buluruz. Tekrar deneyebiliriz. Bu sefer onu daha uzun süre kilitleyin." Remo arabayı çalıştırdı. "Ya yeterli olmazsa?"

Bir şey söylemedim, çünkü ilk kez başka bir seçenek düşünemiyordum.

KIARA

Alessio'nun yanındaki kanepeye uzanmış, uykusuz bir gecenin ardından biraz dinlenmeye çalışıyordum. Alessio şimdi mışıl mışıl uyuyordu. Yorgunluğuma rağmen uyuyamıyordum. Onun tatlı yüzünü seyretmeyi çok seviyordum. Nino ve Remo gideli bir gün olmuştu ve onlardan henüz haber alamamıştık, Nino'nun gereksiz mesajlardan nefret ettiğini düşünürsek bu pek de alışılmadık bir durum değildi.

Telefonum yanımdaki masanın üzerinde vızıldadı. Beceriksizce dönerek, Alessio'yu uyandırmamaya çalışarak ona uzandım. Adamo'nun adı ekranda yanıp sönüyordu. Hemen açtım, beni aramasına şaşırmıştım. "Neredesin? Dün doğum günün için sana pasta yapmıştım ama ortadan kayboldun. Senin için endişeleniyoruz." On altıncı yaş gününü yalnız kutlamamış olmasını umuyordum. Belki Savio haklıydı ve doğum gününü yarışlarda, belki de orada edindiği arkadaşlarıyla geçirmişti, ama Remo ve Nino onu neden hâlâ bulamamışlardı?

"Kiara..." Kelime bulanıktı.

"Adamo, sorun ne? Neredesin?" Dikkatlice doğrulup sordum.

"Annemin yanıdayım... Onu görmek için oradaydım..."

Şok üzerime çöktü. Adamo'nun da kardeşleri gibi onu aklından çıkardığını sanmıştım. Neden onu ziyaret etmişti, hem de doğum gününde?

"Peki ya şimdi? Şimdi neredesin? Hala hastanede misin?"

"Hayır..." dedi sessizce, sesinde bir tereddüt vardı, sanki bana her şeyi anlatmıyormuş gibi. "Fazla kalmadı... aklı başında değil... o..."

"Adamo, neden eve gelmiyorsun? Bir taksi tut. Araba kullanma. Sarhoşsun, değil mi?" Uzakta olamazdı. Akıl hastanesi Vegas'ın dış banliyölerindeydi.

Adamo güldü. Yumuşak, umutsuz bir sestti. "Sarhoş, uyuşturulmuş."

Odada volta atmaya başladım, giderek daha da geriliyordum. "Seni almamı ister misin?"

"Kardeşlerime söylemeyin," dedi çabucak.

Kardeşlerinin bunu öğrenmemesine imkân yoktu. Ne de olsa nüksettiğinden şüphelenmişlerdi.

"Almayacağım. Seni kendim alabilirim. Bir araba alacağım. Seçebileceğim yeterince araba var."

"En son ne zaman araba kullandın?"

Yıllardır araba kullanmamıştım, sadece okuldayken sürücü kurslarına gitmiştim.

"Adamo, bana nerede olduğunu söyle. Sana yardım edeyim." Uykusunda parmaklarını oynatan Alessio'ya baktım. Sadece ben olsaydım, deneyimsiz olsam bile arabayı sürmekte tereddüt etmezdim. Ancak Alessio'yla aynı arabada riske giremezdim ve onu Serafina'yla bırakamazdım. Serafina'nın bakması gereken ikizleri vardı ve özellikle de Nevio'yla yeterince ilgileniyordu. Leona kampüsteydi ve Savio ile Fabiano yeni doğmuş bir bebeğe bakamazlardı.

"Arabayı kendin kullanmayacaksın. Birini göndereceksin, değil mi?" dedi sefil bir şekilde.

"Hayır," diye yalan söyledim, kendimi kötü hissediyordum ama ne kadar istesem de araba kullanamazdım ve belki Adamo'nun bayılırsa onu taşıyabilecek birine ihtiyacı vardı.

"Kaçtı," dedi.

"Kim kaçtı?" Konuşma kafamı karıştırıyordu. Uykusuzluğumdan dolayı takip edemiyordum.

"Doğum günümde onu görmenin güzel olacağını düşündüm. O da iyi davrandı. Arada sırada gerçeklikten kaçmamın sorun olmayacağını söyledi. Ben kendime bir ilaç bulurken o da yanımda kaldı."

Öfke kabardı. "Adamo, kim kaçtı?" Kafamın içinde korkunç bir şüphe kök salıyordu. Büyümesine fırsat vermek istemedim. Bu olamazdı.

"Annemiz, o kaçtı. Bugün. Gitti. Nereye gitti bilmiyorum. gitti."

Kaşlarımı çattım, ne dediğini anlamaya çalışıyor ve ne kadarının uyuşturucu sersemliğinin sonucu olduğunu merak ediyordum. "Onu hastanede gördüğünü sanıyordum. Oradan ayrılamaz. Remo kesin emir verdi..." İçimi bir korku kaplamaya başlamıştı.

"Onu sadece biz kardeşlerden birinin çıkarabileceği emrini verdi."

Gözlerimi kapattım. "Hastaneden *çıkmasına* yardım mı ettin?"

"Evet... ağlıyordu ve özür diliyordu. Düşündüm ki... Bilmiyorum... Onun ölmesini istemedim." Titreyen bir nefes verdi. "Ama beni kullandı. Arabaya benzin koyduğumda kaçtı. Nereye gittiğini bilmiyorum. Akli başında değil. Lanet olsun, Kiara. Tam bir aptalım."

Adamo akıntıya kapılmıştı ve bir çapa arıyordu ama güvenli bir sığınak her zaman bu duvarlarda onu beklerken yanlış yerlere bakmaya devam etti.

"Eve gel," diye ısrar ettim. "Hepimiz senin için endişeleniyoruz." "Remo ve Nino onu serbest bıraktığım için beni asla affetmeyecekler."

"Elbette sevecekler. Seni seviyorlar. Senin için her şeyi göze alırlar, yeter ki eve dön. Her şey yoluna girecek." Ama bunun doğru olduğundan emin değildim. Remo ve Nino annelerinden hem nefret ediyor hem de korkuyorlardı. Anneleri onların etlerindeki diken, zalim geçmişlerinin bağı ve canavarlıklarının ateşini körükleyen benzindi.

Dedim ki, "Sana yardım edeyim. Seni alayım."

"Hayır." Sesi sanki telefonunu indiriyormuş gibi çoktan solmaya başlamıştı. "Onu bulmak zorundayım. Remo ve Nino'nun beni affetmesi için... bunu yapmak zorundayım."

"Adamo!"

Hat kesildi. Onu geri aramaya çalıştım ama aramayı reddetti. Alessio bağırışlarımdan uyandı ve ağlamaya başladı. Ne yapmam gerekiyordu?

BÖLÜM 25

KIARA

Remo ve Nino tanıdığımız en güçlü adamlardı ama bunca yıl sonra bile onları yok edebilecek güce sahip tek bir şey vardı. Anneleri. Serafina da benim gibi bunu biliyordu. Ne pahasına olursa olsun onları ve ailelerimizi korumak zorundaydık, ama nasıl?

Serafina ve ben oturma odasındaki kanepede oturmuş, yerde oynayan Greta ve Nevio'yu izliyorduk. Uyumasını sağlamak umuduyla Alessio'yu kollarımda hafifçe salladım.

"Onlar ne olduğunu öğrenmeden önce onu almanın bir yolunu bulmalıyız," dedi şiddetle.

"Hastane yakında onları kesinlikle uyaracaktır. Bir şey çıkacaktır ya da diğer doktorlardan biri teyit isteyecektir ve Remo'ya haber verilecektir."

Serafina çaresizlik içinde yüzünü buruşturarak başını salladı. "Ne düşünüyordu ki? Kardeşlerine yaptıklarından sonra onun söylediği bir kelimeye nasıl inanabilirdi?"

"Olay olduğunda o doğmamıştı. Onun için bu kavrayamadığı soyut bir senaryo ama kız orada, önündeydi, ağlıyor ve yalvarıyordu. O gerçektir ve ona yardım etmek istedi. Ne kadar mücadele ettiğini biliyorsunuz."

"Ailemin ona yaptıkları yüzünden."

Adamo'nun kendisine geçmişi hatırlatmak için onu nasıl kullandığını fark edip etmediğini merak ederek gözlerinin içine baktım. Adamo'nun mücadelesinin boyutunun farkında olduğunu sanmıyordum, belki de hiçbirimiz farkında değildik. Adamo bağımlılığını ve savaşlarını gizlemekte ustalaşmıştı. "Onları korumak zorundayız," diye fısıldadım. Remo ve Nino'yu korumaya çalışmamız çok saçmaydı ama bu durumda korunmaya ihtiyaçları vardı.

"Bize yardım edebilecek tek kişi Fabiano."

Alessio'yu kolumda tutarken saç çizgisini nazikçe takip ettim. "Remo'ya sadıktır. Onu Remo'nun arkasından iş çevirmeye ikna etmek kolay olmayacak."

Serafina ofladı pufladı. "Remo'yu kendinden koruyorsa bu ihanet değildir." "İçimden bir ses onun ve Remo'nun bunu bu şekilde görmeyeceğini söylüyor."

"Peki ya Nino? O kararlarını mantığa dayandırır. Eminim Fabiano'yu dahil etme planımıza katılacaktır."

"Belki." Nino iki yıldan uzun bir süre önce ilk tanıştığım adamdan çok uzaklaşmıştı. Duyguları tanımakta, hissetmekte, göstermekte hâlâ zorlanıyordu ama iyi bir yoldaydık ya da öyleydi. Bunun onu geriye götürebileceği düşüncesi beni dehşete düşürdü. Nino'yu başka türlü tanımadığım zamanlarda, duygu eksikliği tolere edilebilir bir şeydi. Şimdi duyguları gerçekten hissederse nasıl olabileceğini biliyordum. Bir daha ondan gelecek sahte duygulara dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Ama anneleri söz konusu olduğunda durum farklı."

"Fabiano bizim tek şansımız. Ya o ya da Remo ve Nino'ya söylemek."

Serafina ve ben birbirimizin gözlerine baktık ve onun gözleri de benimkiler gibi yaşlarla doldu. "Fabiano'yu arayacağım. Kocalarımız dönmeden önce son iki saatimiz var."

Adamo'yu bulamadıklarını ve yakında döneceklerini bildiren bir mesaj göndermişlerdi. Fabiano'nun numarasını çevirdim. İkinci çalıştan sonra açtı. "Sorun nedir Kiara?"

"Buraya gelebilir misin? Serafina ve ben seninle konuşmak istiyoruz. Lütfen Remo ve Nino'ya söyleme."

Telefonun diğer ucunda bir an sessizlik oldu. "Beş dakika içinde orada olacağım."

Sözüne sadık kaldı ve tam beş dakika sonra oturma odasına girdi, gözleri endişeyle gerilmişti, bir eli sanki bir pusu bekliyormuş gibi silahındaydı.

Alessio artık kucağında uyuyordu. Nevio ve Greta hala yerdeki battaniyelerinin üzerinde oturuyor ve çok renkli tahta bloklarla oynuyorlardı.

"Ne oldu? Bir şey mi oldu?" Fabiano acilen sordu.

Serafina ve ben birbirimize baktık ve Fabiano yüzünü buruşturdu. "Bu bakış iyiye işaret değil. Sorun nedir?"

Serafina ona doğru yaklaştı ve koluna dokundu. Çocukken arkadaşları ve son birkaç aydır kaçırılma olayından sonra aralarındaki gerginlik nihayet azalmıştı. "Sana söyleyeceklerimizi Nino ya da Remo'ya söylemeyeceğine yemin etmelisin. Biz söylemediğimiz sürece."

Fabiano geri adım attı, böylece Serafina elini bırakmak zorunda kaldı, ifadesi sertleşti. "Remo'ya bir kez ihanet ettim ve bunu bir daha asla yapmayacağım."

"Eğer onlara yardım ediyorsanız bu ihanet değildir."

"Kaptanıma gerçeği borçluyum. Ona sadakat borçluyum."

"Sence Kiara ya da ben kocalarımıza ihanet edecek bir şey yapar mıyız?" Serafina tıslayarak Fabiano'ya yaklaştı. Bir melek gibi görünmesine rağmen yine de sert görünmeyi başarıyordu. "Onları kurtarmamıza yardım edebilecek tek kişi sensin."

"Neyden?" Fabiano, kardeşlerini korumak için savaşa girmeye hazır, kararlı ve gergin bir şekilde sordu.

"Kendilerinden," diye fısıldadım. "Lütfen Fabiano. Yardımına ihtiyacımız var." "O zaman bana sorunun ne olduğunu söyle."

Serafina, "Önce onlara söylemeyeceğine dair yemin etmelisin," diye ısrar etti.

"Böyle bir şey olmayacak, Serafina."

Serafina ters ters baktıktan sonra dönüp Fabiano'nun gelişiyile oynamayı bırakan Greta ve Nevio'ya doğru yürüdü.

Fabiano bakışlarını yakaladı, yüz ifadesi sorgulayıcıydı. "Kiara."

İçimi çektim ve Fabiano'yla yüzleşmeden önce Alessio'yu beşiğine yatırdım. Başka ne seçeneğimiz vardı ki? Onun yardımına ihtiyacımız vardı. Serafina başıyla küçük bir işaret yaptı, dudakları endişeyle büzülmüştü.

"Anneleri hastaneden kaçtı."

Fabiano'nun gözleri büyüdü ve sonra başını salladı. "İmkânsız. Remo personele net talimatlar verdi. Ona karşı gelmeye asla cesaret edemezler."

"Onlara sadece bir Falcone kardeşin onu serbest bırakmasına izin vermeleri talimatını verdi."

Fabiano kaşlarını çatı, sonra farkına vardı. "Siktir!" diye hırladı ve Greta'nın tahta bloğunu düşürüp ağlamaya başlamasına neden oldu. Ağzını kapattı ve nefesinin altında mırıldandı. "Bu çocuğun nesi var böyle? Önce uyuşturucu, şimdi de bu."

Serafina kızını kucağına aldı ve her zamanki gibi Greta çabucak sakinleşti. Fabiano içini çekti ve bana doğru baktı. "Remo ve Nino'nun onu yakalayana kadar rahat etmeyeceklerini biliyorsun."

Derin uykuda olan Alessio'nun üzerine eğildim, aç olmadığında ne kadar da sessiz bir bebektir. İlk haftalarında ağlamaları görmezden geldiği ya da acıyla cezalandırıldığı için bu hale geldiğini düşünmek kalbimi acıtiyordu. "Onu onlardan önce yakalarsan olmaz."

Fabiano dondu kaldı. "Onu avlamamı mı istiyorsun?"

Serafina, Greta'yı blokları birbirine vurmaya başlamış olan Nevio'nun yanına bırakırken, "Onu avlayın ve öldürün," dedi.

Onu öldürmek mi? Bu konuda konuşmamıştık. Serafina bana acı dolu bir bakış attı. "Kiara, bana öyle bakma. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki yaşadığı sürece peşlerini bırakmayacak. Nihayet mutlu olduklarında bile, her şeyi yeniden mahvetmeyi başarıyor. Onun hayatlarından sonsuza dek çıkmasını istiyorum. Geçmişin sona ermesini istiyorum ki geleceğe, ailemize odaklanabilelim. Onun ölmesini istiyorum."

Serafina baştan sona Remo'nun karısıydı. Şiddetle ve acımasızca sever, çocuklarını ve Remo'yu acımasızca korurdu. Birinin hayatı hakkında karar verdiğimi düşünerek midem bulanırken bile küçük bir baş selamı verdim. Ama Alessio ve Nino'nun güvende olduğundan emin olmak için yapabileceklerimin sınırı yoktu. Remo Alessio'nun öz annesini öldürdüğünde müdahale etmemiştim, değil mi?

"Onu öldürmemi mi istiyorsun?" Fabiano yavaşça sordu ve sonra karanlık bir kahkaha attı. "Remo beni asla affetmez. O cinayeti ondan ve Nino'dan alırsam bir milyon yıl geçse bile affetmez. Lanet olası üvey kardeşi Remo'dan önce babalarını öldürdü. Bunu Remo'ya yapmayacağım. O kadının işini bitirecek biri varsa o da Falcone kardeşlerdir, ben değil."

Gözlerimi kapattım. Fabiano konuyu değiştirmedim.

Serafina ona doğru yürüdü. "Bu artık sadece onlarla ilgili değil. Onların çocukları var. Biz varız. Baba ve koca olmak zorundalar."

"Güven bana, eğer onu kendi başına halledemezlerse, birlikte yaşamak isteyeceğin adamlar olmayacaklar."

Serafina başını iki yana salladı ve bize arkasını dönerek yavaşça çocuklarının yanına çöktü.

Nino'nun öğrendiğinde vereceği tepkiden korktuğum için hiçbir şey söylemedim. Fabiano yanıma geldi, elleri beşiğin kenarına kıvrılmıştı. "Alessio nasıl?"

"Kilo alıyorum ve yanıklarım iyileşti." Bakışlarına karşılık verdim. "Çocuk istiyor musun?"

Fabiano gülümsedi ama gözleri endişeliydi. "Öncelikle, Leona ve benim gelecek yıl evlenmemiz gerekiyor... tabii bu hâlâ mümkünse."

"Sence Remo ve Nino hâlâ annelerinin peşinde mi olacaklar?" Nino'suz o kadar uzun süre kalmayı hayal bile edemezdim. Arada sırada eve dönse bile, hayatları ailemize değil, kovalamacaya adanmış olacaktı.

"Sanmıyorum ama planlamayı ve diğer her şeyi zorlaştırabilir. Sanırım tepkilerini beklememiz gerekecek." Bir elini saçlarında gezdirdi, ağzı gerildi. Bu habere verecekleri tepki konusunda o da bizim kadar endişeliydi. Onları tanıyordu, Serafina ve benden çok daha önce tanımıştı.

Fabiano, Serafina ve ikizlere doğru yürüdü ve yanlarına diz çöktü. Serafina ona doğru bakmadı, omuzları kaskatı kesilmişti. Fabiano Greta'ya birbiri ardına tahta bloklar uzattı ve Greta bir an düşündükten sonra onları alıp üst üste yığdı. Nevio tabii ki ayağa kalkıp sendeleyerek Fabiano'nun yanına gitti, keskin gözleri kılıfındaki silahtaydı. Fabiano, Nevio'nun tuttuğu ellerini yakaladı. "Hayır."

Bu Nevio'nun pek hoşlanmadığı bir kelimeydi ve yüzü öfkeli bir haykırıyla buruştu. Fabiano kıkırdadı, onu yakaladı ve başının üzerine fırlattı. "Bir gün Capo olacaksın genç adam, ama o zamana kadar pek çok hayır duyacaksın."

Serafina yanaklarından süzülen gözyaşlarına rağmen hafifçe gülümseyerek onlara döndü. Greta emekleyerek ona yaklaştı ve kucağına yerleşti. Duygusal hissederek Alessio'yu kucağıma aldım ve uyandırdım. Bana göz kırparak usulca miyavladı. Yanağına bir öpücük kondurdum ve onu göğsüme yasladım. "Onu besleyeceğim."

Oradan ayrıldım ve mutfığa yöneldim. Henüz paniğe kapılmak için bir neden yoktu. Belki de Nino ve Remo annelerinin kayboluşunu umduğumuzdan daha iyi karşılayacaklardı. Onlarla yaşamaya başladığımdan beri çok büyümüşlerdi.

Geçmiş sadece geçmişti. Öyle değil mi?

Fabiano Remo'ya Nino'yla birlikte bir an önce eve gelmeleri gerektiğine dair bir mesaj gönderdikten sonra beklemeye başladık. Remo ve Nino döndüğünde Fabiano ve Serafina hala ikizlerle birlikte yerdeydiler ve ben de Alessio göğsümde kanepeye uzanmıştım. Bizi gördükleri anda sustular. Fabiano'yu görünce Nino'nun kaşları birbirine çarptı, sonra gözleri bana kaydı. Benim gözlerim kızarmıştı, Serafina'nınkiler de öyle.

"Neler oluyor?" Remo, son bir saattir kanepede oturmuş, ona anlattıklarımızı düşünen Savio'ya sordu. Savio cevap veremedi, ben Alessio'yu uyandırmamak için dikkatlice doğrulduğumda Nino yanıma geldi.

"Kiara? Bir şey mi oldu?"

Ayağa kalktım, sonra elimi Nino'nunkiyle birleştirdim. Serafina ikizlerle birlikte yerde kaldı ve Remo'ya sanki saatli bir bombaymış gibi baktı. Fabiano ayağa kalktı ve beni bekleyen şeyden korkarak ürperdim.

Dedim ki, "Annen hastaneden kaçtı. Nerede olduğunu bilmiyoruz."

Nino'nun parmakları gevşedi, gözlerinde lanetli bir şey titreşti ve bakışları, yüzündeki ifade dışında donup kalmış olan Remo'ya gitti. Başlangıçta korktuğum adama benziyordu.

"Ne?" Sözcük, cezalandırma vaadiyle ve saf, filtrelenmemiş nefretle yankılandı.

"Adamo onu ziyarete gitti ve onu dışarı çıkarması için kandırdı. Adamo dikkat etmediğinde, kız kaçtı."

"Buna hâlâ inanamıyorum," diye nefes aldı Savio. Kardeşleri kadar sarsılmamıştı. Ona o meşum günde yaşananları anlatmış olsalar da, o en azından bunları hatırlayamıyordu.

Remo ellerini yumruk yaptı ve omuzları titreyerek yere bakmak için yüzünü eğdi. Nino hâlâ kımıldamamıştı. Yüzündeki ifade Remo'nunkinden daha az tedirgin edici değildi.

"O şimdi nerede?"

"Bilmiyorum," dedim, gözlerimi Nino'nun güzel ve soğuk yüzünden ayırmadan. "Onu yakalamak istedi, böylece onu affedecektin."

Nino boğuk bir alay attı.

"Şimdi ne yapacaksın?" Savio sordu.

"Yakalayın onu. Öldürün onu," dedi Remo alçak bir sesle, yerde yatan Greta ve Nevio'yu izlerken. Diz çöktü ve başlarına dokundu.

"Onu avlayacak mısınız?" Nino'nun göğsüne dokundum. "Yapmak zorundayız."

Fabiano, "Onu avlayıp sana getirebilirim," diye önerdi ve ona sarılabildim. Nino ve Remo'nun yüz ifadelerini görünce rahatlamam kısa sürdü.

"Hayır, bu sefer değil, Fabiano," dedi Nino.

Remo öne doğru eğildi ve ikizlerini öptü, sonra sendeleyerek ayağa kalktı. Dudaklarını birbirine bastıran Serafina'yı kendine doğru çekti.

"Ölmesi gerekiyor."

"Biliyorum," dedi.

"Ne zaman gideceksin?" Ben sordum.

Nino kardeşine baktı. "Hemen."

Remo iç çekti. "Hâlâ yakınlarda olabilir. Bölgemizden ayrılması ya da eski bağlantılarını tazelemesi için ona zaman vermek istemiyorum."

Serafina Remo'ya baktı. "Eski bağlantılar mı?"

"Yönetimi devraldığımızda, babamızın adamlarının çoğunu ve kendilerini Camorra'yı yönetmeye layık görenleri öldürdük ama hepsini ele geçiremedik. O korkakların bazıları kaçtı. Meksika ya da Avrupa'da olduklarını sanıyorduk ama Outfit bölgesine sığındılar."

"Önce akıl hastanesine gidip eşyalarına bakmalıyız," dedi Nino. Sesi soğuk ve etkiliydi, gözleri de duygusuzdu.

"Benim de gelmemi ister misin?" Savio sessizce sordu.

"Sen ve Fabiano burada kalıp nöbet tutun," dedi Remo. Serafina başını salladı. "Remo."

"Hayır," diye hırladı. "Bu iş şimdi bitecek. Bunu ilk ve son kez sona erdireceğiz."

"Ben birkaç şey alacağım," dedi Nino. Alessio'yu alarak yatak odasına kadar onu takip ettim. Bir sırt çantasına birkaç giysi doldurdu, sonra göğsüne bağladığı bowie bıçağı ve silahına ek olarak bir bıçak ve silah daha aldı. Koluna dokundum ve ona baktım. Gözlerinde bir savaş sürüyordu; acıya karşı soğuk, sevgiye karşı nefret, sonra yine hiçbir şey. "Merak etme," dedi basitçe.

"Nasıl yapamam?"

Serafina'nın gözlerinde de benim hissettiğim endişenin aynısı vardı. Remo ve Nino gibi adamların en başta bizi sevebilmeleri, kendilerini ele geçiren şeytanları kontrol edebilmeleri bir mucizeydi. Şimdi bunun her ikisi için de bir kırılma noktası olmasından korkuyordum. İnsanlıklarını söndürebilecek bir katalizör.

Hepimiz onları uğurlamak için garaj yolunda toplanmıştık. "Mümkün olduğunca sık geleceksiniz, değil mi?"

Nino başını öne eğdi. "Evet. Yakında bitecek." Gözlerinin gri sakinliğinde teselli bulmak istedim ama gözleri temkinli ve soğuktu.

"Kendini bu kovalamacanın içinde kaybetme," diye yalvardım. "Sana ihtiyacımız var."

Nino önce bana, sonra da askısında göğsüme yaslanmış uyuyan Alessio'ya baktı. "Yıllar önce kendimi kaybettim ve hâlâ her gün kendimi bulmaya çalışıyorum."

Göğsüne dokundum, sabit kalp atışlarını avucumda hissettim ve bunda sakinlik ve teselli bulmaya çalıştım. Bugün işe yaramadı.

"Bana şu an olduğun adam olarak mı yoksa ilk tanıştığımızdaki adam olarak mı döneceksin?" Onu seviyordum, geçmişteki duygusuz adama dönse bile onu hep sevecektim, onu sevmemezlik edemezdim.

Nino başparmağını yanağıma sürttü. "Sana geri döneceğim."

Yutkundum, bana yalan söylemeyeceğine dair verdiği sözü tuttuğu için minnettarım ve aynı zamanda tutmuş olmasını diledim. "Ve seni bekleyeceğiz. Lütfen çabuk dön. Seni çok seviyorum."

"Ve nasıl dönersem döneyim seni seviyorum." Nino dudağıma bir öpücük kondurduktan sonra Alessio'nun alnına bir öpücük kondurdu ve dönüp arabaya yöneldi. Serafina Remo'yla konuşurken yüzünde öfke ve umutsuzluk karışımı bir ifade vardı ama Remo bir kez daha başını salladı, yüzünü neredeyse kabaca kavradı ve onu öptü. Sonra tek dizinin üzerine çöktü ve Nevio'yla göz hizasına gelecek şekilde eğilip alnından öptü. Doğruldu, Greta'yı tutan Savio'nun yanına gitti ve onu da alnından öptü.

Sonra Remo

Savio kararlı bir ifadeyle başını salladı.

Arabayı sürüp gittiler. Boğuk bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım. Biri omzuma dokundu ve Fabiano'yu yanımda buldum.

"Kiara, bunu atlatacaklar. Onlarla birlikte o kadar çok dehşet yaşadım, o kadar çok savaştım, o kadar çok düşmanla, bizi yenebileceklerini düşünen insanlarla karşılaştım ki, ama Remo ve Nino hala ayakta ve o insanlar değil."

"Bu işten galip çıkacaklarını biliyorum," dedim kararlılıkla. "Ama oraya varmak için ne gerekeceğinden endişeliyim."

"Sahip olmaya değer hiçbir şey kolay ya da mücadele etmeden elde edilemez," diye mırıldandı Fabiano.

Başımı salladım, sonra Serafina'ya baktım ve aynı kararlılığı gördüm. Savaşmaya istekliydik çünkü sahip olduğumuz şey her şeye değerdi.

BÖLÜM 26

KIARA

İlk birkaç gün Remo ve Nino her gece geri döndüler ve gün doğmadan tekrar ayrıldılar. Arama alanlarını genişlettikçe daha uzun süre uzak kaldılar. Annelerini bulmaları imkânsız görünüyordu. Her yerde olabilirdi. Belki Meksika'da, belki Outfit bölgesinde, belki de başka bir yerde. O bir hayaletti, uzun zamandır öyle ya da böyle onlara musallat olmuştu.

Serafina bir gece yemek masasında, "Üç haftadır arıyorlar, onlara vazgeçmelerini söylemeliyiz," dedi.

"Dinlemeyecekler," dedi Savio, kısa bir süre için hücrelerinden başını kaldırarak.

Fabiano başını salladı. "O haklı. Nino'nun mantık dinlemediği tek şey bu. İkisi de yapamıyor."

Remo ve Nino sadece annelerini aramıyorlardı. Adamo da ortadan kaybolmuştu. Hiçbir şey onları çabalarından vazgeçiremezdi.

Leona elinde büyük bir kase domates soslu spagetti ile geldi. Bir kez olsun yemek yapmıştı. Remo ve Nino ava çıktıkları için Fabiano ve Leona zamanlarının çoğunu konakta geçiriyorlardı.

Dedi ki, "Anlamıyorum. Neden onu yakalamak zorundalar? Gittiğine sevinmeliler. Başka bir yerde yeni bir hayata başlasa ne fark eder ki? Çılgın anne sorunlarını anlıyorum ama belki de bu işin peşini bırakmalılar."

Savio ondan kepçeyi aldı ve birkaç tabak doldurdu. "Deli annen seni öldürmeye mi çalıştı? Yakmaya mı?"

Leona başını hafifçe salladı, kızarıklık boğazını ve yanaklarını kapladı, çillerini sildi.

"O zaman bir bok bilmiyorsun."

"Savio, Leona'yla böyle konuşma," diye tersledi Fabiano. Bakıştılar, ikisi de geri adım atmaya niyetli değildi. Erkekler ve onların egemenlik savaşları asla anlayamayacağım bir şeydi. Son olaylar yüzünden tansiyonun yükselmesi de yardımcı olmuyordu.

Leona elini kaldırdı. "Hayır, sorun değil. Bu beni ilgilendirmez. Aile meselelerinize burnumu sokmaya hakkım yok."

"Sen de ailedensin," dedi Serafina, Nevio'nun boynuna bir önlük dolamaya çalışarak.

Savio içini çekti ve başını salladı. "Fabiano öyle, yani sen de öylesin." Fabiano başını eğdi ve nişanlısının kalçasına dokundu.

Leona daha da koyu bir kırmızıya büründü ve Fabiano'nun tabağını, ardından da kendi tabağını doldurdu. Greta ve Nevio sevimli küçük suratlarını yemekleriyle doldurmaya başlamışlardı bile; ilki itiraz etmeden önlüğünü giyerken, ikincisi avokadoyu kıyafetlerine bulaştırıyordu.

Makarnadan bir ısırık aldım ama ne yemeğe ne de reglimin iki haftadan fazla gecikmiş olduğu düşüncesinden başka bir şeye odaklanabiliyordum. Alessio üst kattaki beşğinde uyuyordu. Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım.

"Sorun nedir?" Serafina endişeyle sordu.

"Yok bir şey. Sadece tualete gitmem gerekiyor. Benim için bebek monitörüne göz kulak olur musun?"

Herkes başını salladı ve monitörü gözlerimi yakalamaya çalışan Serafina'ya uzattım, belli ki endişeliydi. Fabiano'nun şüpheli bakışlarından kaçarak hızla misafir banyosuna geçtim ve kendimi içeri kilitledim.

Hamilelik testlerinin olduğu çekmeceye baktım. Yavaşça klozetin kapağına çöktüm ve buna değip değmeyeceğini düşündüm. Testi yapıp umutlarımın yıkılması riskini mi almalıyım yoksa beklemeli miydim?

Derin bir nefes alarak çekmeceyi açtım ve bir test çıkardım. Nino'yla beni hamile bırakmaya çalışmaya başladığımızdan beri kaç tane kullandığımdan bile emin değildim. Ama bu sefer farklıydı. Alessio'ya sahiptim ve ailemizin bir parçası olduğundan beri geçen birkaç hafta içinde onu çok sevmeye başlamıştım. O benim oğlumdu. Kan tamamen önemsizdi. Test negatif çıksa bile son seferlerdeki gibi olmayacaktı, çünkü zaten sevecek bir çocuğum vardı.

Yirmi dakika sonra gözlerimi kapattım, ikinci testi yere bıraktım ve hafifçe gülmeye başladım. İlkiyle aynı sonuç. Kapı çalındı.

"Kiara? İyi misin?" Leona sordu.

Derin bir nefes daha aldım, ellerimi yıkadım ve kapıyı açtım. Yüzümü taradı, sonra yerdeki iki teste baktı.

"Hamileyim," diye fısıldadım ve bu sözleri duyunca durumun gerçekliği iyice ortaya çıktı. İlk defa bir test pozitif çıkmıştı, ikisi de

Hatta. Bunca zaman, onca gözyaşı ve takıntıdan sonra nihayet hamileydim. Sanki Alessio'ya sahip olmak beni özgür bırakmış, bir tür engeli ortadan kaldırmıştı.

"Oh, Kiara," dedi Leona ve bana sıkıca sarıldı. "Nino'yu arayacak mısın?"

Başımı salladım. "Önce bir doktora görünmem gerek. Gerçekten doğru olduğundan emin olmalıyım. Eğer yanlış alarmla umutlarını kırmak istemem. O ve Remo'nun anneleri yüzünden taşıyacak yeterince yükleri var."

Leona bana anlayışlı bir gülümseme verdi. "Yarın dersim var ama desteğe ihtiyacın varsa gelmeyebilirim."

Elini sıktım. "Teşekkür ederim ama atlamamalısın. Savio yarın beni ve Alessio'yu kontrol için bir çocuk doktoruna götürecektir. Aynı binada bir jinekolog da var."

Leona gülümsedi. "Masaya geri dönecek misin?"

"Bunu şimdilik bir sır olarak saklayabilir misin? Fabiano'dan bile?"

"Denerim. Yine de ondan sır saklamakta pek iyi değilim. O sadece çok dikkatli."

"Bu kötü bir şey değil," dedim gülerek.

Masaya geri döndük. Serafina, Savio ve Fabiano bana meraklı bakışlar attı ama ben sadece gülümsedim. Masanın altında avucumu karnıma bastırdım ve bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ettim.

Serafina bebek telsizini bana geri verdi. "Al."

"Teşekkürler." Alessio hâlâ sırt üstü uzanmış, mışıl mışıl uyuyordu. Yakında ağabey olacak mıydı?

Alessio'nun muayenesi iyi geçtikten sonra Savio yeraltı garajına inmek istedi. Bizim katın altındaki düğmeye bastım. "Hâlâ başka bir doktora gitmem gerekiyor."

"Pekâlâ," dedi yavaşça. Jinekoloğa gittiğimizi görünce yüz ifadesi acıya dönüştü. "Ciddi misin?"

Ona sert bir bakış attım ve Alessio'nun çantasını muayenehanenin resepsiyon masasına bıraktım. Savio kaşlarını çatarak etrafına bakındı, sanki arkadaşlarından birinin ya da yattığı kızlardan birinin onu böyle bir yerde yakalayabileceğinden endişeleniyordu.

Resepsiyon görevlisine "Doktoru görmem gerek." dedim.

"Randevunuz var mı?" diye sordu, bilgisayar ekranından başını zorlukla kaldırarak.

"Hayır, ben-"

"Ne kadar zamandır Vegas'ta yaşıyorsun?" Savio soğuk bir tavırla sordu. Kadın kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

"Ne?"

Tezgâha yaslandı ve dövmeli kolunu uzattı, yüzünde ensemdeki tüyleri diken diken eden bir gülümseme vardı. "Adım Falcone, Kiara Falcone. Şimdi doktora acele etmesini söyle, bütün gün bekleyemeyiz."

Hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi görünüyordu. Diğer resepsiyonist hemen ayağa kalktı. "Sizi hemen görmesini isteyeceğim."

"Bu gerekli miydi?" Fısıldadım.

Savio omuz silkti. "Sana karşı kullandığı ses tonunu beğenmedim."

Doktor muayenesini yaparken Savio kapının dışında bekledi ve sonrasında yüzümdeki gülümsemeyi atamadım.

Dışarı çıktım ve Savio'nun duvara yaslandığı yerden hemen doğrulmasına neden oldum.

"Babası o mu?" diye sordu doktor.

Savio'nun gözleri endişeyle irileşti.

"Hayır," dedim hızlıca, sonra gülümsedim ve ayrıldık.

Savio, "Hamile misin?" diye sormadan önce asansöre binmemizi bekledi.

Alessio ağlamaya başladığı için onu taşıyıcıdan alırken başımı salladım. Onu göğsüme bastırdığım anda her zamanki gibi sustu. Savio taşıyıcıyı aldı.

"Lanet olsun, malikane yakında bu küçük canavarlarla dolup taşacak." "Abartıyorsun."

"Eğer içlerinden biri Nevio gibi çıkarsa, mahvoluruz, tek söylediğim bu."

Kıkırdadım. Nevio çok hareketli, çok gürültücü bir çocuktü, kız kardeşinin tam tersiydi.

"Nino'ya söylersen hemen döner ve bir daha gideceğini sanmıyorum. Eğer gitmesini istemediğini söylersen, gitmez. Onu parmağında oynattığını biliyorsun."

Asansör durdu ve Porsche Panamera'ya doğru yöneldik. Ailede üç çocuk olduğu için bazı spor arabalar

biraz daha fazla yeri olan araçlarla değiştirilmişti.

"Ona sorsaydım kalacağını biliyorum ama bunu yapması gerekiyordu."

"Belki de Leona haklıdır, biliyor musun?" Savio mırıldandı. "Belki de ortadan kaybolması en iyisidir, böylece ikimiz de onu öldürmek zorunda kalmayız. Biraz şansla kendi hayatına da son verir."

Savio'nun bakışları benden uzaklaşarak sağ tarafımızdaki park etmiş arabaları aradı ve gerginleşti.

"Arabaya bin!"

Tam silahını çekecekti ki diğer arabaların arkasından beş adam fırladı. İçlerinden ikisi onu arkadan kavrayarak silahını çekmesini engelledi. Savio kafasının arkasını saldırganlardan birinin yüzüne çarpınca geriye doğru sendeledim, saldırgan homurdanarak onu serbest bıraktı. Savio bir diğerinin çenesine sert bir tekme atarak kafasının mide bulandırıcı bir çırtıyla geriye fırlamasına neden oldu. Adam kıpırdamadan yere düştü.

Alessio'yu göğsüme bastırarak döndüm ve asansöre doğru koşmaya başladım. Kavgı sesleri ve ardından adımlar beni takip etti. Ne yapmam gerekiyordu? Polisi aramak söz konusu bile olamazdı ama Savio için yardım bulmam gerekiyordu. Fabiano tek seçeneğimdi ama o da Fina ve ikizleri yalnız bırakamazdı. Zihnim her düşüncede tökezliyor, bir tanesine bile tutunamıyordu. Arkama bakmaya cesaret edemedim ve aniden sıvıya bulandım. Saçlarımdan, boynumdan, Alessio'nun başına ve tulumuna damladı. Feryat etmeye başladı.

"Dur!" Bir kadın emretti. "Dur yoksa yanacaksın." Melodik, yumuşak bir sestti. Yatıştırıcı sözler ve ninniler için kullanılan bir ses.

Keskin bir nefes aldım ve sonra benzin kokusu burnumu tıkadı ve donup kaldım, dehşet içinde Alessio'ya baktım. O da gaz içindeydi. Yavaşça arkamı dönüp gri gözlerle baktım. Nino'nunkiler gibi, ama onunkilerden farklı olarak, bana sakinlik hissi vermiyorlardı.

Bayan Falcone'nin bir elinde yarısı boş bir şişe, diğer elinde de bir çakmak vardı.

Saldırganlardan biri "Kesin şu saçmalığı yoksa bebek ve kız yanacak!" diye hırladı.

Savio başka bir adamı yakasından tutuyordu. Gözleri önce bana, sonra annesine kaydı ve yavaşça adamı bırakarak bıçağını göğsünden çıkardı. Adam yere düştü, gözleri iri ve cansızdı, çok geçmeden etrafına kan yayıldı. Sadece üç adam hâlâ ayaktaıdı, ikisi

Kanaması olan üçüncü adam Savio'ya silah doğrultmuştur. Silahlı adam Savio'nun kafasına vurarak kendi içine kapanmasına ve yere düşmesine neden oldu.

Alessio bir kez daha ağlamaya başladı ve benim sallamam onu yatıştırmak için hiçbir işe yaramadı.

Bayan Falcone bana gülümsedi. "Siz Kiara *Vitiello* musunuz? Ve bu da oğlunuz olmalı?"

Alessio'yu koruyucu bir şekilde kendime doğru çektim ve bir adım geri çekildim. Oğullarına yaptıklarının görüntüleri kafamda şekillendi, içimde dehşet uyandırdı. "Ne istiyorsun?"

Siyah bir limuzini işaret etti. "Oraya doğru git." Ağzı çok geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Lütfen."

Korkudan titreyerek arabaya doğru ilerledim ve arka koltuğa bindim. Savio ikinci bir arabaya itildi. Bayan Falcone benim bulunduğum arabanın yolcu koltuğuna geçti ve adamlardan biri direksiyona geçti. Alessio'nun çığlığı küçük alanda sert bir şekilde çınladı.

Alessio'nun kafasındaki benzini silmeye çalıştım ama benzin ona yapıştı. Sırtını ovarak mırıldanmaya başladım. Yine de Alessio ağlamaya devam etti, küçük yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Bayan Falcone ağzını büzdü. "Onu durdurun." "Şşşt," diye mırıldandım oğlumun şakağına doğru.

"Durdur

onu."

"Deniyorum.

"

"Durdurun onu! Yoksa ben yaparım!" diye bağırdı, koltuğunda döndü ve geniş gözlü bir ifadeyle bize baktı.

Dondum kaldım, Alessio'ya sarılışım sıkılaştı ama o da sanki içinde bulunduğumuz tehlikeyi sezmiş gibi tamamen sessizleşmişti. Benzine rağmen alnından öptüm, gözlerimi Bayan Falcone'dan ayırmadım.

Bir kez başını salladı, sonra tekrar ön cama döndü. "Uzun zamandır bu anı bekliyordum."

"Lütfen," diye fısıldadım. "Bunu yapma. Yeni bir hayata başlayabilirsin."

Omzunun üzerinden baktı. "Yeni bir hayat istemiyorum. Tek istediğim başladığım işi bitirmek, anlamıyor musun?"

Gözlerindeki ateşli kararlılık beni ürpertti. Yanağımı Alessio'nun başına bastırdım.

"Korkmana gerek yok. Oğullarım dediğimi yaparsa ne sana ne de ona zarar veririm. O Nino'nun değil, değil mi?"

Yutkundum. "Onu evlat edindik."

"Güzel, o zaman siz ikiniz yaşayabilirsiniz." Tek düşünebildiğim karnımdaki bebektir, Nino'nun bebeği. Oğlunun çocuğuna hamile olduğumu öğrenirse ne yapardı?

Panik yapmamaya çalıştım. Bu sadece Alessio'ya yansıyacak ve onu tekrar ağlatacaktı. Remo ve Nino bizi kurtarmanın bir yolunu bulacaklardı.

NINO

Yolda geçirdiğimiz dört günün ardından annemizden hiçbir iz bulamadan eve dönüyorduk. "Eşlerimizin ve çocuklarımızın bize ihtiyacı var," dedim tekrar, çünkü Remo onu birkaç günlüğüne konağa dönmeye ikna ettiğimden beri tehlikeli bir şekilde sessizdi.

"Elimizde bir ipucu yok Remo. Gitmesini ben de senin kadar istiyorum ama her saniyemizi onun peşinde harcayamayız, artık eskisi gibi değil."

"Dışarıda olduğu her an her şeyi mahvedebileceği bir an. Onu *tanıyorsun.*"

"I-"

Telefonumun çalması daha fazlasını söylememi engelledi. Kiara'nın numarasıydı. Hemen açtım. "Bir şey mi oldu?"

"Merhaba Nino," dedi bir kadın ve beynimin sesi tanıması bir an aldı ve içim dondu. "Bir süredir konuşmadığımızı biliyorum ama seni Kiara ve bebeğinin elimizde olduğunu söylemek için aradım. Umursuyor musun bilmiyorum ama belki umursuyorsundur, eğer onu canlı görmek istiyorsan Remo'yla birlikte hemen eve gel."

Remo arabayı yavaşlattı, yüzümdeki ifadeye baktı. "Nino?"

Annemin sesi sakın bir şekilde devam etti, "Remo'ya söyle, Kiara ve bebek benzine bulandı ve eğer uslu durmazsa onları yakmak zorunda kalacağım. Seni bekliyor olacağız."

Telefonu kapattı ve ben sadece telefonuma bakabildim. Geçmişten, perdeleri yiyip bitiren aç alevlerin görüntüleri zihnimden geçti ve ardından bugün yananın ben değil, daha kötüsü Kiara ve Alessio olabileceğinin korkunç bir şekilde farkına vardım.

"Nino, bir şey söyle."

"Kiara ve Alessio annemizin elinde. Eğer eve dönmezsek onları öldürecek."

Remo'nun telefonu çaldı ve hemen açtı, "Fabiano, neler oluyor?" dedi. Kardeşim gözlerini kapattı, göğsü kabarmıştı. "Varsa Fina ve ikizleri malikanedeki panik odasına götür."

zaman. Belki de annemizin onlardan haberi yoktur." Remo başını salladı. "Onları içeri alın. Kiara ya da Alessio'ya zarar verme riskine girmeyin."

Remo gözlerini açtı ve bana baktı. Ben hâlâ elimde telefonumu tutuyordum.

"Onları kurtarmak zorundayız," diye mırıldandım. "Onları kurtarmama yardım et."

Remo başımın arkasını kavradı ve bana sarıldı. "Benden asla böyle bir şey istemek zorunda kalmayacaksın. Asla. Onları kurtaracağız ve bugün yanacak biri varsa o da biz olacağız." Geri çekildi, gözleri sertti. "Şu anda bunu istemenin çok zor olduğunu biliyorum ama duygularını olabildiğince bastır. Eğer onları kurtarmak istiyorsak, senden sosyopat katil olmanı istiyorum, koca ya da baba değil, anladın mı?"

Başımı salladım. "Hepsini öldüreceğim."

"Sen ve ben yapacağız." Gaza bastı ve bizi eve geri götürdü.

Kapılar açıldı ve garaj yolunda bize ait olmayan üç araba bulduk. Girişin önünde iki adam nöbet tutuyordu. Onları hemen Cosimo'nun küçük kardeşi Carmine ve onun yanında da babamızın eski finolarından biri olarak tanıdım.

Remo ve ben arabadan indik ve Carmine geniş bir sırtışla silahını bize doğrulttu. "Rüzgar döndü, değil mi?"

Remo'nun ağzı kıvrıldı. "Kardeşin ben onu öldürmeden önce küçük bir kız gibi yalvardı ve ağladı. Onun gibi bir korkağın bir saniyeliğine bile olsa kendine Capo deme cüretini gösterdiğini düşünmek, beynime bir bıçak saplayıp bunu hatırlayan kısmı kesip atmak istememe neden oluyor."

Carmine'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Sen... sen bugün öleceksin."

"Sen de öyle yapacaksın," dedim sakince. Orta bölgesinde kilo almış ve saç çizgisi gerilemişti.

"İçeri girin," diye emretti, "Ama önce silahlarınızı bize verin. Unutmayın, eğer bir şey yapmaya kalkışırsanız o kadın ve bebek göz açıp kapayıncaya kadar yanıp kül olur."

Remo ve ben kılıflarımızı çıkarıp Remo'ya ters ters bakan Carmine'a verdik. "İçeri, hemen!"

Onlar silahlarını sırtımıza doğrultmuşken konağa doğru ilerledik. Bitişik koridorlarda başka saldırganlar aradım ama göremedim. Remo tek başına bizi silah doğrultan adamları haklayabilirdi ve birlikte hiçbir sorun yaşamazdık, ama bunu riske atamazdık.

Kiara ve Alessio'nun annemizin ellerinde olduğu gibi. Geçmişten gelen işkence dolu görüntüler a alevler gibi bilincimi yalamaya devam ediyor, şimdi ve buradakileri kovmak için bekliyorlardı. Büyük bir irade gücüyle onları aşağı ittim.

Oyun odasına vardığımızda kalbim hızlandı. Kiara kanepeye oturdu ve Alessio'yu göğsüne yasladı. Saçları yapış yapıştı ve havada benzin kokusu vardı. İim daraldı. Remo'nun sözlerini hatırlayarak ona sadece kk bir baş selamı verdim. Savio yerde yatıyordu, kafasındaki yaradan kanlar akıyordu ve şaşkınlıkla bana bakıyordu. Başka bir yara keşfetmedim. İşler kötüye giderse, yarasına rağmen yine de iyi bir dövüş çıkarabilirdi. Fabiano'nun elleri arkadan bağlıydı ve diğer iki eski Camorrista'nın yanında diz çökmüştü. Remo ona bir bakış fırlattı ve o da kk bir baş selamı verdi.

Serafina ve ikizler panik odasındaydı.

Ve sonra onu gördüm, Remo ve benim çocukken sahip olduğumuz azıcık masumiyeti yok eden kadını. Bir anda Kiara'nın yanına gitti ve çakmağı havaya kaldırdı. "Tüm silahlarınızı yere bırakacaksınız, yoksa ikiniz de yanarsınız."

"Silahlarını aldık," dedi Carmine, saçlarının dökülen çizgisinde ter parlıyordu. Kardeşinin yıllar önce attığı çığlıklar, Remo ve benim bugün korumakla yükümlü olduğumuz insanları tehdit ettiği için ona yapacaklarımızın yanında bir hiç kalırdı.

Annemiz yardımsever bir gülümsemeyle başını salladı. "Hayır, hayır, yapmadın. Benedetto'nun oğullarını tanıyorum."

"Biz de senin oğullarınız," diye mırıldandı Savio, sırt şt dönüp başının yan tarafındaki kurumuş kan lekesine yüzünü buruşturarak dokundu.

Onu görmezden geldi. "Bir silah sesi Kiara ve oğlunu da ateşe verebilir. Kk bir kıvılcım ve her şey alevler içinde kalır, bunu gerçekten riske atmak istiyor musun? Onların acı dolu çığlıklarını duymak?"

Remo bana baktı, ona karşı çıkacağımı umuyordu ama yapamazdım. Kesin olarak değil ve yangın çok hızlı yayılırdı. Bunu riske atamazdım, Kiara ve Alessio'nun alevler tarafından tüketilmesini riske atamazdım. Remo ve ben eğildik ve baldırlarımıza bağlı silahlara uzandık.

"Dikkatli ol," dedi annem. "Diri diri yanmanın ne kadar acı verici olduğunu biliyorsun. Bu şekilde ölmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Belki bugün öğrenirsin," dedi Remo, gözleri nefretle doluydu.

İçimde bir sessizlik, dehşet verici bir durgunluk vardı, sadece korku olduğunu tahmin ettiğim patlamalarla kesiliyordu, her şeyi kaybetme

korkusu. Benimkini değil.

Hayat. Bu umurumda değildi.

Carmine kötü bir gülümsemeyle silahları bizden aldı ve tekrar diğer adamlara doğru geri çekildi.

"Emirlerini yerine getirmeleri için onlara ne söz verdin?"

diye sordum. Annem gülümsedi. "Para. Güç. İntikam."

"Güç," diye alay etti Remo. "Gerçekten adamlarımın ikinizi de takip edeceğini mi sanıyorsunuz? Zavallı suratlarınıza gülerler ve sonra da onları parçalarlar. Ve bir şans eseri gücü ele geçirmeyi başarsanız bile, ona uzun süre sahip olamayacaksınız. Luca sizin gibi şerefsizleri silip süpürecek ve Camorra'yı kendine mal edecektir."

"Göreceğiz," dedi Carmine. Belli ki kalan hainlerin lideriydi. Onun gibi bir adamı seçmiş olmaları ne kadar zayıf olduklarını gösteriyordu.

Anne, Savio'yu göstererek, "Ayağa kalkmasına yardım edin," dedi.

Babamın eski Yüzbaşılardan biri olan yaşlı bir adam Savio'nun kolundan tutarak ayağa kaldırdı.

Savio başını öne doğru salladı ve alnıyla adamın burnunu kırdı. "Git kendini becer, orospu çocuğu." Adam burnunu tutarak sendeledi, sonra silahını kaldırdı ve doğrudan Savio'nun kafasına doğrulttu. Vücudum dövüş moduna geçti ama kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım.

Annemiz çakmağı salladı. "Sana söylemiştim. Yanacaklar."

Kiara ve Alessio'ya baktım. Alessio'nun sırtını okşuyordu, bakışları benim üzerimdeydi. Ağlamıyordu, sadece onları kurtarabileceğimden ve bedeli ne olursa olsun kurtaracağımın emin bir şekilde bana bakıyordu. O nazik gözler geçmişten gelen duvarların bir kısmını yıkmama yardım etmişti ve bugün geri kalanını da yıkacaktım. Belki de hayatta kalamayacaktım; Kiara ve Alessio'nun huzur içinde yaşayabilmesi için annemi ve o hainleri yanımda götürdüğüm sürece bunun bir önemi yoktu.

Savio sendeleyerek ayağa kalktı ve hafifçe topallayarak bize doğru ilerledi. Bacağında kurşun ya da bıçak yarası yoktu, bu yüzden sadece bileğini burkmuş olmasını umuyordum.

"Adamo nerede?" Annem çakmağı çakıp açarak Kiara'nın irkilmesine ve benim bir adım öne çıkmama neden olarak sordu. Annem turuncu aleve gülümsedi, sonra bakışları önce benimkine sonra da Remo'ya takıldı. Manik bir heyecanla dolu ifadesi geçmişte birçok kâbusuma musallat olmuştu.

"Sana yardım etmesi için onu kandırdıktan sonra ortadan kayboldu."

"Zavallı çocuk," diye mırıldandı. "O zayıf, kaybolmuş. Ne sana ne de Benedetto'ya benziyor." Çakmağın titreyen alevine tekrar baktı ve vücudumdaki her lif gerildi. Annem alevi saçlarına ya da giysilerine değdirirse Kiara'ya zamanında ulaşamazdım. Gözleri yeniden hevesle bakmaya başladı. "Peki ya çocukların ve karın Remo? Neredeler?"

Remo'nun burun delikleri açıldı.

"Herkes o kaçırılan kızı ve sana benzeyen ikizleri biliyor," diye devam etti. "Özellikle de o çocuğu. Sana çok benziyor. Senin lekeli kanın."

Remo ona manyak bir karanlıkla dolu geniş bir sırıtış attı. "Beni tanıyorsun, değil mi? Gerçekten de öldürmeden bir kadını hayatıma alabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Annem başını eğdi ve çakmağın kapağını kapattı. "Onu sen mi öldürdün?"

"O ve o işe yaramaz çocuklar."

Annem ona dikkatle baktı ama Remo'nun yüzündeki ifadeden Serafina ve ikizlerinin onun için ne anlama geldiğini bilmesem ben bile sözlerinin doğru olduğuna inanırdım.

"Neden bizi benzinle ıslatmıyorsun? Böylece sıra dışı davranmayacağımızı garanti edebilirsin ve Kiara ile Alessio'nun gitmesine izin verebilirsin," dedim dikkatlice.

Annemin kahkahası kız gibiydi, çok yüksek, çok sahteydi. "Hayır, hayır. Geçmişin tekerrür etmesine izin vermeyeceğim. O kalacak. O kaldığı sürece uslu duracaksın. Onun incinmesini istemezsin, değil mi?"

Sertçe yutkundum, saldırma, hak ettiği acıyı verme isteğimi bastırmaya çalıştım.

Carmine, Remo'ya bakarak, "Acele etmemiz gerek," dedi. Kardeşim karşısındaki adamı nasıl kırabileceğini hayal ediyor gibiydi. "Askerlerine haber verip vermediklerini bilmiyoruz. Hâlâ yaşadıkları sürece, şehirdeki her lanet olası Yapma Adam onların emirlerine uyacaktır."

Annem ona kızgın bir bakış attıktan sonra iç çekti ve bize gülümsedi. "Pekâlâ, şöyle yapacağız çocuklar. Bileklerinizi kesmenizi istiyorum, tamam mı?"

Savio alay etti.

Remo'nun yüzü mutlak bir öfke maskesine dönüştü. "Adamo'yu senden çıkardıktan hemen sonra seni öldürmeliydim. Babam beni durduramazdı. Terörize edecek yeni bir kadın bulurdu."

Kiara'nın şok olmuş bakışlarını tuttum ve başını salladı, annemin taleplerine göre hareket etmememi istedi, ama bu veremeyeceğim bir sözdü, çünkü o olmadan hayatımın bir önemi olmazdı.

Annem gülümsedi. "Seni önce uykunda öldürmeliydim ama ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Artık biliyorum, oğlum."

"Bana öyle deme!" diye hırladı.

Savio'dan bana ve en sonunda Remo'ya baktı. "Bu iş yıllar önce bitmiş olabilirdi. Bu şekilde bitmeli, anlamıyor musun?"

Gözlerinde yaşlarla oğlumuzu kucaklayan Kiara'ya bakabildim ve yüzündeki sevgi beni toprakladı, bana huzur ve kesinlik verdi. Bedeli ne olursa olsun yaşayacaktı.

Annem çakmağın kapağını açtı ve ben bir adım öne çıktım. "Hayır!" diye bağırdı. "Üçünüz de bileklerinizi keseceksiniz. Konağı ve içindeki cesetlerinizi yakmadan önce bayılmanızı bekleyeceğim. Eğer yapmazsanız, onu ve bebeği gözünüzün önünde yakacağım ve adamlarım sizi yine de vuracak."

Carmine ve adamlar bakıştılar, belli ki şimdiye kadar planın içinde değillerdi. Annemizin ne kadar deli olduğunu fark etmemişler miydi?

"Nasıl olsa onları yakacaksın. Bayıldığımız anda onları öldüreceksiniz," dedim sesimi çıkarmadan.

Annemiz yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. "Hayır, hayır, o da benim gibi bir kurban ve çocuk senin değil, bu yüzden o da yaşayabilir. Biz gitmeliyiz ama onlar değil, çocuklar, anlamıyor musunuz?"

Savio ona tiksintiyle baktı. "Lanet olsun, bu kadar deli olduğunu bilseydim seni kendim öldürürdüm."

"Gördün mü?" dedi. "Onların içinde olduğu gibi senin içinde de var, babanın içinde olduğu gibi." Bize baktı. Carmine'e işaret etti, o da ona kuşkulu bir bakış attıktan sonra bıçağını bana geri verdi. "Ya şimdi bileklerini kesersin ya da onları yakarım. Üç kadar sayacağım."

Kiara Alessio'yu sallayarak usulca ağlamaya başladı.

Bıçağı ön koluma götürdüm, sonra gözlerimi Kiara'dan ayırmadan yatay olarak kestim.

"Hayır!" diye nefes nefese kaldı ama tek yol buydu ve o da biliyordu.

"Güzel," diye mırıldandı annem. "Şimdi diğeri." Diğer bileğimi kestim, ılık sıvının önce avuçlarımdan sonra parmaklarımdan aşağı süzülüp yere damladığını hissettim. Acı yoktu, korku yoktu, hiçbir şey yoktu, sadece karımı ve oğlumu kurtarma kararlılığı vardı.

"İki," diye saydı annem. "Savio, Remo."

Kardeşlerime baktım ve almaları için bıçağımı uzattım, içim bomboştu ve aynı zamanda daha önce hiç hissetmediğim bir dehşetle doluydu, kendim için değil ama Kiara ve Alessio için.

Remo bir hırıltıyla bıçağı kavradı ve bakışlarımı tutarak bileklerini kesti ve omuzlarım çöktü.

Savio gözlerini kapatarak, "Siktir," diye nefes aldı.

Dudaklarını birbirine bastırırken Fabiano'nun gözleri parlıyordu. Bağları üzerinde çalıştığını görebiliyordum ama umutsuz bakışlarından ilerleme kaydedemediğini anlıyordum.

"Bir," diye uyardı annem.

Savio gözlerini açtı, Remo'dan bıçağı kaptı ve bileklerini kesti. Bakışlarını ellerinden akan kana indirmeden önce ona minnettar bir bakış attım. Keşke bu deneyimi bizimle paylaşmak zorunda olmasaydı.

BÖLÜM 27

KIARA

Böyle bir şey olamaz. Olamazdı.

Havayı içime çektim ama ciğerlerime ulaşmadı. Yerde giderek büyüyen kan gölüne baktım, ailem haline gelen adamların damarlarından damlıyordu. Hepsi ben ve Alessio yaşayabilelim diye hayatlarını ortaya koymuşlardı ama ben onlara izin veremezdim, buna izin veremezdim. Remo'nun Serafina'sı ve bir baba ve kocaya ihtiyacı olan ikizleri vardı ve Savio çok gençti, bizim sahip olduğumuz şeyi bulma şansına sahip olmalıydı - sevdiği ve onu seven birini. Bunu ondan alamazdım.

Bayan Falcone adamlardan birini işaret etti. "Şimdi bana o bıçağı getir."

"Paramızın geri kalanını istiyoruz. Biz sizin askerleriniz değiliz, bunu unutmayın."

Bayan Falcone sadece gülümsedi. "Arabanın torpido gözünde bir sürü para var. Bu sizin. Şimdi şu bıçağı bana ver." Çakmağı kapatmıştı ama tekrar açması uzun sürmeyecekti.

Remo karanlık bir kahkaha attı ve alnındaki teri sildi, yüzüne kan yayıldı. "Seni kandırdı. Daha fazla parası yok. Yoksa sana gösterdi mi?"

Adamlar birbirlerine baktılar.

Bayan Falcone çakmağı bir kez daha kaldırarak, "Tek kelime daha etme," diye uyardı. "Siz Vegas'a gelmeden önce para saklamak için yeterince zamanım oldu."

Gözümün ucundaki bir gölge dikkatimi çekti ve Nino'nun yüzündeki kısa süreli tanıma titreşimine bakılırsa o da görmüştü. Birisi Fabiano'nun malikanesinin bahçesinden geçiyordu.

"Biz paramızı istiyoruz. Kontrolü sağlamak için ona ihtiyacımız var. Birkaç milyon saklayabileceğinizi söylemiştiniz."

"O yalancı bir kaltak," diye hırladı

Remo. "Bana öyle deme!" diye

bağırды.

Remo'nun ağzı kıvrıldı. "Gözlerim sana babamı mı hatırlatıyor?" Gülümsedi. "Oh, hatırlatıyor, değil mi? Umduğun gibi bir prenze dönüşmedi, değil mi? Kendin alfa arı olmak için nişanlısını öldürmeye değer miydi?"

"Sen... sen..." diye nefes nefese Remo'ya yaklaştı. Onunla alay ediyor, onu benden uzaklaştırıyordu.

Ve sonra her şey çok hızlı oldu. Adamo hışımla Fransız penceresinden içeri daldı ve annesinin sırtına bir yumruk indirdi, elini çakmağa bastırdı ve aynı anda bıçağı karnına sapladı. Kadının gözleri irileşti ve ikisi de yere yuvarlandı.

Bir an için kulaklarımdaki uğultu tek sestti, sonra çığlıklar bu mutluluk dolu kakofoniye karıştı.

Nino bana doğru hışımla yürüdü. Adamlardan biri silahını kaldırarak yoluna çıktı. Ayağa fırladım ve o ateş ederken aynı anda bacağına bir tekme attım. Kurşun Nino'nun üst kolunu delip geçti ama sonra adamın üzerine atıldı, dizine bir tekme atarak bacağını kırdı, sonra da kafasının arkasından tutup yüzünü dizine doğru çekti. Adam gürleyerek yan tarafına düştü. Nino silahı aldı ve adamın çenesini yokladı. "Çeneni kırdım. Umarım yine de çığlık atabilirsin." Adamın parmaklarını kavradı ve geri çekerek kısık sesle ağlamasına neden oldu. "Duyduğum en iyi çığlıklar değil ama işimi görür. *Sonra görüşürüz.*" Doğruldu ve adamın üzerine yürüdü. Remo ve Savio diğer adamları bayıltmış ve Fabiano'yu serbest bırakıyorlardı.

"Sen iyi misin?" Nino kanlı elleriyle yanaklarımı kavradı ve Alessio'nun başına bir öpücük kondurmadan önce yanağımı, alnımı, şakağımı ve ardından dudaklarımı öptü.

Şaşkınca başımı salladım. "Ama değilsin. Bir doktora ihtiyacın var." Nino'nun bakışları her zamanki gibi odaklanmış değildi. Kanlı elini tuttum ve sıktım. Kesiklerden hâlâ kan akıyordu. Bileğindeki yaranın üzerine bastırdım ama kolunun üst kısmındaki kırmızı hızla yayıldı. "Nino, bunu tedavi etmelisin."

Nino hâlâ bana bakıyordu, sanki her an buhar olup uçacağımdan endişeleniyormuş gibi. "Bileğimdeki bu derinlikteki bir kesik yüzünden kan kaybından ölmem uzun zaman alır."

"Nino," diye homurdandı Remo, Adamo'nun bıçağı hâlâ karnına saplanmış, kanlar içinde yere yığılmış olan annelerinin yanına diz çökerek. Nefes nefese kalmıştı. Adamo kanlar içinde oturmuş, göğsü kabarıyordu. Savio onun yanında kambur duruyordu; solgundu. Başına aldığı darbe ve kan kaybı ona zarar veriyordu.

"Git," diye fısıldadım Nino'ya. "Remo'ya git."

Nino elimi bıraktı ve yavaşça kardeşlerinin yanına doğru ilerledi. Hepsi kan içindeydi ve bileklerindeki kesiklerden dolayı hâlâ kan kaybediyorlardı.

Fabiano sendeleyerek bana doğru geldi, alnında daha önce olmayan bir kesik kanıyordu. "Seni o kıyafetlerden kurtarmamız ve benzini yıkamamız gerekiyor."

Başımı salladım ama gözlerimi annelerinin etrafında toplanan dört kardeşten alamadım. Remo elini bıçağın sapına doladı, ardından Nino kendi parmaklarını bıçağın etrafına kapattı. Remo, titrek bir baş sallaması yapan Adamo'ya, sonra da başını eğerek onaylayan Savio'ya baktı. Sonra Remo ve Nino bıçağın açısını değiştirerek bıçağı sonuna kadar soktular. Anneleri sarsıldı, sonra gerginlik vücudunu terk etti ve içimi bir rahatlama kapladı. Alessio'yu kendime doğru çektim ve nefes aldım.

Remo Nino'nun omzunu kavradı, bir şeyler söyledi, sonra ayağa fırladı ve Fabiano'nun konağına doğru fırlayarak bahçede kayboldu.

Nino sendeleyerek ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Yüz ifadesi buz gibiydi, duygularına kapalıydı ve belki de şu anda en iyisi buydu. Adamo annesinin gözlerini kapattı ve başını geriye atarak tavana baktı.

Nino koluma dokundu. "Remo, Serafina ve ikizleri kontrol etmek için panik odasına gidiyor," dedi duygusuzca. Gözlerim terasa doğru uzanan kan izlerine takıldı. Nino elimi sıktı, ben de hâlâ kan damlayan bileklerine baktım. "Duş almalısın, benzinden kurtulmalısın," diye ısrar etti.

Fabiano'ya işaret ettim. "Fabiano, Adamo, bandajları getirin. Doktorlar gelene kadar kanamayı durdurmak için basınçlı bandaj yapmamız gerekiyor."

Fabiano, Camorra doktorlarını uyarmak için kullandığı telefonunu indirdi ve koşarak uzaklaştı.

"Kiara," diye mırıldandı Nino. "Duş alman gerek."

Gözlerinin içine baktım, kararlıydım, endişeliydim. Ben rahatlayana kadar o da rahatlamayacaktı, bunu söyleyebilirim. "Fabiano ve Adamo'nun senin ve Savio'nun yaralarını sarmasına izin verirsen."

Savio tökezleyerek ayağa kalktıktan sonra kanepenin kol dayama yerine çöktü ve biri bileğini tutarken diğeri kanamaya devam eden ellerine baktı.

Fabiano elinde iki ilk yardım çantasıyla döndü ve birini Adamo'nun göğsüne dayadı. "Ayağa kalk ve yardım et. Şimdi."

Adamo tökezleyerek ayağa kalktı ve annelerine son bir kez bakarak Savio'ya doğru yürüdü. Fabiano Nino'yu oturttu ama gri gözleri sadece benim üzerimdeydi.

"Biz iyiyiz. Sen de iyi olmalısın," dedim ve hızla yukarı çıkıp ana banyomuza girdim.

Ben onu sallarken Alessio ağlamayı kesmişti. Onunla birlikte duşa girdiğim ve ılık su üzerimize yağdığı anda yeniden başladı. Saçlarımızdaki ve tenimizdeki benzini temizlemeye çalışırken mırıldanmaya başladım. Çok geçmeden hıçkırıklarım melodiyi böldü ve durmak zorunda kaldım.

"Şşşt, Alessio, şşşt. Artık her şey yolunda."

Sadece benzinden değil, cildimize yapışan kandan da temizlenmek on dakika sürdü. Duşu kapattığımda donup kaldım. Nino küvetin kenarına oturmuş, perişan bir ifadeyle bizi izliyordu.

Tepeden tırnağa kan içindeydi.

Yavaşça kalktı, iki havlu aldı ve Alessio'yu sarabilmem için birini bana uzattı. Kundaklandıktan sonra onu Nino'ya teslim ettim, sonra da kurulandım. Nino'nun gözleri benimkilere takıldı. Bandajları pembeleşmeye başlamıştı bile.

"Dikiş atılması gerekiyor."

İç çekti. "Bugün seni neredeyse kaybediyordum. Üzgünüm Kiara."

"Neden üzgünsün? O senin annendi. Beni ve Alessio'yu kurtarmak için bileklerini kestir."

"Sizi koruyacağıma, ikinizi güvende tutacağıma söz verdim ama bugün başarısız oldum. Bir daha asla başaramayacağım. Tehdit olarak gördüğüm birini öldürmekte asla tereddüt etmeyeceğim."

Nino'nun yanağına dokundum ve o da Alessio ile beni kendine doğru çekti. "Ne olacağını bilemezdin. Bu senin hatan değil, Nino."

Yavaşça başını salladı ve başımın üstünü öptü.

"Doktorlar geldi!" Fabiano bağırdı.

Kendimi geri çektim. "Aşağı in. Dikiş attır."

Nino başını salladı. "Yanından ayrılmayacağım."

İç çekerek yatak odasına geçtim ve üzerime bir elbise geçirdim, ardından Alessio'ya bir tulum giydirdim. "Umarım ciğerlerine benzin dumanı kaçmamıştır."

"Önce doktorun onu kontrol etmesine izin verdik."

Nino elimi tuttu ve beni aşağıya indirdi. Herkes bir kez daha oyun odasında toplanmıştı, Serafina bile. Doktorlardan biri Remo'nun yarasıyla ilgilenirken o da kollarını Remo'nun beline dolamıştı. Onun

Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. İkinci doktor, üzerinde sadece külotuyla kanepeye uzanmış ve kafasına bir torba donmuş bezelye bastırmış olan Savio'yla ilgileniyordu. Kana bulanmış giysileri yanında yerde duruyordu.

Fabiano üçüncü doktorla konuşuyordu ve biz gelir gelmez onu yanımıza gönderdi. Doktor Alessio'ya hızlıca bir göz attıktan sonra Nino diğer kanepeye uzandı ve doktorun ilgilenebilmesi için bileklerini uzattı. Alessio'yu kucağıma aldım, sonra Fabiano'nun yanına gidip omzuna dokundum.

"Teşekkür ederim, Fabiano."

Fabiano gergin bir şekilde başını salladı. "Cesetler nerede?"

"Annelerini dışarı sürükledim. Carmine ve diğer adamlar hâlâ hayatta. Ne bildiklerini öğrenmek için onlarla daha sonra ilgileneceğiz."

Başımı salladım ve Remo'nun yanına gittim.

Serafina bana sıkıca sarıldı. "Sen ve Alessio'nun iyi olmanıza çok sevindim."

Yutkundum, kocasını neredeyse kaybetmek üzere olduğunu fark ettim çünkü Remo benim için, Nino için, oğlumuz için ve henüz ikisinin de bilmediği bebek için hayatını ortaya koyabilirdi.

Ona "Greta ve Nevio iyi mi?" diye sordum.

"Üst kattaki odalarında oynuyorlarmış. Remo'nun boyayla kaplı olduğunu sandılar. Ne olduğunu anlamıyorlar."

"Güzel," diye fısıldadım, sonra geri çekildim ve Remo'ya döndüm. Onun bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerime yaşlar doldu ve kelimeler boğazımda düğümlendi. Ben daha bir şey söylemeden başını salladı, gözleri karanlık ve kızgındı ama aynı zamanda bir şekilde yumuşaktı. Remo, sürekli bir muamma.

"Teşekkür ederim," diye çıktım.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, bunun için değil. Bunu senin için, Nino için, hepimiz için yaptım."

"Biliyorum." Ona sarıldım. "Sen sadece beni ve Alessio'yu kurtarmadın."

Remo kaşlarını çatarak bana baktı ve ben karnıma dokundum. Nefes verdi, beni izleyen ama elimi göremeyen Nino'ya baktı. "Henüz bilmiyor mu?"

"Henüz ona söyleyecek zamanım olmadı. Ama bu gece söyleyeceğim."

Remo başını salladı, sonra sert bir nefes daha verdi. "İşin bitti mi?" diye sordu doktora. "Parçalamam gereken biri var."

Geri çekildim ve kanepeye doğru ilerleyerek Savio'nun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Doktor ona dikiş atıyordu ve Savio'nun gözleri

Kapalıydı. Omzuna dokunduğumda açıldılar. Her şeye rağmen bana gülümsedi ve gözlerine ulaşmasa da bunu gördüğüme sevindim.

"Seninle mücadele edemeyecek kadar güçsüzken beni taciz etmeye mi geldin?"

Başımı sallayarak ağlamaklı bir kahkaha attım. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Öne doğru eğilerek yanağından öptüm.

Yüzünden önce şaşkınlık sonra da öfke geçti. "Seni korumam gerekiyordu ama bizi yakalattılar."

"Çok fazla saldırgan vardı. Elinden gelen her şeyi yaptın. İki kişiyi öldürdün Savio." Bandajlı bileğine hafifçe dokundum. "Ve bu... bu ..." Yutkundum.

"Şimdi bütün kızlar benim bileklerini kesen bir emo çocuğu olduğumu düşünecek. Sanırım emo kızlarının yatakta ne kadar iyi olduklarını öğreneceğim," dedi ve sırıttı.

Omzunu hafifçe ittim.

"Alessio nasıl?"

Oğluma baktım. Yine uykuya dalmıştı. Yeni doğanların güzelliği buydu, dünyayı henüz bizim gördüğümüz gibi görmüyorlardı. Bugünü hatırlamayacaktı. "Güzel."

"Peki ya fırındaki çörek?"

Yumuşakça gülümsedim.

"Güvenli."

Arkamı işaret etti. "Ona gitmelisin."

Omzumun üzerinden baktım ve Nino'nun bana baktığını gördüm. Başımı sallayarak ayağa kalktım ve yanına gittim. İkinci bileğindeki bandajı bağlamaya çalışan doktoru silkeleyerek ayağa kalktı.

"Hepimiz güvendeyiz ve o sonunda öldü. Bu iş bitti," dedim ona.

Nino yanağıma dokundu. "Pek sayılmaz. Şimdi hayatta kalanları sorgulayacağız ve bir yerlerde saklanan başkaları olup olmadığını öğreneceğiz. Son haini de bulmamız gerekiyor, şimdi her zamankinden daha fazla."

Sakalını okşadım. "Çok uzun sürmesin. Sana ihtiyacımız var."

NINO

Tereddüt ettim, ailemi tehdit etmeye cüret eden, evime zorla giren bu adamları yok etme ihtiyacı arasında kaldım. Ölmeleri gerekiyordu ve ölmeden önce acı çekmeleri gerekiyordu ama Kiara'nın yanında olmak istiyordum.

Gülümsedi ve dalgın bir şekilde Alessio'nun sırtını okşadı. "Sorun yok. Hepimizin güvende olması için bunu yapmalısın. Sadece acele et."

Eğildim ve onu yavaşça öptüm. "Dinlen."

Başını iki yana salladı. "Bir şeyler pişireceğim. Bugün hepimizin biraz rahatlatıcı yemeğe ihtiyacı var." Geri çekildi ve yeni giysileri

Yanakları ve elleri yine kanımla doluydu.

Serafina geldi ve kolunu Kiara'ya doladı. "Ben onunla ve Alessio'yla kalacağım. Remo'nun onları bitirmesine yardım et."

Döndüm ve hainlerin götürüldüğü bodruma indim. Vücudum her zamanki kadar güçlü değildi. Kan kaybı iz bırakmıştı ama bunu yapmamı engelleyecek kadar değil. Remo bodrumun koridorunda bekliyordu.

"Bana katılacak mısın?" "Tabii ki."

Remo yüzümü aradı ama ne aradığından emin değildim. "Fabiano, dışarıda bizi tekrar vurmak için fırsat kollayan başkaları olma ihtimaline karşı Leona'yı kampüsten alıyor ve Savio'nun beyin sarsıntısı nedeniyle yatması gerekiyor, yani sadece biz varız."

"Hayır," diye gür bir ses duyuldu merdivenlerden. Hem Remo hem de ben Adamo'nun merdivenlerden indiğini görmek için baktık, hala bizim gibi kanla kaplıydı.

Yavaşça bize doğru yürüdü, gözleri kan çanağı gibiydi ve suçluluk duygusuyla doluydu. "Size yardım etmek istiyorum. Yaptığım şeyi telafi etmek istiyorum... bir şekilde... I ..." Yutkundu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Remo'nun ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü ve başını salladı. "Beni hiç affedebilecek misin?"

Küçük kardeşime baktım ve kolundan tutup gömleğini yukarı iterek delikleri ortaya çıkardım. "Uyuşturucu mu aldın?"

Adamo gözlerini kaçırdı. "Pek sayılmaz, son atışı dün yaptım."

Remo kısık bir hırıltı çıkardı. "Siktir et, Adamo. Her şeyin canı cehenneme. Seni şimdi öldürmeliyim."

Adamo başıyla onayladıktan sonra bakışlarımı yakaladı. "Eğer Kiara ya da Alessio'ya bir şey olsaydı, ben... Kendimi asla affetmezdim. Muhtemelen her iki durumda da affetmeyeceğim."

"Pişmanlık zaman kaybıdır, suçluluk da öyle, o yüzden zamanını boşa harcamayı bırak. Kendine acımak ve olmadığın biri olmayı dilemek yerine temizlenmek ve kim olmak istediğine karar vermek gibi faydalı bir şeye harca," dedim sertçe. Bugün ona ayıracak sabrım yoktu, neredeyse tanık olmak zorunda kaldığım şeyden sonra hiç yoktu.

Adamo, "Deniyorum," dedi.

"Hadi başlayalım. O şerefsizleri parçalamak istiyorum," diye hırladı Remo.

Hayatta kalan dört adamın kilitli tutulduğu ses geçirmez odaya girdik. İçlerinden biri gözlerini dikmiş tavana bakıyordu.

Diğer üçü duvara yaslanmış, elleri ve ayakları bağlıydı.

Kıpırdamayan pisliğin yanına gittim ve ayak parmağımla onu dürttüm. "Şansı varmış," dedim. "Sonu orta derecede acısız oldu."

"Boğazını çok sert tekmelemiş olmalı," dedi Remo çarpık bir gülümsemeyle, sonra hainlerle yüzleşti. "Şimdi ilk kim gitmek ister? İsteyen var mı?" Carmine'i yakasından kavradı ve odanın ortasına doğru sürükledi. "Peki ya sen Carmine? Hâlâ adrenalin ve öfkeyle doluyken seninle ilgilenmek istiyoruz, değil mi?"

"Lütfen," dedi Carmine.

Kıkırdadım, bıçağımı çekerken başımı salladım. "Bugün lütfen diyemezsin. Bir daha denersen dilini keserim."

"Hazır mısınız?" Remo sordu.

Bıçağımın ucunu Carmine'in başparmağının tırnağının altına soktum. "Her zaman." "Hazır," dedi Adamo.

İki saat sonra, bu odadaki adamların hayatta kalan başka hainleri tanımadıklarını ve bilgi karşılığında Outfit topraklarında bir ev bulduklarını biliyorduk. Şimdiye kadar çoğu eskimişti çünkü teslimat rotalarımızı ve laboratuvarların çoğunu ele geçirdikten sonra değiştirmiştik ama hepsini değil.

Remo, Adamo ve ben işimiz bittikten sonra bir süre koridorun duvarına yaslandık, tekrar aşağı inmeye çalıştık. Adamo çoğunlukla bizi izliyordu ama ara sıra gözlerinde heyecanlı bir parıltı görüyordum.

"Uyuşturucu alamazsınız. Sadece askerlerimizin önünde kötü görüldüğü için değil, aynı zamanda kafanızı da karıştırdığı için. Seni kendin ve başkaları için bir tehlikeye dönüştürür. Bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedi Remo.

Adamo başını salladı. "Biliyorum. Ve bunu yenebilmem için ne olması gerektiğini de biliyorum. Senden uzakta, kimsenin beni koruyamayacağı bir yerde olmalıyım. Burada her zaman beni kurtarmaya geleceğini, ne yaparsam yapayım güvende olduğumu biliyorum."

"Peki bu nerede olacak? Ben aksini ilan etmedikçe bölgemizin her yerinde güvendesiniz ve o zaman bile gazabımdan korkan kimse size dokunamaz," diye hırladı Remo.

"Biliyorum. Bu yüzden beni bir yıllığına New York'a, Luca'nın yönetimi altında çalışmaya göndermeniz gerektiğini düşünüyorum."

Remo duvardan uzaklaştı ve Adamo'yu duvara doğru itti. "Delirdin mi sen?"

Adamo gözlerimi yakaladı, Remo olmasa da beni ikna etmeyi umuyordu. "Sadece bir yıllığına. Luca'nın altında çalışmak zorunda kalırsam, merhamet umamayacağımı biliyorum. Ona merhametli olmamasını söyleyen bile bana merhametli davranmayacaktır. O da senin kadar zalim ama beni umursamıyor."

"Ama o barışı önemsiyor Adamo," dedim. "Ve seni New York'a gönderen o olsa bile Remo'nun intikamını alacağını biliyor."

"Beni öldürseydi, ama öldürmeyecek. Ama beni cezalandıracak ve hizaya sokacak. Orada sadece bir askerim. Orada kurallara uymam gerekiyor. Burada her zaman senin küçük kardeşin olacağım."

"Luca seni uyuşturucu alırken yakalarsa, sana işkence eder," dedi Remo sert bir gülümsemeyle. "Ve bu sefer Serafina müdahale etmek için orada olmayacak. Onun kurallarına tabi olacaksın ve Luca'nın itirazlara tahammülü yok."

"Biliyorum. Ama burada değişmeyeceğim, çünkü değişmek zorunda değilim."

"Düşünüyorum da belki de sana karşı bu kadar hoşgörülü olmayı bırakmalıyım." Remo, Adamo'nun boğazını kavradı ve yüzünü kardeşimizin yüzüne çok yaklaştırdı.

"Yapabilirsin ama yapmayacaksın. Senin de çocukların var, Nino'nun da. On altı yaşındayım. Karar verecek yaştayım. Beni New York'a gönder."

"Adamo haklı," dedim kararlılıkla. "Onu cezalandıramayız. Cezalandırmayacağız. Luca cezalandıracak. Ona herhangi bir asker gibi davranacak. Birçokları arasında bir Made Man olacak. En azından bir yıllığına. Belki bu yeterli olur."

Remo yavaşça geri adım attı. "Luca'nın yönetimi altında neyi kabul ettiğini bilmiyorsun, üstelik onun kabul edeceğinden de şüpheliyim."

"Neden olmasın? Aramızda barış var ve ben Dante tarafından işkenceye uğradım.

Luca Dante'den nefret eder. Belki de onun hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umuyordur." "Eğer savaş çıkarsa, ilk öldüreceği kişi sen olacaksın."

"Savaş çıkarsa bunu ilk öğrenen ben olacağım ve kendin de söyledin, Luca'nın kaybedecek çok şeyi var, değil mi?"

"Öyle," dedim sessizce. "Bizim gibi." Kiara'ya gitmem gerekiyordu. Bu zaten çok uzun sürmüştü. "Luca'ya sor, Remo."

Remo uzun bir süre bana baktıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Bu tam bir çılgınlık ve bunu bilmeliyim." Adamo'nun omzuna bir

parmağını soktu. "Ama Luca'ya soracağım ve umalım da o senin Capo'nken kendini toparlayabilesin."

"Her zaman benim Capo'm olacaksın. Onun altında sadece bir yıl çalışacağım."

Remo sertçe güldü. "Evet, bunu yüzüne karşı da söylemesen iyi olur. Luca seni eşek sudan gelinceye kadar dövecek."

Arkamı döndüm ve onları kendi hallerine bıraktım. Adamo haklıydı. Korumamızdan, Las Vegas'tan uzakta olması gerekiyordu. Falcone ismi onu burada koruyordu ve belki de sorunun kaynağı buydu.

BÖLÜM 28

NINO

Yatak odasına girdiğimde **Alessio** beşiğinde **uyuyordu**, kollarını iki yana açmış, küçük parmaklarını gevşek bir yumruk haline getirmişti. Üzerine eğildim, günün olaylarından etkilenmemiş, ne kadar huzurlu görüldüğüne hayret ettim. Yanağını okşadım, sonra parmaklarımı, ellerimi, her şeyi kaplayan kanı görerek hızla geri çekildim.

Banyoya girdiğimde Kiara'yı küvette ıslanırken buldum, bitkin ve solgun görünüyordu. Yine de beni görünce gülümsedi. Kanlı kıyafetlerimi çıkarmaya başladım ve onları yere bıraktım.

"Bandajlarına dikkat etmelisin," dedi Kiara.

Çekmecede bu tür durumlar için sakladığım streç filmi aradım ve bileklerime sardım. Uzun süre dayanmazdı ama hiç yoktan iyiydi. Dikişler ıslansa bile tutacaktı.

Karımın beni endişeyle izlediğini görünce aklımdan söyleyecek sayısız şey geçti ama bunları kelimelere dökmek imkânsız görünüyordu. "Size katılabilir miyim?"

Kiara gülerek başını salladı. "Lütfen."

Kanla kaplı vücuduma bir göz attım, sonra küvete girdim ve ılık suya battım. Bir anda pembeleşti ama Kiara bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Elinde bir süngerle bana doğru ilerledi ve önce yüzümü, sonra boğazımı ve omuzlarımı nazikçe temizlemeye başladı. Geçmişim onu neredeyse öldürdükten sonra, geçmişi unutturmak için işkence ettiğim ve öldürdüğüm adamların kanıyla kaplı olarak ona geldikten sonra beni temizleyen bu iyilik ve sevgi dolu kadına baktım.

Süngerini karın kaslarımda gezdirirken "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Seni hayatımdan daha çok seviyorum."

Kiara göğsüme dokundu ve beni öptü. "Geçmiş geçmişte kaldı. Oyalanmayacağız, değil mi?"

"Kiara," diye mırıldandım. "Bugün olanlarla başa çıkmakta zorlanırsan bana söylemelisin. Ben karanlığa alışkınım, başa çıkabilirim, ama ek yardıma ihtiyacın olursa, bana haber ver. Bunun sana yük olmasına izin verme."

Kiara hüzünle gülümsedi. "Öyle olmayacak. Karanlıkla başa çıkabileceğini biliyorum, ama ben de çıkabilirim. Karanlıkla yaşadım. Beni kurtaracak kimse olmadan yaşadım. Korkularımla, her şeyle yalnızdım. Ama bugün yalnız değildim, çünkü sen varsın ve beni her zaman kurtaracaksın. Ve çünkü birbirini ölene kadar koruyan bir ailem var. Başa çıkabilirim, Nino, çünkü iyilik karanlıktan daha ağır basıyor. Bugün dünden bile daha fazla."

Bir nefes bıraktım. Kiara yakınımaya eğildi, dudakları neredeyse dudaklarıma değecekti. "Geçmişe değil, geleceğe odaklanmak istiyorum. Bana bunu sen öğrettin ve geleceğe umutla bakmak için o kadar çok nedenimiz var ki. Ben hamileyim. Bugün daha gerçekleşmeden öğrendim."

Kiara'ya, gözlerindeki sevince bakarak donup kaldım. "Emin misin?"

"Bugün doktora gittim. Altı haftalık hamileyim. Alessio yakında ağabey olacak."

Onu kendime doğru çektim, sargılarımı umursamadan, kurşunun koluma saplandığı yerdeki yanığı umursamadan. Onu şiddetle öptüm ve avucumu karnına bastırdım.

"Mutlu musun?" diye fısıldadı.

Kalbim hızlandı, vücudumdaki hislere parmak basmaya çalıştım ama yetersiz kaldım. "Şu anda pek çok şey hissediyorum ama gözlerindeki sevinci görünce, evet, mutluyum."

Kiara alnını benimkine yasladı ve tenimiz kırıışana kadar öyle kaldık. Birbirimizi kuruladıktan sonra yatak odasına geçtik ve birbirimizin kollarına sarılarak uzandık.

"Bir adın var mı?" Bir süre sonra sordum.

Kiara başını salladı. "Kız mı erkek mi olduğunu bilmiyoruz. Ama bu sefer ismi senin seçmeni istiyorum. Alessio'nun ismini ben seçmeliyim."

"Bebeğimiz için güzel bir isim bulacağım." Kiara'nın nefes alışını dinledim, sonra nabzını hissetmek için bileğini kavradım.

"Onun gitmesi senin için sorun değil mi?" Kiara birkaç dakikalık sessizlikten sonra usulca sordu. "Sen ve Remo onu öldürmek için uzun süre tereddüt ettiniz ve şimdi o öldü."

"Öldüğü için pişman değilim, sadece Remo ve ben bunu daha önce yapmadığımız için pişmanım. Hayatta olduğu sürece kafamızın arkasında hep o dırdırcı ağrı olarak kaldı. Artık sonsuza dek gitti. Geçmiş nihayet dinlenebilir."

Ertesi sabah saat yedi sularında oyun odasına girdiğimde dünkü saldırıdan hiçbir iz kalmamıştı. Temiz yerleri ve kanepeleri inceledim. Deri temizleyici ve dezenfektan kokusu havada asılı kalmış, kan ve benzin gitmişti.

Fransız pencereleri açtı. Adamo terasta oturuyordu, kollarını dizlerine dolamıştı. Yanına gittim ve yere çöktüm. Gözlerinin altına gölgeler yayılmıştı ve elleri kızarmıştı. "Her şeyi temizledin mi?"

Bana bakmadan başını salladı. "Yapmak zorundaydım. En azından bunu yapabilirdim." "Uyumalıydın. Dün hepimiz için zordu."

Sonunda bana döndü. Gözlerinde uyuşturucu belirtisi aradım ama çok netti. "Dinlenmeye ihtiyacım yoktu. Bileklerini kesmek zorunda kalan ben değildim." Sargılarıma, sonra da pazumdaki bir kurşunun sıyırdığı yaraya baktı. "Ya da vuruldum."

"İyileşecektir," dedim. Bu yaralar başa çıkamayacağım şeyler değildi. Anılar benimle kalacak ve peşimi bırakmayacaktı ama onlar da zamanla kaybolacaktı.

"Çok özür dilerim. Her şey için," diye fısıldadı Adamo.

Omzuna dokundum. "Hatalarından ders çıkar, Adamo. Tek istediğim bu."

"Fina ve Kiara'ya bakamıyorum bile. Benim yüzümden neredeyse her şeylerini kaybediyorlardı."

"Geçmişte kaldı." Adamo iç çekti.

"Yaptığın şeyi kabullenecek misin? Annemizi bıçaklaman?" diye sordum. "Onu öldürebilirdim. O anda bunu yapmak istedim. Ama yapmadım çünkü

sen ve Remo'nun bunu yapmanız gerektiğini biliyordum." Durakladı. "Değil mi?"

Annemizi öldürmek her zaman Remo'nun ve benim başımızın üzerinde Demokles'in Kılıcı gibi sallanmıştı. Şimdi o öldüğüne göre, bu eylemin düşündüğümünden daha kolay olduğunu fark ettim. Belki de annemizin Kiara ve Alessio'ya neredeyse yapacakları yüzünden. Bu bardağı taşıran son damlaydı.

"Bunu yapmamız gerekiyordu ve şimdi o gitti."

Remo dışarı çıktı ve yanımıza oturdu. "Sonunda gitti." Adamo onu izledi. "Ben-"

"Biliyorum," dedi Remo. "Ne kadar sık özür dilediğin umurumda değil, bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Kendini kanıtla. Hatalarından ders aldığını göster bize."

"Nino da öyle dedi."

"O lanet olası bir dahi, bu yüzden onu dinleyin." Remo, Adamo'nun giysilerini kokladı. "Şimdi bir duş al."

Bir anlık tereddüitten sonra Adamo ayağa kalktı ve gitti. Remo beni izledi. "Sakin görünüyorsun."

"Sen de öyle," dedim. Şaşırtıcı olan da *buydu*.

"Öyleyim ve sonra değilim," dedi. Bandajlı bileklerini esnetti. "Bir an o kadar öfke duyuyorum ki, öfkelenmemek için kendimi zor tutuyorum. Sonra rahatladığımı hissediyorum. O ilk ve son kez gitti."

"Öyle. Onu öldürdük. Artık hayatımıza devam edebiliriz."

Remo alaycı bir ifadeyle gülümsedi ve başıyla bileğini işaret etti. "İzini bıraktı. Bunca yıldan sonra neredeyse istediğini elde etti."

Bıraktığı tek iz bu değildi. "O yapmadı ve yapmayacak. Biz galip geldik."

"Bizim işimiz bu," dedi Remo. Yüzüme baktı. "Kiara nasıl?" "İyi."

Düşündüğümünden daha iyi."

"Çünkü dört gözle beklediği bir geleceği var." Başımı salladım. "Bizim de öyle."

KIARA

Adamo'ya sıkıca sarıldım. "Seni özleyeceğim. New York'ta uslu dur, tamam mı?"

Luca çok katıdır."

Adamo başıyla onayladıktan sonra geri çekildi. "Yazın Fabiano'nun düğünü için ve onu doğurduğunda ziyarete geleceğim."

"O mu?" Merakla sordum.

"Sen bir erkek annesisin. Seni bir kızla göremiyorum. Bizi şeikle soktun."

Değerlendirmesine güldüm. "Tamam. Göreceğiz bakalım. Bunu söylemek için henüz çok erken.

Noel için eve gelecek misin?"

"Bilmiyorum. Bundan sadece üç ay sonra. Luca'ya beni yanına aldığı için teşekkür etmek amacıyla New York'ta işe yaramaya çalışmam gerektiğini hissediyorum."

Remo homurdandı. "Bunu kalbindeki iyilikten dolayı yapmıyor, güven bana. Karşılığında bir şey isteyecektir, hem de çok yakında ve sen onun evinde yaşıyorsun ki."

Savio sırtarak, "Muhtemelen küçücük bir daireyi milyonlarca hamamböceğiyle paylaşacaksın," dedi. Adamo ona parmağını uzattı, Savio da ona karşılık verdi.

Adamo, kendisini havaalanına götürecekti ama New York'a kadar eşlik etmeyecek olan Remo ile bir arabaya bindi. Adamo bir Capo ile gelmek istemiyordu ve ben de bunu anladım. Kendini kanıtlamak istiyordu.

Arabayla uzaklaşmalarını izlerken Nino kolunu omuzlarıma doladı ve sonra içeri döndük. "Onsuz çok tuhaf olacak," dedim.

Nino içini çekti. "Remo hâlâ bundan hoşlanmıyor. Bu şekilde bırakıp gitmek onun için zor ama Adamo için en iyisinin bu olduğunu düşünüyorum." Alessio'nun beşiğinin yanında durduk. "Luca haksız yere cezalandırmaz. Buna güvenmeliyiz."

"Sanırım Adamo kendi başının çaresine bakmayı öğrenecek," dedim. Alessio gözlerini açtı ve ben de eğilip onu dışarı çıkardım ve göğsüme bastırdım. "Belki barış için de iyidir. Famiglia ile aramızdaki bağı sıkılaştırabilir."

Nino düşünceli düşünceli başını salladı. Ateşkesin devam etmesini gerçekten umuyordum, sadece Giulia'yla konuşmama ve ara sıra onu ziyaret etmeme izin verdiği için değil. Bu daha güvende olduğumuz anlamına geliyordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Savio kanepeye doğru yürüyüp otururken. "Öğleden sonra pizzasına ne dersin?"

Alay ettim. "Böyle bir şey var mı?"

Savio kaşlarını kaldırarak, "Eskiden vardı," dedi. Remo ve Nino gibi o da birkaç gün önce bileklerine bandaj takmayı bırakmıştı. Kesikler bileklerinde kızgın bir kırmızılıkla parlıyordu. Yaralar iyileştikten sonra Nino onları dövmelemlerle kapatacağı. Savio'nun gözleri benimkilere takıldı ve bana alaycı bir gülümseme verdi.

"O zaman pizza sipariş et. Eminim Remo döndüğünde açlıktan ölüyordur," dedi Serafina Greta'yı kucağına alıp içeri girerken. Nevio sendeleyerek kanepeden kalkıp pizza menüsünü alan Savio'ya doğru yürüdü. Nevio bir gölge gibi onun peşinden gitti.

Savio omzunun üzerinden baktı. "Beni takip edişi ve küçük manyak Remo sırtışıyla biraz korku filmlerindeki o ürkütücü küçük katil bebeklere benziyor."

Serafina kızgın görünüyordu. "Öyle söyleme."

Bacağına yapışan Nevio'yu izleyen Savio telefonunu çıkarıp pizza siparişi verdi. Telefonu kapattığında Nevio'ya başını salladı, sonra yine de onu kucağına aldı. "Üzerime işedin. Unutmadım ve affetmeyeceğim."

Yanına gittim. "Emo kızlarla hiç şansın yaver gitti mi?"

Savio, Nevio'nun yara izlerine dokunmasını engellemeye çalıştı. "Hayır. Henüz denemedim. Kendimi toparlamak için birkaç güne daha ihtiyacım var. Kadınları hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Acaba olanlar onu söylediğinden daha fazla mı etkiledi? Gözlerini yukarı dikti ve sırtarak başını salladı.

"Bana öyle bakma Kiara. Nino'ya, Alessio'ya ve fırındaki çöreğe iyi bak. Kötü otlardan daha dayanıklıyım. Anıları beynimden söküp atacağım. Bu her zaman işe yarar."

"Siktir," dedi Nevio sevinçle.

Savio'nun gözleri büyüdü ve sonra gülmeye başladı. Serafina yanına geldi ve kolunu çimdikledi.

"İlk kelimelerinden birinin sikiş olduğuna inanamıyorum."

Nino gülümseyerek, "Bu sadece Savio'nun hatası değil," dedi. "Remo'nun da bu kelimeye karşı bir tutkusu var."

Serafina isteksizce başını salladı ve sonra bıkkın bir iç çekti. Savio, Nevio'yu Serafina'ya uzattı. "İşte, küçük katil bebeğini al."

"Siktir!" Nevio çığlık attı ve Greta'nın yerde oturduğu yerde sırtmasına neden oldu. Ağzını açtı. Savio onun yanına gitti ve çömeldi. "Hayır, bebek yüzlü. Bu kelime sana göre değil."

Ofladım ve Alessio'yu bir kez daha sallamaya başladım, sonra onu Nino'ya uzattım.

Fabiano ve Leona, saldırıdan bu yana geçen iki hafta boyunca neredeyse her akşam yaptıkları gibi bize katıldılar. Mümkünse eskisinden daha da yakınlaşmıştık ve korkunç bir günün bize iyi bir şeyler getirdiğinin farkına varmanın keyfini çıkarıyordum.

Alessio beşiğinde uyurken geri kalanımız oyun odasındaki kanepelere yerleşti. Bu duvarlar arasında olanlara rağmen, diğer akşamların iyiliği her şeyden daha ağır basıyordu. Pizzalarımızı yerken Nino kolunu bana doladı ve Fabiano ile Leona'nın büyük bir ziyafet mi yoksa bahçede küçük bir eğlence mi istediklerini tartışmalarını dinledi.

Kendi kendime gülümsedim, etrafım ailemle çevriliydi. Avucumu karnıma bastırdım ve bir süre sonra Nino elimi kendi eliyle kapattı. Bunun için savaşılmaya değermişti. Her gün, her saat, her dakika.

EPİLOG

NINO

Greta ve Nevio bahçede el ele **koşuyorlardı**. Nevio her zamanki gibi önden gidiyor, kız kardeşini peşinden sürüklüyordu. Kahkahaları Kiara, Alessio ve benim sıcak bir Nisan öğleden sonrasının tadını çıkardığımız havuza kadar taşındı.

Kiara gülümsedi ve Alessio'ya "Yakında onlarla birlikte koşabilirsin" dedi.

Alessio, sanki onu bütünüyle yutacakmış gibi görünen köpekbalığı şamandırasının içinde oturuyordu. Kiara'ya dişsiz bir sırıtış attı. Onu suyun içinde ittim çünkü Kiara doğumuna iki hafta kala eskisi kadar hareketli değildi. Kenara yaslandı ve mutlu bir ifadeyle her şeyi izledi.

Remo ve Serafina koltuklara uzanmış, çocuklarına göz kulak oluyorlardı.

Bazen kardeşlerim ve ben yalnız olsaydık her şey nasıl olurdu diye merak ederdim. Hayatımıza bu kadar kolay devam edebilir miydik?

Çocuklar ve Kiara'nın hamileliği ile gelecek, geçmişten daha güçlü bir şekilde bizi çağırıyordu. Camorra'nın başarısını garanti altına almak için hala canla başla çalışıyorduk ama ailemizle mümkün olduğunca çok zaman geçirmeye çalışıyorduk. Savio daha fazla sorumluluk üstlenmişti, bu da Remo ve bana daha fazla boş zaman sağlıyordu.

Kiara keskin bir nefes verdi ve su yüzeyinin altında karnını kucakladı.

"Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Yanlış doğum."

Şamandırayı ona doğru ittim ve omzuna dokundum. "Emin misin?"

"Evet," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Acı değişmedi. Hâlâ o garip basınç var."

Remo, "Suda doğum daha az acı verici olabilir ama işiniz bittiğinde havuzu temizlemeniz gerekecek," dedi.

Serafina onun omzunu tokatladı. "Sen imkânsızsın." Remo ona çarpık bir gülümseme verdi.

Kiara gözlerini devirerek, "Doğumdan sonra havuzu temizlemek en önemli önceliğim olacak, güven bana," dedi.

"Hadi gel. Seni sudan çıkaralım," dedim ve Alessio'yu yüzdüğü yerden kaldırıp göğsüme bastırdım. Kiara'nın elini tutarak onu havuzdan çıkardım.

Adımlarını birbiri ardına atarken bir avucunu karnına bastırdı. "Çok yavaş davranıyorum. Hamile olmayı seviyorum ama şimdi o gelene kadar günleri sayıyorum."

Fabiano ve Leona çoktan mayolarını giymiş olarak evlerinden geldiler. Düğünleri Mayıs sonunda yapılacaktı.

"Aria beni aradı," dedi Fabiano, bir güneş sandalyesine yerleşerek. "Adamo iyi gidiyor. Çok çalışıyor ve sonunda çenesini kapalı tutmayı öğrendi."

Remo başını salladı. "Eğer insanlar Adamo'nun Luca'dan benden daha çok korktuğunu düşünmeye başlarsa, işleri yoluna koymak için lanet olası bir açıklama yapmak zorunda kalacağım."

"Sen onun kardeşisin. Senden korkması korkunç olurdu," dedi Kiara, kendini yavaşça bir sandalyeye bırakarak. Leona onun yanına gitti ve karnına dokundu. "Famiglia'da senden hâlâ deli bir adam gibi korkuluyor, merak etme."

Fabiano söyledi.

Serafina ayağa kalktı. "Gidip çocukları kontrol edeceğim. Nevio çok sessiz. Eminim bir şeylerin peşindedir."

"En önemli şey Adamo'nun temiz olması," dedi Kiara. "Eve dönmesi için sabırsızlanıyorum."

Remo ve ben birbirimize baktık. Adamo'nun ihtiyaç duyduğu yapıyı bulmuş olmasından memnun olsak da, Vegas'a döndüğünde eski alışkanlıklarına geri dönüp dönmeyeceğinden emin değildik.

Leona yanıma geldi ve Alessio'nun yanağını okşadı. "Merhaba, küçük adam." Kiara'ya baktı. "Tombul yanaklarına bayılıyorum."

Kiara gururla gülümsedi. Oğlumuzun bu kadar kilo alması çoğunlukla onun hasta bakımı sayesinde olmuştu. Ailenin her üyesinin karnını o doyuruyordu. "Neden onu kucağına almıyorsun?" Leona'ya sordum ve Alessio'yu ona uzattım. Onu göğsüne yasladı, endişeli görünüyordu.

"Ya onu düşürürsem?"

"Onu neden düşüresin ki? O kadar da ağır değil," diye mırıldandı Remo.

Leona'nın yanakları kızardı ve Fabiano masadaki boş kola kutularından birini Remo'nun kafasına fırlattı.

Remo bacağını kaldırarak ayağıyla engel oldu.

Fabiano başını sallayarak, "Hızlı reflekslerine lanet olsun," dedi.

"Seninkinden daha hızlı."

"*Doğru.*"

Serafina ikizleri taşıyarak geri döndü. Yüzü kızarmıştı. Onları yere bıraktıktan sonra, kalıcı bir kalemı havaya kaldırdı. "Nevio'nun elinde bulduğum şey buydu. Onunla Greta'nın tırnaklarını boyuyordu."

Remo doğruldu ve Nevio'ya döndü. "Sen mi yaptın?"

Nevio keskin bir baş hareketiyle sırtmasını engellemeye çalıştı ama başaramadı.

Greta ellerini uzatarak siyah tırnaklarını gösterdi. Parmakları da keçeli kalemle kaplıydı.

Serafina Remo'ya anlamlı bir bakış attı.

Nevio'yu kucağına aldı. "Kardeşini boyama."

Nevio dudak büktü ve önce Remo'nun Camorra dövmesini, sonra da benim mürekkepli tenimi işaret etti. "Greta'nın dövmesi var."

Kiara bir kahkaha attı ve bunu bir öksürükle bastırdı. Yanına gittim ve kollarımı arkadan sardım, parmaklarımı yumruğunun üzerinde gezdirdim.

"Greta dövme yaptırmak için çok genç, sen de öyle," dedi Serafina sert bir sesle. Nevio Remo'ya baktı.

"Annen haklı. O işarete bir daha dokunmanı istemiyorum." Nevio başını salladı, gözlerinde muziplik vardı.

Alessio'yu göğsüne yaslayan Leona, güneşlenme koltuğunda Fabiano'nun yanına oturdu. İkisi de Alessio ile konuşuyordu.

"Eğer Alessio ve Massimo da Nevio gibi olurlarsa akıl sağlığımızdan endişe edeceğim," diye mırıldandım Kiara'nın başına doğru. Daha iyi bir şey hayal edemiyormuş gibi görünüyordu.

"Onlar mutlu olduğu sürece ben de mutluyum," dedi.

Gözlerimiz buluştu ve kabul etmek zorunda kaldım. Kiara ve oğullarımız mutlu olduğu sürece ben de mutlu olacaktım.

KIARA

Alessio yüzüstü yuvarlandı ve dizlerinin üzerine çöktü, ardından ellerinin üzerinde durarak poposunu havaya kaldırdı. Daha on aylıkken yürümeye başlamak için can atıyordu. Poposu havadayken, nasıl doğrulacağından emin olamayarak yukarı baktı.

Beni izlerken gördüğünde sırtı ve kalbim sevgiyle patladı. "Nino!" diye seslendim. Doğum tarihim iki gün geçmişti, ayağa kalkmakta zorlanıyordum.

Alessio'yu almak için eğilmek şöyle dursun, yardım almadan kanepeye bile oturamaz.

Nino aceleyle oyun odasına girdi, yüzünde alarm ifadesi vardı. "Kasılmalar mı?"

Karnımı okşayarak başımı salladım. "Massimo orada oldukça memnun görünüyor. Umarım yakında gelir. Her an patlayacakmışım gibi hissediyorum."

Nino yavaşça yanına geldi ve Alessio'nun hâlâ garip pozisyonunda olduğunu gördü. Onu kucağına aldı ve Alessio'nun çok hoşuna gidecek şekilde başının üzerine kaldırdı. Çok sesli bir bebek değildi, kesinlikle Nevio kadar gürültülü ya da şamatacı değildi.

"Ayakta durmaya çalışıyordu," dedim. Nino kanepeye doğru geldi, yanıma çöktü ve Alessio'yu poposunun üzerine, bacaklarının arasına yatırdı. Parmaklarını uzattı ve Alessio küçük elleriyle parmaklarına yapıştı. Nino hafifçe çekti ve sonunda Alessio titrek bacakları üzerinde durdu, ardından birkaç dengesiz adım attı. Nino'nun bacaklarına tutunarak dişsiz bir gülümseme daha verdi.

"Bu iyi," dedim. Nino Alessio'nun saçlarını okşadı ve oğlumuz okyanus mavisi gözleriyle ona baktı.

"Evde doğum konusunda fikrini değiştirdin mi?" Nino sessizce sordu.

Eğildim ve yanağından öptüm. "Hayır ve yapmayacağım. Doğal bir doğum istiyorum."

"Modern tıbbın bize sunduğu seçenekleri neden kullanmamamız gerektiğini anlamıyorum. Orta Çağ'dan bu yana evrim geçirdik."

Güldüm. "Hoşuna gitmediğini biliyorum ama ben hastanede doğum yapmak istemiyorum. Evde, güvendiğim insanlarla birlikte olmak istiyorum. Benim ve bebek için en güvenli yer burası."

Nino bana kararımdan ne kadar mutsuz olduğunu belli eden bir bakış attı. "Güvenlik gerçekten de tek avantaj."

Annelerinin başına gelenlerden sonra Remo diğer komşu evin sahiplerini de satmaya zorlamıştı. O malikane artık Camorra'nın yeni spor salonu ve Las Vegas'taki güvenlik merkeziydi, yani yakınımızda her zaman çok sayıda Camorrista vardı.

"Doktor her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Sağlıklı bir hamilelik geçirdim, sağlıklı bir bebeğimiz var. Her şey yoluna girecek. Üstesinden gelebileceğimi biliyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı Nino, sonra eğildi ve karnıma

dokunmadan önce şakağımı öptü.

Nevio oyun odasına koşarak girdi, küçük yumruğunda kalıcı bir kalem tutuyordu ve küçük bir deli gibi gülüyordu. Sırttım. Koyu renk saçları dağılmıştı ve üzerinde sadece külot vardı. Vücudunun üst kısmı muhtemelen kalıcı keçeli kalemle yazılmış karalamalarla kaplıydı. Önümüzde tökezleyerek durdu, önce Alessio'ya, sonra Nino'ya bakarak gülümsedi. Sonra parmağını kendi göğsüne bastırdı, sonra da Nino'nun kalıcı kalemle dövülmüş kolunu işaret etti.

"Dattoo," diye haykırdı.

Elimle ağzımı kapattım. "Savio'nun başı çok büyük dertte." Nino kaleme uzandı ve yavaşça Nevio'nun elinden aldı, O da ters ters bakıp "Hayır!" dedi.

"Nevio, uslu dur," dedi Nino kararlı bir şekilde, kalemi masanın üzerine bırakarak.

Nevio ona doğru bir hamle yaptı. Nino başını salladı ve küçük çocuk suratını asarak kolunu bıraktı.

Savio, elinde beyaz pelüş tavşanıyla Greta'yı taşıyarak zorlukla nefes alarak sendeleyerek içeri girdi. "Küçük şeytan nerede?"

Greta'nın kollarından biri de kalıcı kalemle kaplıydı. Nino başını salladı. "Sana telefonuna bakmayı bırakmanı söylemiştim."

Savio'nun gözleri Nevio'nun üst bedenine takıldı. "Siktir." Boyalı kolunu merakla inceleyen Greta'ya baktı. "Onu ispiyonlamalıydın."

Greta o kocaman gözleriyle amcasına baktı.

"Serafına kışına tekmeyi basacak," diye fısıldadım kahkahamı bastırarak.

"Belki bir dahaki sefere Remo ile birlikte olabilmek için benden bebek bakıcılığı yapmamı istemez."

Savio bize doğru yaklaştı ve Nevio'nun gülümsemesi muzip bir hal aldı. "Sakın bir daha kaçayım deme."

Savio Greta'yı ayağa kaldırdı ve Greta parmak uçlarında bize doğru gelip kanepeye tırmandı. Nevio yavaşça geri çekildi, sonra kıkırdayarak etrafında döndü. Savio diğer kanepenin üzerinden atladı ve iki büyük adımda Nevio'ya yetişerek çocuğu bir patates çuvalı gibi kolunun altına sıkıştırdı.

Bir iniltiyle bize döndü. "Ben bu PIA'yı temizlemeye çalışırken siz de Greta'ya göz kulak olur musunuz?"

"Hayır!" Nevio çırpınarak haykırdı.

Savio ona doğru sırttı. "Evet, beni doğru duydun. Banyo zamanı. İyi bir keselenmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum."

Nevio ığlık atmaya başladı.

Savio bana baktı. "Senin hatan olduğunu söylemeye ne dersin?" Kaşlarını kaldırdım. "Bunun için beni suçlamana izin vermeyeceğim." "Hadi ama Kiara, kimse hamile kadına kızmaz."

"Yerinizde olsam hemen temizliğe başlardım. Remo ve Serafina randevularından yaklaşık iki saat sonra dönecekler. İçimde bunun zaman alacağına dair bir his var," dedi Nino, Greta'nın boyalı kolunu incelerken.

Savio, Nevio'yu kolunun altına alarak ortadan kayboldu.

Nino Alessio'yu kaldırdı ve Greta ile kendisinin arasına koydu. Greta peluş oyuncağını Alessio'ya uzattı, Alessio oyuncağı kapıp göğsüne bastırdı, sonra da ağzına götürüp tavşanın kulağını kemirdi. Nino Greta'nın başını okşadı.

"Yakında bu evde dört ocuk olacağına, iki oğlumuz olacağına inanamıyorum. Bir yıl önce yakın zamanda bir bebeğimiz olacağını düşünmüyordum."

Nino'nun gözleri benimkilerle buluştu. "Sen mutluluğu hak ediyorsun ve bunu elde edeceksin."

"Sen de yle."

Üç gün sonra, Serafina ve Nino'nun yardımıyla konağımızın misafir odasında Massimo'yu doğurdum, hep hayalini kurduğum evde doğumdu bu.

Göğsümdeki küçük çocuğa, onun buruşuk yüzüne hayret ederken tüm acılar unutuldu. Kahverengi gözleri ve koyu kahverengi saçlarıyla kocaman bir bebektir.

Serafina yanağıma bir öpücük kondurdu. "O çok güzel, Kiara." Ter ve kan içindeydi ama gülümsüyordu. Nino yatağın yanında durmuş, bize destek olan doulayı izliyor, sadece sık sık benim ve Massimo'nun tarafına bakıyordu.

"Neden yapışıp yapışmadığını denemiyorsun?" Serafina sordu.

Massimo göğsüme doğru kıvranmaya ve küçük emme hareketleri yapmaya başlamıştı bile. Serafina bana yardım etti ve birkaç denemeden sonra nihayet emmeye başladı.

Doula on beş dakika sonra ayrıldı ve kısa bir süre sonra Serafina da ayrıldı.

Nino üzerime eğildi ve alnımdan öptü. "ok güçlüsün Kiara."

Bakışlarını Massimo'dan kaldırdım ve Nino'ya gülümsedim. Avucuyla hafifçe Massimo'nun sırtını örttü.

"Korkularını kabul eden, onunla savaşmayan insanları hep kınamışımdır. Korku kavramını hiç anlamamıştım, tam potansiyelini değil. Hayatımın büyük bölümünde benim için soyut bir kavramdı ve başlangıçta senin yüzünden bir şeyler hissetmeye başladığımda, bunların arasında korkunun olmamasını umdum. Ama sonra geçen yıl ve bugün yine hissettim, seni kaybetme korkusunu."

"Bırakmadınız ve bırakmayacaksınız," dedim. "Alessio, Massimo ve ben, seni asla terk etmeyeceğiz."

Nino saçlarını okşayarak terli alnımdan uzaklaştırdı. "Biliyorum. Korkuyu takdir etmeye başladım çünkü bana neyin tehlikede olduğunu, neyi kaybetmeyeceğimi, kimsenin yok etmesine izin vermeyeceğimi gösterdi." Gözleri soğuk bir kararlılık ve şiddet vaadiyle doluydu. "Remo ve benim şu anda kaybedecek daha çok şeyimiz var ve sahip olmaya değer hiçbir şey bedelsiz, savaşmadan gelmez. Ve biz savaşmaya, kanımızı vermeye ve dşmanlarımızinkini dökmeye hazırız. Bir süre için başardıklarımızla yetindik ve yenilmez olduğumuzu düşünmeye başladık, ama değiliz. Henüz değil, ama olacağız. Bedeli ne olursa olsun siz ve oğullarımız her zaman güvende olacaksınız."

"p beni," diye fısıldadım ve öptü, yumuşak ama niyetliydi.

Nino bir süre sonra, "Alessio'yu getireyim de kardeşiyle tanışsın," diye mırıldandı.

Doğruldu ve Massimo ile bana son bir kez bakıp gitti. İçmeye alışan oğlumun sırtını okşadım. Nino, Alessio'yu bir kolunun kıvrımına yaslamış ve yatağın kenarına tünemiş olarak döndü.

Nino, Alessio'yu yatağa yatırırken Massimo'yu göstererek, "Bu senin kardeşin Alessio," dedi.

Alessio büyük meraklı gözlerle izledi.

Kolumu kaldırdım ve parmağımı yanağında gezdirdim. "Artık bir ağabeysin."

Gözlerim bileğimdeki gl dövmesine takıldı. "İsimlerini eklemen gerekecek." Nino'nun n koluna dokundum, oğullarımızın isimleri çoktan derisine işlenmişti. "İnancın bana güç verdi."

Doğumdan nce Massimo'nun adını dövme yaptırmaktan vazgeçirmeye çalıştığımda, ikimize de bir şey olmayacağı, buna izin vermeyeceği konusunda ısrar etmişti ve ben de ona inanmıştım.

Nino bir kolunu omzuma dolayarak başını salladı. "İnanç değil, acımasız bir kararlılık. Senin ya da onların hayatını asla kaderin ellerine bırakmayacağım. Remo ve benim her zaman yaptığımız gibi kaderi kendi irademe boyun eğdireceğim."

"Seni
seviyorum." "Ben
de seni
seviyorum."

Alessio Massimo'ya uzandı ve Nino ona kardeşinin sırtını nasıl dikkatle sıvazlayacağını gösterdi. Başımı salladım, hâlâ bunun gerçek olduğuna inanamıyordum.

"Evliliğimizin sadece geçici bir huzur getirmesi gerektiği düşünülüğünde, bu... inanılmaz."

Nino yanağımı avuçladı ve kalbini işaret etti. "Buraya barış getirdi ve bu barış Camorra ile Famiglia arasındaki tüm ateşkeslerden daha uzun sürecek."

"Bana da huzur verdin," diye fısıldadım, sonra başımı omzuna yasladım. "Bana ve çocuklarıma."

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.